

Giới thiệu Người Có Từng Yêu Ta Chưa?

Thể loại: Truyện Tình Cảm, Tiên Hiệp, Ngôn Tình, Huyền Huyền, Tổng hợp

Băng Sương Khuynh Nhật Hoàng Thiên Nghi là cô công chúa cao ngạo nhưng lại luôn quan tâm đến người khác.

Lãnh Hàn Phong Nguyệt Hạ Từ Thiên là thượng tiên có vẻ ngoài lạnh lùng băng sơn tuy nhiên bên trong lại hoàn toàn bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Từng Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Băng sương khuynh nhật hoàng thiên nghi

Tất cả bắt đầu vào một ngày cuối đông, ánh nắng ban mai nhẹ nhàng bao phủ lên vạn vật, những giọt sương sớm còn đọng trên lá khê rơi xuống, trong suốt như pha lê.

Bên trong một cung điện nguy nga tráng lệ, trên một hành lang cừu khúc bên ngoài Băng Hoa điện, một nữ tử vận thanh y nhanh nhẹn rào bước đến trước một căn phòng, bàn tay trắng nõn khẽ gõ lên cánh cửa, nàng cất giọng cung kính:

- Công chúa, đã đến giờ thỉnh an Hoàng thượng và Hoàng hậu, mong người mau chóng thức dậy.

- Ngươi vào đi, ta dậy rồi. - Từ trong vọng ra một giọng nói trong như ngọc, lạnh lót như tiếng chuông.

- Vâng

Cánh cửa được mở ra, trước mặt nàng là một nữ tử vận bạch y đang ngồi bên chiếc bàn gỗ, trên tay còn cầm một quyển sách, xem ra đã dậy từ rất lâu.

Mái tóc nàng xoã dài sau lưng, tuy tiện mà không rối, lại đen thăm thẳm, mượt mà như một dòng suối. Đôi mắt đen láy long lanh nhưng lạnh nhạt hờ hững cùng đôi môi mọng đỏ nổi bật lên trên làn da trắng nõn không tỳ vết. Tất cả tạo nên một nữ tử lãnh ngạo tuyệt mỹ.

- Ta không phải đã nói với ngươi rồi sao? Sau này không cần phải gõ cửa, cứ việc đi vào.

- Thần chỉ là không muốn quấy rầy giấc ngủ của người.

- Được rồi, ngươi thấy thoải mái là được.

- Để thần giúp người thay y phục.

- Được.

Sau khi thay xong y phục, nàng ngồi xuống trước gương, nhìn bộ y phục trên người mà khẽ thở dài, nàng trước giờ không thích những thứ cầu kì, nên với những thứ thế này nàng lúc nào cũng miễn cưỡng.

- Nhi Song, ta biết hỏi điều này có vẻ hơi thô lỗ nhưng năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

- Thần mới mười lăm thưa Công chúa.

- Vậy ngươi nhỏ hơn ta 1 tuổi à? Mà, sau này nếu chỉ có ta và ngươi không cần phải chú ý đến những thứ lễ nghi phức tạp, cứ tự nhiên, bỏ được thì cứ bỏ, ngươi hiểu không?

- Thần biết rồi. Tóc người mượt thật đó thưa Công chúa, thần phải cố gắng lắm mới không làm đứt tóc người.

- Không sao, chỉ là một mái tóc, đứt vài sợi cũng không ảnh hưởng gì.

- Không thể nói vậy, tóc người rất đẹp, nếu đứt mất sợi nào thì quả thực là đáng tiếc a~

- Cứ đơn giản thôi.

- Vâng

Nàng nhìn vào gương, nét mặt thoáng vẻ hài lòng, trước giờ nàng đổi bao nhiêu tiểu tỳ cũng chỉ vì không ai hiểu ý nàng, có mấy người còn vẫn một kiểu tóc cầu kì báo hại nàng phải ngồi cả canh giờ, đau ê ẩm cả người. Con bé Nhi Song này khi nhìn vào liền mạng lại cho người khác cảm giác ấm áp để

gần, còn cực kì hiếu ý nàng làm cho nàng hài lòng không ít, chính vì vậy nàng mới chiều chuộng nó như vậy.

Nàng rào bước trên hành lang bạch ngọc, đến trước một tấm cung rộng lớn, bước qua cánh cửa chạm kim long, mở ra trước mắt nàng là một căn phòng lớn, vật dụng xung quanh đều được nạm ngọc, dát vàng, những cái cột lớn sừng sững khắc kim long uy nghi mà diễm lệ vô ngần.

-Ngũ Công chúa giá đáo!

-Nghỉ nhi thỉnh an phụ hoàng, mẫu hậu.

-Miễn lễ.

-Tạ phụ hoàng, mẫu hậu.

Hoàng thượng ngồi trên một chiếc ghế ở vị trí cao nhất, tuy người nay đã gần lục tuần nhưng vẫn toát lên một vẻ uy nghi của bậc cửu ngũ chí tôn.

Bên cạnh người là Hoàng hậu, cũng chính là mẫu thân của nàng, người tuy đã qua tứ tuần nhưng vẫn còn dấu vết của một thời mỹ nhân, xứng đáng là bậc mẫu nghi thiên hạ.

-Nghỉ nhi, tuổi con cũng không còn nhỏ, trẫm nên nói cho con biết chuyện này, trẫm nay đã già rồi, không biết còn sống được bao lâu nữa, thiết nghĩ nên nhường lại ngôi vị này cho các con.

-Nói vậy, người đã có quyết định rồi à?

- Trẫm sẽ truyền lại ngôi vị này cho con.

-Con?

-Đúng vậy.

Tin nghe qua như sét đánh giữa trời quang, nàng không thể hiểu tại sao phụ hoàng lại quyết định như vậy. Nàng chưa kịp nói thì mẫu hậu đã cắt ngang:

-Bệ hạ, Nghỉ nhi là phận nữ nhân, không lo chuyện nghi gia mà còn đứng ra gánh vác việc quốc gia đại sự, há chẳng phải thêm chuyện cho người ngoài đàm tiếu hay sao?

-Mẫu hậu nói không sai, Nghỉ nhi thật sự không thể gánh nổi. Huống hồ người còn có các vị hoàng huynh, vốn dĩ không thể đến lượt con. Khẩn xin phụ hoàng suy xét kĩ lưỡng.

-Chuyện này trẫm đã suy tính kĩ càng, các vị hoàng huynh của con... - Hoàng thượng bắt giác lại thở dài - không thể dùng.

-Phụ hoàng, Nghỉ nhi không hiểu, Nhị Hoàng huynh đã mất thì không nói, Tứ Hoàng huynh thân mang trọng bệnh cũng không thể nói, nhưng Đại Hoàng huynh từ nhỏ đã theo người xử lí chính sự, sao có thể nói là không thể dùng.

-Thiên Minh nó quả thực có tài nhưng hữu dũng vô mưu, giao phó giang sơn này vào tay nó trẫm không thể an tâm nhắm mắt.

-Vậy còn Tam Hoàng huynh? Huynh ấy chuyện gì cũng giỏi, không thể dùng luôn hay sao?

-Chính vì nó tài giỏi như vậy trẫm mới an tâm cho nó đi trấn giữ biên cương, không phải không thể dùng.

-Người... Nhưng dù sao đi chăng nữa Nghỉ nhi cũng là nữ nhân, e rằng lòng người bất phục.

-Khắp đất nước này không ai không biết Ngũ Công chúa tài trí hơn người, cầm kì thi họa đều tinh thông, còn sợ lòng người không phục?

-Tất cả chỉ là đồn đại, Nghỉ nhi đâu có hoàn hảo như vậy.

-Không cần phải nói nhiều nữa, trẫm đã quyết định đưa con lên Thái Bạch Sơn bái sư học nghệ trong năm năm, con có thể làm những gì mình muốn, nhưng khi hết thời hạn tuyệt đối phải quay về. Nếu sau khi con có thành tựu trở về, lúc đó cũng chẳng sợ người không phục.

-Ý người đã quyết thì Nghỉ nhi không dám kháng mệnh.

-Tốt, con lui về chuẩn bị, ngày mai lập tức khởi hành.

-Nhi thần cáo lui.

Nàng lại cùng Nhi Song quay về Băng Hoa điện, Nhi Song lúc này mới dám lên tiếng:

-Công chúa, người không sao chứ?

-Ta không sao.

-Người có thể để thần đi cùng với người không?

-Đường đi sẽ rất khó khăn, người có chịu được không?

-Thần chịu được, thần muốn theo để chăm sóc cho người.

-Thôi được, người về thu dọn hành lý cho ta, ta phải đến một nơi trước.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Rời cung

Cả đêm hôm đó, nàng không thể nào ngủ được, rốt cuộc là tại sao phụ hoàng lại chọn nàng? Nàng là con út, lại còn là nữ nhi, ngôi vị này đáng lẽ không đến lượt nàng mới phải.

Sáng sớm hôm sau, Nhi Song đến trước cửa phòng nàng.

-Công chúa, người đã dậy chưa ạ? Chúng ta nên đi sớm một chút.

-...

-Công chúa? Thần vào đây.

Mở toang cánh cửa, bên trong không có người, hiện trạng chiếc giường vẫn y hệt như tối qua, Nhi Song hốt hoảng chạy ra ngoài, nhưng chỉ chạy được vài bước.

-Nhi Song, sao mới sáng sớm đã hốt hoảng như vậy?

-Công chúa, người dọa chết thần rồi, khi nãy vào phòng không thấy người, thần còn tưởng...

-Tưởng ta bỏ trốn sao? Yên tâm đi, ta chỉ... đi tản bộ một chút thôi.

-Vậy thần giúp người thay y phục rồi mới đi.

-Cũng được.

Nàng đến từ biệt phụ hoàng và mẫu hậu, phụ hoàng chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở nàng không nên nóng nảy mà gây họa, còn mẫu hậu giữ nàng lại dặn dò mãi mới miễn cưỡng cho đi. Lần này rời đi, sẽ rất lâu mới gặp lại.

Từ trước đến giờ nàng chưa từng rời khỏi hoàng cung dù là nửa bước nên khi đã ra ngoài rồi thì cái gì cũng rất mới lạ. Khoác trên người bộ tứ y gọn gàng, mái tóc vẫn nhẹ cài bằng trâm ngọc, bên hông giắt một thanh bội kiếm. Thanh kiếm đó nghe nói là được dâng tặng vào ngày nàng sinh ra nên phụ hoàng đã ban nó luôn cho nàng, cái tên Hân Liễu Kiếm làm cho nàng thực hài lòng, toàn thân kiếm toát ra một màn ánh sáng bạc, chuôi khắc hoa văn cực kì tinh xảo, hân khí toả ra từ thanh kiếm mỗi khi nàng chạm vào, giống như cảm nhận được chủ nhân vậy.

Hai người dạo chơi trong kinh thành suốt mấy ngày liền rồi mới tiếp tục đi.

-Công chúa, phía trước là cổng Nam, chúng ta ra khỏi đó, đi thêm khoảng hai ngày là có thể đến được chân núi Thái Bạch.

-Nhi Song, sau này, khi có người khác đừng gọi ta là công chúa, cứ xem như ta là nghĩa tử của người, gọi ta là Nghi tử, có biết chưa?

-Thần biết rồi.

-Người đi mua thêm một ít lương khô, tối nay chúng ta sẽ nghỉ ở đây, sáng mai mới rời khỏi thành.

-Thần đi ngay đây.

Sáng sớm hôm sau, hai người tiếp tục lên đường, cứ đi liên tục không nghỉ, đến khi nhìn lại trời đã gần tối, tìm được một ngôi miếu hoang nên vào trong đốt một đồng lửa và nghỉ chân bên cạnh.

-Người thật sự không có vấn đề gì khi đi cùng ta chứ?

- Thần không sao mà.

- Tu tiên không phải chuyện dễ dàng, cũng có không ít khắc nghiệt.

- Công chúa chịu được thì thần cũng chịu được.

- Ta là người luyện võ, còn ngươi không có chút võ công, có chịu được không?

- Chỉ cần người không chê Nhi Song cản trở, chuyện gì thần cũng có thể chịu được.

- Vậy thôi, ngươi nghỉ ngơi sớm đi.

- Người cũng vậy.

Nàng vẫn ngồi đó, mắt nhìn vào những đốm lửa đang nhảy múa. Mấy ngày nay, nàng đã có cơ hội thực sự trải nghiệm cuộc sống bình thường của bách tính, nàng cảm thấy sống như vậy mới gọi là sống, một cuộc sống vô ưu vô lo, thanh bình thoải mái, tự do tự tại biết bao nhiêu. Nàng cũng muốn được sống như vậy, mười mấy năm tồn tại, những gì nàng trải qua là các trận đấu đá tranh giành trong hậu cung, còn cả những trận chiến tranh quyền đoạt vị độc được trong sách, nàng không hiểu, tại sao phải tranh giành như vậy làm gì? Cứ sống một cuộc sống an nhàn không được sao? Nàng hôm nay càng biết ơn phụ hoàng hơn bao giờ hết, cảm tạ người đã cho nàng trải qua những trải nghiệm này.

Hai người tiếp tục lên đường khi mặt trời vừa ló dạng, đã ra khỏi kinh thành nên nguy hiểm luôn rình rập ở khắp nơi.

Vừa đi được vài canh giờ thì gặp phải một đám sơn tặc, tên thủ lĩnh lại là một tên vừa béo vừa lùn, trên mặt còn có một vết sẹo dài, bộ dạng rất hoạt kê. Nhi Song sợ đến mức nói không nên lời.

- Các ngươi từ đâu đến? Có biết đây là địa bàn của Sơn Hồ bọn ta không?

- Thật xin lỗi, bọn ta từ xa đến, thứ lỗi vì đã mạo phạm.

- Các ngươi muốn qua thì mau bỏ lại tất cả của cải trên người.

- Bọn ta cần đi gấp, không có thời gian chơi với các ngươi.

- Ai chơi với các ngươi? Ta nói muốn qua được chỗ này phải giao hết của cải ra đây, nhưng mà... hai ngươi nhan sắc cũng không tệ, hay là... ở lại đây, vui vẻ với bốn đại gia một chút rồi đi?

- Dâm tặc!

- Không nói nhiều, người đâu bắt người cướp của!

Cả đám người đồng loạt lao lên, nàng chân mày cũng không thêm động, kiếm cũng chẳng cần tuốt, chớp mắt đã đánh cho chúng bỏ lê dưới đất cầu xin tha mạng.

- Nữ hiệp, nữ hiệp xin tha mạng.

- Các ngươi là nam nhân, sức khoẻ có thừa lại đi cướp bóc, còn ra thế thống gì? Không tự thấy hổ thẹn sao?

- Nữ hiệp tha mạng, bọn ta cũng chỉ là túng quá làm liều, bản cùng sinh đạo tặc...

- Câm miệng, nếu thiên hạ này người nào cũng bản cùng sinh đạo tặc thì không phải sẽ náo loạn luôn sao?

- Nữ hiệp nói rất đúng, bọn ta sai rồi!

- Các ngươi biết sai là được rồi, ở đây có chút ngân phiếu tuy không nhiều nhưng có thể lấy đó làm vốn làm ăn, nếu sau này ta còn thấy các ngươi tiếp tục đi cướp bóc thì đừng trách ta không nương tay.

- Đa tạ nữ hiệp, tại hạ họ Lâm tên Báo, dám hỏi cao danh quý tánh, sau này tiện đường báo đáp?

- Ta là Hoàng Thiên Nghi, không cần phải báo đáp.

- Hoàng... Hoàng Thiên Nghi? Cho hỏi có phải Băng Sương Khuynh Nhật Hoàng Thiên Nghi?

- Chính là ta.

- Ngũ Công chúa đại giá quang lâm, Ngũ Công chúa vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Nhi Song kinh ngạc nhìn sang nàng, nàng vẫn không có một chút biểu tình, vẫn lạnh tanh như trước.

-Các người biết ta?

-Ngũ Công chúa tài trí hơn người, khắp thiên hạ không ai không biết, chúng thảo dân có mắt như mù, không thấy thái son, xin Công chúa trách tội.

-Đứng lên đi, không biết không có tội.

-Đa tạ Ngũ Công chúa khai ân.

-Chỉ mong các người nhớ lấy lời ta, biết thành tâm hối cải, làm lại từ đầu.

-Công chúa đại từ đại bi, lời dạy của người chúng thảo dân đời đời ghi nhớ, khắc cốt ghi tâm.

-Được

-Ngũ Công chúa muốn đi đâu, để chúng thảo dân hộ tống người?

-Không cần, ta tự đi được.

-Vậy mời Công chúa, làm chậm trễ việc của người, đắc tội, đắc tội.

Đám người vừa mới hùng hùng hổ hổ bây giờ đứng sang một bên cúi đầu cung kính.

Đi khỏi một đoạn, Nhi Song mới dám mở lời:

-Hoàng thượng nói rất đúng, người đúng là vang danh thiên hạ.

-Thật phiền quá!

-Hả?

-Bởi vì từ bây giờ ngay cả tên của mình ta cũng không thể tùy tiện nói ra.

-Nhưng thần nghĩ, chỉ một hai cái tên cũng không nói lên được điều gì, chỉ sợ tính cách của người là độc nhất vô nhị.

-Ta đặc biệt vậy sao?

-Cũng có thể nói là như vậy.

"Tính cách giống như người thật khó tìm được người thứ hai a~~~~"

Hai người cuối cùng cũng đến được chân Thái Bạch Sơn. Từ lúc đặt chân đến đây nàng luôn có cảm giác có gì đó không đúng, rất không phù hợp...

-Yêu nghiệt phương nào, dám ở đây quấy rầy thánh địa? Còn không mau ra mặt?

Giọng nàng không lớn nhưng vang vọng khắp nơi, uy nghiêm bức người. Tức thì xung quanh thổi đến một luồng gió lạnh, cây cối nghiêng ngả, từ đâu xuất hiện một con Thạch Ngưu cao đến mấy trượng, khắp người mọc đầy râu xanh, mỗi bước chân như rung chuyển cả đất trời, thấy nàng liền lao tới tấn công. Nàng không hề chậm trễ lập tức tuốt kiếm giao đấu, nhưng dù nàng có đánh như thế nào cũng không thể đã thương được nó. Quan sát kỹ một chút, trên cổ của nó có một viên ngọc màu xanh lục, nàng thử lợi dụng nó sơ hở mà đâm thử vào đó. Con vật bị đau liền gầm lên, càng tấn công dữ dội hơn, nàng vừa bảo vệ Nhi Song vừa chiến đấu nên chịu không ít vết thương, nhất thời đề lộ sơ hở liền bị đánh bay về phía sau, va mạnh vào một hốc cây hộc ra một búng máu.

Ngay lúc nàng như vô vọng bất lực, từ phía xa phóng đến một đạo hồng quang chém con thú ra làm đôi, nó gầm lên một tiếng rung chuyển mặt đất rồi lập tức hoá thành một nắm cát.

-Đa tạ đại hiệp ra tay giúp đỡ!

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thái bạch tiên sơn

Nàng ngược nhìn về hướng đạo hồng quang vừa nẩy, một nam tử cười gió bay đến, nụ cười rạng rỡ âm áp tựa thái dương.

Gió nhẹ nhàng thổi lay động tán cây, lá bay xào xạc, nam tử đứng trước mặt nàng, vạt áo cùng mái tóc khẽ tung bay, nhẹ nhàng đáp xuống, hồng y rực rỡ chói mắt hoà cùng hồng màu dụ hoặc tạo nên một tuyệt mỹ nam nhân phần điều ngọc trác, thanh trần thoát tục, tuyệt không phải phạm nhân.

-Cô nương không cần đa tạ, chỉ là tiện tay.

-Đại hiệp lợi hại như vậy, chẳng hay cao danh quý tánh?

-Tại hạ Thượng Nhất Phiêu, chẳng qua chỉ là một con Thạch Ngưu nhỏ, không đáng để tâm.

-Ồn cứu giúp sau này xin báo đáp.

-Không cần báo đáp. Cô nương cũng thực lợi hại, có thể đã thương được con vật đó, người thường ít ai có thể.

-Để đại hiệp chê cười rồi. Đại hiệp cốt cách phi phạm, cho hỏi phải chăng là người tu đạo?

-Thật hồ thẹn, tại hạ là môn hạ của Chương môn chân nhân của Thái Bạch phái Lạc Thanh Nhân.

-Thì ra là đệ tử chân truyền của chương môn, thảo nào lại lợi hại như vậy.

-Haha, hồ thẹn, hồ thẹn. Nói chuyện này giờ, dám hỏi hai vị cô nương tên họ là chi? Đến đây để làm gì vậy?

-Ta là Băng Trương Khuynh Nhật Hoàng Thiên Nghi, nay cùng nghĩa muội Hà Nhi Song muốn lên Thái Bạch Sơn cầu đạo.

Lời nói ra đã lập tức muốn rút lại, Nhi Song cũng giật nhẹ tay áo nàng, nếu người này cũng biết thân phận nàng vậy không phải sẽ rất phiền phức sao? Nàng thầm đánh giá nam tử trước mặt, người này dung mạo tuấn tú, khí phách siêu phàm, ngũ quan tinh xảo, cách nói chuyện rất phóng khoáng tự nhiên, không có vẻ gì là đam mê danh lợi, nếu hẳn biết nàng là ai có lẽ sẽ không đối xử khác với nàng đâu nhỉ?

-Cô nương đây cũng muốn tu đạo?

-Chỉ là hoàn thành lời gửi gắm của một người.

Nàng chỉ biết thờ phào nhẹ nhõm, hẳn không biết nàng, như vậy càng dễ nói chuyện.

-Ta có thể gọi hai vị cô nương đây là sư muội được chứ?

-Cũng được, Nhất Phiêu sư huynh.

-Khi này ta thấy cử động của muội có phần gượng gạo, bị thương sao?

-Không sao, chỉ là thương ngoài da, không đáng lo ngại.

-Dù gì đi nữa cũng nên chữa trị một chút, đây là Hồi Thanh Đan là thảo dược trị nội thương và ngoại thương của phái ta, cực kì hiệu quả.

-Đa tạ

Nàng đón lấy một viên dược màu đỏ như máu từ trong tay Nhất Phiêu rồi nuốt vào.

-Đúng rồi, tại sao huynh lại xuống núi?

-Ta phụng mệnh sư phụ xuống diệt trừ đám tiểu quái thú dưới chân núi này, con Thạch Ngưu lúc này đã là con cuối cùng, cho nên mới nói chỉ là tiện tay giúp đỡ.

-Nguyên lai là vậy.

-Ta dù sao cũng tiện đường, chi bằng để ta đưa hai muội lên núi?

-Làm phiền huynh rồi.

-Haha, không phiền không phiền, được đi cùng hai mỹ nhân thế này là vinh hạnh của ta.

-Huynh cứ chê cười...

Đường lên núi mất thêm hai ngày, trong lúc đó, Nhất Phiêu đã nói cho nàng biết rất nhiều điều. Nhi Song chỉ cúi đầu đi bên cạnh, im lặng lắng nghe. Ba người vừa đi vừa trò chuyện.

-Bình thường các huynh đi lại như thế nào?

-Các đệ tử không được tự ý rời núi nhưng nếu có thì sẽ ngự phong.

-Ngự phong? Giống như huynh khi nãy sao?

-Đúng vậy. Đó là phép thuật cơ bản nhất... Nhưng cũng có những người ham chơi như ta, thích đi bộ!

-Huynh nhất định là rất lợi hại, được làm đệ tử của chương môn...

-Haha, đối với sư phụ của ta, chỉ cần biết điều một chút, đừng làm người nổi giận là được.

lau mồ hôi -Nguyên lai là vậy. Huynh... thích màu đỏ sao?

-Tại sao lại nói vậy?

-Huynh mặc hồng y chói mắt như vậy, nhất định rất thích màu đỏ.

-Haha, không phải, không phải, đây là tượng trưng cho hệ ngũ hành mà ta đang tu luyện, sau khi chính thức bá sư các muội cũng sẽ có. Ta hệ Hoả nên có màu đỏ.

-Vừa nhập môn là có thể bá sư ngay sao?

-Cũng có thể nói vậy, các sư phụ sẽ đích thân chọn đồ đệ, sau một năm tu luyện cùng những người khác mới chính thức bá sư, đi theo sư phụ. Tuy nhiên, năm nay sẽ có một chút khác biệt.

-Khác biệt? Là khác biệt gì?

-Ta sẽ bắt đầu nhận đồ đệ năm đầu tiên, ngoài ra, Tử Thiên thượng tiên đã xuất quan, nghe nói năm nay người sẽ nhận đồ đệ.

-Thượng tiên? Là gì vậy?

-Là cấp bậc của tiên nhân. Có 6 giai đoạn tu tiên là sơ thức, nhị thức, nhất đẳng, tri vi, tạo hoá, phi thăng. Khi đạt được cảnh giới tri vi tức là đã trở thành bán tiên, sau đó là thứ tiên, tiên nhân, linh tiên, thượng tiên và cao nhất là thái thượng tiên. Hiện tại không còn thái thượng tiên nên thượng tiên đã là cao nhất rồi.

-Không còn thái thượng tiên?

-Tuy đã thành thượng tiên, sẽ có sức mạnh vô song nhưng cứ 1000 năm một lần sẽ có thiên kiếp, người càng mạnh thì thiên kiếp càng nguy hiểm, từ trước đến giờ chỉ có 2 người đột phá thành công, được thăng thành thái thượng tiên nhưng đều gặp thiên kiếp mà mất mạng.

-Tu tiên cũng thực khó khăn.

-Đúng vậy, ta tu luyện từ nhỏ nhưng chỉ mới đạt đến tạo hoá, tuy có thể trường sinh nhưng chỉ là một thứ tiên nho nhỏ. Hai muội phải cố gắng thật nhiều.

-Ta biết rồi. Vậy Tử Thiên thượng tiên gì đó quan trọng lắm sao? Người chưa từng nhận đồ đệ à?

-Ta không rõ, chỉ biết trước đây người cũng từng có một đồ đệ nhưng đã có một chuyện gì đó xảy ra mà đuổi người đó đi, sau đó liên bế quan đã trăm năm, 16 năm trước người xuất quan, rồi đến nay lại nói sẽ nhận đồ đệ, sư phụ ta có hỏi thể nào người cũng không chịu nói, nhưng dù vậy, sư phụ ta vẫn rất vui mừng.

-Người đó có quan hệ gì đến Thái Bạch Môn sao?

-Nghe nói trước đây người suýt chút nữa là trở thành chương môn nhưng lại vì đồ đệ của người nên mọi bỏ dở.

-Lại là chuyện đồ đệ của người, người đó... lại lịch thể nào?

-Chuyện này ta cũng không rõ, chỉ biết có một lần sư thúc ta lỡ miệng nhắc đến làm sư phụ ta giận tím cả mặt mũi.

-Huynh cũng có sư thúc?

-Ta đương nhiên là có. Ngoài Tử Thiên thượng tiên là sư đệ của sư phụ ta, còn có Thanh Hiên thượng tiên chính là vị sư thúc không cần thận xấu số đó và Thiên Kim thượng tiên, bốn người hợp thành Tứ thượng tiên uy danh khắp Tiên giới.

-Oai phong thật, tu tiên cũng thật là khó khăn, chỉ có 4 người tu được thượng tiên, 2 người tu thành thái thượng tiên

-Ta không nghĩ thượng tiên chỉ có 4 người...

-Vậy còn ai nữa sao?

-Vẫn còn người thứ 5 nhưng chỉ là truyền thuyết, không ai có thể khẳng định.

- Vậy... huynh nghĩ rồi ai sẽ nhận ta làm đồ đệ?

- Ta chẳng?

- Huynh? Tại sao?

- Ta thấy tư chất của muội không tệ, ta sẽ nhận muội.

- Ta không biết gì hết, huynh nhận ta, không sợ mất mặt à?

- Haha ta không sợ.

Nàng nhìn nam tử hồng y đang tự đắc trước mặt, không hiểu sao lại thấy phong thái rất giống một ai đó, một người đã nhiều năm rồi chưa gặp lại. Bất giác khoé miệng cong lên một đường cong tuyệt mỹ, nụ cười như có như không đó chỉ tiếc không ai nhìn thấy nếu không tuyệt đối sẽ hồn bay phách lạc.

- Ngoài huynh ra, huynh nghĩ ai sẽ nhận ta làm đồ đệ?

- Nếu được ta nghĩ nên là Thanh Hiên thượng tiên, bởi người rất dịu dàng, lại vui vẻ với chúng đệ tử, người là dễ gần nhất trong Tứ thượng tiên, Thiên Kim thượng tiên rất nghiêm khắc, muội tuyệt đối không nên... đi theo người.

- Vậy còn Từ Thiên thượng tiên?

- Ta nghĩ không nên.

- Người... phải nói sao nhỉ... người rất lạnh lùng, khuôn mặt người giống như một tảng băng nghìn năm vậy, rất khó gần, lúc nào cũng làm cho người ta có một cảm giác mơ hồ, tựa như người không có thực vậy, làm đồ đệ của người không chừng cả tháng trời cũng không gặp được, buồn chán đến chết.

- Vậy là quá phù hợp rồi!

Nhi Song ở bên cạnh im lặng lắng nghe, vậy mà khi nghe được có người giống Công chúa như vậy, không nhận được mà thốt lên.

- Nhất Phiêu sư huynh, bình thường Công... à Nghi tỷ không có nói chuyện nhiều như vậy đâu. Minh chứng rõ ràng nhất chính là mấy ngày nay huynh có thấy tỷ ấy mỉm cười hay có bất cứ một biểu cảm nào khác hay không?

- Đúng là vậy thật.

- Vì không có gì vui thôi. Mà, ta cũng không nên bàn về Từ Thiên thượng tiên gì đó nữa. Còn bao lâu nữa sẽ đến nơi?

- Đi hết con đường này là đến rồi.

- Đa tạ huynh mấy ngày qua đã giải đáp thắc mắc của ta.

- Không có gì, bổn phận của ta mà.

Ba người đặt chân lên đỉnh núi, nàng lập tức choáng ngợp bởi cảnh tượng hùng vĩ ngay trước mắt. Đại môn sừng sững rộng mở, trải qua bao thăng trầm, bao sự đổi thay vậy mà vẫn có thể hiên ngang, trụ vững đón chào chúng đệ tử. Toà đại điện cao lộng lẫy, xung quanh là mây trắng hững hờ trôi ứng với bốn chữ cung quỳnh điện ngọc. Phía sau đại điện là một rừng cây bạt ngàn, còn có một dòng thác chảy từ trên cao xuống một cái hồ lớn bên dưới, dòng thác đó giống như từ trên trời chảy xuống tung bọt nước trắng xoá. Âm thanh rì rào của nước chảy, mùi hương hoa thoang thoang dịu nhẹ trong không khí làm cho người ta như lạc vào cái khoái cảm của chốn thần tiên.

Kể từ ngày hôm nay, cuộc đời của Băng Sương Khuynh Nhật Hoàng Thiên Nghi đã mở sang một trang mới, là thống khổ, là khoái lạc hay là cái cảm giác thống khoái vừa đau đớn vừa hạnh phúc? Không ai có thể trả lời, chỉ có thể biết rằng, cuộc đời nàng kể từ hôm nay sẽ không thể yên bình...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lãnh hàn phong nguyệt hạ tử thiên

Nàng theo chân Nhất Phiêu đi đến đại điện, đứng trước cánh cửa cao đến mấy trượng, hai bên khắc hai con Tỳ Hưu (1) một sừng màu vàng kim óng ánh, dáng đứng uy nghiêm, khiến từng tác da thịt nàng như căng lên, phấn khích đến cực độ. Nhất Phiêu đưa tay đẩy mạnh, âm thanh ầm ầm vang dội bên tai, cánh cửa nặng nề từ từ mở ra...

Ba người cùng nhau đi vào bên trong, sàn lát bằng cẩm thạch lạnh lẽo nhưng không hề đơn điệu, tám cái cột lớn chạm kim long uốn lượn, cảnh tượng tráng lệ không kém gì hoàng cung.

Đi giữa hai hàng ghế dành cho Chương môn các phái, cả căn đại điện rộng lớn chỉ có duy nhất một người đang ngồi trên ghế chủ tọa, xung quanh còn có 3 chiến ghế khác, mái tóc bạc trắng được cài một chiếc trâm bằng bạch ngọc tinh xảo, ấn kí đỏ rực giữa mi tâm tăng thêm vẻ uy nghiêm, nhưng nét mặt giống như một lão nhân hiền từ thấu hiểu sự đời, nhìn thấy nàng, người liền nở một nụ cười thân thiện.

Nhất Phiêu giới thiệu nàng và Nhi Song, sau đó nàng hai tay dâng lên một phong thư mà trước khi đi phụ hoàng đã dặn phải trao tận tay Chương môn, ai ngờ Chương môn càng đọc chân mày càng nhíu chặt, cuối cùng, người gấp lại phong thư trên tay, dịu dàng nói:

-Ta là Lạc Thanh Nhân, Chương môn của Thái Bạch phái, nhị vị đây đi đường vất vả rồi! Thiên Nghi cô nương, thương thể của cô nương không sao cả chứ?

Nàng sắc mặt không đổi nhưng trong lòng lại ngạc nhiên vô cùng, làm sao người có thể biết nàng vừa bị thương? Vừa rồi Nhất Phiêu cũng đâu có nhắc đến?

-Đa tạ Chương môn quan tâm, chỉ là thương ngoài da thôi, không có gì đáng ngại.

-Vậy thì tốt rồi, Nhất Phiêu, con đưa hai vị sư muội đến hậu điện, sắp xếp cho họ nghỉ ngơi.

-Dạ, thưa sư phụ.

-Sau đó lên Hàn Nguyệt điện gọi Tử Thiên thượng tiên xuống đây cho ta.

-Đệ tử đã hiểu rồi, đệ tử lập tức đi làm ngay.

Ba người cúi đầu hành lễ rồi đi ra ngoài. Rảo bước trên con đường ra hậu điện, nàng vẫn không nhận được mà hỏi:

-Tại sao Chương môn chân nhân có thể biết ta bị thương?

-Có vẻ là vì Linh Hoá của muội yếu quá chăng?

-Linh Hoá? Đó là gì?

-Phàm là sinh vật có sự sống sẽ có một thứ gọi là Linh Hoá, chính là một ngọn lửa lơ lửng trên đầu, nó gắn liền với sự sống của sinh vật đó, giống như một ngọn nến vậy, khi bị thương nó sẽ dần dần yếu đi cho đến khi tắt đi tức là đã chết.

-Vậy làm sao có thể thấy Linh Hoá của người khác?

-Khi tu vi đạt đến tri vi sẽ có thể dùng pháp thuật để nhìn thấy.

-Thực là thần kì! Phải rồi, tại sao điện của Tử Thiên thượng tiên lại có tên là Hàn Nguyệt điện vậy?

-Lạnh lẽo lắm có phải không? Ta nghĩ nó xuất phát từ tên của người.

-Tên người?

-Chính là Lãnh Hàn Phong Nguyệt Hạ Tử Thiên.

-Thì ra là vậy.

-Mà ta thấy hai người cũng rất phù hợp làm sư đồ nha, một người Lãnh Hàn một người Băng Sương, một người Nhật một người Nguyệt, lại còn có cùng một chữ Thiên, có khi nào là trời định không?

-Một hai cái tên chẳng thể nói lên được điều gì, huynh... không muốn nhận ta làm đệ tử nữa sao?

-Haha, ta...

Đột nhiên Nhất Phiêu dừng lại, mắt nhìn trân trối lên trời, nàng cũng dừng lại nhìn theo.

Cánh hoa trắng trắng bay ngập trời, hương hoa toả thoang thoang phiêu lãng trong không khí, một thân bạch y xuất trần từ từ bay đến, gió nhẹ nhàng thổi, hất tung mái tóc dài mượt tựa dòng suối tận Cửu Thiên, lại đen thăm thẳm như muốn hút người ta vào trong đó, làn da trắng ôn nhu, nhìn có vẻ mong manh khiến cho người ta có cảm giác muốn bảo vệ, ấn kí đỏ rực ở mi tâm tăng thêm mấy phần kiều mị, thêm mấy phần dụ hoặc. Bạch y không bám dù chỉ một hạt bụi thêu hoa văn hình Ly Vĩ (2) uốn lượn, tinh xảo.

Người nhẹ nhàng đáp xuống nhìn nàng rồi lại nhìn sang bội kiếm của nàng, trong khoảnh khắc đó, nàng như nghe thấy tim mình đập chậm đi một nhịp rồi lại đập rộn ràng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hít thở cũng không thông, tay chân run rẩy không thể đứng vững, đôi mắt xám đỏ phủ một tầng sương mờ, không cho ai thấy được cảm xúc của mình nhưng lại có thể nhìn thấu người khác, ánh mắt ấy như lướt đến từng tấc da thịt trên người nàng, phơi bày

ra tất cả nội tâm của nàng. Bỗng người cất tiếng nói dịu dàng kéo nàng từ trên cung trăng xuống:

- Là đồ đệ mới nhập môn sao?

Nhất Phiêu thấy nàng vẫn cứ đứng ngẩn ra đó, liền thông cảm mà trả lời thay nàng:

- Đúng vậy... Từ Thiên thượng tiên, người đến thật đúng lúc, sư phụ muốn gặp người.

Hắn gạt nhẹ đầu rồi phát áo đi vào đại điện.

Nhất Phiêu quay sang, lay lay nàng vài cái:

- Thiên Nghi, Thiên Nghi?

- Hà?

- Tỉnh lại chưa? Thấy thế nào?

Nàng vẫn còn mơ mơ màng màng trả lời:

- Đó là... Từ Thiên thượng tiên sao?

Trên thế gian này có tồn tại người như vậy sao? Lần đầu tiên nàng cảm thấy đầu óc trống rỗng. Người, dung mạo của người, khí khái tiên nhân của người, chỉ sợ tất cả tuyệt cảnh trên thế gian này tồn tại chỉ để làm nền cho người, tất cả đều sẽ bị lu mờ trước người. Động tĩnh giai phong vân (3), nhất cử nhất động của người đều khiến lòng nàng dậy sóng. Người đẹp như vậy, thanh cao như vậy, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng cảm thấy tội lỗi.

- Muội đừng nhìn nhiều quá.

- Tại sao?

- Có nhiều nữ đệ tử sau khi nhìn thấy người thì không thể ăn uống bình thường suốt 3 ngày liền...

- Không phải chứ???

- Muội có thể hoàn hồn nhanh như vậy, rốt cục định lực đã cao đến mức nào rồi?

Nàng không biết phải trả lời ra sao, không lẽ lại nói đã từng gặp qua người đẹp rồi. Đúng vậy, người đó cũng là một bạch y nam tử, tuy đáng vẻ nhu mỹ, yếu mềm nhưng trong đôi mắt lại hiện lên một vẻ kiên định, cứng cỏi không ai bì kịp, còn người kia, là một hồng y nam tử, dùng mảnh bất phàm, tính tình lại cực kì trẻ con... Nhưng mà... hai người họ dù sao cũng không thể sánh được với vị tiên nhân mà nàng vừa mới gặp... (Hai đứa nó mà biết chắc khóc không ra nước mắt quá!)

- Thôi, mau đến hậu điện rồi nói tiếp.

Hai người kéo theo Nhi Song vẫn còn đang ngơ ngẩn đi đến hậu điện. Nhất Phiêu dừng lại khi đến trước cửa một căn phòng, nhắc tay lên gõ cửa:

Cộc cộc...

- Huyền Linh, muội có trong đó không?

- Chờ một chút...

Cánh cửa hé mở, một cô nương vận y phục màu lam nhạt khoảng 17, 18 tuổi ra mở cửa, mái tóc dài uốn lượn búi lên cầu kì, ánh mắt linh lợi lướt qua ba người, đôi môi căng mọng khẽ mấp máy:

- Nhất Phiêu sư huynh, có chuyện gì?

Ngay cả giọng nói cũng có mấy phần kiêu mị.

- Đây là hai người sẽ ở cùng muội trong một năm học, cũng là đồ đệ mới nhập môn, ba người từ từ làm quen, ta đi làm việc đây!

Nói rồi Nhất Phiêu một nước đi thẳng. Cô nương tên Huyền Linh đó đưa hai người vào trong. Đưa đến trước mặt mỗi người một chung trà.

- Ta họ Chúc tên Huyền Linh, sau này cứ gọi ta là Huyền Linh.

- Ta là Hoàng Thiên Nghi, đây là nghĩa muội của ta, Hà Nhi Song.

- Xin chào, người cũng ngồi xuống đi.

Huyền Linh thấy Nhi Song có ghế không ngồi, lại cứ đứng phía sau nàng, giống như nha hoàn vậy (Ánh mắt thực tình tế nha~) liền kéo chiếc ghế đến bên cạnh mình, vỗ vỗ ra hiệu.

Nhi Song không dám ngồi ngang hàng với Công chúa nhưng lại không biết làm sao, đến khi Huyền Linh nói vậy liền giật mình nhìn sang nàng, thấy nàng gật nhẹ đầu mới dám ngồi xuống. Cô nàng thấy Nhi Song ngồi xuống liền nhanh nhẩu hỏi:

-Hai người là người từ kinh thành sao?

-Đúng vậy.

-Ta thì ở rất xa, tận Bát Tinh trấn phía Tây kinh thành.

-Tại sao ngươi lại vượt đường xa như vậy để đến đây tu tiên?

-Haha... nói ra thật xấu hổ quá, là ta bỏ nhà đi.

-Bỏ nhà đi?

-Cha ta là thương gia, gia đình ta cũng thuộc hàng khá giả nên cha ta muốn ta lấy một công tử con trai Tổng trấn, nhưng ta rất ghét mấy tên công tử suốt ngày ra vào chốn hồng lâu, kết giao với toàn cầu bằng hữu (4). Chính vì vậy mới bỏ nhà, chạy đến đây nhập một phái tu tiên...

-...

-Mà nè, ta thấy ngươi rất đẹp, còn họ Hoàng, nghe rất quen, không phải là người Hoàng thất chứ?

-Cha ta chỉ là họ hàng xa, được Hoàng thượng ban cho một chức quan nhỏ thôi.

-Thì ra là con nhà quan, vậy ngươi có từng nghe đến Ngũ Công chúa chưa?

-... Cũng từng có nghe qua...

-Cái đám công tử đó cứ suốt ngày Ngũ Công chúa đẹp ra sao, tài giỏi thế nào, bàn tán mãi không hết chuyện.

-...

Nhi Song ở bên cạnh đồ mồ hôi lạnh, Công chúa vang danh thiên hạ lại được mang ra làm đề tài tán gẫu sao? Liếc nhìn sang nàng, chung trà trong đôi tay ngọc vẫn tĩnh như thu thủy, không một gợn sóng.

-Vậy đám công tử đó cũng quá nhàn rồi rồi! - Nàng lạnh nhạt trả lời giống như đang nói về một chuyện không hề liên quan đến mình vậy.

-Đúng đúng đúng, quá nhàn rồi, quá nhàn rồi!

Huyền Linh không nhận ra ý tứ trong câu nói của nàng mà nhiệt liệt hưởng ứng.

Nhanh chóng làm quen với bạn mới Nhi Song và Huyền Linh nói chuyện duyên duyên không ngắt, chỉ mong Nhi Song nó không lỡ miệng nói ra chuyện gì là nàng đã cảm tạ trời đất rồi. Hai người nói chuyện mãi đến khuya rồi ngủ thiếp đi. Nàng buồn chán ngồi đọc sách, nàng trước giờ có trí nhớ rất đặc biệt, bất kể là loại sách nào chỉ cần đọc qua là nhớ không sót một chữ, nhưng dù vậy nàng vẫn rất thích đọc sách, tất cả sách trong hoàng cung sắp bị nàng đọc đến nát rồi.

Sáng hôm sau, mới canh ba mà Huyền Linh đã thấy Nhi Song đang giúp nàng thay y phục, mơ mơ hồ hồ mà hỏi:

-Hai người dậy sớm nhỉ?

-Ta quen rồi, còn Nghi tử có lẽ đã thức cả đêm.

Nghe Nhi Song nói, Huyền Linh lập tức choàng tỉnh.

-Thức cả đêm? Không được rồi, phải cố tỉnh táo nha, giờ học đầu tiên là của Thiên Kim thượng tiên, ngươi mà ngủ gục thì... aizz... ta không dám nghĩ đến đâu...

-Ta biết rồi. Thiên Kim thượng tiên đó... là người thế nào?

-Người rất xinh đẹp, lại là nữ nhân duy nhất trong Tứ thượng tiên nên đặc biệt nghiêm khắc... ta thấy rất giống với Diệt Tuyệt sư thái (5) nha~. Chỉ có điều... hình như ta nghe nói người yêu Từ Thiên thượng tiên...

-Yêu? Không phải người tu hành phải buông bỏ thất tình lục dục sao?

-Ngây thơ quá! Đạo gia có song tu mà, đâu nhất thiết phải buông bỏ hết mới có thể thành tiên, dù sao cũng là người đâu phải nói bỏ là bỏ hết được. Mà

đôi phương lại là Từ Thiên thượng tiên, yêu rồi thì làm sao buông bỏ được?

-...

-Từ Thiên thượng tiên... Phiêu phiêu trọc thế giai công tử. Vạn niên thâm khuê mộng lý nhân (6)... Aizz... người thực là quá hoàn hảo nhưng lại quá xa vời, chỉ có thể ở trong mộng mà mơ tưởng...

-... Chúng ta đi học thôi!

Nàng chẳng thể làm gì ngoài nói sang một chuyện khác, tránh cho mơ tưởng của cô nàng thêm bay xa, bay đến trễ học mất...

(1)Tỳ Hưu: Là một trong chín thần thú con của rồng, đầu như Kỳ lân, thân của gấu, có cánh trên lưng. Tỳ Hưu một sừng là giống cực kì hung dữ, chuyên cắn hút tinh huyết của các loài yêu quái ma quỷ nên thường được gọi là Tịch Tà. Tỳ Hưu hai sừng là loài chuyên hút vàng bạc châu báu trong trời đất nên được gọi là Thiên Lộc.

(2)Ly Vãn (hay Si Vãn, Si vĩ cũng là nó): Là một trong chín thần thú con của rồng, đầu rồng, thân ngắn, miệng tròn họng to, rất thích nuốt các vật lớn, có thể phun nước làm mưa, thường được tạc nó ngâm một viên châu lớn trên nóc nhà, cung điện, chùa miếu,... ngụ ý cầu trấn hoá, phòng hoá hoạ. Ly Vãn còn mang ý nghĩa là bảo vệ.

(3)Động tĩnh giai phong vân: nhất cử nhất động đều như gió thổi mây trôi.

(4)câu bằng hữu: bạn xấu.

(5)Diệt Tuyệt sư thái: Chương môn đời thứ 3 phái Nga My trong Y Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung, nổi tiếng với tính cách lạnh lùng, khắc nghiệt.

(6)Phiêu phiêu trọc thế giai công tử. Vạn niên thâm khuê mộng lý nhân: Là để chỉ việc giữa thế gian ô trọc mà có bậc phong lưu thanh tao văn nhã, là giấc mộng ngàn năm trong lòng nữ nhi.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tu tiên sơ khởi

Ba người đến lớp học khá sớm nên lớp học còn vắng vẻ, Huyền Linh đứng là quen biết rộng, từng người bước vào đều được cô nàng giới thiệu rất cặn kẽ.

-Hai người có thấy cô nương vận kim y ở phía kia không?

-Thấy rồi, cô nương đó... có chuyện gì sao?

Hai người nhìn theo hướng tay Huyền Linh, ở phía đó có một cô nương vận kim y nổi bật lên giữa đám người vây xung quanh, trên môi luôn ngự một nụ cười kiêu ngạo, những người xung quanh nàng cũng bắt đầu bàn tán, ca ngợi nàng ta không ngớt lời, Huyền Linh nhỏ giọng:

-Nàng ta là Âm Tịch, là đệ tử của Thiên Kim thượng tiên.

-Đệ tử của Thiên Kim thượng tiên sao lại học cùng chúng ta?

-Không biết nữa, nàng ta chỉ mới chính thức bá sư cách đây một tháng, nhưng nghe nói bị Thiên Kim thượng tiên bắt học cùng người mới.

-... Tiếp tục đi.

Nàng gật gù rồi nói giống như ra lệnh, tuy Nhi Song đã nghe quen nhưng bá tính bình thường sao có thể dễ dàng bỏ qua, chỉ là Huyền Linh lúc này không hề để tâm...

-Nghe nói nàng ta là ái nữ của một vị đại thần trong triều đình, chính vì vậy nên rất hống hách, không xem ai ra gì. Ta ghét nhất là con nhà quan... A! Xin lỗi... Ta không phải nói hai người...

Huyền Linh vừa bày tỏ thái độ thì chợt nhận ra mình đã thất thố, cảm thấy thực xấu hổ vô cùng, Nàng chỉ xua tay trả lời:

-Không sao... Ta biết người không có ý đó!

-Vậy... hai người cũng từ kinh thành đến, có biết nàng ta không?

-Không biết... Cha ta cũng chỉ là quan nhỏ thôi, cơ hội vào triều cũng không có bao nhiêu, làm sao biết được!

Nàng cố gắng nhập vai hết mức có thể...

-Nè, ta thấy nha, hai người tuy là con nhà quan nhưng không giống như đám người đó, rất thoải mái lại dễ nói chuyện, ta rất thích hai người!

Nàng chỉ biết gật đầu trả lời, nàng thực sự ngưỡng mộ cô nương này, có thể thoải mái cười, thoải mái yêu ghét, tự do biết bao nhiêu.

Nhi Song giật giật vạt áo nàng, khẽ thì thầm

-Người thực sự không biết nàng ta sao?

Nàng quan sát xung quanh, thấy Huyền Linh đi rồi mới trả lời:

-Bấy lâu nay người theo ta cũng thấy rồi, các đại thần vào cung cầu kiến, ta tránh còn không kịp, còn có thời gian tìm hiểu xem con họ là ai sao? Hơn nữa, đưa con vào cung chơi với ta không phải nịnh nọt thì là gì chứ?

-Thần nói người, nên tìm hiểu kĩ về gia cảnh các vị đại thần một chút, dù sao thì sau này người cũng...

-Suyt, ta biết rồi.

Nàng thấy Huyền Linh đang đi đến liền lập tức ngắt lời, nói chuyện thế này đúng là quá nguy hiểm mà!

Lớp học đã đến đông đủ, Thiên Kim thượng tiên nhẹ nhàng đi đến. Người chưa thấy đã ngửi được hương, mùi hương bay khắp căn phòng tuy rất thơm nhưng lại quá đậm, đậm đến mức không thể thở nổi, giống như có một áp lực nặng nề đè nén lên lồng ngực, Nhi Song và Huyền Linh không nhịn được mà đưa tay lên che miệng lại, nàng cố nén một ngụm tanh nồng đang dâng trào trong cuống họng, nhìn lại trong lớp học chỉ có nàng và Âm Tịch là không có vấn đề gì, nhưng nàng ta, khi nhìn thấy nàng lại rất ngạc nhiên, giống như không ngờ nàng có thể chịu được vậy!

Vậy mà khi Thiên Kim thượng tiên bước vào lớp học, mùi hương đó lập tức tan ra không một dấu tích, thay thế nó là một mùi thơm dịu nhẹ giống như cánh hoa đào đang nở, khiến cho người ta có một cảm giác thư mỹ nhẹ nhàng, tựa như đang ở trên chín tầng mây.

Nàng ngược mặt lên nhìn, thì ra Thiên Kim thượng tiên đó đúng là một tuyệt sắc mỹ nhân, mái tóc dài ánh tím xoắn xuống mượt mà, được vấn lên một cách cầu kỳ còn được điểm thêm bằng một cây trâm cài màu vàng kim óng ánh, bạch y thêu Phượng Hoàng bằng chỉ vàng tinh xảo, ngọc bội đính đang khẽ vang theo nhịp bước chân, ấn kí thượng tiên đồ rực giữa mi tâm, cùng với đôi mắt tím yêu dị, làm tăng thêm phần kiêu mị khi nổi bật trên làn da trắng như bạch ngọc. Nhưng nhìn đi nhìn lại, so với Tử Thiên thượng tiên chỉ có một từ "kém" là có thể dùng, tuy mang nam nhân ra so sánh với nữ nhân là không công bằng nhưng Tử Thiên thượng tiên là ngoại lệ, người quá đẹp, quá hoàn hảo, đến nỗi nam thấy nam thẹn, nữ thấy nữ hèn.

Thiên Kim thượng tiên đưa mắt quét qua khắp căn phòng, nét mặt nghiêm nghị khiến ai nấy đều như cảm thấy từng tác da thịt mình như căng lên, chực chờ vỡ tung. Người sau đó lại nở một nụ cười xoa dịu, nhưng vẫn không thể làm tâm hồn thoải mái hơn được. Người cất giọng nói, ngay cả trong giọng điệu cũng có thể đoán được đây là người cực kỳ nghiêm khắc.

-Vừa rồi, có phải là rất khó chịu không?

Mọi người cúi gằm mặt không dám trả lời.

-Ta vừa rồi đã cho các ngươi thấy, kể cả những thứ bình thường nhất cũng có thể trở thành vũ khí, mùi hương tưởng chừng như vô hại nhưng cũng có thể đưa các ngươi đến bờ vực của sự sống và cái chết, chính vì vậy, tuyệt đối không thể ngạo mạn mà xem nhẹ!

Ai nấy đều trầm mặc

-Nhưng yên tâm, hôm nay ta không phải dạy luyện hương, có ai trả lời cho ta biết trên thế gian này, còn một thứ không thể ngờ tới, có thể làm vũ khí, lợi hại không kém mùi hương hay bất kì loại kiếm đao nào?

Mọi người lại thêm một phen trầm mặc, làm gì còn thứ nào có thể thay thế kiếm đao chứ?

-Là âm nhạc!

Câu trả lời vừa được thốt ra, ai nấy đều hướng mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh đó, chính là một nữ nhân vừa đứng lên ở cuối lớp, dáng vẻ hiên ngang nhưng không hề kiêu ngạo, Thiên Kim thượng tiên nhìn nàng với ánh mắt như thấy một cái gì đó rất thú vị, nụ cười trên môi liền thêm mấy phần dịu dàng.

-Đúng vậy, chính là âm nhạc. Cho ta biết tại sao người lại nghĩ như vậy?

Nàng sắc mặt trước sau vẫn không hề thay đổi, trầm tĩnh khó đoán, bình tĩnh trả lời:

-Âm nhạc, thứ nhất có thể giải sầu, thứ hai có thể bày tỏ cảm xúc vui buồn hờn giận, thứ ba... chính là dùng làm vũ khí, nếu sử dụng âm thanh làm vũ khí thì không ai có thể ngờ được cũng không thể kịp thời phản ứng, như vậy không phải rất tốt sao? Hơn nữa nếu là dùng để ám sát, lại càng thêm thuận lợi.

-Nói không sai, nhưng... Thái Bạch Phái ta là danh môn chính phái, tuyệt đối sẽ không dạy đệ tử đi ám sát, nếu có chiến đấu, cũng phải quang minh chính đại mà đấu!

-Dĩ nhiên rồi!

Nàng nghiêng đầu thay cho đồng tình, nhưng có một điều mà lúc đó nàng không hề nghĩ đến, chính là... Thiên Kim thượng tiên sau lần đó càng ngày càng đề phòng nàng.

-Ngươi... là mới nhập môn sao?

-Đúng vậy, thưa Thiên Kim thượng tiên.

-Thảo nào trước đây chưa từng nhìn thấy ngươi, ngươi tên là gì?

-Đệ tử họ Hoàng tên Thiên Nghi.

-Được lắm, Hoàng Thiên Nghi. Ngươi ngồi xuống đi!

-Dạ.

Nàng ngồi xuống, Huyền Linh nhìn nàng với ánh mắt ngưỡng mộ vô biên.

Trong suốt buổi học, Thiên Kim thượng tiên nói thao thao bất tuyệt về lịch sử các loại nhạc cụ, tuy nàng đã biết khi đọc sách vào tối qua, nhưng lại không hề cảm thấy nhàm chán, thính thoảng trong căn phòng lại rộ lên những tiếng cười vui vẻ. Nàng không ngờ khi đi học cùng người khác lại có thể vui đến như vậy.

Giờ học tiếp theo là của Thanh Hiền thượng tiên, là một buổi học ngoài trời rất thoải mái, Thanh Hiền thượng tiên mà bọn họ nói, thì ra là một nam nhân rất phóng khoáng (nếu không muốn nói là tùy tiện). Đây cũng là một nam nhân cực kì xinh đẹp, nhưng tuyệt đối không thể đem ra so sánh với Tử Thiên thượng tiên, bởi vì, Tử Thiên thượng tiên là kiều đẹp lãnh khốc, cao ngạo, cao quá không thể với, còn Thanh Hiền thượng tiên lại đẹp một cách tự nhiên, gần gũi, ở trong cái tầm thường mà lại không hề tầm thường. Người có thể mang so với hai nam nhân đó, nhưng nếu là như vậy, thì trừ bỏ cái đáng về tiên nhân của người, so với hai người họ... chỉ có bằng chứ không hơn (Đôi lời của Thanh Hiền: Hai kẻ đó là hai kẻ nào? Lăn ra đây cho ta xem! *ta không biết gì hết, ta chỉ là tác giả, ta không biết gì hết*).

Suốt buổi học đó, người không ngồi thì nằm, phe phẩy chiết phiến trên tay, dáng vẻ giống hệt như một con mèo lười... không, không... phải là một con hồ ly lười biếng đang nằm tắm nắng!

Người buông ra một câu cực kì có trách nhiệm:

-Hôm nay tiếp tục học ngự phong. Hai người mới lại đây nghe ta đọc khẩu quyết, ta chỉ đọc một lần, nhớ cho kĩ!

Nàng lắng nghe thật kĩ rồi cẩn thận ghi nhớ, nhìn sang Nhi Song, con bé cứ mơ mơ hồ hồ, không biết có nhớ được hay không?

Đúng như những gì nàng lo ngại, Nhi Song quả nhiên không nhớ được, cứ lơ đãng theo Thanh Hiền thượng tiên bắt người đọc lại, làm cho người liên tục nhắc nó quên rồi lại mắng nó ngốc. Huyền Linh có vẻ ôn hòa hơn một chút, có thể bay lên cách đất một thước rồi. Nàng cũng nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, miệng niệm khẩu quyết, không ngờ sau đó liền lập tức cảm thấy chính mình như nhẹ hơn. Từ từ mờ đôi mắt, nàng thực sự có thể bay lên, còn bay được rất cao nữa, nàng nhìn về phía đại điện, bỗng dưng thấy Tử Thiên thượng tiên từ đó đi ra, nhất thời không cảnh giác làm Ảm Tịch từ phía sau đẩy mạnh một cái, nàng rơi từ trên cao xuống, Thanh Hiền thượng tiên không ngờ phản ứng lại rất nhanh, lập tức thi pháp, từ phía xa đỡ nàng xuống đất.

Nhi Song lập tức mặc kệ mình đang đầm lưng nịnh nọt ai đó, chạy đến chỗ nàng, Huyền Linh cũng chạy đến đỡ nàng dậy, thừa dịp gửi cho Ảm Tịch một cái nhìn đầy sát ý.

-Thiên Nghi, không sao chứ?

-Nghi tỷ, tỷ không sao chứ?

-Không sao, không sao.

Nàng vội xua tay, cũng may Thanh Hiền thượng tiên phản ứng nhanh, kịp thời thi pháp nếu không nàng bây giờ không chết cũng là gãy hết mấy cái xương, cái mạng nhỏ suýt chút không còn rồi. Nàng đưa mắt nhìn Ảm Tịch, nàng ta đã đáp xuống, nhìn nàng mà đắc ý.

-Bản thân mới vừa học bay, đã kiêu ngạo bay lên cao, giờ thì hay nhỉ, suýt chút mất mạng rồi?

-Ngươi nói cái gì? Vừa rồi không phải tại ngươi...

-Tại ta cái gì? Là nàng ta không chịu chú ý, bây giờ quay sang đổ cho ta, có phải quá bất công rồi không?

-Ngươi...

-Nhi Song! - Nàng lên tiếng ngăn lại.

-Nghĩ kỹ, tỷ...

Nhi Song bị nàng trừng mắt cảnh cáo, đành bất đắc dĩ ngậm miệng.

-Ta không sao, là lỗi của ta, đừng có mắng người lung tung.

Nàng nhìn biểu hiện vừa rồi của Âm Tịch, nàng có thể chắc chắn nàng ta đang đồ kị, nhưng thứ nàng nghĩ không ra chính là... nàng đã làm gì để nàng ta đồ kị chứ?

Tại sao nàng có thể biết nàng ta là đang đồ kị? Không phải là quá rõ ràng rồi sao? Ánh mắt của nàng ta là ánh mắt nàng thường xuyên nhìn thấy từ các vị phi tần của phụ hoàng, với những ánh mắt đầy hận ý như vậy, nàng đây, nhìn suốt cũng thành quen rồi.

Nàng mệt mỏi đến một góc ít người, nằm xuống trên bãi cỏ, ngắm mây trôi lãng đãng trên trời, nhưng bây giờ, tại sao trong tâm trí nàng chỉ hiện lên gương mặt của Từ Thiên thượng tiên, không cách nào xoá bỏ. Nàng chỉ mới gặp người có một lần, tính đến nay cũng xem như là hai lần đi, vậy mà tại sao nàng lại không thể xoá bỏ người ra khỏi tâm trí?

Giờ học cuối cùng là của Nhất Phiêu sư huynh, là học kiếm pháp, nàng trước đó cứ nghĩ, giờ học này sẽ rất thoải mái, bởi kiếm nàng đã luyện tập từ nhỏ, còn luyện rất gian khổ, kiếm phổ nàng cũng thuộc cả rồi, nhưng không ngờ lại bị Nhất Phiêu sư huynh đó soi đến tan nát, không bắt được lỗi này thì lại bắt lỗi kia, phạt nàng hết ché cùi gạnh nước, lại xoa bóp đám lưng, thực không khác gì nha hoàn mà!

Nàng đột nhiên lại có suy nghĩ, người này rốt cục có muốn nhận nàng làm đồ đệ không? Nhưng dù cho có đi chăng nữa nàng cũng sẽ không, tuyệt đối không làm đồ đệ của hắn! Bây giờ nàng chỉ là một đệ tử bình thường mà hắn đã ra tay không thương tiếc như vậy, làm đồ đệ hắn rồi, ai dám đảm bảo hắn sẽ không giờ những trò không bằng cảm thú ra với nàng?

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đại lễ báỉ sư

Sau giờ học, nàng thường ra thác nước sau núi luyện tập, nơi này đúng thực là rất thoải mái nha~. Thác nước đổ xuống hồ tung bọt nước trắng xóa, nước hồ trong veo, một cây liễu rủ nghiêng mình soi bóng xuống nước, mây bay lãng đãng, cảnh tượng nơi này thực sự rất quen thuộc, quen đến phát khóc, nó giống như nơi mà nàng thường đến, nếu có người đó ở đây chắc hẳn sẽ cảm thấy giống như nàng.

Khi nàng đi, Nhi Song cũng đi theo, hai người bây giờ có thể nói chuyện thoải mái một chút, nhưng Nhi Song nào có tâm trạng ngắm cảnh hay chuyện trò, nhìn đôi bàn tay phồng rộp lên vì ché cùi gạnh nước của nàng mà lòng như lửa đốt.

-Công chúa, hay chúng ta hồi cung đi có được không?

-Tại sao? Chúng ta chỉ mới đi chưa được một tháng ngươi đã đòi về?

-Công chúa, người cũng phải nghĩ đến thân thể mình một chút, người là cành vàng lá ngọc, nếu có điều gì bất trắc thì...

-Ở đây rất thoải mái, ta không muốn về sớm như vậy

-Nhưng mà nhìn thấy người chịu khổ như vậy, thần rất đau lòng.

Công chúa trước giờ ở trong cung không ai dám để người làm chuyện nặng nhọc, bây giờ lại bị người ta bắt nạt như vậy sao có thể chịu nổi chứ?

-Bao nhiêu đây đã coi là cực khổ, ngươi không phải xem ta là kẻ vô dụng đó chứ?

-Thần không dám...

-Trước đây khi ta luyện kiếm với Tam hoàng huynh còn cực khổ hơn gấp mấy lần, bao nhiêu đây thì đã là gì!

-Hả?

-Ta chưa nhắc đến sao? Ta và Tam hoàng huynh từ nhỏ đã luyện kiếm cùng nhau...

-Chuyện đó thần biết nhưng...

-Huynh ấy nha, vừa hiền lành vừa đáng ghét, lần nào luyện kiếm cùng huynh ấy đều bị huynh ấy bắt nạt, còn hơn cả Nhất Phiêu sư huynh này nữa, có điều... sau đó, liền làm bánh hoa quế ta thích ăn nhất để dỗ ngọt ta, thực là làm người ta muốn ghét cũng ghét không được mà! Nhưng mà, vì vậy nên người không cần lo lắng cho ta đâu!

-Thần hiểu rồi.

Ngày từng ngày lại trôi qua, chớp mắt đã đến ngày cử hành lễ báisư.

Các đệ tử mới quý trong đại điện, các vị trưởng lão sẽ lựa chọn đệ tử dựa trên tư chất và biểu hiện của đệ tử đó trong giờ học, bởi vì những người nhận đệ tử cũng chính là những tôn sư đã dạy họ trong thời gian qua, chỉ có Từ Thiên thượng tiên là ngoại lệ thôi.

Nhắc đến Từ Thiên thượng tiên, từ lúc thấy người đi ra từ đại điện này, nàng không có cơ hội gặp người thêm lần nào nữa. Người hôm nay, một thân bạch y không vương bụi, khuôn mặt vẫn tĩnh như thu thủy tựa như trời có sập xuống cũng không thể làm người nhú mày! Người vẫn luôn thanh cao như vậy, bây giờ chỉ cần một ánh nhìn của người, một câu nói của người cũng có thể khiến lòng nàng dậy sóng.

Lạc Chương môn đứng lên tuyên bố khi các vị trưởng lão đã an vị:

-Gần đây yêu ma lộng hành, bốn môn cũng cố gắng tìm kiếm và huấn luyện các đệ tử, nay cử hành lễ báisư để các sư phụ thu nhận đồ đệ. Hy vọng các vị dốc lòng dạy dỗ, tạo phúc cho bách tính. Ta không làm mất thời gian của các vị nữa, Từ Thiên thượng tiên, mời chọn trước!

-Vậy... ta không khách sáo, Hoàng Thiên Nghi!

Nàng nghe mà giật nảy mình, nhưng không phải chỉ có mình nàng là ngạc nhiên, cả đại điện ai nấy đều kinh ngạc, các vị trưởng lão rất yêu mến nàng bởi vì nàng học rất tốt những môn dùng sách (tức là lý thuyết á), biểu hiện cũng không tệ, ai nấy đều đã dự định sẽ nhận nàng làm đồ đệ nhưng không ngờ lại bị giành trước, nhưng nếu đó là ai khác thì họ đã có thể công khai tranh giành, còn Từ Thiên thượng tiên thì... chỉ đành ôm ấp ức trong lòng...

Nàng không cần ngẩng đầu nhìn cũng biết, có một ánh mắt mang đầy sát khí như muốn xuyên thủng người ta gửi tới từ Thiên Kim thượng tiên, nàng nhìn sang Nhất Phiêu, hẳn không phải muốn nhận nàng làm đồ đệ sao, bây giờ chắc hẳn nét mặt rất khó coi.

Không ngoài dự đoán của nàng, Nhất Phiêu bên ngoài nhăn nhó khó coi, bên trong tiếc nuối muốn chết, thất vọng vô cùng.

Lạc chương môn vẫn không do dự, lại tiếp tục:

-Thanh Hiền thượng tiên, đến ngài!

Thanh Hiền thượng tiên ngồi ngay ngắn trên ghế bên cạnh Chương môn, tuy có nghiêm túc hơn thường ngày một chút nhưng trên môi vẫn là nụ cười ngàn năm không đổi, chiết phiến phe phẩy trên tay, cất tiếng:

-Aiz, ta là vốn định chọn Thiên Nghi, ai ngờ lại bị sư huynh lấy mất rồi! (Các vị ở đây là đang chọn đồ đệ, không phải là đi chợ đâu a~)

Từ Thiên thượng tiên lãnh đạm nhìn sang:

-Vậy Thanh Hiền thượng tiên, ngài muốn giành với ta?

-Haha, không có, không có, nào ai dám giành với ngài, thực ra ta thấy Thiên Nghi tư chất đúng là phi thường nhưng lại không hợp với tính ta, nên, nhường cho ngài...

-Đa tạ Thanh Hiền thượng tiên nể mặt!

Suy nghĩ của mọi người: "Tưởng sẽ có trò hay để xem rồi! Ai ngờ cả Thanh Hiền thượng tiên này cũng..." (Thanh Hiền thượng tiên đôi lời: * Đập bàn * Ta đây chính là nói lên nỗi lòng của các người, thử hỏi có còn ai dũng cảm hơn ta không?)

-Vậy Thanh Hiền thượng tiên, ngài chọn...

-Hà Nhi Song. Con bé ngọc này... rất thú vị.

Nhi Song giật mình nhìn sang nàng, nàng chỉ biết nhìn nó mà lắc đầu bất lực "Người ta đã chọn rồi, ta làm sao thay đổi a~"

-Còn Thiên Kim thượng tiên?

-Ta đã có Âm Tịch rồi thêm một đứa nữa e rằng dạy dỗ không được chu đáo.

-Vậy còn Nhất Phiêu? Năm nay là năm đầu tiên con nhận đồ đệ, mau chọn đi.

Nhất Phiêu oán than mà nhìn sư phụ, trong lòng thầm ca thán "Sư phụ à, sao người không nói sớm hơn?"

Nghĩ đi nghĩ lại, không được người này thì người khác, liền nói:

-Chúc Huyền Linh!

Huyền Linh dùng ánh mắt long lanh cùng vẻ mặt vui mừng nhìn Nhất Phiêu, chỉ riêng môn học Nhất Phiêu dạy nàng ta mới chăm chỉ luyện tập, xem ra đã động lòng với vị sư huynh này rồi!

Nàng trong lòng đành than trời trách đất tại sao lại có người thích kiểu người tàn nhẫn như kẻ này chứ?

Sau lễ bái sư, nàng thu dọn hành trang rồi đi. Nàng đứng bên ngoài đại môn ngược nhìn, ba chữ Hàn Nguyệt điện màu vàng kim rực rỡ trên tấm hoành phi hai bên cửa lớn có hai con sư tử bằng bạch ngọc, mang phong thái uy nghiêm mà thanh tịnh, so với cảm giác Từ Thiên thượng tiên mang đến quả thực không mấy khác biệt. Nàng đẩy mạnh cánh cửa lớn, xung quanh không hề có một âm thanh nào khiến âm thanh rầm rầm khi mở cửa càng vang dội, làm cho tim nàng đập càng thêm phần dồn dập.

Mở ra trước mắt nàng là một khu vườn trồng đầy hoa và thảo dược, một mùi hương hoa dịu nhẹ thoang thoảng lan tỏa trong không khí, nàng cứ tưởng Hàn Nguyệt điện là một nơi đầy băng tuyết hay đá núi gì gì đó, nhưng mà nơi này thực sự lại giống như chốn bồng lai tiên cảnh, tràn ngập ánh nắng, còn có một khe suối nhỏ chảy xung quanh, tiếng nước chảy róc rách khiến tâm hồn trở nên thư thái dễ chịu, cảm giác ấm áp thấm sâu vào tâm khảm.

Nàng cất tiếng gọi:

-Từ Thiên thượng tiên?

Trả lời nàng là thanh âm vang dội, nhưng lại không thấy người đâu:

-Ta ở thư phòng.

-Thư phòng? Là ở đâu vậy ạ?

-Bên trái chính là đại sảnh, đi hết hành lang bên phải nó rồi rẽ phải.

-Con biết rồi.

Nàng đi dọc theo lối đi lát đá đến phía trước đại sảnh, lại rào bước trên hành lang cửu khúc, rẽ phải theo hướng người nói, lập tức nhìn thấy một căn phòng bên trái lối đi đang mở cửa, liền tiến đến.

Khi bước vào liền ngửi thấy một mùi hương trầm nhẹ tỏa ra từ chiếc lư hương trên văn án, những làn khói trắng trắng uốn lượn bay lên, phía sau đó là một nam nhân đang ngồi tĩnh tọa, ấn kí đỏ rực hiện rõ cùng hai hàng mi dày cong cong khe khẽ lay động, giống như một bức tượng điêu khắc hoàn hảo không chút tì vết. Không hiểu sao khi đứng trước người, tim nàng cứ đập loạn cả lên, ngay cả Hàn Liễu kiếm cũng rung lên liên tục, khiến nàng cảm thấy vừa thân thuộc vừa xa lạ.

-Thu dọn xong cả chưa?

Người đột nhiên từ từ mở mắt, nhẹ nhàng hỏi nàng. Nàng giật nảy mình, chợt nhận ra bản thân vừa thất lễ liền trả lời:

-Đã... đã xong cả rồi thưa...

-Từ nay gọi ta là sư phụ.

-V... vâng, thưa sư phụ.

-Phòng của vị sư ở bên cạnh, còn lại con thích ở phòng nào thì cứ ở phòng đó, sau này nếu không có việc gì thì không cần làm phiền ta.

-Con sẽ ghi nhớ

-Con cầm mấy quyển sách này về học thuộc khẩu quyết bên trong rồi thực hành cho ta xem thử.

Nàng tiến đến đón lấy chồng sách, vô tình chạm vào tay sư phụ, tay nàng vốn đã lạnh nay thấy tay sư phụ còn lạnh hơn gấp mấy lần, khẽ rung mình rồi nhanh chóng lùi lại.

-Sau này có gì thắc mắc thì đến hỏi ta

-Con biết rồi, à... sư phụ?

-Cứ nói.

-Tại sao người lại thu nhận con làm đồ đệ?

-Ta có lý do của ta, sau này sẽ nói cho người biết. Trước mắt cứ chuyên tâm tu hành.

-Đệ tử đã hiểu. Vậy còn... tại sao nơi này lại tên là Hàn Nguyệt điện vậy ạ?

Ngay cả nàng còn giật mình với tốc độ chuyển đề tài của mình hướng chỉ là sư phụ. Người sững sờ trong khoảnh khắc rồi trả lời:

-Tên này không phải do ta đặt. Nhưng người đó đã nói rằng nó là từ tên của ta, ngoài ra...

-Ngoài ra?

-Nếu đặt tên như vậy chắc chắn sẽ rất vui.

-Rất vui? Tại sao lại vui?

-Con thử suy nghĩ xem.

Nàng chìm vào dòng suy nghĩ miên man rồi bất chợt lại "A" lên một tiếng:

-Nếu đặt là Hàn Nguyệt điện sẽ khiến người khác tưởng lầm nơi này sẽ rất băng giá lạnh lẽo, nhưng khi bước vào lại thấy trồng rất nhiều hoa, hoàn toàn trái ngược với cái tên, hẳn sẽ rất ngạc nhiên. Lúc đó đúng là cực kì thú vị.

Điều này không phải nàng vừa mới trải qua sao? Có điều những lời đó giống như nàng đã từng nói ra trước đây, nhưng bây giờ, không phải lúc để lo lắng điều đó, nàng nhìn sư phụ dò xét, người, cánh môi khẽ nhếch, vẽ nên một nụ cười như có như không. Nàng không thể tin vào mắt mình, sư phụ khi này là đã cười có đúng không? Nàng cất giọng hỏi lại:

-Có phải là vậy không ạ?

Người trầm ngâm trong một lúc rồi gật đầu.

-Không sai!

-Vậy sư phụ, người đó...

-Con có lẽ cũng mệt mỏi rồi, mau về nghỉ ngơi đi!

Người lên tiếng ngắt lời, nàng vốn định hỏi người đó có phải là đồ đệ trước đây của người không, nhưng có vẻ người không muốn nói nên nàng quyết định sẽ không hỏi nữa.

Ôm theo chồng sách, đi lang thang trong hậu điện, nàng phát hiện ra nơi bắt nguồn của hương hoa trong không khí, chính là từ một cây đại thụ, hoa màu trắng tinh khiết, bên trong lại phơn phớt hồng, giống hoa đào nhưng lại không phải hoa đào, mùi hương tỏa ra dịu nhẹ thanh mát, lại trồng bên cạnh khe suối, nước chảy cùng hương hoa còn thêm cảnh sắc tuyệt hảo, nơi này đúng là mang lại cảm giác thật thư mỹ (thư thái, tự tại, không lo nghĩ).

Lập tức nàng quyết định sẽ chọn chỗ này đọc sách, nên liền ôm chồng sách nặng nề đến dưới gốc cây, bên dưới gốc cây tinh ý đã đặt sẵn một chiếc bàn thạch, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống, dựa vào gốc cây mà sàng khoái đọc sách, tận hưởng mỹ cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bình yên trong cơn bão

Ngắm lại, sư phụ giao cho nàng việc này, thật quá dễ dàng cho nàng rồi, với khả năng của nàng chỉ trong một buổi có lẽ đã thuộc hết.

Say sưa ôm lấy mấy quyển sách, đọc đến quên cả thời gian, khi giật mình nhìn lại, thì ra đã chiều tà, nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, phát hiện bóng áo trắng bạc của sư phụ, người đang đứng trên nóc điện nghiêng đầu nhìn xuống bên dưới. Ánh mặt trời sắp lặn nhuộm cả bầu trời thành một màu đỏ yêu dị, thân bạch y xuất trần cùng mái tóc đen thẫm nổi bật lên giữa khoảng trời, không khỏi khiến người ta cảm thấy bóng dáng đó rất cô độc, lại dâng trào một cảm giác thương tâm. Nàng cứ ngồi đó mà si ngốc ngắm nhìn người, thời gian như lắng đọng lại ngay khoảnh khắc này...

Bỗng dưng trong chớp mắt đã không thấy người đâu nữa, có lẽ người biết nàng nhìn người nên đã về phòng rồi chăng? Nàng tự mắng chính mình, sao lại có thể thất lễ mà nhìn người lâu đến như vậy. Bị cái bụng đói đến kêu gào của mình làm cho tỉnh mộng, nàng thu dọn chồng sách, trong lòng thầm thấy kì lạ, sách này nàng đã đọc đi đọc lại vẫn không thể nào thuộc được.

Vừa đứng dậy đã gặp sư phụ đứng trước mặt, ánh mắt người lạnh lùng nhìn nàng, quả thực đoán không ra người đang nghĩ gì.

-Đói bụng rồi sao?

Nàng xấu hổ gật đầu.

-Nên chú ý sức khỏe, cả ngày hôm nay ta thấy con cứ ngồi đó đọc sách, không biết tự chăm sóc mình sao?

-Con xin lỗi.

-Có gì mà phải xin lỗi? Từ nay phải tự biết quan tâm đến bản thân, đừng có đọc sách cả ngày mà không ăn uống gì, có biết không?

-Con biết rồi!

-Vừa rồi Nhi Song mang com lên cho con, ta nói nó mang vào phòng cho con rồi!

-VẬY ĐỆ TỬ CÁO LUI.

-Thiên Nghi!

Nàng định đi liền bị người gọi lại, nhưng người gọi nàng như vậy nàng thấy... không quen!

-Sư phụ, con nay đã là đệ tử của người, gọi con là Nghi nhi có được không?

Lần đầu tiên nàng thấy ánh mắt người dao động, người thoáng một khắc suy tư rồi ngập ngừng nói:

-Được, Nghi... Nghi nhi, ta có một lời khuyên dành cho con...

-Đệ tử xin lắng nghe.

-Bất cứ chuyện gì cũng phải hiểu mới có thể ghi nhớ lâu dài.

-Con hiểu rồi, đa tạ sư phụ.

Sư phụ đứng là cao siêu, biết được nàng đang gặp khó khăn liền cho nàng lời khuyên, thực tốt quá!

Khi nàng về phòng thì Nhi Song đã rời khỏi, trên bàn là một mâm thức ăn thịnh soạn còn nghi ngút khói, chắc chắn là Nhi Song đã tự tay xuống bếp làm cho nàng.

Sáng sớm hôm sau, nàng canh ba đã thức dậy chuẩn bị đi học, tuy nàng đã báii sư, nhưng theo luật lệ cũng phải học cùng những người khác thêm một năm nữa, nhưng đó là nếu sư phụ không bắt nàng học lại thêm vài năm nữa giống như Thiên Kim thượng tiên thôi!

Sau khi thay xong y phục nàng mới chợt nhận ra một vấn đề cực kì quan trọng, trước giờ đều là người khác giúp nàng vấn tóc, bây giờ không có ai giúp... nàng phải làm thế nào?

Loay hoay cả canh giờ vẫn không thể vấn được tóc mà lại sắp trễ học đến nơi, nàng quyết định mặc kệ mà chạy đi. Vừa ra đến cửa liền gặp phải sư phụ, người nhũm mày nhìn mái tóc rối bời của nàng, nàng chỉ biết đứng lại cười ngốc, trong lòng kêu gào "thôi xong".

-Tại sao lại thành như vậy?

-Con... Đệ tử... trước giờ đều là người khác vấn tóc giúp, cho nên...

-Ngồi xuống đây!

Nàng theo hướng người chỉ, ngồi xuống trên một phiến đá, người cau mày dùng một chiếc lược nhẹ nhàng chải tóc cho nàng, giúp nàng vấn chúng lên. Ngón tay lạnh băng thỉnh thoảng lướt qua gáy, qua mặt nàng, đi qua nơi nào, nơi đó liền dâng lên một trận ngưa ngứa khó nói. Người vừa vấn tóc, cũng không quên trách nàng vài câu:

-Nữ nhi vốn phải tự biết vấn tóc, chỉ một mái tóc còn vấn không được thì có thể làm được chuyện gì? Làm người cũng vậy, không nên học thói dựa vào người khác, như vậy dần dần sẽ sinh ý lại, vĩnh viễn không thể làm nên nghiệp lớn, có biết chưa? Từ mai ta sẽ không giúp con nữa, tự mình lo liệu!

-Con biết rồi.

Nàng sau khi được vấn tóc lập tức chạy đến lớp học, giờ đầu tiên là của Thiên Kim thượng tiên, trước đó nàng còn có chút nghi ngờ về tình cảm Thiên Kim thượng tiên giành cho sư phụ nhưng sau ánh mắt người dành cho nàng hôm qua thì không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn người yêu sư phụ, nếu hôm nay nàng còn đến trễ chắc hẳn sẽ không thể yên được.

Thiên Kim thượng tiên quả nhiên đã vào lớp từ lâu, người nhũm mày nhìn mái tóc nàng, rồi phạt nàng phải mang toàn bộ nhạc cụ ra cho mọi người học, sau đó đem về chỗ cũ, trong 1 tháng.

Đến khi học xong, nàng nhìn sang Nhi Song và Huyền Linh, suốt cả buổi, cả hai cứ nhìn nàng không chớp mắt.

- Có chuyện gì mà nhìn ta như vậy?

Cả hai vẫn không nói gì, si ngốc nhìn nàng, Huyền Linh đưa ra trước mặt nàng một chiếc gương, mái tóc nàng được sư phụ vấn cao, còn được điểm bằng một bông hoa trắng muốt, giản dị mà không hề tùy tiện, làm nàng đã đẹp nay còn đẹp hơn.

- Nghi tỷ, muội bây giờ mới biết, tóc của tỷ còn có cách vấn này.

- Đẹp quá đi, là người tự làm sao?

- À ừ...

Nàng không nhớ nói là do sư phụ, như vậy có tàn nhẫn quá với họ không?

Suốt mấy tháng sau, mọi thứ cứ như vậy mà tiếp diễn, Thiên Kim thượng tiên luôn tìm đủ mọi lý do để phạt nàng, lại còn bắt nàng phải dùng tay khắc lên mặt gỗ, nói là để rèn luyện lực đạo ngón tay nhưng theo nàng thấy, tám chín phần là mượn công trả thù riêng. Ngón tay nàng liên tục tứa máu, nhưng khi rơi xuống mặt gỗ liền thấm vào không thấy tăm hơi, còn làm cho gỗ cứng hơn. Nàng cắn răng chịu đựng, phải thực cố gắng.

Ngoại trừ các môn lễ nhạc, lịch sử Tam giới thì hầu như các môn thực hành nàng đều gặp rắc rối. Học pháp thuật với Thanh Hiên thượng tiên thì không thể điều tiết nội lực và chân khí, làm phép không hoàn thiện, liền bị phạt đứng một chân trên cột gỗ suốt mấy canh giờ. Học với Nhất Phiêu còn thảm hơn, ngoài bị hắt quay như chong chóng không kể đến, nàng liên tục bị Âm Tịch giờ trò chơi xấu, đánh đến nàng thương tích đầy người.

Sau giờ học, nàng ra sau núi, Nhi Song cũng đi theo, khóc lóc nói:

- Công chúa, chúng ta hồi cung đi.

- Tại sao? Từ khi đến đây, người cứ nói đi nói lại câu này cả trăm lần rồi.

- Thấy người bị hành hạ như vậy, thần rất lo lắng!

- Ta không sao, không cần lo lắng, ta chịu được, tập trung tu luyện cho mình đi!

- Hay chí ít, người cho thần giúp người đi, thần sẽ thật cẩn thận, không để ai phát hiện đâu.

- Người nghĩ các tôn sư là ai? Với một chút tu vi của người, người nghĩ có thể qua mắt được họ sao? Mà đã là bị phạt thì phải đúng là bị phạt, làm sao có thể để người khác giúp?

- Nhưng họ rõ ràng là muốn bắt nạt người.

- Nếu ta không làm sai thì làm sao họ có cớ để bắt nạt ta chứ? Chỉ cần ta đúng, họ sẽ không còn lý do gì phạt ta.

- Nhưng mà...

- Không cần bàn về vấn đề này nữa, ta không trở về khi thời hạn chưa hết đâu, vì vậy không cần tốn công vô ích.

- Công chúa, tại sao?

- Đừng nói nữa.

- Thần nhất định phải nói, nếu sau khi thần nói người muốn chém đầu thần, thần cũng không hối hận.

- ...

- Công chúa, người vì cái gì lại cố gắng như vậy? Có ích lợi gì chứ? Người là cành vàng lá ngọc, nếu người chịu quay về, lập tức dưới một người trên vạn người, hà tất phải ở đây cam tâm tình nguyện để họ chà đạp?

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tiên huyền chi tâm khúc và huyền họa vô tâm pháp

"Đúng vậy, tại sao ta phải ở lại nơi này?"

Nàng ngồi xuống thâm cò, ngẩng mặt lên nhìn sắc trời, khẽ thở dài:

-Nhi Song à, ta không trách ngươi, ngược lại có lẽ nên đa tạ ngươi mới đúng, ta không biết lý do vì sao ta lại cố chấp ở lại đây, cũng không biết vì sao ta lại phải cố gắng đến như vậy, chỉ là... ta không muốn bỏ cuộc khi chưa thực sự cố gắng, ta không mạnh mẽ như ngươi nghĩ, ta cũng có hi vọng ái ố, cũng có chấp niệm, chẳng qua là ta không được phép thể hiện ra bên ngoài. Ngươi có biết vì sao không bao giờ thấy ta khóc lóc hay tức giận không?

-Thần... thần không biết.

Nhi Song vừa lau nước mắt vừa ngập ngừng trả lời.

-Ta không phải vô lễ chỉ nhân cũng không phải vô tâm chỉ nhân nên cũng biết buồn, nhưng cứ mỗi lần ta khóc, cuồng phong cùng thiên tai sẽ kéo đến tàn hại chúng sinh, lúc biết chuyện đó, ta sợ lắm, ta luôn tự hỏi tại sao ta lại phải chịu số phận khắc nghiệt đó, những lúc như vậy chỉ có Tam hoàng huynh và Tứ hoàng huynh ở bên ta, an ủi ta, làm bạn với ta, hai người đó nói rằng chỉ cần ta đủ mạnh mẽ, đủ kiên cường để không khóc thì sẽ không sao cả, nhưng như thế nào mới là mạnh mẽ, như thế nào mới là kiên cường?

Nhi Song vừa nghe vừa gật gù, nàng vẫn nhìn trời, giọng đều đều kể tiếp:

-Còn về việc không bao giờ thấy ta tức giận, khi đó ta còn nhỏ, có một vị quý phi rất ghét ta, thường hay làm cho ta bị phụ hoàng mắng, ta liền chạy đi tìm Tứ hoàng huynh, nhưng huynh ấy lại không cho ta vào điện, sau đó ta nhân lúc luyện kiếm với Tam hoàng huynh, mang tất cả trút lên người huynh ấy, cuối cùng dùng Hàn Liễu kiếm này đâm huynh ấy một nhát, đúng vậy, ngươi không nghe lầm đâu, huynh ấy đã để cho ta đâm một nhát kiếm, rồi nhẹ nhàng ôm ta vào lòng, nhỏ nhẹ dỗ dành ta, nói ta phải biết kiềm chế chính mình, không được để cơn giận dữ nhất thời nuốt mất lý trí, từ đó về sau, hầu như khi tức giận ta đều tự tổn thương chính mình để bình tĩnh trở lại.

-Thần hiểu rồi, xin lỗi vì đã lớn tiếng với người.

Nhi Song cúi thấp đầu, nàng liền xua tay:

-Ta đã nói không trách ngươi.

-Nhưng mà Công chúa, người và Tam Hoàng tử hình như rất thân thiết... có thể kể cho thần nghe một chút không?

-Huynh ấy là con của Hạnh Quý Phi, từ nhỏ đã ở bên cạnh ta, đối xử với ta như muối muối ruột, nhưng ba năm trước đã nghe lệnh phụ hoàng đi trấn giữ biên cương.

-Vậy còn Đại Hoàng tử thì sao? Hai người là huynh muội ruột có phải không?

-Đúng vậy, nhưng ta lại không thân với huynh ấy, từ năm mười ba tuổi huynh ấy đã theo phụ hoàng ta học xử lý chính sự, gặp được huynh ấy quả thực còn khó hơn lên trời.

-Nếu là như vậy, vương vị lẽ ra phải giao cho Đại Hoàng tử mới đúng, chẳng trách lúc đó người lại ngạc nhiên như vậy.

-Còn không ngạc nhiên được sao? Ta có tới mấy vị hoàng huynh, đáng lẽ không đến lượt ta mới đúng!

-Còn Nhị Hoàng tử, người đã từng gặp qua chưa?

-Huynh ấy nghe nói đã mất trước khi ta ra đời, nên chưa từng có dịp gặp, mẫu phi của huynh ấy chính là Hạnh Quý phi.

-Vậy chính là ca ca của Tam Hoàng tử.

-Đúng.

-Công chúa, công chúa, vậy còn Tứ hoàng tử thì sao?

Nhi Song phấn khích ngồi xuống, đôi mắt ngấn lệ đã không còn nữa, hào hứng nghe nàng kể chuyện.

-Ngươi hôm nay sao lại có hứng thú với các hoàng huynh của ta như vậy?

-Thần... chỉ là tò mò một chút.

-Huynh ấy là con của Thôi Quý phi.

-Thôi Quý phi? Thần chưa từng nghe qua

-Bà ấy mất khi nào ta cũng không biết, có lẽ là trước khi ta ra đời.

-Thần nghe nói Tứ Hoàng tử...

-Thần trí bất minh? Thực ra huynh ấy cũng có những lúc tỉnh táo, còn cực kì thông minh nữa, ta không phải đã nói từ nhỏ chỉ có Tam hoàng huynh và Tứ hoàng huynh là ở bên cạnh chăm sóc cho ta rồi sao?

-Làm sao người gặp được Tứ hoàng tử? Thần nghe nói Tứ Hoàng tử luôn nhốt mình trong điện, không tiếp xúc với ngoại nhân mà?

-Thực ra là mẫu hậu ta không cho ta đi gặp huynh ấy, nhưng lần đó ta ngồi dưới gốc cây đọc sách, lại gặp phải một chữ không biết đọc thế nào, Tam hoàng huynh không có ở đó, huynh ấy đã nhẹ nhàng chỉ bảo ta, ôn nhu kể chuyện cho ta nghe, huynh ấy biết rất nhiều thứ, có rất nhiều câu chuyện rất thú vị, tuy chỉ quanh quẩn trong điện nhưng ta nghĩ rằng không có chuyện gì huynh ấy không biết.

-Vậy sở thích đọc sách của người...

-Chính là từ huynh ấy. Cho người biết một bí mật, thực ra huynh ấy rất đẹp, huynh ấy và Tam hoàng huynh là hai nam nhân đẹp nhất mà ta từng thấy trước khi ta đến Thái Bạch Sơn.

-Vậy nếu đem ra so sánh, thì sẽ như thế nào, có đẹp hơn Tử Thiên thượng tiên không?

-Ai da, không thể. Hai người họ tuy đẹp nhưng không thể so với sư phụ, nếu so sánh thì... trừ bỏ thân phận tiên nhân, ta nghĩ sẽ là Thanh Hiên thượng tiên.

-Sư phụ của thần sao? Tuy sư phụ thần không phải là một nam nhân tuyệt mỹ khuynh đảo thiên địa như Tử Thiên thượng tiên nhưng cũng có thể xem là một mỹ nhân.

-Nói tóm lại người đẹp hay không là tùy mỗi người, sau này hồi cung, ta sẽ dẫn người đến gặp huynh ấy.

-Người hứa rồi đó!

-Đương nhiên! Không còn sớm nữa, mau về thôi.

Nàng đứng lên, khoe môi khẽ nhếch, vẽ nên một nụ cười tuyệt mỹ, đưa một tay kéo Nhi Song đứng dậy.

Nhi Song ngẩn người nhìn, không biết có phải là do nàng đứng ngược sáng hay không mà cả người nàng như toát ra một màn hào quang sáng chói, tựa như tuyết cảnh nhân gian.

-Công chúa, tại sao trước giờ chưa từng nhìn thấy người cười? Người có biết khi người cười nhìn rất đẹp hay không?

-Tam hoàng huynh cũng có nói ta cười rất đẹp, rồi liền đỏ mặt nói ta đừng tùy tiện cười trước người khác, Tứ hoàng huynh cũng gạt đầu tán thành, ta cứ nghĩ khi ta cười cũng xảy ra dị tượng gì đó chứ? (Hai đứa ra đây giải thích cái!!! Tam ca: Ta là nói thật đó, đừng có tùy tiện cười. Tứ ca: Ta tán thành, nên nghĩ đến lượng máu của nam nhân trong thiên hạ một chút!)

-A... vậy à...

-Vậy mau về thôi!

-Vâng!

Sau khi tạm biệt Nhi Song, nàng lại tiếp tục về điện, một mình luyện tập đến ngủ gật lúc nào không hay.

Khi nàng tỉnh lại thì trời đã tối, vừa định về phòng thì gặp sư phụ:

-Con cứ luyện tập bất chấp như vậy, không sớm thì muộn cũng kiệt sức.

-Con...

-Vi sư không có ý trách con, nhưng làm chuyện gì cũng phải biết là dục tốc bất đạt, có hiểu chưa?

-Con hiểu rồi.

-Con học với Thiên Kim thượng tiên cũng đã lâu, lại đây đàn cho ta nghe.

Người đưa tay ra, vô vàn ánh sáng xanh biếc tụ lại trên tay người rồi biến thành một chiếc cổ cầm tuyệt đẹp, thân màu xanh lam, khắc hoa văn rất tinh xảo, dây đàn làm bằng tơ, mỏng manh mà bền chắc, cả chiếc đàn toát ra một màn ánh sáng trắng bạc làm nó hoàn toàn tỏa sáng trong màn đêm.

-Đàn này tên là Lam Thương Cầm, mau lại đây!

Người đặt chiếc đàn xuống chiếc bàn thạch, rồi ngồi xuống bên cạnh, nàng ngồi đối diện với người, căng thẳng đến run rẩy. Nàng không phải lo lắng mình đàn không tốt, khi còn trong cung cũng thường hay đàn cho Tứ hoàng huynh và Tam hoàng huynh nghe, điều nàng lo lắng chính là vết thương trên tay, nếu để sư phụ biết thì không hay lắm.

Nàng hít vào một hơi khí lạnh rồi đưa tay gảy đàn, miệng lầm nhảm đọc chú giấu đi vết thương trên tay và Linh Hỏa, dù nàng chưa thể thấy được Linh Hỏa nhưng sư phụ thì có thể, cũng may thuật che giấu này nàng vừa mới học gần đây, cũng có thể xem như đang luyện tập. Nàng miễn cưỡng gảy vài khúc nhạc, tuy bận rộn che che giấu giấu nhưng cũng có thể đàn một cách hoàn chỉnh.

-Dừng lại!

Nàng như nín thở khi thấy sư phụ nhìn chằm chằm vào tay mình, nhưng chỉ một lúc sau mục quang lập tức rời đi. Trong lòng nàng đang hết lời cầu xin trời đất đừng để người phát hiện ra.

-Ta không thích khúc nhạc này, đổi đi!

Nàng cười khổ trong lòng, người thật ra có định kiểm tra gì nàng không đây?

Tuy vậy nàng vẫn ngoan ngoãn đổi bài. Đôi mắt khẽ nhắm lại, ngón tay bắt đầu lướt trên dây đàn, trong đầu hiện lên hình ảnh sư phụ trong lần đầu tiên gặp mặt, thân bạch y xuất trần đó, dung mạo tuyệt thế đó, đôi mắt hút hồn đó, rồi lại buổi chiều tà, nàng cũng ngồi tại nơi này nhìn bóng dáng người quan sát ngàn sơn, ánh chiều tà đỏ rực yêu dị tô điểm cho một tuyệt thế nam nhân, tất cả, từng chút, từng chút đọng lại trong tâm khảm, từng chút từng chút được nàng đưa vào trong tiếng đàn, cảm xúc của riêng nàng, kí ức của riêng nàng, khúc nhạc của riêng nàng, chính là Tiên huyền chi tâm nàng tùy hứng sáng tác.

Nàng mở mắt sau khi tiếng đàn kết thúc, sư phụ đang ngồi nhìn ánh trăng trên cao, nhìn đến thất thần, lát sau, người mới nhẹ giọng:

-Tốt, có vẻ Thiên Kim thượng tiên dạy các ngươi rất tốt. Trong thư phòng có khá nhiều loại nhạc cụ, sau này Lam Thương Cầm cũng để trong đó, thỉnh thoảng phải mang ra tập luyện. Sách đã thuộc hết chưa?

-Đệ tử đã thuộc hết rồi.

-Đã thực hành qua? Không có khó khăn gì chứ?

-Cũng đã thử qua, không có vấn đề gì ạ!

Sách người đưa nàng đọc là khẩu quyết của ngũ hành thuật, nàng đã học thuộc và cũng đã luyện qua.

-Tốt lắm. Trong thư phòng cũng có nhiều sách, tùy ý mà đọc.

-Con biết rồi.

-Con cứ liều mạng mà luyện tập như vậy cũng không phải là cách hay, vấn đề của con là điều tiết nội lực và chân khí. Vì sư dạy con một bộ kiếm pháp có thể có ích, tên là Huyền họa vô tâm, nhìn kĩ một chút.

Người bắt đầu thi triển, thân người bay bổng lướt trên mặt đất, cả người toát ra màn ánh sáng bạc không cho dù chỉ là một hạt bụi nhỏ vương lại trên bạch y, thanh kiếm trong tay uốn lượn, ánh trăng trên cao hoàn toàn bị lu mờ trước một vị thượng tiên cao cao tại thượng đang ở trước mặt nàng đây. Người hoàn hảo là vậy nhưng sao nàng lại cảm thấy ở người có chút gì đó đau thương, lại có chút gì đó cô độc, trong lòng dâng lên một cảm giác không thể gọi tên.

Sau đó nàng luyện lại vài lần cho người xem, người cũng thỉnh thoảng chỉnh lại cho nàng vài chỗ sai.

-Tiếp thu rất nhanh, cũng không còn sớm nữa, mau trở về nghỉ ngơi.

-Đa tạ sư phụ, đệ tử cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Kiếm tiên hội

Nàng quay trở về phòng, cả ngày mệt mỏi khiến nàng rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Khi đó, nàng đã mơ, một giấc mơ quái dị.

Trong mơ, nàng nhìn thấy một người ngồi trên giường, bỗng nhiên lại hóa thành một vũng máu tươi, bên cạnh người đó có một nam nhân mặc long bào màu đỏ ngừ đầu cười lớn. Rồi khung cảnh thay đổi, xung quanh nàng là một màn bóng tối dày đặc, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, phía xa xa trước mặt xuất hiện một chút ánh sáng, nàng không kịp nghĩ gì liền chạy đến, nàng chạy mãi chạy mãi, chạy đến trước một vách núi. Thì ra nơi đó là một bãi chiến trường, máu chảy thấm đẫm mặt đất, xác người chất thành núi, có những thi thể đã nát bấy, đến không thể nhìn rõ khuôn mặt, xương trắng phơi đầy nội. Mùi huyết tinh nồng nặc xộc vào trong mũi, tất cả nhuộm đất trời thành một màu đỏ quý dị. Vậy mà trên vách núi, nam nhân vận long bào vẫn làm

như không thấy, nở nụ cười tàn ác ...

Nàng hét lên rồi tỉnh lại, ôm đầu tự trấn an mình, chỉ là một mối quá độ nên mới gặp ác mộng. Bỗng dưng cánh cửa phòng mở toang, sư phụ từ ngoài lao vào, trong mắt người, nàng nhìn thấy có một tia hoảng sợ và lo lắng đến cực độ, nhưng khi người nhìn thấy nàng ngồi bình yên trên giường thì lập tức khôi phục lại dáng vẻ lạnh nhạt thường ngày. Người đứng ở cửa, quay sang hỏi nàng:

- Có chuyện gì?

- Không có gì đâu, sư phụ, người đừng lo, đệ tử ... chỉ gặp ác mộng thôi!

- Trước khi đi ngủ nhớ niệm Thanh Tâm chú, sẽ không còn gặp ác mộng nữa.

- Con biết rồi!

Nàng ngồi trên giường nở nụ cười, không biết vì sao mình lại cười, chỉ thấy rất vui khi biết thì ra sư phụ lo lắng cho mình như vậy. Trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác hạnh phúc lạ.

- Không còn gì nữa thì mau ngủ đi!

- Vâng.

Cánh cửa phòng khép lại, nàng cực nhọc thở hắt ra một hơi, làm sao còn tâm trí nào để ngủ nữa khi cái cảnh tượng đó cứ hiện lại trong đầu mỗi khi nàng nhắm mắt?

Sáng hôm sau, nàng kể lại giấc mộng của mình cho Nhi Song, Nhi Song cũng trấn an nàng, còn thuận tiện nhắc nhở nàng không nên tập luyện quá sức.

Ngày qua ngày, chớp mắt đã 4 năm kể từ ngày nàng rời cung, cũng có nghĩa thời hạn nàng phải trở về ngày càng gần, từ khi bá sư đến nay, sư phụ ngoài việc muốn nàng đọc sách thì không hề yêu cầu nàng làm gì nữa.

Trong khoảng thời gian này nàng thực sự là vô cùng nhàn rỗi, mỗi ngày đều là đọc sách, chơi đàn, chế thuốc, thỉnh thoảng luyện kiếm. Nàng đặc biệt chú tâm đến các loại kiếm phổ, nhạc phổ và dược phổ, nàng muốn đọc thật nhiều dược phổ để có thể tìm cách chữa bệnh cho Tứ hoàng huynh. Nhưng cũng vì quá nhàn rỗi mà tu vi của nàng vẫn không hề tiến bộ một chút nào, trong khi đó Nhi Song và Huyền Linh đã lợi hại hơn không ít.

Nàng hôm nay vẫn ngồi dưới gốc cây như thường lệ, trên người là bộ bạch y thêu chỉ ngũ sắc, bộ y phục này chính là tượng trưng cho hệ ngũ hành của nàng, sư phụ nói từ trước đến giờ chỉ có nàng có thể mặc bộ y phục mang đủ năm màu sắc của ngũ hành như vậy thôi. Khi nàng nhận bộ y phục này Thiên Kim thượng tiên và Âm Tịch đã rất tức giận.

- Đang nghĩ gì vậy?

Đang ngơ ngẩn thì sư phụ xuất hiện, mấy ngày nay không gặp được sư phụ, bây giờ người lại nói bằng một giọng rất ôn nhu khiến trong lòng nàng ảm áp lạ thường.

- Không ... Không có gì ạ!

- Đạo này có chăm chỉ luyện tập không?

- Dạ có.

- Tốt, Kiếm tiên hội sắp tới cho phép con tham gia, nhân tiện để vì sư kiểm tra xem 4 năm nay con đã học được những gì.

- Sư phụ, người cho con tham gia thật sao?

- Thật!

- Đa tạ sư phụ, đệ tử nhất định sẽ cố gắng hết sức, tuyệt đối không làm người thất vọng.

- Nhớ chú ý sức khỏe, đừng để kiệt sức.

- Con nhớ mà.

Nàng theo sư phụ suốt 4 năm qua, năm nào cũng tổ chức một Kiếm tiên hội, nhưng không lần nào sư phụ cho phép nàng tham gia, lần này người đồng ý rồi, nàng sẽ nhất định không làm người mất mặt.

Nàng ra sau núi luyện tập, ngoại trừ kiến thức nàng ngày càng sâu rộng hơn, tất cả đối với nàng vẫn như khi bắt đầu, pháp thuật của nàng vẫn không hề có một chút tiến triển. Cho dù nàng có luyện tập thêm bao nhiêu, tự chuốc vào mình vô số vết thương thì vẫn không hề có một chút tiến bộ.

Nàng điên cuồng luyện tập bất kể ngày đêm, ban ngày thì đi luyện kiếm ở sau núi, tối về lại niệm Thanh Tâm chú. Từ sau lần ác mộng đó, nàng không mơ thấy nó nữa, nàng cứ tưởng rằng đó quả thực là do nàng tập luyện mệt mỏi mà nằm mơ, nhưng thực không ngờ gần đây nàng lại tiếp tục nằm mơ thấy

cảnh tượng đó, hơn nữa còn rong ruổi trong đầu nàng cả ngày lẫn đêm.

Cuối cùng cũng bình an mà đợi được đến ngày thi đấu. Chương môn các phái đến tham dự đông đủ, ồn ào náo nhiệt vô cùng. Ai nấy đều chú ý đến bộ bạch y của nàng, cũng đúng, nàng là đệ tử của sư phụ, lại là người duy nhất có thể mặc bộ y phục này, nhưng như vậy chỉ càng làm áp lực của nàng thêm lớn hơn.

Sau mấy ngày cực khổ thi đấu, cuối cùng nàng cũng có thể lọt được vào vòng 4 người giỏi nhất, tất cả đều là người quen, có Âm Tịch, có Huyền Linh và có một người làm cho nàng cực kỳ ngạc nhiên, Nhi Song, tu vi của nó đã tiến bộ không ít, có lẽ Thanh Hiên thượng tiên cũng không phải là một sư phụ hữu danh vô thực. Nếu có thể đấu với Nhi Song một trận thì quả thực rất tốt, nhưng trước đó nàng phải vượt qua ai của Âm Tịch đã.

Nàng tuy không biết lý do vì sao Âm Tịch lại không thích nàng, nhưng nàng đã từng nghe Tứ hoàng huynh nói một câu rằng “Mộc tú vu lâm phong tất tãi tãi” (1), chính vì vậy không lúc nào nàng dám kiêu căng ngạo mạn hay coi thường kẻ khác, vậy mà không hiểu sao vẫn có người không vừa ý.

Trận đấu vừa bắt đầu, Âm Tịch đã chiếm thế thượng phong, nàng chỉ có thể chú tâm vào thủ chứ không thể tìm được một cơ hội nào phản công. Mọi người ngồi bên dưới xem liên tục lắc đầu, thực lực rõ ràng chênh lệch, vừa nhìn vào có thể biết ngay ai sẽ thắng. Từng đạo ánh sáng đủ màu phóng ra liên tục chớp nháy trên không trung, Âm Tịch vừa thi triển pháp thuật vừa dùng kiếm kỹ, vậy mà dù đã ra hơn trăm chiêu vẫn không thể kết thúc trận đấu. Nàng tuy không thể sử dụng thành thạo pháp thuật, nhưng ngoại trừ pháp thuật tấn công phức tạp, nàng vẫn có thể đọc chú thi triển thuật hộ thân.

Thấy Âm Tịch đã bắt đầu thấm mệt, nàng nắm bắt thời cơ chuyển sang tấn công, nếu so về kiếm pháp, nàng chắc chắn Âm Tịch không phải là đối thủ của mình, nhưng trận đấu diễn ra hoàn toàn trên không trung, nàng vừa phải ngự phong vừa phải hộ thân, khí lực của nàng cũng sẽ sớm suy yếu.

Sau hơn một canh giờ cật lực thi đấu, thương cũ thương mới chồng lên nhau, chân khí gần như cạn kiệt, nàng sớm đã biết mình chắc chắn sẽ thua, cảm cực được đến lúc này đã là kỳ tích. Mắt thấy Âm Tịch chuẩn bị vùng kiếm, nàng quyết định buông tay ...

“Ta mệt mỏi lắm rồi”

Nàng không muốn tránh né, cũng chẳng còn sức để tránh nữa. Nàng quay đầu nhìn về phía sư phụ nơi chủ tọa, khỏe mỗi hiện lên một nụ cười bất lực rồi nhắm mắt lại, mặc kệ Hàn Liễu kiếm trong tay liên tục rung lên cảnh báo.

Chờ đợi ... chờ đợi ... thời gian vô tình cứ chậm chậm trôi ... mau nhanh lên một chút, thời khắc này nàng sống hay chết cũng mặc kệ ... nàng phụ lòng phụ hoàng gửi gắm, nàng phụ lòng sư phụ tin tưởng dạy dỗ, nàng phụ lòng bá tánh vì đã không thể mạnh mẽ hơn, không xứng đáng để trở thành một đáng minh quân mà người người nể trọng ... Nàng, thất bại ngày hôm nay ... thật thảm hại ...

Mọi người trở mắt nhìn nàng không hề tránh né một kiếm đánh tới, ai nấy đều nín thở chờ đợi. Ngay lúc này một thân bạch y bay đến đài đấu, đón lấy nàng vào lòng. Những người ở đó, ngưỡng mộ có, ghen tỵ có, khinh bỉ cũng có, nhưng không một ai dám ngăn chặn hành động của hắn.

Nàng chờ mãi, chờ mãi mà vẫn không thấy đánh tới. Đột nhiên cả người lại thấy nhẹ bẫng, giống như được ai đó ôm vào lòng, cảm giác ấm áp vừa quen thuộc vừa xa lạ, mùi hương này ... là sư phụ sao?

Nàng nặng nhọc mở mắt, trước mắt nàng bây giờ là khuôn mặt của sư phụ, gần, thật gần, rất gần, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm đến, không thể tin vào mắt mình, nàng đưa tay dụi mắt, một lần, hai lần, ba lần, vẫn như vậy. Trong đầu nàng liên tục kêu gào “Chỉ là mơ thôi, người là đang mơ thôi, tỉnh dậy, mau tỉnh dậy”, nàng làm sao có thể ở trong cái mộng cảnh tuyệt mỹ này được? Nhưng, nàng có thể ngửi được mùi hương nhẹ nhàng của sư phụ, có thể cảm nhận được hơi ấm của sư phụ, cũng có thể nghe thấy nhịp tim trầm ổn của người, chân thật như vậy, rõ ràng như vậy, sao có thể là mơ?

Khi chạm đến mặt đất, sư phụ đột ngột buông nàng ra, cảm giác hụt hẫng kéo nàng về với thực tại, thật nhục nhã ...

-Như vậy là đã đủ, đồ đệ tài nghệ không tinh là do kẻ làm sư phụ như ta dạy dỗ không tốt, trận đấu này kết thúc tại đây, đồ đệ này của ta ... xem như thua...

Từng câu từng chữ trong lời nói của người giống như từng nhát dao đâm mạnh vào tim nàng, trái tim nàng đau, đau lắm, đau đến không thể thở được ...

Nàng cố sức theo sư phụ bay về Hàn Nguyệt điện, rồi liền chạy thẳng vào phòng, chưa bao giờ nàng muốn khóc như lúc này, nàng muốn được ở cạnh Tam hoàng huynh, muốn huynh ấy làm bánh hoa quế cho nàng ăn, muốn ngồi dưới gốc cây đọc sách cùng Tứ hoàng huynh, muốn làm nũng mà ngã vào lòng huynh ấy, muốn, nàng rất muốn ... nàng chỉ cần bấy nhiêu đó thôi, cái gì cũng không quan trọng nữa ...

Nàng ngồi trong góc phòng, muốn khóc mà không thể khóc, cũng chẳng thể khóc được, cứ thất thần nhìn vào một khoảng không vô định, thương thế gì cũng chẳng màng tới ...

(1) Mộc tú vu lâm phong tất tãi tãi: Cây cao mà đứng giữa rừng, ngọn trên đội gió, giữa rừng đội mưa, ý nói kẻ có khí chất, phong độ nổi bật thì dễ gây chú ý, cũng dễ gặp tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Lĩnh ngộ

Sáng sớm hôm sau, cánh cửa phòng bật mở, ánh nắng ban mai bao trùm và sưởi ấm căn phòng lạnh lẽo, vậy mà lòng nàng hiện tại vẫn lạnh như khối băng. Nhi Song vội vã đi vào, đặt chiếc khay trên tay xuống bàn rồi đi đến, ngồi xuống trước mặt nàng. Còn nàng vẫn là ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước.

- Công chúa, người sao rồi?

- ...

- Từ Thiên thượng tiên gọi thần lên chăm sóc cho người, vết thương của người từ hôm qua đến giờ vẫn chưa được băng lại sao? Thần giúp người bôi thuốc.

- ...

- Người nói gì đi! Nếu muốn khóc thì cứ khóc cũng được.

- ...

- Nếu người cứ không chịu nói gì như vậy, mọi người sẽ lo lắng lắm, người nói vài chữ cũng được mà!

- Chúng ta hồi cung đi!

- Hà???

- Ta không muốn ở lại đây nữa, hồi cung đi!

- Như... như vậy cũng được, nhưng mà hiện giờ thương thế của người còn nặng lắm, hay là ở lại thêm vài ngày, chờ vết thương ổn định hơn một chút, chúng ta sắp xếp hành lý rồi từ biệt mọi người, sau đó mới hồi cung có được không?

Nàng im lặng không nói, chỉ nhẹ gật đầu. Sau khi được Nhi Song giúp trị thương và thay y phục nàng mới đề nghị.

- Chúng ta đi dạo đi!

- Vâng

Nhi Song đỡ nàng ra ngoài, sắc mặt nàng bây giờ nhợt nhạt như người chết vậy. Hai người vừa ra khỏi Hàn Nguyệt điện, đi chưa được bao xa liền gặp Âm Tịch, nàng ta vốn dĩ bị thương không nặng như nàng nên chỉ cần uống vài viên Hồi Thanh đan là đã hồi phục, lại còn vô cùng đặc ý về kết quả của Kiếm Tiên hội.

Nghe kể, Nhi Song vì thấy nàng như vậy nên sa sút tinh thần, đánh thua Huyền Linh, còn Huyền Linh đương nhiên không phải đối thủ của Âm Tịch, kết quả, nàng ta đã nghiêm nhiên giành lấy vị trí đứng đầu.

Trong mắt nàng bây giờ, nàng ta là người đã hạ gục mình, đã vui vẻ trêu ghẹo khi cắt rách bộ y phục nàng quý nhất trong trận đấu, nhưng mà bây giờ, nàng không còn đề tâm nữa, cái gì cũng không đề tâm nữa...

- Coi kìa coi kìa, bị thương nặng đến mức không thể tự đi được luôn sao? Ta ra tay nặng quá sao? Ta ra tay nặng quá sao?

Nàng ta vừa nhìn thấy nàng liền buông lời chọc ghẹo. Nhi Song giận dữ mắng:

- Mặc kệ bọn ta, xin tránh đường!

- Ấy, ấy, ấy, đi đâu vậy? Ta còn chưa nói xong kia mà. Người đừng tưởng có tên giống Công chúa thì sẽ thật sự trở thành Công chúa!

- Thì ra người cũng nhận ra

Nàng cuối cùng cũng mở miệng nói, giọng điệu khinh miệt.

- Đương nhiên ta nhận ra, không chừng người quá ái mộ Công chúa nên cả gan dùng tên của người, đồ giả mạo, khi quân phạm thượng!

- Người... Người dám...

Nhi Song tức giận định mắng nhưng liền bị nàng trừng mắt chặn lại:

- Người từng gặp Công chúa rồi sao?

-Đương nhiên ta gặp rồi, cha ta là Thừa tướng đương triều, khi ta còn nhỏ thường được cha ta đưa vào cung chơi với Công chúa, tuy không lần nào nhìn thấy mặt của người nhưng ta biết chắc chắn một điều, người không phải là Công chúa!

Nàng cảm thấy thật mỉa mai, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt. Nàng có lẽ quả thực đã từng gặp nàng ta nhưng lại không nhớ, trước giờ trừ khi được phụ hoàng giới thiệu cho vài vị đại thần thì nàng luôn đeo mặt nạ che mặt khi gặp ngoại nhân. Nàng không muốn nhiều lời, cũng chẳng muốn giải thích điều gì, chỉ lẳng lặng quay mặt đi, mỉa mai nói một câu:

-Nếu người đã gặp Công chúa thì có lẽ ta quả thực là kẻ giả mạo, chúc mừng người, đi báo quan đi, ta không còn gì để nói với người nữa, ta về thôi, Nhi Song!

Vừa quay đầu lại định cất bước liền bị Âm Tịch chặn lại chỉ với một câu nói:

-Đúng vậy, về đi, về với sự phụ của người đi...

-Người nói vậy là có ý gì?

-Người thật giỏi giả vờ, hôm qua tất cả mọi người ai cũng nhìn ra, là sự phụ người thiên vị!

-Thiên vị? Thiên vị cho ai? Ta rõ ràng là đã thua người.

-Đương nhiên là cho đồ đệ yêu quý rồi! Người không cần phải biện minh, giữa thanh thiên bạch nhật, hai sự đồ các người ôm ôm ấp ấp, quả là sự đồ tình thâm, không phải sao?

Nàng siết chặt bàn tay đang đặt trên tay Nhi Song, khổ sở nuốt xuống một ngụm tanh nồng nơi cuống họng, cố giữ lại chút thần trí, nàng nghiêng răng trả lời:

-Người muốn nghĩ gì về ta cũng được, khinh thường ta, ám hại ta, mỉa mai ta, ta không có thời gian cũng không muốn thanh minh hay biện hộ gì với người. Chỉ mong người lưu ý cho, ta và sự phụ chỉ là tình cảm sự đồ hoàn - toàn - bình - thường, không hề có cái thứ tình cảm nào trái với đạo lý, hy vọng người đừng tổn hại thanh danh của sự phụ ta!

Nói rồi nàng và Nhi Song tiếp tục đi thẳng.

Khi đã khuất bóng, nàng buông tay Nhi Song ra, được dịp tuôn hết giận dữ vào tảng đá lớn bên đường, liên tục đấm mạnh vào, đôi tay băng bó khắp nơi lại tiếp tục rướm máu tươi.

-Công chúa...

Nhi Song dùng khuôn mặt không thể tin được mà nhìn nàng, giọng run run, đây là lần đầu tiên Nhi Song nhìn thấy nàng nổi giận.

-Tại sao người... lại trở thành như vậy?

-...

-Ngũ Công chúa Thiên Nghi mà thần từng biết, từng ngưỡng mộ, hoàn toàn không phải giống như thế này. Công chúa mà thần biết luôn bình tĩnh, luôn lãnh đạm với mọi thứ, tuyệt đối sẽ không vì những lời khích bác vô căn cứ mà nổi giận. Lại còn nụ cười đó... thần từng nói nụ cười của người rất đẹp, nhưng đó là nụ cười hồn nhiên, vui vẻ, còn bây giờ thì... thần thật sự rất thất vọng về người!

-...

-Thái độ vừa rồi của người... có phải người đã yêu Từ Thiên thượng tiên rồi hay không?

-Không! Làm sao ta có thể làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy? Người là sự phụ của ta, chỉ vậy thôi!

Nàng nói như hét lên, bây giờ đầu óc nàng rất hỗn loạn, nàng không thể suy nghĩ được gì thêm nữa!

-Thần nghĩ là người nên về nghỉ ngơi đi!

Nhi Song định dìu nàng quay về, nàng vội phát tay:

-Không cần, ta tự đi được!

Nàng sải bước nhanh chóng quay trở về, lần này thì nàng thật sự làm Nhi Song thất vọng rồi!

Nhưng trời đúng là không thương nàng, vừa về đến cửa đã đụng phải sự phụ. Vội vàng giấu hai bàn tay đang rỉ máu ra sau lưng.

-Sự phụ!

- Thương thế của con thế nào rồi?

- Không... không sao ạ!

- ... Đưa tay ra đây ta bắt mạch thử.

- A... Không cần đâu, con thực sự không sao mà!

- Ta nói con đưa tay ra đây!

Nàng bắt đắc dĩ nghe lời, cúi thấp đầu đưa tay phải ra, đợi một lúc lâu vẫn không thấy sư phụ nói gì, vừa định len lén ngược lên thì:

- Tay còn lại?

- Sư phụ...

- Nhanh!

Nàng đưa tay còn lại ra, đợi một lúc lâu vẫn không thấy sư phụ nói lời nào, nàng ngẩng đầu lên chỉ thấy sư phụ chân mày nhíu chặt, mắt nhìn chăm chăm vào hai mu bàn tay thấm đẫm máu tươi. Nàng giật mình rút tay lại, sư phụ trước giờ mạn bất kinh tâm (1), giống như trời có sập xuống cũng không thể dỗi lấy ở người một cái nhíu mày, vậy mà bây giờ lại nhíu chặt chân mày như vậy. Không phải người giận nàng rồi chứ?

- Tại sao lại như vậy?

- Khi... khi nãy đi dạo... bất cẩn bị ngã...

- Bị ngã? Bị ngã mà máu chảy đầy cả hai tay thế kia sao? Hôm nay con còn dám nói dối gạt ta?

- Con... sư phụ, con thực sự không sao, người không cần quá lo lắng!

- Được, ta hỏi con, Nhi Song nói con muốn hồi cung?

- Vậy nó đã nói với người...

- Ta đã biết lâu rồi!

- Vậy ă? Con đúng là muốn quay về, dù sao thì thời hạn 5 năm cũng đã gần hết!

- Con muốn về, vì sư không cần con, nhưng ta hy vọng con không phải vì thất bại lần này mà bỏ cuộc, ta không có đứa đồ nhi dễ dàng buông tay như vậy.

- Con biết rồi!

Nàng cúi đầu cung kính rồi chạy về phòng.

"Đúng là sư phụ rất thất vọng về ta, thì ra người đã sớm biết thân phận của ta, không chừng chính vì vậy nên người mới đối xử với ta đặc biệt hơn những kẻ khác, chính vì vậy nên người mới nhận ta làm đồ đệ..."

"Thì ra ngay từ đầu ta chẳng có gì ngoài cái thân phận Công chúa!"

Ngẫm lại những lời của Nhi Song, những lời đó quả thực không hề sai. Ở chốn thâm cung suốt mười mấy năm, nàng không hề vương vấn một chút, không hề bị ảnh hưởng. Vậy mà chỉ mới ra ngoài chưa được 5 năm, gặp phải và cảm nhận hi nộ ái ố của chốn dân gian mà nàng bây giờ lại trở thành một người tâm tư nhuốm buồn, đố kỵ, sân si lại còn háo thắng, ti tiện như thế này. Không chừng chính vì vậy mà nàng không thể gột sạch tâm tư, toàn tâm toàn ý tu tiên nên mới không thể tiến bộ?

Nàng không thể để chuyện đi này thành công cốc như vậy, nàng sẽ lấy lại toàn bộ!

Nghĩ vậy, nàng ngồi trong phòng, tịnh tu suốt 3 ngày 3 đêm.

Nhi Song lo lắng đến mức đứng ngồi không yên. Vừa hay gặp phải Tử Thiên thượng tiên vừa quay về lập tức chạy đến:

- Tử Thiên thượng tiên, Công chúa nhốt mình trong phòng đã 3 ngày 3 đêm rồi, không ăn không uống gì cả, đệ tử sợ ...

- Để ta vào xem thử, người tránh sang một bên đi!

"Không phải lần trước ta nói nặng nàng quá nên mới vậy chứ?"

Hắn đến trước cửa phòng nàng, vừa phất tay áo, cánh cửa bật mở, chưa vào đến cửa đã nhận thấy sát khí, luồng khí tím ma mị cùng mùi hương hoa

nồng đậm lan tỏa khắp nơi trong phòng. Chân mày hấn nhú chặt, phát mạnh tay áo đánh tan luồng sát khí bên trong.

Nàng đang ngồi trên một đài sen ba cánh, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi chuyển sang màu tím đậm, mái tóc đen thẫm xoắn dài tung bay tán loạn.

Hắn tiến đến truyền chân khí cho nàng.

Nàng trong lúc đó bỗng nhiên mơ hồ cảm thấy luồng chân khí cuộn cuộn chảy vào người, vội mở mắt:

- Sư phụ?

- Ngồi yên sư phụ đã thông kinh mạch cho con.

- Đã thông kinh mạch? Sư phụ, người không cần vì con ...

- Yên lặng, tập trung chân khí, khí tự đan điền!

Trước giờ sư phụ chưa từng ra lệnh cho nàng làm điều gì, nay người lại dùng ngữ khí vừa ra lệnh vừa khản trương như vậy, lẽ nào người lo lắng cho nàng sao?

Ba canh giờ sau, nàng dần dần khôi phục lại thần trí, sau khi dậy cứ như mình đã mơ một giấc mộng dài thật dài. Chớp mắt nhìn xung quanh, bắt gặp sư phụ đang ngồi tĩnh tọa bên giường.

Người bây giờ đang ở rất gần, rất gần, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm đến, vậy mà nàng lại cảm thấy như xa cách ngàn sơn, cũng không dám chạm vào người, sợ những tạp niệm của mình sẽ vấy bẩn sư phụ. Nàng thầm thở dài trong lòng, từ khi nào mà ... bản thân cảm thấy chính mình lại thấp hèn đến như vậy? Ngũ Công chưa lãnh ngạo ngày xưa đã đi đâu mất rồi?

- Tĩnh rồi sao?

Nàng giật mình nhìn sư phụ, chột dạ cúi đầu, lí nhí trả lời:

- ... Vâng!

- Có thấy chỗ nào khó chịu không?

- Con không sao.

- Vì được vì sư đã thông kinh mạch, cho nên tu vi của con đã đạt đến cảnh giới tri vi, từ nay phải cố gắng tu luyện.

- Con biết rồi, đa tạ sư phụ.

- Vì sư đã nói người, tu tiên không phải dễ dàng, dục tốc bất đạt, thế nào lại luôn hấp tấp như vậy?

- Con xin lỗi.

- Vì sư không phải đang trách người, chỉ là từ nay về sau phải chú ý đến sức khỏe của bản thân, cũng may lần này vì sư về kịp, nếu không thì ... Thôi bỏ đi, ngoan ngoãn ở đây, từ từ tịnh dưỡng!

- Sư phụ ...

- Chuyện gì?

- Thật ra ... làm thế nào mới có thể đạt được đến cảnh giới tâm không dao động, chỉ có đại ái mà không có tình riêng?

- Chuyện này ngay cả vì sư cũng không biết, làm người đương nhiên sẽ có hi vọng ái ố, ai ai cũng có những thứ mà mình trân trọng, có tốt cũng có xấu. Chấp niệm là thứ làm cho người ta dễ dàng sa ngã, con người có chấp niệm, yêu ma có chấp niệm, ngay cả tiên nhân cũng có chấp niệm, không thể nói buông bỏ là có thể ngay lập tức bỏ được. Có người dùng cả đời cũng không thể buông tay. Ngay cả vì sư cũng không thể. Nhưng cái quan trọng là phải biết thừa nhận và thay đổi nó.

- Con hiểu rồi!

- Con đường sau này còn dài, con phải cố gắng, không phải chuyện gì cũng hấp tấp vội vàng.

- Con sẽ ghi nhớ!

- Được rồi nghỉ ngơi đi, con tuy đã đạt đến cảnh giới tri vi nhưng vẫn chưa thể bắt tử, chỉ là hồi phục nhanh hơn một chút, con không còn nhỏ nữa, phải biết tự lo cho bản thân.

- Vâng!

Nàng gật mạnh đầu, hần cũng gật nhẹ rồi phất áo ra ngoài.

(1) Mạn bất kinh tâm không gì có thể làm kinh động

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ác mộng thành sự thật

Không biết là do những lời của sư phụ hay do tu vi của nàng đã có tiến bộ mà có rất nhiều chuyện nàng đã thông suốt, tinh thần thoải mái hẳn.

Sáng sớm hôm sau, Nhi Song mang điểm tâm đến cho nàng, sau khi dùng xong, nàng đề nghị:

- Có muốn đi dạo cùng ta một chút không?

- Vâng

- Đi thôi

Hai người ra khỏi Hàn Nguyệt điện, đi dạo xung quanh rồi rẽ bước vào khu rừng sau núi.

- Ta xin lỗi, Nhi Song

- Về chuyện gì ạ?

- Ta đã làm người thất vọng.

- Thần cũng xin lỗi người, khi đó lại nóng giận mất người như vậy.

- Nhi Song... người có muốn ở lại không?

- Thần... không rõ nữa!

- Ta cũng vậy.

- Thời gian ở đây, các huynh đệ tỷ muội rất tốt với chúng ta, sư phụ của thần cũng rất tốt, thần có chút không nỡ...

- Ta cũng không đành lòng rời đi, nhưng thời hạn đã gần hết, chúng ta không thể không về.

- Thần hiểu

- Hay là người cứ ở lại, dù sao thì ta...

- Không được, thần đã thề sẽ mãi ở cạnh chăm sóc cho người, vậy nên Công chúa đi đâu, thần sẽ theo đến đó!

- Ta...

Đang định nói thì nàng chợt phát hiện phía trước có một cái gì đó, lập tức kéo Nhi Song đến xem thử.

Càng đến gần nàng mới phát hiện ra, là một nam nhân đang ngồi tựa lưng vào tảng đá lớn, trên người toàn là máu và vết thương. Nàng đến khẽ lay nhẹ rồi đưa tay bắt mạch, thì ra chỉ là một mối ngất đi.

Nàng cứ cảm thấy nam nhân này có nét gì đó rất quen thuộc, giống như đã từng gặp ở đâu đó rồi, liền cùng Nhi Song đưa y về Y Dược các.

Tình cờ là Tứ thượng tiên, Nhất Phiêu, Huyền Linh và cả Âm Tích cũng đang ở đó, nàng không biết lý do và cũng không muốn biết, chỉ cúi đầu hành lễ rồi giải thích sự tình qua một lượt. Lạc chương môn liền ra lệnh trị thương cho nam nhân đó.

Người đó sau một canh giờ cuối cùng y cũng tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã đảo hết một vòng trong căn phòng, cuối cùng dừng lại trên người nàng, lập tức y chạy đến, hướng nàng lớn tiếng hành lễ:

-Hạ thần Võ quan Nhi phẩm Tổng Quân Dương bái kiến Ngũ Công chúa, Ngũ Công chúa vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Trong lòng nàng chỉ thầm "à" một tiếng, thảo nào nhìn quen như vậy, thì ra là một đại thần.

Nàng không nóng không lạnh chỉ nhẹ nhàng buông một câu:

-Bồn cung miễn lễ, khanh hãy bình thân!

Những người xung quanh, ngoại trừ Tứ thượng tiên, thì ngay cả Nhi Song cũng cực kì bất ngờ, ở nàng ngay lúc này bỗng dung tỏa ra một khí chất vương giả cao quý, uy nghiêm cực độ lại có phần chừng chặc. Con người này của nàng trước nay họ chưa từng nhìn thấy!

-Tổng tướng quân chẳng hay là có chuyện gì? Tại sao lại bị thương nặng đến như vậy?

-Chuyện này...

Nhận thấy ánh mắt y liếc nhìn xung quanh, chắc hẳn là một chuyện cực kì trọng đại, nàng nhỏ nhẹ quay sang Lạc chương môn với thân phận một Công chúa:

-Lạc chương môn, bồn cung có thể mượn đại điện của quý phái được không?

-Dĩ nhiên là được!

Lạc chương môn đáp lời không chút do dự.

Nàng, Nhi Song, Tổng tướng quân và Tứ thượng tiên cùng đi vào đại điện. Cả tòa đại điện rộng lớn vang dội tiếng nói của nàng, tựa như kim thạch ngọc hưởng (1):

-Tổng tướng quân có thể nói rồi chứ?

Tổng tướng quân bỗng dừng quỳ xuống trước mặt nàng, nàng chỉ khẽ nhếch chân mày, xoay người tránh đi, rồi cúi đầu trả lễ:

-Tướng quân, nam nhân dưới gối có hoàng kim (2), hà tất phải làm vậy?

-Hạ thần có lỗi với Công chúa, có lỗi với bách tính.

-Vi sao lại nói vậy?

-Thần không thể bảo vệ được bệ hạ, giữ vững giang sơn, để đất nước rơi vào tay phản tặc. Thỉnh xin Công chúa trị tội!

Nàng dịu dàng đỡ Tổng tướng quân đứng dậy, giọng nói có chút lo lắng:

-Khanh cứ đứng lên trước đã, phụ hoàng sao rồi?

-Khởi bẩm Công chúa, sau khi Công chúa rời khỏi được nửa năm, bệnh tình của Hoàng thượng bỗng dưng trở nặng, cầm cự được ba tháng thì Đại Hoàng tử quyết định... giết cha đoạt ngôi...

-Hâm hồ! Đại hoàng huynh sùng bái nhất là phụ hoàng, không thể có chuyện đó được!

-Công chúa, từng lời từng chữ thần nói là thiên chân vạn xác (3), không hề có nửa lời giả dối, thần xin thề với trời nếu có nửa chữ sai lệch sẽ chết không toàn thây!

Nàng thầm đánh giá, nhớ lại những lời nói của phụ hoàng khi nàng gặp Tổng Quân Dương "Minh quân là tướng biết dùng người, Tổng tướng quân này nhất mực trung thành, nhất định sẽ là một trợ thủ đắc lực, tuyệt đối phải trọng dụng!", lại còn thêm cơn ác mộng hàng đêm của nàng, thực sự không thể không tin.

-Được, xem như bồn cung tạm thời tin tưởng khanh. Tiếp tục đi!

-Trước đó, bệ hạ đã có lần triệu tập vài vị đại thần, người đã nói sau này nếu khi người băng hà mà Công chúa vẫn chưa về kịp thì mong chúng thần sẽ hết lòng phò tá, bảo trợ Công chúa lên kế vị.

-Sau đó thế nào?

-Sau khi Đại Hoàng tử đăng cơ thì lập tức giao mọi chuyện cho Mạc Thừa tướng, còn mình thì lâm vào sa đọa, truy lạc, thiên tai khắp nơi, nhân dân đói khổ, trăm họ lầm than, dịch bệnh hoành hành khắp chốn, nhưng mà Đại Hoàng tử vẫn vô như không thấy, ngày ngày yến tiệc xa hoa. Mạc Thừa tướng dựa vào quyền thế mà thừa cơ vơ vét, những trung thần của tiên đế trước kia, không ai vừa ý liền đồng loạt phản đối nhưng ngay sau đó cả gia tộc đều gặp họa sát thân. Thần và những người khác cố gắng phục thù chờ cơ hội đưa người quay về. Nhưng trung thần không thể thờ hai chủ, thần nguyện lấy cái chết để tạ tội!

Nói rồi liền dợm rút kiếm, nàng không nghĩ nhiều liền lập tức đưa tay giữ lại lưỡi kiếm. Máu từ bàn tay rỉ ra rơi xuống nền bạch ngọc, huyết hoa nở rộ, rực rỡ mà thê lương.

- Công chúa... Người... sao lại...

Tổng tướng quân trở mắt nhìn nàng, lập tức thu kiếm lại. Nàng lớn tiếng mắng:

- Ai cho phép khanh chết trước mặt bôn cung? Bôn cung vẫn chưa hỏi rõ mà đã đòi chết rồi sao?

- Thần...

- Tiếp tục nói, sau đó thế nào?

- Vì thời hạn 5 năm của Công chúa đã gần đến, chúng thần quyết định đi đón người, giữa đường bị người của phủ Thừa tướng phục kích chỉ còn thần là may mắn sống sót.

- Tại sao lại không báo cho bôn cung biết sớm hơn? Lại còn Tam hoàng huynh, huynh ấy thế nào rồi?

- Chúng thần cũng muốn báo cho người biết sớm hơn, nhưng tiên đế đã có căn dặn, trong khoảng thời gian người đi, tuyệt đối dù có xảy ra chuyện gì cũng không được làm phiền đến người. Chúng thần tuy không dám làm trái ý chỉ nhưng cũng đã nhiều lần sai người đi báo tin cho người và Tam Hoàng tử, tất cả đều bị phục kích giữa đường.

- Vậy Tam hoàng huynh đã hay tin chưa?

- Trên đường đến đây thần có dừng lại ở một quán trọ, chủ quán tự xưng là Lâm Bảo, khi nghe nhắc đến người thì lập tức quỳ xuống, nói là người có ơn rất lớn với họ, cuối cùng chịu nhận đi chiến tuyến báo tin cho Tam Hoàng tử, có lẽ bây giờ cũng đã đến nơi.

- Bôn cung quả là biết người này. Trong cung hiện giờ thế nào? Mẫu hậu, còn có Tứ hoàng huynh, bọn họ không sao chứ?

- Tứ Hoàng tử tạm thời vẫn được an toàn, Đại Hoàng tử vì bệnh tình của ngài ấy nên không thể tâm đến, nhưng chúng thần cũng không thể chắc chắn có thể bảo hộ ngài ấy thêm bao lâu nữa, còn về phần Hoàng hậu thì...

- Thì thế nào?

- Người có vẻ rất ủng hộ việc đăng cơ của Đại Hoàng tử.

- Ủng hộ?

- Thứ lỗi cho hạ thần nói thẳng, Hoàng hậu còn có vẻ không hề đau buồn khi nghe tin Hoàng thượng băng hà...

- Đủ rồi, khanh không cần nói nữa!

Tổng tướng quân lại quỳ xuống, cúi đầu nói lớn:

- Thần, thay mặt toàn thể văn võ bá quan, khẩn xin Ngũ Công chúa quay về triều, chủ trì đại cục, diệt trừ phản tặc, đoạt lại vương vị, gây dựng lại giang sơn, tạo phúc cho bách tính!

Nàng dịu giọng, đưa tay đỡ Tổng tướng quân đứng dậy:

- Tổng tướng quân, khanh cứ đứng lên trước đã, từ trước đến nay bôn cung không muốn phải tranh giành cùng ai thứ gì, cũng không thiết tha gì với vương vị, nếu có thể, bôn cung cũng không muốn nhận...

Tổng tướng quân vẫn quỳ yên tại chỗ không nhúc nhích:

- Nếu Công chúa không đồng ý, thần sẽ quỳ mãi không đứng dậy. Trước khi tiên đế băng hà đã có nói, trong số các hoàng nhi của người, người xứng đáng nhất và cũng là người tiên đế mong muốn truyền lại ngôi vị này chỉ có thể là Công chúa, chính vì vậy, khẩn xin Công chúa nghĩ đến thần dân thiên hạ mà chấp thuận!

- Ta...

- Đúng vậy, Nhi Song cũng cầu xin người!

Lần này ngay cả Nhi Song cũng quỳ xuống theo, hướng nàng cầu xin.

Nàng trầm mặc một lúc lâu, sau đó quay lại nhìn lên Tứ thượng tiên đang ngồi trên cao, ánh mắt cực kì kiên định. Hắn ngăn người nhìn nàng, ánh mắt đó, sao lại quen thuộc như vậy?

Nàng đột nhiên quỳ xuống, cất giọng đồng dục:

-Đệ tử Băng Suong Khuynh Nhật Hoàng Thiên Nghi, từ khi nhập môn đến nay chưa từng giúp ích được gì cũng học nghệ không tinh làm mất mặt sư phụ và sư môn, nay khẩn xin Tứ thượng tiên trực xuất đệ tử khỏi sư môn, nếu chuyển đi lần này thất bại cũng tuyệt đối không làm mất mặt Thái Bạch phái!

Cả bốn người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng, Lạc chương môn cũng đứng lên, nghiêm túc tuyên bố:

-Bốn môn trước giờ không hề xen vào chuyện của nhân gian, cũng không thể can thiệp vào chuyện triều đình nên e rằng không thể giúp Công chúa được gì. Nhưng thỉnh cầu của Công chúa, ta có thể xem xét lại, cùng bàn bạc với các vị trưởng lão, riêng Lạc Thanh Nhân ta cho rằng, một ngày là đệ tử của bốn môn thì cả đời là đệ tử của bốn môn, còn chuyện có mất mặt hay không, ta nghĩ... bốn môn có thể thu nhận một đệ tử như Công chúa quả thực là điều đáng trân trọng!

-Đa tạ Chương môn!

-Công chúa cứ tạm thời quay về chuẩn bị hành trang, sau khi bọn ta họp bàn sẽ cho Công chúa một câu trả lời.

-Đa tạ Tứ thượng tiên, đệ tử cáo lui!

Sau khi ba người ra khỏi đại điện, Thiên Kim thượng tiên bắt đầu tra hỏi:

-Sư huynh, thật ra chuyện này là sao?

-Đúng đó Chương môn sư huynh, chuyện lớn như vậy mà giấu bọn ta là không hay đâu!

Thanh Hiền thượng tiên vẫn là vẻ tiêu sái thường ngày, phe phẩy chiết phiến, nhẹ nhàng phụ họa.

-Bắt đầu từ lúc Thiên Nghi nhập môn, nó có trao ta một phong thư, đó là chính tay Hoàng đế bệ hạ viết, trong đó nói rằng Từ Thiên đã đến gặp ngài ấy vào hơn 20 năm trước.

-Hơn 20 năm trước? Đó không phải là khi huynh ấy vừa mới xuất quan chứ?

-Không sai, trong thư nói rằng, đệ ấy đã nói với bệ hạ khi Thiên Nghi đủ 16 tuổi thì chuẩn bị cho nó lên Thái Bạch sơn tu hành 5 năm, nên ngài ấy đã gửi nó lên đây. Tất cả chỉ có vậy, ta cũng hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra cho đến vừa rồi...

Thiên Kim thượng tiên nhăn nhó, quay sang chất vấn hẳn:

-Như vậy nghĩa là sao? Từ Thiên huynh, huynh không có gì muốn nói sao?

-Chuyện gì nên nói, ta sẽ nói vào lúc thích hợp.

Lạc chương môn lắc đầu:

-Lúc đó ta có gọi đệ ấy lên để hỏi, đệ ấy cũng trả lời giống như vậy, còn dặn ta không được tiết lộ chuyện này cho ai, thậm chí là Thiên Nghi. Mà... thôi tạm gác chuyện này sang một bên, về thỉnh cầu của Thiên Nghi, đệ là sư phụ nó, đệ nghĩ thế nào?

-Ta không đồng ý

-Ta cũng vậy, còn Thanh Hiền, đệ nghĩ sao?

-Ta cũng không đồng ý, trực xuất Thiên Nghi thì chắc chắn Nhi Song của ta cũng đòi đi theo, ta khó khăn lắm mới có được một đứa đồ đệ ngoan, không thể dễ dàng nói bỏ là bỏ được (Người nghĩ đến đại cục một chút có được không?)

-Vậy Thiên Kim, muội nghĩ thế nào?

-Các huynh đã không đồng ý, muội có nói gì cũng vậy, tùy huynh.

-Được, quyết định như vậy đi, chúng ta sẽ không trực xuất Thiên Nghi ra khỏi sư môn, đệ nói với nó có được không, Từ Thiên?

-Được

Hắn chỉ để lại một tiếng rồi bỏ đi, trong lòng hắn lúc này là một bên muốn giúp nàng, một bên muốn nghe theo nguyên tắc của bản thân, không thể giúp nàng. Hắn bây giờ thực sự là muốn cái gì? Tất cả những gì hắn sắp đặt, là vì mục đích gì?...

(1) Kim thạch ngọc hưởng: là âm thanh của vàng, của đá, của ngọc cộng hưởng, ý nói âm thanh vang dội, rõ ràng.

(2) Nguyên văn là: Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim, chích quý thương thiên hòa nương thân. Nghĩa là nam nhân dưới đầu gối có vàng, chi quý trước trời và

cha mẹ, câu này không có nghĩa là nam nhân không được phép quý, mà là nói làm người phải có tôn nghiêm, không thể tùy tiện khuất phục kẻ khác.

(3) Thiên chân vạn xác: muôn vạn lần là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ly biệt

Hàn Nguyệt Điện...

Sau khi thu dọn hành lý thì trời đã chiều tà, nàng đến bên thân cây cổ thụ, ngồi xuống và dựa lưng vào gốc cây, đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng nàng được ngồi ở đây, đọc sách bên chiếc bàn thạch, ngắm nhìn sư phụ...

Nàng ngược mắt lên nhìn, thì ra sư phụ đã về từ lúc nào, có lẽ kết quả bàn bạc đã có, nàng quyết định ngày mai sẽ khởi hành, dù kết quả có thế nào, sau này nàng cũng sẽ không trở lại nơi này nữa, nàng khẽ nhắm mắt, khắc sâu khung cảnh này vào tâm khảm...

Khi nàng mở mắt, sư phụ đã đứng trước mặt, người dịu giọng hỏi nàng:

-Hành lý đã thu dọn xong chưa?

-Đã xong rồi thưa sư phụ!

-Tốt, Tổng tướng quân đâu?

-Con đã ra lệnh cho ngài ấy ở lại Y Dược Các dưỡng thương, sư phụ, người đã về, vậy kết quả...

-Thình cẩu của con đã bị tử chổi!

-Con cũng đã đoán trước được.

-Ý kiến của vị sư cũng giống như Chương môn sư bá con, một ngày là đệ tử Thái Bạch, cả đời là đệ tử Thái Bạch. Còn về chuyện có mất mặt hay không... vì sư trước giờ nghĩ không ra, con đã làm gì để mất mặt ta?

-Con... trong Kiếm tiên hội, con đã...

-Không phải trước đây vị sư đã từng nói rồi sao? Đồ đệ bất tài là do sư phụ vô dụng..

-Nhưng đó là vì...

-Không cần nói về việc này nữa, vị sư chưa từng nói và cũng không hy vọng sẽ nói vì sư thất vọng vì đã nhận con làm đồ đệ, chính vì vậy, con không cần lúc nào cũng hạ thấp bản thân mình như vậy!

-Con biết rồi.

-Mau về nghỉ ngơi đi.

-Khoan đã... sư phụ, người... có thể để con đàn cho người nghe vài khúc nhạc không?... Cứ xem như là... tiễn biệt?

-Tay con không phải bị thương sao? Còn muốn đàn?

-Chỉ là chút thương nhẹ, sẽ không có vấn đề.

-Không được, mau về nghỉ ngơi đi!

-Sư phụ, chỉ một lần này thôi, cho phép Nghi nhi cãi lời người có được không?

"Vẫn cố chấp như vậy!" Hần lắc đầu cam chịu.

-Được, nếu thấy không thể thì đừng miễn cưỡng.

-Đa tạ sư phụ!

Hắn phát tay áo, Lam Thương Cầm nằm ngay ngắn trên chiếc bàn thạch. Nàng ngồi xuống, tâm trạng nặng trĩu dần hết khúc này đến khúc khác. Đến khi trăng đã lên cao.

-Có thể... một khúc nữa không?

"Sau này sẽ không còn cơ hội nữa! "

Nàng ngáp ngừng níu tay áo khi hắn dự định rời đi, hắn vẫn lãnh đạm gặt đầu, ngồi xuống lại. Nàng rót trà vào chung, hai tay đưa cho hắn.

Rồi nàng đặt tay lên dây đàn, khúc nhạc kí ức, Tiên huyền chi tâm, một lần nữa vang lên...

Âm đầu tiên phiêu lạc, vị thượng tiên tuyệt mỹ từ trên trời bay xuống trước mặt nàng làm trái tim nàng rung động, dung mạo khuynh thành đó tựa như làn nước tĩnh lặng, lạnh lùng xa cách, lại gần gũi thân thuộc.

Âm thứ hai khuynh đảo, vị sư phụ lãnh ngạo đứng trên nóc điện nhìn xuống thế gian trong ánh chiều tà rực lửa làm tan chảy trái tim nàng, người như ánh mặt trời soi sáng nàng, chỉ lối cho nàng, sưởi ấm nàng.

Âm thứ ba huyền hoặc, cũng dưới ánh trăng sáng trên cao như hôm nay, nàng ngồi tại nơi này đánh đàn cho người nghe, rồi cũng dưới ánh trăng đó, người dạy nàng luyện kiếm, thân ảnh phiêu lạc xuất trần.

Âm thứ tư tang thương, nàng trong Kiếm tiên hội thua làm mất mặt sư phụ, nàng luyện tập tẩu hỏa nhập ma khiến người uống phí tu vi trăm năm, nàng tâm tư không trong sạch làm tổn hại thanh danh của người.

Âm thứ năm tiễn biệt, ngay thời khắc này, người đánh đàn, người uống trà, cùng thưởng nguyệt, lòng nặng trĩu tâm sự, sau này khó có ngày tái ngộ...

Những cảm xúc đó giờ đây lại dâng trào trong nàng, từng chút từng chút một, mang hết tâm tư giải bày trong tiếng đàn. Sư phụ, nàng tôn kính người, ngưỡng mộ người, nhưng nàng lại cảm thấy người giống như mặt trời hùng vĩ trên bầu trời cao, tường thật gần nhưng lại rất xa, còn nàng, mãi mãi giống như ánh trăng trên kia, lạnh lẽo, cô độc giữa bầu trời đêm, vĩnh viễn không thể tỏa sáng như người, hiện hữu cùng người, lại càng không thể ở cạnh người...

Khi tiếng đàn kết thúc, nàng vô tình bắt gặp ở người một nét bi thương thật sâu đậm, liệu ai đã để lại trong người một kí ức đau thương đến mức này?

Nàng ngáp ngừng hỏi:

-Sư phụ, nghe nói trước đây người... cũng đã từng có một đồ đệ?

Hắn trầm mặc hồi lâu, bi thương lại đậm thêm một chút rồi gặt đầu trả lời:

-Đúng vậy!

-Người đó bây giờ ở đâu? Lai lịch thế nào ạ?

Nàng hỏi nhưng cũng không nghĩ người sẽ trả lời, ai ngờ người thoáng một chút suy tư rồi nói:

-Nó không phụ không mẫu được ta đưa về đây dạy dỗ, bây giờ nó...

Người nhìn sang nàng, nàng chưa từng nhìn thấy sư phụ đau lòng như vậy, không, phải nói là chưa từng nhìn thấy người có nhiều biểu tình như vậy mới đúng.

Ánh mắt người dừng lại trên người nàng trong khoảnh khắc rồi rời đi, tiếp tục nói:

-Nó ở đâu, cũng không còn quan trọng nữa!

-Người đó tên là gì?

-Khi ta đưa nó về đây, nó chỉ là một đứa trẻ hoang dã, ngay cả nói cũng không biết, ta liền đặt cho nó một cái tên, là Hạ Băng Nghi.

Hạ Băng Nghi, thì ra là một nữ nhân, trước nàng từng có một nữ nhân ở cùng với sư phụ, hơn nữa còn để lại cho sư phụ nhiều kí ức đến bây giờ người vẫn nhớ rõ như vậy, nàng không thấy ghen tỵ, chỉ cảm thấy trong tim có một cảm xúc gì đó rất mơ hồ, như là ngưỡng mộ lại thật thân thuộc.

-Bây giờ có thể đi nghỉ được rồi chứ?

-Khoan đã, con còn có một thỉnh cầu...

-Cứ nói đi!

-Trước giờ đều là con đàn cho người nghe, bây giờ người có thể đàn cho con nghe không? Chỉ một khúc thôi!

-Được, nhưng sau đó phải đi nghỉ sớm, sáng mai con còn phải khởi hành.

-Vâng!

Người ngồi vào chỗ cạnh nàng, nàng lập tức theo phản xạ lùi ra xa một chút.

Ngón tay thanh mảnh đặt lên dây đàn, âm thanh trầm lắng liền vang lên.

Thanh âm có lúc êm dịu như nước chảy, có lúc lại mạnh mẽ tựa một chiến khúc, có lúc trầm lắng, có lúc vội vã. Tiếng đàn khiến cho lòng người xao xuyến, giống như chứa đựng toàn bộ những bi thương trên thế gian, làm cho nàng rất muốn khóc!

Rồi bất chợt một tiếng rít lạnh vang lên giữa tiếng đàn réo rắt, Hàn Liễu kiếm nằm gọn trong đôi bàn tay ngọc.

Nàng xuất kiếm, thân ảnh dao động, múa một điệu vũ dưới trăng. Cánh hoa trắng muốt bay ngợp trời, hương hoa phiêu lãng trong không khí. Bạch y nữ tử cùng thanh kiếm hòa thành một thể uốn lượn dưới ánh trăng, thân ảnh phiêu vũ trong khúc nhạc tuyệt thế, cảnh tượng đó tựa như một bức họa hoàn hảo khiến lòng người dao động.

Trước mắt hần hiện ra thân ảnh tuyệt mỹ của nàng, người đã từng khiến hần lay động...

Khúc nhạc kết thúc trong bao luyến tiếc, nàng cũng dừng thân thủ, gác kiếm sang một bên:

-Bây giờ có thể yên tâm đi nghỉ ngơi rồi chứ?

-Vâng.

-Con giữ Lam Thương cảm này, xem như đây là quà tiễn biệt của vi sư.

-Đa tạ sư phụ!

Sáng hôm sau, nàng thức dậy rất sớm, thực ra là đêm qua nàng không thể ngủ được, trong lòng đầy bất an. Tổng tướng quân lần này mang tin đến toàn bộ đều là tin xấu, Đại hoàng huynh hạ sát phụ hoàng đoạt ngôi, mẫu hậu lại ủng hộ, rồi cả những chuyện xảy ra với dân chúng làm cho nàng đứng ngồi không yên.

Vừa đeo tay nải bước ra khỏi điện thì gặp Âm Tịch, nàng ta đang quỳ trước cửa giống như đã chờ ở đó rất lâu.

-Ngũ Công chúa vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

-Miễn lễ, đứng lên đi!

-Tiểu nữ có mắt như mù, không thấy thái son, đã đắc tội với Công chúa!

-Không biết không có lỗi...

-Đa tạ Công chúa ân điển!

Nhìn bộ dạng nàng ta cúi đầu nịnh nọt, thực khác hoàn toàn với trước đây, ý định của nàng ta đã quá rõ ràng, nàng cũng không có thời gian trị tội hay trách phạt nàng ta. Điều quan trọng là cha nàng ta, nếu như Tổng tướng quân không sai, thì tốt nhất là không nên để nàng ta biết.

-Được rồi, người ở lại chuyên tâm tu luyện, ta còn phải khởi hành sớm.

-Vậy tiểu nữ đi tiễn người...

-Không cần!

Nàng đưa tay ngăn lại rồi dự định rời đi. Nhi Song và Tổng tướng quân từ xa đi đến, Âm Tịch vừa nhìn thấy họ lập tức cúi đầu chạy đi.

-Công chúa, người trở lại rồi!

Nhi Song tươi cười hớn hở chạy đến, Tổng tướng quân cũng nở nụ cười nhưng có điều lại cực kì cứng nhắc, chắc hẳn đang không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nàng cất giọng trách mắng:

-Được rồi, đừng nghịch nữa, mau đi thôi!

Mọi người tiễn nàng ra đến đại môn rộng lớn, Thiên Kim thượng tiên không thấy tới, Thanh Hiên thượng tiên đang chào tạm biệt Nhi Song, thật khổ cho nó, nàng thấy nó hết bị véo má rồi lại xoa đầu làm cho mái tóc của nó rối tung lên, muốn khóc cũng khóc không xong, liên tục nhìn về phía nàng cầu cứu, nàng chỉ còn nước vờ như không thấy!

"Đó là sư phụ của ngươi, không liên quan đến ta"

Hai người họ thật không giống sư phụ đang tạm biệt đồ nhi, mà giống như một ca ca đang bắt nạt muội muội, làm nàng nhớ đến cái tên chết tiệt nào đó...

-Lạc chương môn, nhờ ngài và Thiên Kim thượng tiên đề ý đến Âm Tịch một chút, cha của nàng ta...

-Chuyện đó ta đã biết, Công chúa không cần bận tâm

-Đa tạ Lạc chương môn, thật làm phiền ngài quá!

-Âm Tịch cũng là đệ tử của Thái Bạch phái.

-Vậy thì ta đã không còn gì lo lắng nữa.

Nàng nhìn xung quanh, không thấy sư phụ, vừa rồi trước khi đi nàng có nhìn qua phòng người và cả thư phòng, vậy mà vẫn không thấy người. Không hiểu sao bây giờ nàng rất muốn ở lại, nàng muốn sư phụ giữ nàng lại, nàng muốn được như Nhi Song, bây giờ chỉ cần một câu nói của người, nàng sẽ lập tức bỏ tất cả mà ở lại, nhưng bây giờ người còn chẳng thấy đâu!

Nhi Song cuối cùng cũng thoát được khỏi ma trảo của Thanh Hiên thượng tiên, chạy đến trốn sau lưng nàng:

-Công chúa, cứu mạng..

-Nhi Song, đừng nghịch nữa, sau này không biết có dịp gặp lại hay không, ngươi cứ như vậy, sau này thấy nhớ thì biết làm sao?

-Nếu nhớ thì về thăm ta là được thôi!

Thanh Hiên thượng tiên từ từ đi đến, nụ cười bất biến nở trên môi.

-Không thể nào, con sẽ không nhớ sư phụ.

-Nhi Song, không được nói vậy, không phải sư phụ ngươi đã dạy ngươi từ không biết gì thành một trong bốn người đứng đầu sao?

-Thần mặc kệ, sư phụ ác độc, sư phụ lúc nào cũng bắt nạt thần, thần ghét sư phụ!

Nàng lác đầu thờ dài, người khác nhìn vào không hiểu nhất định sẽ mắng nó có phúc mà không biết hưởng mất.

-Thiên Nghi, ngươi xem, thực là oan ức cho ta quá mà...

-Hai thầy trò các ngươi có thể thôi diễn vở sư đồ tình thâm đi không?

Hắn từ xa bay đến đã nghe tiếng đùa cợt liền đáp xuống.

-Haha, sư huynh à, huynh thấy tình thâm ở đâu vậy?

Hắn không thèm để ý đến sư đệ lông bông đó nữa, đi đến trước mặt nàng:

-Ta có chút việc nên đến trễ.

-Không sao, dù sao cũng chưa đi.

-Thiên Nghi!

Huyền Linh và Nhất Phiêu sư huynh cũng từ từ đi tới.

-A, có lẽ nên gọi là Công chúa mới đúng.

-Không sao, cũng là ta thôi mà!

-Ây da, thảo nào mấy tên công tử ở nhà ta cứ luôn miệng ca ngợi Ngũ Công chúa, ai ngờ ta được gặp tận mắt rồi, thực là vinh hạnh quá đi!

Nàng giật mình phát hiện ra Nhất Phiêu sư huynh mặt mũi nhăn nhó, tiếc nuối phát khóc đứng bên cạnh Huyền Linh:

-Nhất Phiêu sư huynh, huynh không sao chứ?

-Hừ, chết tiệt, đã nói là nếu không giành trước thì sẽ bị giành mất mà, bây giờ thì hay rồi, ngươi còn là Công chúa nữa, nếu ta...

Nhất Phiêu lập tức ngậm miệng vì nhận ra cả sư phụ lẫn đồ đệ hắn đều đang lườm hắn như muốn lấy mạng, mọi người liền phá lên cười.

Những người xung quanh nàng đều rất vui vẻ hạnh phúc, mà, thấy sự đồ bọn họ thật giống như một gia đình, ấm áp biết mấy, hoàn toàn khác hẳn nàng và sự phụ, có lẽ do nàng và sự phụ đều không giới trong việc biểu lộ cảm xúc chăng?

Nàng đứng trước mặt sự phụ, nhìn người thật kĩ, trước giờ nếu đứng trước người, nàng đều không dám nhìn thẳng vào mắt người, nhưng hôm nay, nàng lấy hết can đảm để nhìn người, ghi nhớ thật kĩ hình dáng người trong tâm trí.

Hai người vẫn đứng đối diện một lúc lâu, mặt chạm mặt, đều cùng lúc nhìn thẳng vào mắt đối phương, nhưng vẫn là im lặng không nói, cũng chẳng ai dám phá vỡ màn không khí này.

Cuối cùng, nàng chính là người thắng tay cất đút:

-Cũng không còn sớm nữa, chúng ta phải xuống núi trước khi trời tối.

-Vâng

Nhi Song và Tổng tướng quân đều đi đến, Lạc chương môn cũng đến trước mặt nàng:

-Dù có chuyện gì xảy ra, hai vị vẫn là đệ tử của Thái Bạch, cánh cổng này của môn luôn mở rộng chào đón.

-Đa tạ, bao năm qua thực sự đa tạ sự chiếu cố của mọi người, Thiên Nghi xin khắc cốt ghi tâm. Cáo từ, hẹn ngày tái ngộ!

Nàng chậm chạp quay lưng, vẫn chưa vẫn chưa thể đi được.

-Nghĩ rồi!

"Đến rồi!" Nàng nhanh chóng quay đầu lại, hai tiếng này nàng đã chờ từ nãy đến giờ, trong lòng thầm kêu gào "Giữ con lại đi, xin người, hãy giữ con lại đi!"

-Bảo trọng!

Trong lòng hẳn cũng muốn giữ nàng lại, nàng làm sao biết được hẳn phải đấu tranh thế nào, phải khổ sở thế nào để mở miệng nói hai chữ "bảo trọng" đó. Hẳn muốn giữ nàng lại, nhưng hẳn không thể ích kỉ giữ nàng cho riêng mình, nàng còn thiên hạ của nàng, nàng còn giang sơn của nàng, hẳn làm sao có thể ích kỉ như vậy, trước đây là như vậy, sau này cũng là như vậy. Ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng gói gọn lại trong hai chữ "bảo trọng"

-Con biết rồi!

Nàng bây giờ như bị người ta dội nước lạnh, cố gắng giấu cảm giác hụt hẫng vào sâu trong tim mà nở một nụ cười, nàng muốn lưu lại trong lòng sự phụ một Nghi nhi vui vẻ và kiên cường, có điều nụ cười bây giờ lại giống như đang khóc vậy!

Tổng tướng quân ngăn người ra nhìn nàng, nàng trước đây là một người lạnh lùng xa cách, làm việc gì cũng rõ ràng dứt khoát, nhưng hôm nay, trước mặt y, là một Công chúa đang cười rạng rỡ lại có phần muốn khóc, những cảm xúc phức tạp trên gương mặt nàng như mặt nước đang tĩnh lặng bấy lâu lại bị khuấy động dữ dội.

Nàng dứt khoát quay lưng đi, không dám nhìn lại, cố nén nước mắt vào trong lòng, nàng sợ nàng không nở rồi đi, nàng sợ nàng sẽ không nhận được mà rơi nước mắt...

Lần này rời đi liệu có phải là vĩnh viễn?...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Về đến Hoàng thành

Part 1: Về đến Hoàng thành

Nàng và Nhi Song đưa Tổng tướng quân ngự phong xuống đến chân núi thì trời đã sụp tối, ba người dừng chân tại một ngôi miếu hoang đốt lửa nghỉ ngơi, thật sự gọi lại cho nàng rất nhiều kỉ niệm ngày trước.

Từ chân núi, ba người đi bộ vào thành, trên đường đi, Tổng tướng quân đã kể lại cho nàng rất nhiều chuyện trong cung, càng nghe nàng càng cảm thấy đau lòng.

Ba người về đến ngoại thành, nàng toàn thân chấn động khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, giống hệt như trong giấc mộng đã ám ảnh nàng hằng đêm.

Hai bên đường thấy người chất chồng lên nhau, có vài cái xác còn mới, vài cái đã bắt đầu tro xương trắng, mùi tử thi xộc thẳng vào mũi, cảnh tượng hoang tàn giống như trên chiến trường, xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng không một bóng người, những con quạ từ đâu bay đến cất lên những tiếng kêu thê lương, đất trời nhuộm một màu ảm đạm, tang thương.

Cổ nuốt xuống một ngụm tanh nồng nơi cuống họng, nàng vẫn bất động thanh sắc mà đi tiếp, Nhi Song liên tục gặp người nôn khan, còn Tổng tướng quân thì cúi đầu không dám nhìn, hẳn là y đang cảm thấy tội lỗi cực kì.

Có ai biết được cảm giác hiện giờ trong lòng nàng, đầu óc nàng rối bời, vừa thấy giận Đại hoàng huynh vừa thấy xót thương cho những người đã bỏ mạng tại nơi này.

Trước đây, nơi này là một vùng ngoại thành trù phú, thanh bình, vậy mà chỉ vài năm trôi qua đã trở thành một nơi tan tác tiêu điều như vậy, một phần lỗi trong đó không phải do nàng mà ra sao?

Cả ba vào thành trước khi trời tối, nàng không nỡ nhìn thấy cảnh tượng đó lâu hơn được nữa.

Vừa bước vào cổng thành, cứ như vừa bước vào hai thế giới hoàn toàn khác nhau vậy. Sau lưng là khung cảnh hoang vắng, tang tóc, vậy mà trước mặt lại là chốn phồn hoa tấp nập, khắp nơi đều là khách điểm, tửu lâu, hoa lâu, xa hoa lộng lẫy. Lòng ngực nàng như có một tảng đá đè nặng lên, cực kì khó chịu.

Tổng tướng quân đưa nàng vào một quán trọ, không thể nói là tồi tàn, cũng không thể nói là xa hoa. Ba người quyết định sẽ nghỉ lại đây đêm nay.

- Công chúa, quán trọ này là của Lâm Bảo, thân đã gặp y ở đây.

- Cuối cùng họ cũng chịu nghe lời bổn cung mà làm ăn lương thiện rồi!

- Thần vừa nhận được tin báo, Tam Hoàng tử khi biết tin đã lập tức dẫn binh về thành, chỉ ba ngày nữa là đến nơi.

- Vậy thì tốt rồi!

- Công chúa, người nghỉ ngơi sớm đi, mấy ngày nay thật vất vả, ngày mai thần sẽ để người gặp vài người.

- Gặp ai? Mà, gặp ở đây không sao chứ?

- Không sao, nơi này là an toàn tuyệt đối.

- Vậy được, khanh cũng nghỉ ngơi sớm đi!

- Hạ thần cáo lui.

Nàng nhẹ gật đầu, Tổng tướng quân lập tức ra ngoài. Nhi Song nhìn nàng về ái ngại, nàng từ tốn uống trà, dịu dàng hỏi:

- Ngươi có gì muốn nói với ta sao?

- Vâng, thần... vết thương của ngươi sao rồi?

- Ta không sao, có gì cứ nói thẳng.

- Công chúa, lần này người nắm chắc bao nhiêu phần thắng?

- Ta cũng không biết. Đối với ta, trước giờ thắng hay thua không quan trọng. Dù ta có thắng hẳn cũng là do mọi người giúp đỡ, chẳng phải do ta tự đoạt lấy.

- Công chúa, nghe nói người đã đến được cảnh giới tri vi, nếu có chuyện gì bất trắc, xin người...

- Không được, môn quy của Thái Bạch ngươi còn không rõ sao? Nếu không phải là đối đầu với yêu ma thì tuyệt đối không được thi pháp, nếu ta đã bị trục xuất thì còn có thể, nhưng bây giờ hai ta vẫn là đệ tử Thái Bạch, không thể không tuân theo môn quy.

- Vậy không phải chúng ta đang gặp bất lợi sao?

- Không phải, ta biết trận chiến này đã cầm chắc thắng lợi trong tay.

- Cầm chắc thắng lợi?

Nàng lại nhấp tiếp một ngụm trà, bình tĩnh trả lời:

- Nếu ta đoán không sai, binh lực đã được Tổng tướng quân thu lại gần hết.

- Sao có thể như vậy? Không lẽ y muốn tạo phản?

-Không, phụ hoàng ta đã nói y là người đáng tin, ta tin vào mắt nhìn của phụ hoàng.

-Vậy tại sao...

-Ngày mai y sẽ giao binh quyền lại cho ta, khi nấy y nói sẽ cho ta gặp vài người, nếu ta đoán không sai đó là những vị đại thần đã được phụ hoàng lựa chọn cho ta, giống như y.

-Thật vậy sao?

-Đúng vậy, và lại, nếu y thật sự tạo phản, Tam hoàng huynh cũng đang về đến, ta không cần đề phòng y.

-Người không nghĩ tin Tam Hoàng tử đang về cũng là giả sao?

-Hắn nói tên của Lâm Báo, ta gặp Lâm Báo chỉ có một lần, nếu không biết chính xác ta có từng gặp Lâm Báo hay chưa, làm sao y dám bịa ra một cái tên giả để lừa gạt ta?

-Người nói có lý.

-Người mau đi nghỉ ngơi đi, cả ngày người cũng mệt mỏi rồi!

-Vậy thần cáo lui!

Nàng ngồi trầm ngâm trong bóng tối, bỗng dưng nhớ ra chiếc khăn tay mình tự tay thêu đã biến đi đâu mất, mà nàng cũng không nhớ đã bỏ nó ở đâu.

Suy nghĩ lung tung một lúc lâu, đột nhiên lại nhớ đến sư phụ, nàng tiến đến bên cửa sổ, mở ra, gió lạnh ứa vào phòng, hất cả vào mặt nàng, lạnh thật!

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên cao, vẫn là bầu trời đó, vẫn là ánh trăng đó nhưng sao nàng lại thấy thật xa lạ. Bỗng cảm giác cô độc lại dâng trào trong lòng, nàng như cảm nhận được nỗi buồn của trăng, dù cho xung quanh có cả ngàn vì tinh tú nhưng lại tỏa sáng đơn độc và lạnh lẽo, giống như bầu trời rộng lớn lại không có nơi nào làm chốn dung thân. Khi ánh mặt trời đã khuất bóng thì đó mới là lúc sống thật với chính mình.

Không phải trước đây nàng chưa từng cảm thấy, chỉ là nàng không muốn đối mặt, không muốn chấp nhận, bởi cuộc sống bên sư phụ quá bình yên, quá thoải mái nên nàng đã gạt hết những cảm xúc đó đi. Khi còn trong cung cũng như vậy, ban ngày nàng dùng khuôn mặt lãnh ngạo vô tình để che đi nỗi trống rỗng đang dâng tràn trong tâm khảm, nhưng khi màn đêm buông xuống, nàng lại không thể giấu được nữa, cứ để mặc cho cảm xúc đó tích tụ lại rồi dâng lên ngày một nhiều. 5 năm trôi qua chớp mắt chỉ như một giấc mộng dài...

Khi đã yên vị trên giường, nàng lại thức giấc, không biết sư phụ có đang nhớ đến nàng như nàng đang nhớ đến người không? Khẽ thở dài rồi nhắm mắt, cố tìm kiếm hình bóng người trong giấc mộng...

Part 2: Cử đầu vọng minh nguyệt (1)

Hàn Nguyệt điện...

Khi hán mở mắt ra đã là mấy ngày sau khi nàng đi, kể từ lúc đó, hán vẫn ở trong băng động này, để được gần với... mà thôi đi, hán nặng nhọc ngồi dậy, khẽ tay chạm vào viên dạ minh châu bên cạnh, cả băng động lập tức sáng bừng lên. Ngồi trên giường băng là một nam tử tuyệt mỹ, mái tóc xõa dài đen thẫm như dải ngân hà óng ánh, bạch y thanh thoát, dáng vẻ vừa mới ngủ dậy quyến rũ động lòng người. Hán đưa tay xoa trán, mười mấy năm nay không có ngủ nhiều như vậy!

Bước đến một góc của hang động, hán đưa tay chạm nhẹ vào vách tường, tiếng động ầm ầm vang lên lay chuyển khoảng không gian tĩnh lặng, một cánh cửa nặng nề mở ra, dẫn vào căn phòng nhỏ, trống rỗng, duy chỉ có một chiếc bình bằng ngọc đặt trên cột băng ở chính giữa căn phòng, hoa văn trên bình được chạm khắc một cách tỉ mỉ, ánh sáng lạnh lạnh nhẹ nhẹ phát ra từ chiếc bình khiến nó không vương chút bụi nào, nhưng có thể chắc chắn rằng, nó đã ở đó từ rất lâu.

Hán tiến đến, đưa tay dịu dàng vuốt nhẹ lên bình, nói bằng một giọng trầm thấp ôn nhu:

-Rốt cuộc, nàng muốn ta làm gì để bù đắp cho nàng đây?

-...

-Vẫn không chịu nói chuyện với ta sao?

-...

-Thôi được, tùy nàng, thỉnh thoảng ta lại đến thăm nàng!

Hán thở dài bỏ ra ngoài, âm thanh ầm ầm lại vang lên, cánh cửa nặng nề khép lại. Nàng trước giờ vẫn cứng đầu như vậy, hán có nói gì cũng không thể lay chuyển được!

Hắn tiến đến bên gốc cây đại thụ, cây này là do nàng tự tay trồng lấy, đến nay đã cao lớn như vậy rồi, chợt phát hiện ra một chiếc khăn tay vương trên thảm cỏ, trên góc còn thêu ba chữ "Hoàng Thiên Nghi" màu vàng kim ngay ngắn. Không biết nàng hiện giờ thế nào? Liệu có gặp nguy hiểm gì không?

Hắn cứ ngồi dựa vào gốc cây cho đến khi trăng lên, bộ dạng hắn bây giờ thật bi thương, trên môi nở nụ cười nhạt mà ánh mắt lại chất chứa đau thương đến tận cùng.

Từ phía xa, một nam tử vận hắc y nhẹ nhàng bay đến trước mặt hắn. Nếu xét về năng lực hay tu vi, tên đó cũng không thua gì hắn, còn nếu xét về dung mạo, nói một câu công bằng, hắn cũng không hơn được tên đó.

Nhưng đúng là như vậy, kẻ trước mặt hắn là Ma Quân của Ma giới, dung mạo cũng thuộc hàng tuyệt thế, đôi mắt đỏ ma mị, ba ngàn sợi tóc xoắn tung bay theo gió, hắc y thêu một con phượng hoàng màu đỏ tung cánh, ấn kí đen thẫm giữa mi tâm, so với hắn quả thực có thêm mấy phần dụ hoặc, mị lực kinh thiên khiến vạn người say mê.

Nhưng hắn vẫn làm như không thấy, ngẩng đầu nhìn trăng, chẳng buồn đứng lên tiếp đón, lạnh nhạt buông một câu:

-Ngươi đến đây làm gì?

Kẻ đó nhìn thấy thái độ của hắn, lại nghe câu nói đó, vậy mà vẫn không có một chút tức giận, ngược lại còn nở một nụ cười khuyếch đảo thế nhân, cất giọng giễu cợt:

-Ta là có lòng đến thăm xem ngươi đã chết vì đau buồn hay chưa, chẳng lẽ lại không hoan nghênh ta sao?

-Đa tạ hảo ý của ngươi, nhưng ta e là phải làm ngươi thất vọng, như ngươi đang thấy đây, ta chưa chết!

-Áy da, đừng nói những lời tuyệt tình như vậy chứ, ngươi chết rồi ta cũng đau lòng lắm ~

-Đừng có dài dòng, rốt cuộc ngươi đến đây để làm gì? Nếu muốn gặp nàng ấy thì xin lỗi, nàng ấy đã đi từ mấy ngày trước rồi!

-Chuyện đó ta biết, người cũng bị ngươi giành trước rồi, ta có gặp nàng ấy thì có ích lợi gì, chẳng qua hôm nay thiên hạ thái bình, muốn đến cùng ngươi uống chung rượu, không dám có ác ý gì đâu!

-Nếu chỉ là đến uống rượu thì mời ngồi.

-Thực là vinh hạnh cho ta quá!

Y ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn thạch, hắn đưa tay rót rượu:

-Mời Hắc Ma Quân uống chung rượu!

-Áy da, ngươi thực là khách sáo quá!

Hai người kẻ uống, người rót, hai chung rượu cứ cạn rồi lại đầy, cuối cùng y cất giọng hỏi:

-Nét mặt vừa rồi của ngươi là đang tiếc nuối hay là đang nhung nhớ?

-Ngươi để tâm làm gì?

-Ta chỉ là thắc mắc thay nàng ấy.

-Chuyện của ta và nàng ấy không cần ngươi can thiệp!

-Ngươi nói vậy mà được sao? Những lời ngươi nói giống như ta là người ngoài cuộc vậy!

-Đúng ngươi cũng có liên quan, ngươi, nếu không phải ngươi thả nàng ra, nàng cũng sẽ không..

-Nếu ta không thả nàng ra, nàng cũng sẽ tự mình thoát ra, hao tổn tu vi, đến lúc đó, cơ hội nói chuyện với ngươi vài câu cuối cùng cũng không có!

-Nhưng ít nhất cũng có thể cầm chân nàng, mục đích ban đầu của ta vốn dĩ là vậy.

-Để nàng đứng nhìn ngươi từng bước đi vào tử lộ mà bản thân không thể làm được gì? Ta thả nàng ra còn hơn thấy nàng chịu giày vò đau khổ!

-Ngươi...

-Nhưng để ta nhắc ngươi, nàng ấy ngày xưa và bây giờ là khác nhau hoàn toàn! Đừng có mang nàng bây giờ trở thành kẻ thay thế, nàng ấy không thích như vậy đâu!

Hắn đặt mạnh chung rượu xuống bàn, lớn tiếng nói:

-Hắc Huyết Thương! Ngươi đừng có lúc nào cũng cho mình là kẻ biết rất rõ, ta làm gì là chuyện của ta, có những việc ngươi sẽ không thể hiểu được!

Y cũng đặt chung rượu xuống, không để mình yếu thế, cũng lớn tiếng đáp lại:

-Hạ Tử Thiên, ngươi cũng đừng quá ngông cuồng tự tiện, những gì ngươi làm, những gì ngươi sắp đặt, ta đều biết hết, đúng, là ta không hiểu, ta không thể nào hiểu nổi trong đầu ngươi đang nghĩ cái gì? Ngươi yêu nàng hay không yêu nàng, ngươi hối hận hay không hối hận, mà ngươi còn muốn giữ nàng cho riêng mình đến bao giờ nữa? Mau trả lời cho ta!

-Ta là đang bù đắp!

-Bù đắp? Được lắm, là bù đắp, nếu ngươi thực sự muốn bù đắp, lẽ ra nên để nàng ở lại trong cung, để nàng sống một cuộc đời yên bình, không nên xuất hiện trong cuộc đời của nàng nữa mới phải!

-Cuộc sống trong cung cạm bẫy đến mức nào, nguy hiểm biết bao nhiêu, ngươi không phải không biết! Nếu ta không đưa nàng ra khỏi đó thì bây giờ nàng đã bị tên cầu hoàng huynh đó giết chết, đến lúc đó xem ngươi còn lớn tiếng được không?

-Ta biết cuộc sống trong cung là cạm bẫy, là nguy hiểm, nhưng nàng rất mạnh mẽ, điều này ngươi cũng biết rõ, nàng sẽ không bỏ cuộc, chút sóng gió trong đời ai mà không có? Nhưng nàng vẫn sẽ vượt qua, cùng lắm chúng ta ở phía sau âm thầm giúp nàng, không cần thiết phải công khai can thiệp vào số mệnh của nàng nữa, trước đây đã một lần, ngươi vẫn chưa có bài học nào sao? Nếu sau này nàng biết, liệu có còn vui vẻ được hay không?

Hắn thực sự cảm lạnh, không thể nói gì hơn, bởi vì Hắc Huyết Thương nói không sai, hắn làm vậy là vì cái gì đây?

-Ta đã nói hết những gì cần nói, bộ dạng của ngươi thực chứng nết ta, đúng như Nhược Phi từng nói, Tử Thiên, ngươi quả là một kẻ ích kỉ đáng chết!

Nói rồi y quay đầu bỏ đi, không thèm nhìn lại.

Hắn vẫn ngồi đó, ngẩng đầu nhìn trăng, trong tay nắm chặt một chiếc khăn tay...

(1) cử đầu vọng minh nguyệt: ngẩng đầu nhìn trăng sáng.

Câu này trích từ bài thơ Tĩnh dạ tư của Lý Bạch, nguyên văn là:

Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu vọng minh nguyệt

Đề đầu tư cố hương.

Tạm dịch:

Đầu giường ánh trăng sáng

Ngỡ mặt đất phủ sương

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng

Cúi đầu nhớ cố hương.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Từng Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tam ca trở về

#gopy

NGƯỜI CÓ TỪNG YÊU TA CHƯA?

Truyện dài

Thể loại: cổ đại, huyền huyền

Rating: 15+

Kinh thành...

Ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ làm nàng tỉnh giấc.

Nàng nặng nhọc ngồi dậy, chớp chớp đôi mắt rồi nhủ mày đưa tay lên cản tia sáng đột ngột đang chiếu vào.

- Công chúa, người dậy rồi ă? Thần giúp người thay y phục!

- Nhi Song hả? Người đóng cửa sổ lại đi, ta thấy hơi chói mắt!

- Vâng.

Nhi Song vội vàng đóng cửa, lại loay hoay giúp nàng mặc y phục, đã mấy năm rồi không được hầu hạ nàng, vậy mà nó vẫn quen thuộc từng động tác của nàng.

Cộc... cộc... cộc...

- Ai đó? - Nhi Song cất tiếng hỏi.

- Là hạ thần, thưa Công chúa, thần đã đưa họ đến rồi đây ạ!

- Được! - Nàng đáp lời.

Một lát sau, Nhi Song ra mở cửa, nàng đang ngồi uống trà, vẻ mặt vẫn lạnh tanh. Nhìn thấy nàng, đám nam nhân đứng sau Tổng tướng quân lập tức cúi người hành lễ:

- Tham kiến Ngũ Công chúa, Ngũ Công chúa vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

- Miễn lễ

- Tạ Công chúa

- Tổng tướng quân?

- À vâng, khởi bẩm Công chúa, đây là các vị đại thần, đã thề với tiên đế sẽ hết lòng phò trợ Công chúa hoàn thành bá nghiệp! Vị này là Hình bộ thượng thư Hà Công Trịnh, vị bên cạnh là Nội bộ thị lang Trình Hải, còn vị này là Ngự sử Trạc Nguyên, người còn lại là Thái y Trình Huyền.

Tổng tướng quân lần lượt giới thiệu từng người, nàng gật đầu.

- Bọn cung đã biết! Chúng ta cũng đã từng gặp qua rồi!

- Thì ra Công chúa vẫn còn nhớ.

Trước đây phụ hoàng đã từng giới thiệu cho nàng những người này, không ngờ là có dụng ý này.

- Dám hỏi Công chúa đã có kế hoạch gì chưa?

- Các người cứ ngồi xuống trước đi.

Nhi Song xoay người đóng cửa, sau khi nhìn xung quanh, xác định không có ai mới gật đầu.

Nàng tiếp tục:

- Các khanh, bọn cung thiết nghĩ, có lẽ đã có kế hoạch rồi không phải sao?

- Sao người lại nghĩ như vậy?

- Nếu không có kế hoạch gì, tại sao lại đi đón bọn cung? Với lại Tổng tướng quân có thể sắp xếp đưa các vị ra khỏi cung ngay sau khi bọn cung về đến, làm sao có thể nhanh như vậy?

- Công chúa quả là tinh ý, quả thực chúng thần đã nắm trước binh quyền rồi. Dự định hôm nay sẽ giao lại binh phù cho Công chúa.

Tổng tướng quân đưa ra một lệnh bài bằng vàng ròng. Nàng vẫn bất động thanh sắc cầm lấy binh phù. Mọi người trong phòng nhìn nàng chăm chú, lệnh bài khi nằm trong tay Tổng tướng quân có vẻ nặng nề, phần vì trách nhiệm khi cầm nó trên tay, còn khi vào tay nàng lại có vẻ như nó là một mảnh gỗ

bình thường không chút giá trị. Nàng lạnh nhạt hỏi:

-Làm sao khanh lấy được binh phù? Không phải nó sẽ bị Đại hoàng huynh cất giữ rất kỹ sao?

-Là Tứ Hoàng tử đưa nó cho thần.

-Tứ ca... Tứ hoàng huynh đưa nó cho khanh? Tại sao huynh ấy lại có nó? Không lẽ huynh ấy dám lập mưu lấy trộm?

-Thực ra, binh phù ngay từ đầu không nằm trong tay Đại Hoàng tử, trước khi băng hà, tiên đế đã mang nó giấu đi, Đại Hoàng tử sau khi lên ngôi đã mấy lần lật tung hoàng cung lên tìm nó nhưng không thấy, ai ngờ nó lại nằm trong tay Tứ Hoàng tử.

-Nếu nói vậy, không phải khanh đã gặp huynh ấy rồi sao?

-Không giấu gì Công chúa, kế hoạch đoạt vị lần này hoàn toàn là do Tứ Hoàng tử lập nên, ngay cả lộ trình thần đưa quân lên núi tìm người và quay về đều là do Tứ Hoàng tử đề ra. Lần lên núi, vì gặp phải đá lở nên thần đã thay đổi lộ trình, chính vì vậy liền gặp phải mai phục!

-Tại sao khanh không nói cho bốn cung biết sớm hơn?

-Chuyện này... là Tứ Hoàng tử không cho phép thần nói, tối qua, thần vào cung báo cáo mới được giao cho binh phù, nói là giao lại cho người.

-Tứ ca này, huynh muốn tạo bất ngờ cho muội sao? - Nàng lầm bầm

-Công chúa...

-Được, nếu đã vậy, bốn cung chỉ có một yêu cầu!

-Chúng thần lĩnh mệnh!

-Bốn cung muốn thương vong lần này giảm xuống thấp nhất có thể, nếu được, hãy kết thúc nó trước khi nổ ra chiến tranh.

-Tại sao... người lại muốn như vậy?

-Thứ nhất, chúng ta đang trong tình trạng suy yếu, nếu còn xảy ra nội chiến thì nhất định sẽ sụp đổ, trở thành miếng mồi ngon cho các nước lân bang. Thứ hai, bốn cung không muốn thấy những binh lính hôm nay còn ăn chung bữa, còn là bạn bè thân thiết, ngày mai liền quay lưng trở mặt thành thù! Tôn Tử đã nói, phạm là dụng binh, nhất định phải biết dùng mưu kế để thắng, khai chiến chỉ là hạ sách. (1)

-Công chúa anh minh, những lời Công chúa đã nói, giống như những gì thần nghe được từ Tứ Hoàng tử tối qua.

-Ta biết huynh ấy cũng sẽ nói vậy.

-Có điều, chúng thần vẫn chưa minh bạch, làm sao mới có thể thắng mà không tổn một binh một tốt?

-Đây không phải là lý do phụ hoàng đưa binh phù cho Tứ Hoàng huynh sao? Người đã định trước sẽ có ngày hôm nay nên đã vẽ sẵn một sinh lộ cho chúng ta. Một khi đưa binh phù này ra, binh quyền đã hoàn toàn nằm trong tay ta rồi không phải sao?

-Công chúa anh minh!

-Thực ra chuyện này hoàn toàn có thể tiến hành sớm hơn, cũng không cần chờ bốn cung quay lại, chỉ là nếu làm vậy, các người sẽ mang danh tạo phản, dù có đoạt lại vương quyền, dù có chấn hưng quốc gia cũng vĩnh viễn mang danh phản đồ, các người chỉ cần một cái cớ để tiến binh bỏ cáo thiên hạ. Chính vì vậy mới đi đón bốn cung về!

-Hoàn toàn không phải vậy, mặc dù chúng thần cũng đã từng nghĩ như vậy, nhưng Tứ Hoàng tử đã bác bỏ, người nói muốn Công chúa chứng kiến điều này. Nếu không, Tứ Hoàng tử cũng không ngại mang danh phản đồ để đoạt lại giang sơn từ tay Đại Hoàng tử!

-Tứ ca...

-Công chúa, vậy...

-Được rồi, các người quay về đi, đừng rời đi quá lâu, tất cả cứ nghe theo sắp xếp của Tứ hoàng huynh.

-Vâng. Chúng thần cáo lui.

-Nhi Song, người cũng... ta muốn ở một mình.

-Vâng

Còn lại một mình nàng trong căn phòng, Tứ ca vì nàng mà làm nhiều như vậy. Nàng trước giờ sống trong sự bảo bọc của hai ca ca này mà sinh ra ý lại, còn mang danh Ngũ Công chúa khiến người người nể trọng, nhưng thực ra nàng đã làm được gì? Cái gì mà Ngũ Công chúa tài trí hơn người, cái gì mà

Ngũ Công chúa vang danh thiên hạ không ai không biết, đều là hữu danh vô thực, đều là giả hết. Chính vì nàng là công chúa nên mới được sự phụ nhận làm đồ đệ, chính vì nàng là công chúa nên Âm Tịch mới chịu quỳ xuống xin lỗi, nàng là công chúa nên mới khiến những người này nể phục. Vậy suy cho cùng, nàng sẽ trở thành cái gì nếu không có cái danh Ngũ Công chúa này?

" Sự phụ, con phải làm gì mới được đây?"

Nàng cứ ngồi đó suốt cả ngày, cơm cũng chẳng buồn ăn, tối đến lại ngồi bên cửa sổ ngắm trăng rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Sáng hôm sau, Nhi Song đến gõ cửa phòng nàng, nàng không cho vào, ngay cả Tổng tướng quân đến trước cửa cũng không được diện kiến:

-Bôn cung thấy có chút không khỏe, các khanh lui đi!

-Công chúa, nếu người thấy không khỏe, để thần đi mời Trịnh thái y... - Tổng tướng quân lo lắng đề nghị.

-Không cần, các khanh cứ lui về bàn bạc với Tứ hoàng huynh đi, không cần lo cho ta.

-Công chúa...

Hai người sốt ruột đứng bên ngoài cả canh giờ, vậy mà bên trong vẫn không một động tĩnh, cũng chẳng ai dám cả gan xông vào, bỗng phía sau hai người vang lên một giọng nói:

-Tiểu muội muội của ta lại quậy phá nữa sao? Có ai cho ta biết chuyện gì đang xảy ra không?

Hai người quay đầu nhìn, một nam nhân đang đứng sau lưng họ lên tiếng, hai người lập tức đông cứng tại chỗ, bởi vì... người đó thực là tuấn tú ~~~. Nam nhân đó mang một dáng vẻ uy nghiêm hơn người, mái tóc búi cao, đôi mắt phượng đen thăm thẳm, làn da hơi rám nắng, không thể lẫn đi đâu được, đây chính là vị quân trung chiến thần (2) đại danh鼎鼎!

-Tam... Tam Hoàng tử? Tam Hoàng tử vạn...

Tổng tướng quân giật mình, vội cúi người định hành lễ liền bị cắt ngang:

-Ngưng! Haizz... Đây đâu phải trong cung, các người cứ để tâm đến mấy thứ lễ nghi phiền phức này làm gì?

-Tam Hoàng tử, không phải ngày mai người mới về đến sao?

-Thì... bởi vì nghe nói muội muội ta đã về rồi nên ta liền tức tốc chạy về đây, đội quân của ta sáng sớm mai sẽ về đến! (Vô trách nhiệm đến đó là cùng!)

-Vậy... vậy à?

-Mau nói ta biết, có chuyện gì?

Tổng tướng quân và Nhi Song kể ngắn gọn mọi chuyện cho y nghe, từ chuyện trong cung đến núi Thái Bạch rồi về lại nơi này.

1 canh giờ sau...

-Mọi chuyện là như vậy đó...

-Haizz... ta đã nói các người kể ngắn gọn một chút, thế nào lại thành câu chuyện kể cả canh giờ mới xong vậy?

-Thần đã cố gắng, nhưng vì... có nhiều chuyện xảy ra...

-Thôi được rồi, để đó cho ta!

Cộc cộc... cộc cộc... cộc cộc...

-Chết tiệt, muội không mở thì ta đập cửa!

Sau một tràng tiếng gõ cửa mà không có lời đáp, Tam Hoàng tử đáng kính đã quyết định đập bay cánh cửa để vào phòng, vâng, bạn không hề nghe... à đọc nhầm, vị Hoàng tử đó đã đập bay cánh cửa quán trọ để vào phòng một nữ nhân!

Thì ra vị Tam hoàng huynh mà nàng lúc nào cũng yêu quý kính trọng, lại là một vị ca ca cực kì tốt, mở miệng ra nói chưa đến ba câu là nói bậy, tưởng là hiền lành nhưng lại hồ báo và cực kì thiếu kiên nhẫn, tưởng là một vị tướng lĩnh oai phong凛冽 nhưng tính cách lại cực kì trẻ con... (sự đồ hình tượng chưa?)

Khi mọi người vào phòng thì thấy nàng đang ngồi bên bàn, cuốn sách bị rơi xuống đất, còn tay thì đang đưa lên dụi mắt, không thể sai được, trong khi họ đang lo đến sốt vó bên ngoài, nàng trong này là đang... ngủ!

Y thấy nàng liền ngay lập tức chạy đến... ôm chặt, sau đó còn hàng loạt các hành động phá hoại khác, tương tự như... xoa đầu, véo má...

- Thiên Bảo, Tam ca hả?

Đang trong cơn mơ màng lại bị người ta ôm chặt, bị véo đến sưng cả mặt mũi, không phải Tam ca của nàng thì là ai đây?

- Sao nghe nói ngày mai huynh mới về đến?

- Tiểu muội muội, Tam ca rất nhớ muội nên khi nghe muội đã về đến thì lập tức bay về đây ngay, đại quân của ta ngày mai sẽ về đến!

- Tam ca, vậy cũng được sao? Nếu đề Tứ ca biết được huynh xác định kết cục của mình đi!

- Ha ha, đệ ấy không biết là được chứ gì? Muội sẽ không hại Tam ca đâu đúng không?

- Huynh không thể đứng đắn một chút sao? Ở đây còn người khác...

- Không sao, họ không thấy gì đâu mà, đúng không các khanh?

Hắn quay lại nở một nụ cười, nhưng ai nấy đều biết, phía sau nụ cười đó là cái gì, lập tức trả lời:

- Vâng, chúng thần không thấy gì hết!

- Các người lui ra đi, ở đây có ta rồi! Đừng nuôi hy vọng nghe lên đó!

- Chúng thần không dám!

Hai người lập tức lui ra, tiện thể sửa lại cánh cửa rồi đóng nó lại.

- Tiểu muội muội, ta rất nhớ muội, muội xem, xa ta lâu như vậy, muội đã gầy đi nhiều, không chừng gió thổi một cái là bay theo luôn mất! Tay của muội nữa, cảm giác nhiều nên bây giờ đã thô ráp như vậy rồi đây, đau lòng quá!

- Huynh đừng có trẻ con như vậy có được không? Muội còn thấy mình mập lên thêm thì có!

- Muội sau bao nhiêu năm không gặp, tính cách vẫn không hề thay đổi!

- Huynh còn dám nói sao? Là ai đã tự ý bỏ muội chạy đi biên cương?

- Ta là bất đắc dĩ mà!

- Cuối cùng chỉ có Tứ ca là tốt với muội!

- Muội còn nhắc tới đệ ấy sao? Muội nhìn coi, cho muội gặp đệ ấy là sai lầm lớn nhất đời ta mà, đệ ấy làm cho muội ảnh hưởng thói xấu của mình rồi đây, lúc nào cũng nghiêm túc, lạnh nhạt, còn mỗi khi tâm trạng tệ một chút là liền thu mình vào một góc, chẳng thèm nói chuyện với ai!

- Muội có sao?

- Còn dám chối?

- Thì... cũng có một chút.

- Chỉ một chút? Muội có biết bản thân mình làm bao nhiêu người lo lắng không? Còn nữa, muội không phải không biết cảm giác đứng bên ngoài lo lắng cho người khác là khó chịu đến mức nào, Tứ đệ đã cho muội ném thư bao nhiêu lần rồi, còn không chịu hiểu cho người khác?

- Muội đâu phải không chịu hiểu, chỉ là... muội muốn ở một mình một chút!

- Muội lại có chuyện gì sao?

Nàng vui đùa vào lòng Thiên Bảo cảm nhận cảm giác được che chở:

- Muội cảm thấy mình thật vô dụng, tất cả mọi chuyện đều có huynh và Tứ ca lo chu toàn, muội ngoài là Ngũ Công chúa thì cũng là người bình thường không chút giá trị, chẳng làm được gì hết!

Y càng ôm chặt nàng hơn, vừa thờ dãi vừa xoa đầu nàng như dỗ dành một đứa trẻ đang làm nũng:

- Muội muội ngốc mãi mãi là muội muội ngốc, muội phải biết tin vào bản thân mình chứ!

- Tin thì có ích lợi gì?

- Sao lại không có ích? Được, muội không biết mình đã làm được những gì, ta nhắc cho muội nhớ, muội nhớ có một lần Tứ đệ phát bệnh, muội bị đệ ấy

nhốt bên ngoài, muội không chịu đi mà cứ đứng trước cửa cả đêm, khiến đệ ấy phải mở cửa cho muội?

-Huynh nhắc lại làm gì chứ?

-Để muội thấy chỉ cần có kiên trì, muội có thể làm được mọi thứ, không phải sao?

-Haha, ca ca ngốc, mấy thứ đó thì có liên quan gì?

Nàng phá lên cười, Thiên Bảo xoa đầu nàng, dịu dàng nói:

-Cuối cùng muội cũng chịu cười rồi, cười như vậy không phải tốt hơn sao?

-Lúc nào huynh dỗ muội cũng chọc cho muội cười, huynh có biết chuyện cười của huynh nhạt lắm không?

-Haha, được rồi muội muội ngoan, nghe ta nói đây, dù trên đời này không còn ai tin muội, Tam ca sẽ tin muội, Tứ đệ cũng sẽ tin muội, muội càng phải tin vào chính mình. Muội muội của ta rất mạnh mẽ, rất kiên cường, sẽ không vì những chuyện nhỏ đó mà buồn bã, ủ rũ.

-Muội biết rồi!

-Ngaoan, nếu thấy buồn ngủ thì ngủ đi!

-Ừm!

Nàng nằm xuống giường, rất nhanh đã rơi vào giấc mộng...

(1) đây là một phần được tác giả lĩnh ngộ từ "chương thứ ba: mưu công" của binh pháp Tôn Tử. Binh pháp Tôn Tử đọc khá là khó hiểu nên những gì tác giả hiểu được sẽ được đưa vào truyện và giải thích chi tiết nhất có thể!

(2) quân trung chiến thần: vị chiến thần ở trong lòng quân sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hồng trần cuộn cuộn, sinh ly tử biệt

Lần này nàng lại nằm mơ, nhưng giấc mộng này khác với lần trước. Nàng thấy nàng đang đứng dưới một vách núi, trên cao có sư phụ, còn có một nữ nhân vận tử bào rất long lanh, rồi người cùng nữ nhân đó bay đi, nàng đưa tay níu lại chỉ bắt được một khoảng không vô định, nàng cất tiếng gọi người nhưng giọng đã khàn đặc, rồi mọi thứ dưới chân nàng chuyển động, mặt đất dưới chân hóa thành một vùng lầy tanh nồng vị huyết tinh, nàng vùng vẫy, lấy hết sức vùng vẫy, nhưng càng muốn thoát ra nàng càng lún sâu hơn, nàng chỉ có thể bất lực đứng nhìn bóng bạch y của sư phụ bay xa, xa mãi...

-Sư phụ, người đừng bỏ con, đừng rời xa con, sư phụ!

Nàng hét lên rồi bật dậy, lập tức được ai đó ôm vào lòng, hơi thở trầm ổn ấm áp lại rất quen thuộc, một mùi hương đã rất lâu rồi!

-Thiên Vũ... Tứ ca?

Y cất giọng nhẹ nhàng, vuốt nhẹ mái tóc nàng dỗ dành:

-Tiểu muội muội lại gặp ác mộng sao?

Trước mặt nàng là một bạch y nam tử, đáng vẻ tuy có phần yếu ớt nhưng đôi mắt xám tinh tường khiến kẻ khác không thể không dè chừng. Trên trán điểm một vết chu sa kiểu nữ, y nở một nụ cười dịu dàng.

Nàng tròn mắt ngạc nhiên:

-Sao huynh lại ở đây?

-Tại sao ta không thể ở đây?

-Huynh mạo hiểm rời cung, như vậy có ổn không?

-Muội muội ngoan, không cần lo lắng, ta chỉ rời đi một chút, Đại hoàng huynh cũng đâu có đề phòng ta. Với lại nghe muội có chuyện, ta lo lắm!

-Tứ ca, muội không sao nữa rồi!

-Có thật không?

-Thật mà!

-Được, vậy ta yên tâm rồi.

Cánh cửa vừa lúc đó mở ra, Thiên Bảo hớn hờ cầm một khay điểm tâm mang vào:

-Muội dậy rồi sao? Mau lại đây ăn đi!

Nàng lại gần, toàn là những món điểm tâm mà nàng từng thích ăn, nhưng lại lắc đầu:

-Muội không muốn ăn đâu, hai huynh cứ ăn đi!

-Ta đã cố gắng thức dậy thật sớm để làm điểm tâm cho muội, bây giờ muội lại từ chối không ăn?

-Tam ca! - Thiên Vũ trừng mắt gọi, rồi lại quay sang nàng -Sao lại không ăn? Vì con ác mộng vừa rồi sao?

Nàng gật đầu. Y dịu dàng xoa đầu nàng:

-Ngao đi, ở đây có Tứ ca, còn có Tam ca, sẽ không có chuyện gì đâu, chỉ là một giấc mộng thôi, mau ăn đi!

Nàng vẫn bất động ngồi đó, Thiên Vũ lắc đầu cười khỏ, kéo nàng lại bàn, cầm một miếng bánh hoa quế đưa đến miệng nàng:

-A nào!

-Tứ ca, muội đâu phải trẻ con?

-Đối với Tứ ca muội vĩnh viễn là một đứa trẻ không bao giờ lớn, ngoan, a nào!

Đôi môi khẽ mở cùng với vẻ mặt ôn nhu dịu dàng, biến Tứ ca của nàng trở thành một tuyệt sắc nam nhân, nếu là trước kia, nàng nhất định sẽ động lòng, nhưng bây giờ... nàng đã thấy qua rất nhiều mỹ cảnh rồi!

Dù vậy nàng vẫn mở miệng cắn một chút, hương vị này... đã rất lâu rồi mới nếm lại!

-Tứ đệ, Tứ đệ, ta cũng muốn, a~~~

Thiên Bảo chạy đến cạnh nàng hướng Thiên Vũ há miệng chờ ăn, Thiên Vũ vẫn không thay đổi thái độ, không để ý đến y mà tiếp tục đút cho nàng ăn, giọng lạnh nhạt:

-Tam ca, huynh lớn rồi, tự mình ăn đi!

-Thiên vị, thiên vị, đệ quá thiên vị!

-Thiên vị? Huynh là nữ nhân sao? Huynh là muội muội của đệ sao?

-Ta...

-Haha...

Nàng không thể không bật cười, hai vị ca ca này của nàng thực dễ thương, lúc nào cũng có thể chọc nàng cười, ba huynh muội nàng tuy là người Hoàng tộc nhưng không hề có khoảng cách, giống như huynh muội bình dân vậy, chính vì vậy nàng không hề gọi hai người họ là hoàng huynh như đối với Đại hoàng huynh, họ cũng vậy! Ba huynh muội nàng đối với Đại hoàng huynh luôn có... một khoảng cách gì đó...

-Muội sau mấy năm đã thay đổi rất nhiều!

Thiên Vũ dịu dàng vuốt mái tóc nàng.

-Muội có sao?

-Ta đã nghe kể về chuyện xảy ra khi muội đi tu luyện, tiểu muội muội của ta đã mạnh mẽ hơn rất nhiều!

Nàng ngã vào lòng y, chỉ có trước mặt hai vị ca ca này, nàng mới có thể tự do bộc lộ bản tính yếu đuối vốn có của một nữ nhân.

-Tiểu muội muội, có Tứ đệ, muội đã quên ta rồi sao?

Thiên Bảo đứng bên cạnh lại tiếp tục bất bình, Thiên Vũ trừng mắt nhìn y:

-Huynh còn dám nói? Không phải lẽ ra sáng nay huynh mới về đến sao?

Thiên Bảo đỏ mồm hời, Tam Hoàng tử này không sợ trời không sợ đất chỉ sợ mỗi Tứ đệ!

-Vì ta nghe nói tiểu muội muội đã về nên ta...

-Mới bỏ lại đội quân của mình mà về trước?

-Ta... ta là lo cho tiểu muội muội của chúng ta...

-Huynh thấy có vị tướng lĩnh nào vô trách nhiệm như huynh không? Có thể tùy tiện bỏ lại đội quân của mình mà chạy đi, nếu vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì huynh định giải thích thế nào với đệ đây?

-Bọn họ vắng ta một hai ngày cũng sẽ không xảy ra chuyện đâu...

-Không xảy ra chuyện? Huynh có thể chắc chắn như vậy sao?

-Ta... oa, tiểu muội muội, Tứ ca của muội lại mắng ta...

Sau khi đuổi lý, y lập tức tìm nàng che chắn, không nhẽo hết như một hải tử!

-Tứ ca, huynh mắng rất đúng!

-Tiểu muội muội ~~~

Nàng nhìn khuôn mặt giả vờ đáng thương của ca ca rồi ho khan vài tiếng, sau đó mới nói:

-Nhưng mà, huynh ấy cũng biết lỗi rồi nên...

-Muội không cần nói giúp huynh ấy!

Thiên Vũ lạnh lùng cắt ngang, đối với những lúc thế này, nàng biết cứng rắn với huynh ấy là một lựa chọn sai lầm, liền làm nũng cùng Thiên Bảo:

-Tứ ca ~ huynh ấy cũng biết lỗi rồi mà, sau này sẽ không có như vậy nữa đâu!

Thiên Bảo gật đầu lia lịa:

-Đúng, đúng, sẽ không, sẽ không! Dù sao đội quân của ta đã về đến ngoại thành, đang lo an táng những người đã khuất rồi!

Thiên Vũ nhìn nét mặt của hai người mà cười khỏ, lớn cả rồi mà còn thế này đây...

-Được, nể mặt tiểu muội muội, đệ tha cho huynh, sẽ không có lần sau nữa đâu đó!

-Tuân lệnh Tứ đệ!

Thiên Bảo hớn hờ còn nháy mắt với nàng vài cái. Nàng gửi lại ánh mắt "Sau này nếu muội có bị mắng huynh cũng phải nói giúp muội!"

Thiên Vũ nhìn trời rồi quay sang nói với nàng:

-Cũng không còn sớm nữa, ta rồi đi đã lâu rồi, phải sớm quay lại thôi, vốn dĩ định nói với muội vài chuyện, nhưng mà để lúc khác vậy! Kế sách ngày mai ta đã dặn dò Tam ca và Tổng tướng quân, cứ theo đó mà tiến hành, cẩn thận đừng để mình bị thương!

-Muội biết rồi, tạm biệt, huynh cũng phải cẩn thận.

Y gật nhẹ đầu rồi đứng lên rồi đi, nàng mỉm cười vẫy tay tiễn biệt.

Ngày hôm đó, một kế sách hoàn hảo được tiến hành, nội ứng ngoại hợp, đội quân của Thiên Bảo rầm rộ tiến vào từ ngoại thành, tâm phúc của Thiên Vũ bên trong mở rộng cửa thành, quang minh chính đại đón họ hồi cung.

Dẫn đầu đội quân tiến vào thành là một nữ nhân bạch y cao quý cười trên bạch mã uy nghiêm, bên cạnh còn có một hồng y nam tử cùng con hắc mã khi thế bức người.

Ai có thể ngờ được, một kế sách đoạt vị lại có thể diễn ra nhẹ nhàng, không chút thương vong mà lại không kém phần bùng bùng khí thế, khiến cho người trong thiên hạ xưng tụng suốt trăm năm!

Nhưng sau đó, lại là một chuyện chẳng ai ngờ đến. Đại hoàng huynh bị truy đuổi liên chạy thẳng đến điện của Tứ ca...

Đại hoàng huynh, Thiên Minh, trong mắt nàng là một người giống phụ hoàng từ ngoại hình cho đến tính cách, lúc nào cũng toát lên vẻ uy nghiêm của một bậc đế vương, ấy vậy mà bây giờ, lại giống như một kẻ điên loạn!

-Đại hoàng huynh, huynh đừng làm gì dại dột!

-Tại sao? Tại sao ngươi không ở quách trên ngọn núi đó đi? Rõ ràng ngôi vị này là của ta, rõ ràng từ trước đến giờ ta luôn dốc lòng giúp phụ hoàng trị quốc, vậy mà cho đến lúc chết người cũng khăng khăng truyền ngôi lại cho ngươi? Tại sao? Tại sao?

-Huynh bình tĩnh lại, nghe muội nói...

-Bình tĩnh? Ngươi nói ta làm sao bình tĩnh? Ngay từ đầu nếu không có ngươi thì tốt biết bao nhiêu, ta phải giết ngươi!

Nói rồi y rút kiếm, định lao đến nàng, nhưng một giọng nói cương quyết giữ y lại:

-Huynh mau dừng tay!

-Thiên Vũ, là đệ?

Thiên Vũ ngay lúc đó xuất hiện, nàng thấy Thiên Minh nhìn y với ánh mắt rất dịu dàng khiến nàng ngạc nhiên:

-Đại hoàng huynh, muội ấy là muội muội của chúng ta, huynh thực sự muốn giết muội ấy sao? Chỉ vì một cái ngai vàng?

-Rõ ràng nếu không có nó, ta đã có được quyền lực trong tay, đến lúc đó sẽ không có ai ngăn cản ta và đệ...

-Câm miệng! Ta và huynh thì có thể có quan hệ gì chứ? Chỉ là huynh đệ thôi!

-Đệ thực sự chỉ xem ta là hoàng huynh?

-Đúng vậy! Ngày hôm nay, nếu huynh muốn giết muội ấy, chỉ bằng giết ta trước, bằng không, đừng hy vọng có cơ hội động đến một sợi tóc của muội ta!

Ánh kiếm lóe lên trong khoảnh khắc, huyết hoa bùng nổ rơi xuống đất, thấm đẫm bạch y, một thanh kiếm sắc bén cắm chặt vào ngực Thiên Vũ. Cũng là lúc Thiên Minh bị bắt lại...

Nàng mở to mắt sững sờ, ngay lúc ánh kiếm lóe lên, nàng đã xuất sử pháp thuật nhưng Thiên Vũ lại ở xa khỏi tầm với...

Nàng lao đến đỡ thân ảnh đang vô lực ngã xuống, đôi mắt nàng lóe lên ánh hào quang, Linh Hỏa của y giống như một ngọn lửa sắp tàn trước gió, yếu dần yếu dần...

-Mau gọi thái y, nhanh lên!

Nàng vô lực hét lên, đôi tay luống cuống bịt chặt vết thương đang rỉ máu, bạch y trên người nàng cũng thấm máu tươi.

Một bàn tay yếu ớt đặt lên mặt nàng, dịu dàng vuốt ve:

-Ngao, nghe ta nói, làm người rồi ai cũng sẽ chết, sinh lão bệnh tử mới là con người, đừng buồn!

Y phun ra một ngụm máu rồi mỉm cười nhẹ nhàng:

-Trước khi chết, Tứ ca được gặp lại muội, đời này, có chết cũng không hối tiếc!

-Huynh đừng nói vậy, muội xin huynh, muội trị thương cho huynh, muội học pháp thuật làm gì chứ?

Nàng vội niệm chú, vết thương liền lại trong phút chốc rồi lại nứt ra, nàng lại tiếp tục niệm chú, đến khi khuôn mặt đã nhợt nhạt.

-Sao lại như vậy?

Y cười hiền vuốt lên mái tóc nàng:

-Không cần cố gắng vì ta nữa, lão thiên đã muốn ta chết, làm sao có thể tránh được chứ?

-Muội không cần biết, Tứ ca, trước giờ muội cầu xin huynh điều gì huynh cũng đáp ứng muội, bây giờ muội chỉ có một việc thôi, cầu xin huynh, đừng rời bỏ muội, đừng bỏ muội lại một mình, xin huynh!

Nàng mắt rung rung lệ luôn miệng cầu xin. Bầu trời lập tức tối sầm lại, cuồng phong nổi lên. Y vẫn dịu dàng:

-Ngoan, đừng khóc, Tứ ca sẽ luôn luôn ở cạnh muội mà, cười lên, nụ cười của muội đẹp lắm, cười lên nào!

Đôi tay nhợt nhạt lau đi nước mắt của nàng rồi vô lực rơi xuống, hàng mi từ từ khép lại rồi đóng lại vĩnh viễn, trên môi y nở một nụ cười mãi nguyên...

Thiên Bảo thấy dị tượng lập tức biết có chuyện không ổn liền chạy đến, tận mắt chứng kiến cảnh tượng bi thương đó. Y tiến đến bên cạnh nàng, đưa tay ôm chặt nàng vào trong lòng, giọng run run dỗ dành:

-Tiểu muội muội, ngoan, muội còn có ta, đừng khóc!

-Ta rất muốn khóc, tại sao lại không cho ta khóc, tại sao ta không thể khóc? Tại sao? Tại sao?

Nàng hét lên trong lòng Thiên Bảo, liên tục dùng tay đánh mạnh vào người y. Y không thể làm gì hơn là ôm chặt nàng hơn, an ủi:

-Ngoan, nghe lời ta, cố gắng đừng có khóc!

Nàng biết lúc này dù có khóc cũng không thể làm được gì, nàng biết nàng còn rất nhiều chuyện cần phải làm, cắn răng bình tâm trở lại, nàng sẽ không để công sức của Tứ ca trở thành vô nghĩa!

Yếu ớt đứng lên, giọng nàng khàn đặc, run rẩy ra lệnh:

-Theo lệnh của bốn cung... áp giải Đại Hoàng tử vào thiên lao, chờ ngày xét xử!

-Chờ ngày xét xử? Bây giờ y chết rồi, ta cũng chẳng cần phải sống nữa!

Thiên Minh ngửa cổ nhìn trời, cười lớn một tràng rồi cướp lấy một thanh kiếm tự sát...

Nàng vô lực đưa tay định ngăn cản, nhưng chỉ là vô ích!

Ánh mắt nàng lại thêm phần trống rỗng, ra lệnh đến phủ Thừa tướng. Khi nàng đến nơi, Mạc Thừa tướng đang chuẩn bị bỏ trốn:

-Mạc Hành, ngươi còn gì muốn nói không?

-Ta không có tội gì hết!

-Lập mưu giết vua, làm giả chiếu chỉ truyền ngôi cho người khác là tội phản nghịch, còn lạm dụng quyền hành thừa cơ vợ vết, tội trạng của ngươi có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch, còn dám nói là không có tội?

-Ta không lập mưu giết vua, cầu Hoàng đế chết là do con hấn giết, không liên quan đến ta, còn làm giả chiếu chỉ? Cầu Hoàng đế có mắt không trông, khẳng khẳng truyền ngôi cho ngươi, một nữ tử như ngươi sao có thể làm vua? Ta chỉ là truyền ngôi lại cho đúng người!

-Câm miệng cho ta, không cần nói nhiều nữa, người đâu, mau giải hấn vào thiên lao!

Sau đó lại là...

-Công chúa, không xong rồi, Hoàng hậu nương nương...

Một cung nữ chạy vào gấp rút báo cáo, xảy ra nhiều chuyện khiến nàng quên mất mẫu hậu:

-Mẫu hậu? Mẫu hậu ta thế nào?

-Không biết làm thế nào, Hoàng hậu nương nương nghe nói Công chúa bức Đại Hoàng tử tự sát, bây giờ đang quậy phá trong tầm cung...

Nàng gấp gấp chạy đi, đường từ phủ Thừa tướng đến tầm cung của mẫu hậu là rất xa, nàng quyết định ngự phong đến trước kẻ khác.

-Mẫu hậu, người bình tĩnh lại!

-Ngươi... chính là ngươi, chính tại nghiệt chủng nhà ngươi, phu quân của ta, hài tử của ta đều vì ngươi mà chết!

-Nghiệt chủng? Mẫu hậu, con là con của người mà...

-Con của ta? Ta làm sao có đứa con như ngươi? Ngươi không phải là con của ta!

-Người nói vậy... là sao?

-Ngươi là con của ả tiện nhân đó, đúng vậy, ngươi là con của ả Thôi Quý phi đó, ý mình có chút nhan sắc dám cả gan quyến rũ phu quân của ta, ả không xứng đáng có con với Hoàng thượng, nhớ lại khuôn mặt của ả khi biết con mình đã chết đúng là quá tức cười, cuối cùng ả cũng chịu không nổi mà tự sát, ta thực vui sướng biết bao... Vậy mà không ngờ rằng, ả ta chết rồi, con của ả lại hại ta, ngươi giống hệt như ả ta vậy, hại chết phu quân của ta, bây giờ lại

hại luôn con của ta, nghiệt chủng nhà ngươi có phải muốn hại luôn ta không?

-Mẫu hậu...

-Ngươi cầm miệng cho ta, ta không có đứa con nào như ngươi, ngươi muốn ta chết phải không? Ta chết, ta chết cho ngươi xem!

Nói rồi người lập tức rút lấy cây trâm cài trên tóc... tự sát, những lời cuối cùng nàng nghe được từ người chính là "Ta hận ngươi, ta hận ngươi!"

-Công chúa, bây giờ phải làm sao?

-Công chúa, xin hãy nén đau thương!

-Công chúa, bây giờ không phải là lúc để đau lòng, người còn rất nhiều...

...

Hình như có rất nhiều người nói chuyện với nàng, nhưng tại sao nàng không hiểu họ là đang nói về cái gì? Tâm trí nàng bây giờ trống rỗng, cứ như vậy mà đi về Bể Hoa điện, nàng không biết tại sao mình về được nơi này, nơi đây vắng bóng nàng bấy lâu đã trở nên lạnh lẽo hết như lòng nàng bây giờ vậy, không còn tức giận, không có tiếc nuối, chỉ là một khoảng trống mơ hồ trong tim..

Bạn đang đọc truyện *Người Có Từng Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thiên vũ tuyệt bút

Thiên Bảo đến thăm nàng, ôm nàng vào lòng:

-Tiểu muội muội ngoan, đừng buồn, người chết cũng không thể sống lại được!

-...

-Có chuyện gì thì cứ nói hết với ta, nói hết những gì trong lòng muội ra đi, chỉ là... đừng khóc...

-Tam ca à, muội rất muốn khóc chứ, nhưng mà nhận ra mình không thể khóc được, không phải không có nước mắt mà là nó không trào ra được, rõ ràng muội rất đau lòng kia mà...

-Được, nói đi, nói ra hết đi!

-Tam ca, huynh nói xem muội có phải là mạng xui xẻo không? Những người xung quanh muội đều chết cả, phụ hoàng chết rồi, Tứ ca cũng chết, Đại hoàng huynh, còn có mẫu hậu đều đã bỏ muội mà đi, nhưng mà muội lại không thể rơi một giọt nước mắt xót thương. Chẳng lẽ đây là cái giá phải trả cho việc tranh giành sao? Để có được ngôi vị, những người xung quanh muội đều phải chết sao? Vậy thì muội không cần gì hết, muội không cần ngai vàng, muội không cần quyền lực, muội chỉ muốn họ sống lại, muội muốn trở về như trước đây...

-Tiểu muội muội ngoan, nghe lời ta, người chết rồi không thể sống lại, muội... không phải là kẻ xui xẻo, muội còn có ta!

Nàng vùi đầu vào lòng Thiên Bảo, một lúc lâu sau mới mở lời:

-Muội muốn ở một mình, huynh yên tâm, muội sẽ không làm gì đại đột đâu!

-Vậy ta ra ngoài, muội từ từ bình tĩnh lại, được không?

-Được!

-À... Tứ đệ... có để lại cho muội một lá thư... huynh để ở đây, từ từ xem...

Thiên Bảo rút trong ngực áo ra một lá thư đặt lên bàn...

Nàng run run cầm lên, bên ngoài rõ ràng là chữ của Tứ ca, ngay ngắn, hữu lực...

"Gửi muội muội ta, Thiên Nghi!

Hôm nay đi gặp muội quay về, không hiểu sao ta lại có cảm giác bất an, ta không biết mình có thể chờ được đến ngày mai, muội đại công cáo thành mà đến trước mặt ta hay không, chính vì vậy, ta để lại lá thư này cho muội, nếu thực sự ta đã chết trước khi muội về đến thì muội cũng đừng quá đau buồn,

Tứ ca xin lỗi vì không thể ở bên cạnh chăm sóc cho muội.

Ta đã nói có chuyện cần nói cho muội biết, ta sẽ nói.

Việc thứ nhất chính là thân thể của muội, muội muội à, muội không phải là con của Mẫu hậu, muội là con của Thôi Quý phi, là muội muội ruột của ta, lý do thì ta không biết, nhưng ta có thể nhận ra muội rất giống mẫu phi, càng lớn muội càng giống, cả tính cách lẫn khuôn mặt đều cực kì giống, việc này ta nghĩ phụ hoàng đã nhận ra, chỉ là người không tiện vạch trần, muội cũng tuyệt đối đừng giận phụ hoàng, bởi vì dù sao chúng ta cũng là con của người, mẫu thân là ai thì đã sớm không còn quan trọng nữa!

Việc thứ hai cũng là việc quan trọng nhất, chính là lý do vì sao muội phải lên núi tu luyện 5 năm, phụ hoàng trước khi băng hà đã nói cho ta biết, một phần là vì người biết mình không còn nhiều thời gian nữa, một phần vì bên cạnh người không còn mấy ai có thể tin tưởng, nên người đã nói cho ta, hy vọng ta có thể cho muội biết nguyên do. Ngày đó muội chào đời, có một vị tiên nhân đã đến gặp phụ hoàng, người đó nói có một đứa trẻ mang trong mình mệnh số đặc biệt sẽ chào đời, nhưng lúc đó có đến 2 vị nương nương đang lâm bồn, vị tiên nhân đó đã nói, trong 2 đứa trẻ, sẽ có 1 đứa chết do thiếu tháng, đứa trẻ còn lại là nữ nhi, không sai, đó là muội! Giờ thì muội biết vì sao mỗi lần mình khóc thì lại có dị tượng rồi chứ? Người đó đã trao cho phụ hoàng một thanh bảo kiếm, còn dặn dò khi muội 16 tuổi phải đưa muội lên Thái Bạch sơn bái sư học nghệ. Ta nghĩ thực may mắn là muội đã rời đi, nếu muội không lên Thái Bạch thì có lẽ phải đối mặt với sự truy sát của Đại hoàng huynh! Phụ hoàng hỏi tên của người đó và nhờ người đặt tên cho muội, người đó tự xưng là Lãnh Hàn Phong Nguyệt Hạ Tử Thiên, hình như đó chính là sư phụ của muội, nếu thật sự là như vậy thì số mệnh của muội có thể được thay đổi!

Tất cả chuyện này, lý do là gì ngay cả ta cũng không thể rõ được, nhưng muội muội à, muội rất đặc biệt, đối với ta muội cũng rất đặc biệt! Tứ ca không còn có thể ở bên cạnh chăm sóc muội, sau này muội phải biết tự dựa vào bản thân, thỉnh thoảng sẽ có thất bại, nhưng ta biết muội rất mạnh mẽ, muội có thể tự mình vượt qua mà không cần ai giúp đỡ!

Nhưng mà mỗi lần muội giận, tại sao lại tự làm bị thương chính mình như vậy? Ta biết đó là cách để muội lấy lại bình tĩnh nhưng như vậy ta sẽ rất đau lòng, mọi người xung quanh cũng sẽ đau lòng, cứ mang trút hết lên người Tam ca, muội sẽ cảm thấy tốt hơn, thật đó, ta cũng thường làm như vậy, muội có chuyện gì bất mãn, có gì không hài lòng, có gì khó chịu, cứ mang trút cả vào Tam ca, huynh ấy chắc chắn sẽ để cho muội trút giận, cứ xem huynh ấy là người rom mà đánh đi!

Tam ca sẽ thay ta chăm sóc thật tốt cho muội!

Cuối cùng, ta chỉ còn một điều muốn nói, muội muội à, hãy cười lên, nụ cười của muội rất đẹp, lúc muội cười nhìn muội còn đẹp hơn cả tiên nữ nữa! Tứ ca rất thương muội!

Thiên Vũ"

-Tứ ca, muội cũng rất thương huynh ~~~

Nàng nghẹn ngào nói thầm rồi cẩn thận đặt bức thư vào trong hộp gỗ, cất giữ thật kĩ.

Cộc... cộc...

-Nhi Song hả?

-Vâng, thần mang bữa tối đến cho người

-Ta không ăn đâu!

-Người mệt mỏi cả ngày, lại chưa ăn gì hết, người chỉ ít cũng nên lo lắng cho sức khỏe của mình một chút chứ!

-Ta ăn không nổi đâu, người mang đi đi!

-Công chúa...

-Có mang đi không?

Nhi Song thờ dài phía sau cánh cửa, khẽ "Vâng" rồi quay đi.

Nàng ngồi trầm ngâm trong bóng tối, ngẩng đầu nhìn trăng ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau, đưa tay niệm chú, vô số ánh sáng xuất hiện rồi tụ lại hóa thành một Lam Thương Cẩm nằm ngay ngắn trên bàn.

Tiếng đàn vang lên nào nùng tựa như chứa đựng toàn bộ những đau thương trên thế gian, người nghe đàn dù có đang chìm đắm trong hạnh phúc tốt độ đi nữa cũng phải trĩu lòng, dù có là người lòng dạ sắt đá, chỉ ít cũng có một thoáng ưu tư.

Nàng cứ ngồi gảy đàn cả đêm và cuối cùng, kết thúc chính là Tiên huyền chi tâm mà nàng thường đàn cho sư phụ nghe, không biết từ khi nào, mỗi lần gảy đàn nàng nhất định sẽ đàn khúc nhạc này cuối cùng..

Cùng lúc đó, bên bờ hồ trong Ngự hoa viên, có một hồng y nam nhân ngồi dưới một gốc cây liễu, ánh mắt hướng về bóng trăng dưới nước, trên tay còn cầm một lá thư...

"Gửi Tam ca, Thiên Bảo!

Ta không biết vì sao mình lại viết thư này cho huynh, xin lỗi vì sự thất lễ của ta khi xưng hô với huynh thế này. Ta chỉ là sợ, sợ khi huynh đọc được thư này, ta đã không còn trên cõi đời này nữa. Ta chết rồi, huynh sẽ không giận ta chứ?

Ta biết, ta trong lòng huynh là có vị trí nào, ta biết, ta đối với huynh không đơn giản chỉ là đệ đệ, huynh và Đại hoàng huynh, hai người lúc nào cũng bắt nạt với nhau có phải vì ta không? Ta không hy vọng hai người một ngày nào đó sẽ thực sự trở mặt thành thù, vì ta.

Thực ra, trong lòng ta, huynh cũng không đơn giản là ca ca. Nhưng có một sự thật vĩnh viễn không thể nào thay đổi chính là, ta với huynh... là huynh đệ, dù có là khác mẹ sinh ra, ta cũng không thể chấp nhận được. Ta biết rõ, tình này với huynh là sai trái, nhưng ta lại không thể ngăn cản cảm giác này đối với huynh, thật khó hiểu!

Ta cho huynh biết cảm giác này của ta, không mong huynh hiểu được, chỉ mong huynh cố gắng sống tốt, sống thật tốt, sống thay cả phần của ta nữa!

Thiên Bảo, tiểu muội muội của chúng ta đã trưởng thành rồi, có thể tự lo cho bản thân, nhưng muội ấy thực ra rất yếu đuối, huynh ở bên cạnh phải quan tâm muội ấy nhiều hơn, làm người rom cho muội ấy trút giận, làm chỗ dựa cho muội ấy, đừng có lúc nào cũng bắt nạt muội ấy nữa! Huynh nhất định phải thay ta chăm sóc tiểu muội muội thật tốt!

Nhưng mà, huynh cũng phải tự biết chăm sóc bản thân, phải có trách nhiệm với binh sĩ, tuyệt đối không được làm theo ý bản thân mà phớt lờ lời khuyên của kẻ khác, ta thường xuyên mắng huynh là bởi vì cái tính trẻ con mãi không thể lớn nổi của huynh, thân là một vị tướng lĩnh, phải biết đặt lợi ích của binh sĩ lên hàng đầu mà suy nghĩ, ta không cần biết trên chiến trường huynh lập được bao nhiêu chiến công, giết được bao nhiêu tên giặc, nếu ta biết được huynh dám trở thành một tên bạo tướng độc tài, nhất định có chết cũng phải tìm huynh để mắng!

Còn nữa, huynh lúc nào cũng thích mạo hiểm xông pha, sau một trận chiến, ngoài những tử sĩ đã bỏ mạng nơi sa trường, huynh nhất định chính là kẻ bị thương nặng nhất, huynh đâu còn là tuổi trẻ bông bột, vốn phải biết lượng sức mình, đừng có luôn đâm đầu vào tử lộ như vậy, đã bao lần ta nghe tin báo về huynh bị thương nơi chiến trường, thập tử nhất sinh, ta đều như muốn chạy đến đó mắng huynh một trận rồi có biết không? Sau này, không còn ta ở đây dõi theo huynh, âm thầm cổ vũ huynh, huynh phải bảo trọng, hảo hảo chăm sóc mình lẫn tiểu muội muội thay ta...

Cuối cùng, ta xin lỗi vì đã đi trước bỏ huynh lại, xin lỗi vì không thể ở bên cạnh huynh, hãy sống thật vui vẻ thay cả phần của ta, có được không?

Thiên Vũ tuyệt bút"

-Không có đệ bên cạnh mắng ta, ta làm sao sống tốt, sống vui vẻ được đây?

Giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đã có mấy phần khắc khổ, rơi xuống hồng y, thấm vào vạt áo, xa xa có tiếng đàn vọng lại, ai oán, não nùng trong đêm khuya tĩnh mịch...

Sáng hôm sau, Thiên Bảo lại đến tìm nàng.

-Tiểu muội muội, ta mang điểm tâm đến cho muội đây!

-Muội không muốn ăn, huynh mang đi đi!

Nàng ngồi trong một góc trên giường, thu mình lại!

Thiên Bảo đặt chiếc khay xuống bàn, đến bên nàng:

-Ngoan, lại đây ăn đi, ta nghe Nhi Song nói muội tối qua cũng không chịu ăn, còn ngồi gầy đàn cả đêm.

-Muội không muốn ăn...

-Haiz...

Thiên Bảo liếc nhìn chiếc cổ cầm trên bàn, quả là hảo cảm, quá tuyệt mỹ!

-Là do sự phụ muội tặng sao?

-Đúng vậy!

-Vậy muội đang nhớ sự phụ à?

-Không, muội nhớ Tử ca, huynh ấy rất thích nghe muội đàn.

-Tiểu muội muội à, Tử đệ đã...

-Đã chết, muội biết mà!

-Thôi được rồi, không nhắc đến đề ấy nữa. Lại đây, vừa ăn vừa kể cho ta nghe về sư phụ muối.

Thiên Bảo kéo nàng lại bàn, đặt nàng ngồi trên ghế, tay cầm một miếng điểm tâm đưa lên miệng nàng:

-Ngoan, a nào!

-Tam ca, muối tự ăn được.

-Há miệng ra nào!

Nàng bất đắc dĩ mở miệng cắn một chút.

Thiên Bảo mỉm cười vui vẻ, tuy rằng huynh ấy và Tứ ca cái gì cũng không hợp, người thì quá nóng nảy, người thì thực ôn nhu, người thích đánh nhau, người thích đèn sách, giống như hai thế cực hoàn toàn trái ngược, nhưng hai người đều có một điểm chung đó là rất thương yêu nàng, lúc nào cũng dịu dàng với nàng...

-Được rồi, sư phụ muối là người thế nào?

-Hmm... sư phụ muối được người khác đánh giá là rất lạnh lùng, giống như một tảng băng nghìn năm vậy, lần đầu tiên muối gặp người, lúc đó người từ trên trời bay xuống, huynh biết không, muối nghĩ sư phụ muối là người đẹp nhất trên thế gian này!

-Vậy ai là người thứ hai nào?

Nàng mạnh bạo cắn thêm một miếng bánh, vừa nhai vừa suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

-Nam nhân sao? Muối nghĩ là Tứ ca!

-Tứ đệ à?

-Đúng vậy!

-Vậy còn ta thì sao hả? Thứ mấy?

-Thứ ba!

-Tận thứ ba sao? Đau lòng quá!

-Huynh nghĩ để muối công nhận là người đẹp dễ lắm sao? Trước giờ trong mắt muối chỉ có ba nam nhân được xem là đẹp thôi!

-Tức là ta xếp cuối cùng sao? Như vậy còn thảm hơn nữa ~~~

-Nhưng huynh yên tâm đi, trên đời này muối thương nhất là Tam ca của muối.

-Thật không?

-Thật

-Muối không lừa ta chứ?

-Muối lừa huynh làm gì?

-Tiểu muối muối, muối là tiên nữ của lòng ta ~~~

Thiên Bảo nở nụ cười ôm nàng vào lòng. Y cúi xuống nhìn nàng:

-Vậy sư phụ muối đối với muối có tốt không?

Nàng cựa quậy thoát ra khỏi ma trảo của Thiên Bảo:

-Đương nhiên, người rất là quan tâm muối, tuy thấy người lạnh lùng như vậy nhưng trong điện của người trồng rất nhiều rất nhiều hoa, còn có một dòng suối nhỏ và một cây đại thụ, rất ấm áp luôn! Sư phụ luôn quan tâm muối có ăn uống đầy đủ không? Ngủ có ngon không? Có tâm sự không? Nếu muối luyện tập quên ăn, người sẽ lập tức nhắc nhở, nếu muối gặp ác mộng tỉnh dậy, người liền chạy sang phòng muối với khuôn mặt cực kì lo lắng, người còn nhẹ nhàng chỉ bảo muối khi muối có chuyện không hiểu, sư phụ thật sự rất tốt với muối!

-Tốt rồi nhĩ? Nhi Song nói đúng, hai chữ "sư phụ" này thật thần kì.

-Hả?

-Nhi Song đã nói cho ta biết, chỉ cần nhắc đến sự phụ thuộc, tâm trạng của lập tức tốt hẳn lên, quả không sai.

-Đâu... đâu có...

-Đúng mà, của nhìn xem, của ăn hết rồi!

-Không phải, bởi vì là huynh làm nên của mới...

-Haiz... ta là ca ca của của, chẳng lẽ còn không hiểu của sao?

-Của...

-Của... yêu sự phụ mình rồi có phải không?

-Của không có!

-Ta nhận thấy được mà, của không cần phải giấu Tam ca...

-Không có, của và sự phụ là tình cảm sự đồ, hoàn toàn không có gì khác, và lại của và người... căn bản là không thể!

-Haiz... được, của nói sao thì là vậy đi!

-Huynh sao vậy?

-Không có gì, chỉ là ta thấy mình không làm tròn bổn phận làm ca ca đối với của mà thôi!

-Không đâu, của biết huynh là thương của nhất mà!

-Được rồi, của còn phải ra pháp trường dự buổi hành hình Mạc Thừa tướng nữa!

-Của không đi có được không?

-Không được, của không muốn đi cũng phải đi, với tình hình hiện giờ, sự xuất hiện của của là rất quan trọng!

-Của biết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hoàn thiên đế

Nàng ngồi trên đài cao nhìn xuống, Mạc Thừa tướng bây giờ mặc y phục phạm nhân, quỳ chính giữa pháp trường, đứng phía sau y là đao phủ cầm một thanh đao chờ lệnh. Tội trạng của y được công bố:

-Mạc Hành, thân là Thừa tướng lại không hết lòng dốc sức phò tá vua mà còn âm mưu hoán vị, làm giả di chỉ, khiến trăm họ lầm than, chẳng những vậy còn thừa cơ trục lợi, cướp đoạt của cải của bá tánh. Tội lỗi thấu tận trời xanh, nay phán quyết giờ Ngọ ba khắc xử trảm thị chúng. Người còn gì muốn nói?

-Ta không còn gì muốn nói, chỉ là ta không hề sai, làm giả di chỉ là không hề sai, giang sơn này mà rơi vào tay nữ nhân đó chắc chắn sẽ diệt vong!

-Ăn nói hàm hồ, Ngũ Công chưa diện hạ tội đức hơn người, được đích thân tiên đế truyền ngôi, sao có thể như lời người nói?

-Hahaha, ta đã có lòng cảnh báo trước, các người cứ tiếp tục giả vờ như không thấy, rồi sẽ có một ngày những lời ta nói thành sự thật! Hoàng Khánh này sẽ bị hủy trong tay Hoàng Thiên Nghi!

-To gan, người đâu đã đến giờ hành quyết, TRẢM!!!!

Thời khắc chiếc đao của đao phủ hạ xuống, nàng vẫn không hề lay chuyển, vẫn nét mặt lạnh nhạt ngồi nhìn, chỉ có điều, lòng nàng bây giờ cũng chẳng thiết tha gì nữa, phó mặc bản thân, cứ để cho số phận định đoạt đi!

Cuồng phong qua đi như sau cơn mưa trời lại sáng, thiên địa biến chuyển, thương hải tang điền, chẳng có gì là bất biến.

Ngày hôm nay, đối với con dân Đại Khánh, là một ngày cực kì trọng đại, quyết định tương lai của cả một giang sơn, ngày đăng cơ của tân đế...

Nơi lầu cao trước hoàng môn, dưới ánh sáng hào quang chói lòa của nhật nguyệt, một nữ nhân vận long bào đỏ rực, bên trên thêu chín con rồng bằng chỉ vàng uốn lượn, mái tóc đen thăm thẳm ẩn dưới mũo cừu long nạm trên châu lộng lẫy, chu sa điểm vết hoa lệ giữ mi tâm, nét mặt trang nghiêm

Giọng của vị tể tư đứng tuổi vang vọng trên khắp hoàng môn:

-Từ thuở khai quốc, Đại Khánh trải qua hơn ba trăm đời đế vương cai trị, tiên đế băng hà, Đại Khánh không thể một ngày không có vua. Trời dẫn lòng dân, dân nương thiên ý, dân hiểu thiên cơ. Nay theo đại thế, thuận lòng dân, thiên định Hoàng đế, trao quyền cai trị quốc gia. Trước lấy tâm phủ chúng sinh, ừ an bách tính, dẹp yên chiến loạn, mưu cầu thịnh trị thái bình. Sau noi theo trăm đời tiên đế, lập quốc kiến công. Nay bố cáo thiên hạ, ai nấy đều hay!

Sau bài tể văn trang trọng, nàng bước lên ban dụ lệnh, âm thanh như kim thạch ngọc hưởng vang dội tứ phương:

-Hôm nay chỉ rõ, đổi niên hiệu là “Thiên”, năm trăm đăng cơ chính là Thiên lịch nguyên niên. Trẫm, đế hiệu Hoàn Thiên!

Trên cao thái dương chiếu rọi ánh sáng rực rỡ, phút chốc lại lóa mắt vì một màu đỏ điểm lệ, tựa như mang tinh hoa nhật nguyệt tụ lại vào một người...

“Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...”

“Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...”

“Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...”

Tiếng tung hô vang vọng khắp nơi, từ nay, trên đôi vai nhỏ nhắn chính thức gánh vác cả một giang sơn...

Tối hôm đó, nàng một mình dạo trên bờ hồ trong Ngự hoa viên, dừng lại dưới gốc một cây liễu, nơi này tên là Vọng Nguyệt Trì, là nơi mà Tứ ca và nàng thích đến nhất, bởi nó là nơi duy nhất yên tĩnh trong cả một Hoàng cung rộng lớn lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt.

Năm năm trôi qua chỉ như một cái chớp mắt, ấy vậy mà biết bao nhiêu sự việc đã xảy ra lại tưởng như là dài bất tận. Mặt hồ tĩnh lặng, ánh trăng trên cao soi bóng xuống mặt nước ánh lên một vầng sáng khẽ dao động, lại ngẩng mặt lên nhìn bầu trời, đêm nay là trăng tròn nên ánh trăng như lớn hơn nhiều lại sáng hơn nhiều, thế nhưng bất giác nàng lại cảm thấy cô quạnh, trống rỗng, tâm trạng chợt chùng xuống, cảnh vật xung quanh cũng trở nên ảm đạm, thê lương.

-Lại trăng tròn, đã một tháng rồi sao?

Nàng khẽ thốt lên trong đêm lạnh, thanh âm trong như ngọc nhưng lại thoáng bi thương, đã một tháng kể từ ngày nàng hạ sơn. Thời gian, thời gian liệu có thể làm ta quên đi một người? Có phải có thể làm ta thay đổi? Hay sẽ trả lời hết những câu hỏi khúc mắc trong lòng ta hiện tại? Không, thời gian nào có diệu kì như thế, nó tàn nhẫn, nó vô tình, ngày ngày trôi qua càng cố quên càng làm cho ta nhớ, nào có làm ta thay đổi được gì, là tự ta thay đổi chính mình, vùi sâu con người thật vào quên lãng, sao thể trả lời câu hỏi của ta nếu ta không tự mình tìm kiếm câu trả lời, thời gian chỉ có thể làm ta quên đi câu hỏi để rồi một lúc nào đó lại đánh thức chúng như đâm vào lòng ta những nhát dao sắc nhọn...

Hàn Nguyệt điện...

Hắn ngồi dưới gốc cây, hôm nay hắn không uống trà mà uống rượu. Hương rượu lãng đãng trong không khí tô thêm chút sắc hồng lợt phớt lên khuôn mặt đã nhợt nhạt. Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, đêm nay cũng chỉ có trăng và hắn, quạnh quẽ cô độc, là do chung rượu trên tay cứ hết cạn lại đầy, hay là do lòng người nặng trĩu mà hắn bây giờ như người người say quên lối? Rượu, một thứ nữ dược có thể làm quên sâu quên hận, thảo nào lại có bao kẻ quyền uyên một con say chồn hồng trần như vậy!

Hắn trước giờ hiếm khi hồi tưởng về những chuyện đã qua, hắn sống bao nhiêu năm, xảy ra bao nhiêu chuyện làm sao có thể nhớ hết, nhưng lại có những chuyện dù cho hắn muốn quên nhưng lại không thể quên được. Năm năm đối với tiên nhân như hắn chỉ như thời gian uống một chung trà, vậy mà năm năm qua ở cạnh nàng như dài bất tận, từng giờ từng khắc in sâu vào tâm trí của hắn.

Trong mắt hắn hiện lên hình ảnh của một bạch y thiếu nữ đang nở nụ cười rạng rỡ, rồi cả cái nét mặt cương nghị bất chấp lời hắn nói, một nét mặt khiến hắn ân hận cả đời.

Nàng trước giờ cứ như một đứa trẻ chẳng bao giờ lớn, luôn khiến hắn lo lắng mãi. Bản thân rõ ràng bị người ta bắt nạt vô cớ vậy mà vẫn cứng đầu không cho hắn biết, còn cố tình giấu giếm. Đến Kiếm tiên hội, nàng cứ luyện tập cả ngày lẫn đêm, lại còn tùy tiện vứt bỏ mạng sống của chính mình, nàng nghĩ mình là ai chứ? Khi bế nàng xuống từ trận chiến, nàng nhẹ đến mức không ngờ, lại còn mang nội thương ngoại thương khắp người, muốn hắn chết vì đau lòng sao? Bản thân cứ liên tục bị thương, giống một đứa trẻ không biết tự chăm sóc cho mình vậy!

Cứ như vậy, từng việc từng việc xảy ra, rồi nàng lại rời xa hắn, hắn có muốn giữ nàng lại hay không? Đương nhiên hắn muốn, nhưng nàng còn thiên hạ của nàng, hắn giữ nàng lại, há chẳng phải trở thành kẻ tội đồ thiên địa bất dung sao? Nhưng trên tất cả, liệu nàng có muốn ở cạnh hắn không?

Tiếng thở dài vang trong đêm vắng, gió nhẹ nhẹ thổi, đôi môi khẽ nhếch một nụ cười tự giễu, xem bản thân hắn bây giờ... là đang tương tư sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tái ngộ

Hoàng cung...

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng bao phủ, tiếng chim hót lạnh lạnh vang lên đón chào một ngày mới, giọt sương đọng trên lá khẽ rơi xuống, thấm vào mặt đất. Dưới gốc cây liễu bên bờ Vọng Nguyệt Trì, có một nữ nhân đang say giấc, xung quanh nàng vài cánh bướm bay lượn đùa nghịch, một cảnh tượng bình yên đến lạ thường. Một nam nhân đứng nhìn hồi lâu rồi mới tiến đến khẽ lay lay:

-Tiểu muội muội, trời sáng rồi, mau dậy đi!

Nàng đưa tay dụi mắt rồi mơ màng hỏi:

-Tam ca, huynh làm gì ở đây vậy?

Thiên Bảo cười khỏ, đưa tay xoa đầu nàng:

-Đương nhiên đến đánh thức tiểu trư lười muội muội rồi!

-Huynh nói cái gì vậy không biết nữa, sáng sớm đã vào phòng rồi nói muội là...

Nàng bây giờ mới kịp nhìn xung quanh, thì ra tối qua nàng ra đây ngồi, bất cẩn ngủ luôn tại chỗ... Nàng lén nhìn sang Thiên Bảo, huynh ấy hình như không có vẻ gì là tức giận...

-Nhận ra rồi sao?

Nàng tội lỗi gật đầu.

-Mong Hoàng đế bệ hạ vui lòng cho Thiên Bảo Thân vương này biết vì có gì người có phòng không ngủ lại chạy ra đây màn trời chiếu đất, hòa mình với thiên nhiên mà ngủ ở đây cả một đêm?

-Muội... tối qua muội là không ngủ được nên mới ra đây, ai ngờ lại ngủ luôn... muội xin lỗi...

-Ta không phải đang trách muội, bây giờ sức khỏe muội là rất quan trọng, ở đây sương đêm lạnh như vậy, nếu không may nhiễm phải phong hàn hay gì đó thì sao?

-Muội xin lỗi

-Không cần phải luôn miệng xin lỗi, mau về thôi!

Nàng khẽ gật đầu rồi đứng lên theo Thiên Bảo, định đi nhưng cuối cùng vẫn phải quay lại nhìn mặt hồ lần nữa, bây giờ trời đã sáng, ánh dương dịu dàng soi xuống mặt hồ ánh lên một màu vàng kim rực rỡ, gió dịu nhẹ thổi làm mặt hồ gọn sóng. Cái vẻ yên bình tràn đầy sức sống hiện giờ thực khác hẳn với nét thoáng ưu tư khi trăng lên.

Thiên Bảo thấy nàng đứng ngẩn ra nhìn bờ hồ, lại cực kì kiên nhẫn đứng chờ, nàng hít sâu một hơi rồi dứt khoát quay người đi. Thiên Bảo mỉm cười đùa giỡn:

-Bệ hạ, nhờ hồng phúc của người, chúng ta nhất định sẽ trở buổi thượng triều!

Nàng cũng cười cười đáp lại:

-Trẫm nào có trễ, là do họ đến sớm thôi!

Chiều hôm đó, nàng ngồi trong một tiểu đình ở ngự hoa viên, vừa uống trà vừa đọc sách. Nàng từ sau khi thượng triều lại có một cảm giác bất an không biết miêu tả thế nào, bỗng dung thị vệ bên ngoài chạy vào báo cáo khiến nàng hiểu ra toàn bộ:

-Khởi bẩm bệ hạ, bên ngoài có một nữ nhân tự xưng là Âm Tịch chạy khắp Hoàng cung tìm người, nói là muốn báo thù...

Nàng nhẹ đặt quyển sách xuống bàn, lãnh đạm nói:

-Cho người đưa nàng ta vào đây!

-Bệ hạ...

-Người không nghe rõ sao?

-Thần tuân lệnh.

Nàng vừa đi được vài bước, Âm Tịch liền xuất hiện.

-Dân nữ Mạc Âm Tịch, bá kiến bệ hạ, bệ hạ vạn...

-Người tìm ta để báo thù?

Nàng ngay lập tức hỏi thẳng vấn đề, trong mắt Âm Tịch liền ánh lên một tia nhìn độc ác:

-Nếu người đã biết thì ta đây cũng chẳng cần nhiều lời, mau tiếp chiêu!

Âm Tịch liền lập tức rút kiếm xông tới, nàng liền tránh sang một bên, chiếc bàn vừa nãy đã bị chém ra làm đôi, thị vệ định xông vào thì bị nàng quát cho không dám di chuyển:

-Kẻ nào dám can thiệp vào chuyện này, trăm trăm không tha!

Người kéo đến ngày càng nhiều, còn có Nhi Song và Thiên Bảo, nhưng lại không ai dám trái lệnh mà xen vào, nàng thở hắt ra một hơi rồi đưa tay, một đạo bạch quang từ hướng Băng Hoa điện bay tới kèm theo một tiếng rít gió chói tai, Hàn Liễu kiếm ngoan ngoãn chờ lệnh trên tay chủ nhân.

Âm Tịch hừ lạnh, liền xông tới. Nàng bây giờ so với nàng trong Kiếm tiên hội là không giống nhau, nàng ở hiện tại là một bậc Đế vương, gánh bao nhiêu trọng trách trên vai, nào có dễ bị hạ gục như vậy!

Tuy nói thì nghe có vẻ dễ dàng, nhưng qua hơn một canh giờ, vẫn chưa ai có thể đã thương được đối phương, nàng bề ngoài vẫn tập trung chiến đấu, nhưng bên trong lại tự hận chính mình, từ lúc hạ sơn đến nay nàng vẫn luôn tập trung tu luyện, luyện kiếm mỗi ngày, vậy mà lẽ nào không có một chút tác dụng nào sao?

Bất chợt nàng để lộ sơ hở, Âm Tịch thừa cơ bước lên chín bước, miệng niệm chú rồi xuất thủ, cũng may nàng phản ứng kịp tránh sang một bên nhưng lưỡi kiếm vẫn rạch một đường trên cánh tay trái, máu từ đó rỉ ra thấm đỏ tay áo. Những người đứng xem không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, Thiên Bảo lập tức định xông vào lại bị nàng trừng mắt cảnh cáo.

Thiên Bảo biết rõ, tiểu muội muội này trước giờ luôn rất cứng đầu, giống hệt như Thiên Vũ vậy, dù bây giờ y bất chấp xông vào, có hạ được Âm Tịch, thì sau này muội ấy cũng sẽ tự dẫn vật chính mình, vì vậy có lẽ... y nên để muội ấy tự giải quyết việc của mình...

Nàng bước lên chín bước, rồi lại bước tiếp chín bước, miệng lầm rầm niệm chú, Âm Tịch lập tức biến sắc nhưng ngay sau đó lại nở một nụ cười duyên dáng. Nàng đang niệm chú bỗng học ra một ngụm máu thấm ướt cả vạt áo, sau đó liền từ trên không mà rơi xuống, xung quanh ai nấy đều hết hoàng vì biến sự bất ngờ.

Từ phía xa, một nam nhân bạch y bay đến đón nàng vào trong lòng rồi từ từ hạ xuống. Âm Tịch miệng lưỡi lắp bắp:

-Từ... Từ Thiên... thượng tiên? Đệ từ...

-Tiện nữ to gan!

Nhận được cái trừng mắt của hắn, Âm Tịch liền ngay lập tức ngậm miệng, hay nói đúng hơn là sợ đến mức không nói nên lời. Bởi từ trước đến giờ, sư phụ của nàng ta nói rằng hắn chưa từng tức giận, vậy mà nay nàng ta đã chính thức thấy được bộ dạng tức giận của hắn rồi đây! Thì ra một người đã đẹp thì dù có là khi tức giận cũng vẫn đẹp đến kinh tâm động phách.

Từ phía xa, lại có hai đạo hồng quang bay tới:

-Ta nói người, Từ Thiên thượng tiên, thế nào lại đột nhiên bay nhanh như vậy, dù có nhỏ tiểu đồ đệ thì cũng...

Hồng y nam tử vừa đáp xuống đã trách cứ đó chính là Nhất Phiêu, không cần nói cũng biết người còn lại đương nhiên là Huyền Linh rồi! Ngay khi vừa nhìn thấy cục diện, Nhất Phiêu liền ngậm miệng không dám nói gì nữa.

Thiên Bảo liền cho mọi người lui ra hết, rồi y quay sang nam nhân bạch y đang ôm muội muội mình trong lòng, gật đầu xem như chào hỏi, hắn cũng nhìn y gật đầu, định nói gì đó thì người trong lòng đột nhiên run lên rồi mơ hồ gọi “sư phụ”. Hắn nhủ mảy, nàng vẫn không mấy thay đổi, chỉ là thêm một chút chững chạc nhưng bây giờ sắc mặt đã trắng bệch, đôi môi chuyển sang màu tím đậm.

Nàng, sau khi nhận một kiếm chém trượt của Âm Tịch, không nghĩ nhiều liền thi triển Thái Bạch Chân Quyết nhưng đột nhiên khí huyết lại trở nên hỗn loạn, cuối cùng phản phệ công tâm đến học cả máu tươi, đất trời bỗng quay cuồng, nàng lại rơi vào một vòng tay quen thuộc, hơi thở trầm ấm cùng một vòng tay vững chắc, nàng có thể chết trong vòng tay này cũng thực viên mãn!

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hối rõ

Hắn nhú mày nhìn Âm Tịch, nàng ta liền chột dạ cúi đầu, hắn tung một chưởng khiến Âm Tịch bay về phía sau, va mạnh vào một cây đại thụ rồi hộc ra một ngụm máu tươi, khó nhọc bò dậy, nhìn hắn van xin:

-Thượng... tiên...

Hắn chẳng buồn nhìn đến rồi phát tay, Âm Tịch liền hóa thành một màn kim quang chui vào tay áo.

Nàng nặng nhọc mở mắt, thấy mình đang nằm trong phòng, mơ hồ nhìn xung quanh liền giật mình, sư phụ bằng xương bằng thịt đang ngồi bên cạnh, đưa tay lên dụi rồi lại dụi mắt, vẫn chẳng thay đổi, đây... có phải là giấc mơ không vậy?

- Tỉnh rồi thì không nên cử động nhiều đâu, bệ hạ!

Hai tiếng “bệ hạ” này nàng nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng lời thốt ra từ người sao thật xa lạ:

-Bệ hạ là trướng Huyền Xà độc, tuy từng nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nay độc đã được giải nên người không cần quá...

-Sư phụ!

Không để hắn nói hết, nàng lập tức chặn lại, hai tiếng “sư phụ” bật ra như chất chứa bao nỗi niềm thương nhớ, những tâm tư lẫn nỗi thống khổ bấy lâu:

-Người... có còn... xem con là đồ đệ của người không?

Hắn chờ người vì câu hỏi đột ngột của nàng, tưởng chừng như đơn giản, nhưng với hắn lại khó khăn biết bao:

-Dĩ... dĩ nhiên!

-Nếu vậy thì hai tiếng “bệ hạ” của người, con không thể nhận đâu, người cứ gọi con là Nghi nhi như trước đây, có được không?

-Được rồi, Nghi nhi, con không nên cử động nhiều, dù độc đã được giải nhưng vẫn còn sót lại một ít, nên tránh vận công lực...

-Con hiểu rồi!

Giọng người nói ra thật phần lo lắng, khiến nàng vui không thể tả, có thể nghe được những lời quan tâm này của người, bị thương cũng đáng lắm!

-Tiểu muội muội, trong mắt chỉ có sư phụ thôi sao?

Thiên Bảo ngồi phía xa bất bình lên tiếng, nàng khó nhọc ngồi dậy, nhìn khắp phòng, không chỉ có Thiên Bảo mà còn có Nhi Song, Nhất Phiêu và Huyền Linh cũng ở đây. Mím cười tạ lỗi, nàng nhẹ giọng nói:

-Thực xin lỗi, ta nhất thời không để ý mọi người cũng ở đây!

Trước nụ cười bất ngờ này, có ba kẻ đã trở thành tượng đá, vì chưa thể miễn dịch! Thiên Bảo chỉ có thể tiếp tục oán than:

-Aiz... nữ sinh ngoại tộc... ta làm mọi cách để muội cười, thậm chí giả ngốc cũng đã thử qua, vậy mà khó khăn lắm muội mới chịu cười cho ta xem, bây giờ có sư phụ muội ở đây liền cười đến quên cả trời đất...

-Cái gì mà quên cả trời đất chứ? Huynh cứ nói quá lên...

-Kẻ làm Tam ca này quả thực thất bại mà...

-Tam ca, huynh mà còn bắt nạt ta, ta sẽ mách với Tứ...

Căn phòng bỗng dưng chìm trong trầm mặc khó xử, cuối cùng Thiên Bảo đành lên tiếng cười trừ:

-Được rồi, ta không phá muội nữa là được chứ gì, mau nghỉ ngơi đi.

Tuy đã không còn nặng nề như trước, nhưng tất cả vẫn cứ gượng gạo mất tự nhiên. Nàng cũng nhận ra điều này liền thay đổi chủ đề:

-À phải rồi, lần này mọi người xuống núi là vì chuyện gì vậy?

Nhất Phiêu vẫn còn bất ngờ vì không khí bất thường, ngập ngừng trả lời:

- Âm Tịch lên kút hạ son... nên sư phụ lệnh ta đưa Huyền Linh xuống núi, bắt nàng ta về.

- Vậy à, ta... có chút chuyện muốn nói với sư phụ...

Ai nấy đều hiểu bản thân nên tránh mặt, Nhi Song nhanh nhẩu hỏi:

- Thần có thể đưa hai người họ đi tham quan Hoàng cung không?

- Được, nhưng đừng gây chuyện đó!

- Thần hiểu rồi!

Ba người rời khỏi căn phòng, Thiên Bảo cũng tìm cơ ra ngoài:

- Ta cũng có chuyện cần xử lý.

- Vậy huynh đi đi.

- Muội nhớ là phải hảo hảo nghỉ ngơi đó.

- Ân!

Sau đó, y liền lập tức ra ngoài, tiện tay kéo đóng cánh cửa.

Bên trong chỉ còn lại nàng và hắn, nàng từ nãy đến giờ vẫn cúi đầu trầm mặc không nói, hắn cũng không biết phải nói gì, không gian trở nên thực tĩnh lặng... Cuối cùng hắn là người lên tiếng phá vỡ:

- Con có gì muốn nói với ta sao?

Nàng nghe hắn hỏi, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, trong ánh mắt nàng ánh lên một chút do dự, rồi quyết định hỏi:

- Người... có phải hơn hai mươi năm trước đã từng đến đây không?

Hắn trong lòng thất kinh, đáy mắt lộ rõ nét hoảng sợ, nàng vẫn tiếp tục:

- Người... tên của con có phải là do người đặt? Hàn Liễu kiếm là của người cho con? Việc con xuất cung năm năm có phải cũng là chủ ý của người? Còn việc nhận con làm đồ đệ nữa...

Nàng cứ dồn dập hỏi, ánh mắt khẩn cầu, được dịp tuôn hết thắc mắc bấy lâu ra, tựa như bản thân nói chậm một chút, sẽ vĩnh viễn lỡ mất cơ hội này!

Trong mắt hắn bây giờ có vô vàn những cảm xúc đan xen, có hối hận, có thống khổ, có ích kỷ, có thương tâm, nhưng cuối cùng vẫn là sợ hãi. Hắn sợ, ngay cả hắn đang sợ điều gì hắn cũng không biết. Hắn là đang sợ nàng không tha thứ, không chịu hiểu cho hắn sao? Sống lâu như vậy, bộ mặt nào của thế gian hắn cũng đã nhìn thấu, nhưng lại không thể hiểu được chính mình. Vô vàn những ý nghĩ lướt qua trong đầu hắn, hai tay vì nắm chặt mà rung rẩy cực độ, cuối cùng hắn thở dài:

- Chuyện này... chuyện này vì sư tạm thời không thể nói với con, đợi... sau này thời cơ đến, ta sẽ cho con biết.

Thực nực cười... hắn lại ngang nhiên bắt nàng chờ đợi hắn, lạnh lùng quan sát nàng, không có thất vọng, không có buồn bã, từ đầu đến cuối chỉ có im lặng và trầm mặc, rồi nàng mỉm cười nói với hắn:

- Con tin người, nhưng người đến lúc đó người nhất định phải nói cho con biết.

- Ta hứa với con!

Hắn thờ phào nhẹ nhõm, những rồi lại cảm thấy tội lỗi, nàng tin tưởng hắn như vậy, hắn lại đi hứa một điều vĩnh viễn không dám làm, sao hắn có thể đối xử tàn nhẫn với nàng như vậy?

- Còn một điều nữa...

- Cứ nói...

- Người đến thăm con sao?

- Chuyện gì?

- Nhất Phiêu sư huynh và Huyền Linh đang làm nhiệm vụ thì không nói, còn người... người vẫn chưa nói mình đến đây làm gì...

-Ta mang khăn tay trả cho con!

Hắn rút ra một chiếc khăn tay, trao cho nàng. Nàng đưa tay đón lấy, bên trên có thêu một cái tên bằng chỉ vàng tỉ mỉ, rõ ràng là chiếc khăn tay đã mất tấm mắt tích của nàng.

Không ngờ sư phụ cũng nhớ nàng, còn lấy có mang trả khăn tay để đến thăm nàng, trước giờ nàng chưa từng nghĩ sư phụ cũng có nét... đáng yêu đến vậy!

-Quả thực nhọc công người rồi!

Rồi tâm tình nàng chợt lắng lại:

-Nhưng mà lần này, con cũng quá vô dụng rồi, rõ ràng đã được đả thông kinh mạch, tu vi nâng cao, vậy mà vẫn đấu thua làm mất mặt người...

-Ta không phải đã từng nói rồi sao? Con chưa từng làm chuyện gì mất mặt ta, lần này là vì Âm Tịch giờ trò, tằm Huyền Xà độc lên kiêu, chỉ cần chém trúng con thì lập tức sẽ ăn mòn lục phủ ngũ tạng, hủy hoại chân nguyên, cũng may vì sư đến kịp, con lại ở cảnh giới tri vi nên mới thuận lợi giải độc.

-Lần này quả thực nhờ sư phụ cứu mạng.

-Được rồi, không nói chuyện này nữa, ta còn nghe Nhi Song nói lúc đó con đã định thi triển Thái Bạch Chân Quyết, có thật không?

-Con lúc đó chỉ là bán quá làm liều, vẫn chưa hoàn thiện...

-Rất tốt, con có thể lĩnh ngộ được chân pháp này là điều tốt, nếu tập trung tu luyện, tiền đồ là không thể hạn lượng, tuy nhiên... chân pháp này hao tổn nguyên khí, lệ khí rất lớn, nếu người dùng tâm không tịnh tất sẽ sinh phản phệ, có hại đến tu hành. Ta muốn nhắc con, sau này nếu không phải là chuyện cấp bách thì tuyệt đối đừng nên dùng tới, con hiểu ý ta chứ?

-Đa tạ sư phụ đã chỉ điểm

-Tốt

-Hay để con đưa người đi tham quan Hoàng cung...

Lời nói ra nàng liền muốn rút lại, sư phụ đã không còn là phạm nhân, những thứ vinh hoa phú quý trước mắt chỉ là hư ảo, có gì đáng xem chứ?

-Không cần, con vừa bị thương, không cần thiết thì đừng đi lại, và lại... trong mắt vì sư bây giờ... còn có thể có tuyệt cảnh nào nữa sao?

Nàng ngẩn người, không hiểu câu nói cuối cùng của người là có ý gì.

Hắn lắc đầu rồi dịu dàng nói:

-Con nghỉ ngơi đi, ta còn có vài việc cần làm.

-Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Gửi gắm

Hắn quay bước ra ngoài, khi cánh cửa đã khép lại liền không kiểm được mà thờ dài. Chậm rãi bước trên lối mòn ra khỏi Băng Hoa điện, trời đã ngả chiều tà, mặt trời đang dần lui về phía Tây, nhuộm cả thế gian trong một màu đỏ như máu âm ảm mà thê lương. Đôi chân cứ bước đi vô thức, không biết từ lúc nào đã dừng lại trước một tiểu tri, chính giữa có một chiếc cầu đá, hắn đứng dưới gốc cây liễu, nhìn về phía trước. Chiếc cầu như bắc ngang qua bầu trời, hòa vào khung cảnh, tạo nên một bức họa tuyệt mỹ.

Gió nhẹ thổi làm mái tóc cùng bạch y khẽ lay động, mặt nước tĩnh lặng thoáng gợn sóng. Phía sau có một người im lặng đứng nhìn hắn, dáng vẻ của hắn bây giờ, bất luận thế nào lại có một nét thực giống với người đó, cũng là một bạch y nam tử, từng đứng ở nơi này thất thần trầm tư ngắm mặt trời lặn.

Không biết hắn đã đứng đó bao lâu, đến khi giật mình tỉnh lại thì đã là khi trăng lên, hắn nhếch môi cười nhạt “Ta thực sự đã già rồi sao?”, đoạn xoay người cất bước...

Mình nguyệt tỏa sáng, hai nam nhân yên lặng đứng đối mặt, hồng y nam tử bước thêm vài bước, không đến trước hắn mà vượt qua rồi dừng lại bên bờ hồ, hắn cũng không có ý định rời đi, lặng lẽ xoay người lại, cùng người đó nhìn lên trời. Một lúc lâu sau, y cất tiếng:

-Trăng đêm nay đúng là đẹp thật, người có thấy vậy không, thượng tiên?

Hắn không trả lời, chỉ nhẹ gật đầu.

-Không biết vì sao người lại có nhã hứng ở đây thưởng nguyệt vậy? Khung cảnh nhỏ nhoi này sao có thể sánh bằng tiên cảnh ở Thái Bạch sơn?

Hắn vẫn bất động thanh sắc, không nhìn y mà trả lời:

-Cảnh ở đâu cũng vậy thôi, cũng là một bầu trời rộng, chẳng qua là lòng người có tâm sự hay không, ta nói không sai chứ, Thiên Bảo Thân vương?

-Haha, quả thực là tiên nhân, lời nào nói ra cũng thực thâm ý.

-Ngài quá lời rồi, tiên nhân bọn ta, ngoài sống lâu hơn một chút, cũng chẳng khác phàm nhân là bao. Trong mắt ta bây giờ, không gì có thể gọi là tuyệt cảnh nữa!

-Chẳng trách muội muội ta kính trọng người như vậy, ta trước giờ vẫn không hiểu nơi này có gì đặc biệt mà có những kẻ lại thích ra đây đọc sách ngắm cảnh, lần trước muội muội ta còn ngủ luôn ở đây nữa!

-Nơi này quả thực có chút khác biệt, thanh tịnh thoải mái, lại không hề lẫn tạp âm, Nghi nhi không thích những nơi ồn ào, thường xuyên đến đây cũng không có gì lạ. Tuy rất thích hợp để luyện tập nhưng cũng không thể lạm dụng!

Thiên Bảo bất giác thở dài rồi quay lại nhìn hắn mà mỉm cười, y nói:

-Ta không ngờ, ngàn vạn lời nói của ta vẫn không thể bằng vài câu của người, kẻ làm huynh này thực sự quá thất bại.

Hắn đưa tay chặn lại, lạnh nhạt trả lời:

-Ngài đừng nói như vậy, lời ta nói chẳng qua chỉ là khuyên nhủ, Nghi nhi có nghe hay không là việc ta không thể quản được, nhưng tâm ý của Thân vương hắn là nó có thể hiểu

-Người không cần khiêm tốn, tiểu muội muội này của ta, từ nhỏ chỉ có ta và Tứ đệ bên cạnh, cùng nhau chơi, cùng nhau đọc sách, cùng nhau luyện kiếm, chỉ mong có thể sống bình an qua ngày, phụ hoàng bận nhiều việc, các vị mẫu thân chỉ lo tranh đấu, nào có để tâm gì đến bọn ta? Ta và Tứ đệ thay phụ mẫu dạy dỗ, chăm sóc muội ấy, muội ấy từ nhỏ đã cực kì hiểu chuyện, ngoan ngoãn vô cùng. Bản thân biết mình mang mệnh số kì lạ như vậy, nên không dám roi một giọt nước mắt, ngay cả khi Tứ đệ... ngay cả khi Tứ đệ qua đời, sau đó là vô vàn những biến sự xảy đến, muội ấy vẫn rất cứng rắn, rất kiên cường...

Nói đến đây, Thiên Bảo bỗng thở dài, trong mắt hắn hiện lên nét mặt nặng, đang kiên cường chống chọi, dù có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng tự mình gánh vác. Khuôn mặt tĩnh như thu thủy của hắn bây giờ lại thoáng lay động, nàng trước giờ sao có thể kiên cường như vậy? Bất giác, hắn cũng thở dài:

-Nghi nhi quả thực rất mạnh mẽ!

Thiên Bảo lại tiếp tục, giọng đều đều, tựa như đang hồi tưởng lại quá khứ:

-Tứ đệ ngày trước vốn mang trọng bệnh, khi tỉnh khi điên, những lúc tỉnh táo liền cùng muội muội vui đùa, cùng đọc sách, nhưng lúc phát bệnh, lại tự nhốt mình trong điện, không cho muội ấy vào trong, muội ấy chỉ có thể chạy đi tìm ta nhưng lại không dám khóc. Mãi đến sau này, ta phụng mệnh phụ hoàng, phải rời xa cả hai, cho đến bây giờ mới có dịp quay lại. Ta từ đó vẫn cứ trách mình, bỏ rơi muội ấy, ta quả thực không đành lòng. Đến nay, dù ta có muốn bù đắp, cũng đã không còn kịp nữa...

-Ngày tháng sau này còn dài, sao lại nói không thể bù đắp?

Y nhìn hắn cười buồn:

-Vì bây giờ muội ấy đã có một sự phụ là ngài rồi, không phải sao?

-Ta? Ta dù sao cũng là người ngoài, nào có thể giúp được gì?

-Ta không cần gì, cũng chẳng cầu chi, chỉ là bây giờ lời ta nói không thể lay động được muội ấy, hy vọng người có thể khuyên nhủ muội ấy, nghiêm túc ngồi trên ngai vàng, xem như hoàn thành tâm nguyện của phụ hoàng và Tứ đệ, có được không?

-Chẳng lẽ Nghi nhi hiện thời vẫn chưa gọi là nghiêm túc sao?

-Ta hiểu muội ấy từ đầu đến cuối chưa từng mong đợi, cũng chẳng thiết tha gì với ngai vàng này, nhưng vì lễ dân bách tính, cần phải có một minh quân thực sự toàn tâm toàn sức mà dốc lòng. Kẻ làm huynh như ta, vốn dĩ không thể khuyên nhủ...

-Vậy nên ngài mới nhờ ta?

-Xem như ta thay mặt bách tính Hoàng Khánh mà cầu xin người...

Y cung tay cúi đầu hành lễ, hần đưa tay đỡ lấy, vội nói:

-Ngài không cần phải long trọng như vậy, nếu ngài đã nhờ, ta sẽ cố gắng thực hiện, nhưng những gì ta làm được chỉ có thể là khuyên nhủ, Nghi nhi không nghe ta cũng hết cách!

-Đa tạ thượng tiên!

-Ngài có thể đưa ta đến chỗ linh vị của tiên đế không?

-Người quen biết phụ hoàng ta sao?

-Chỉ là hữu duyên!

-Vậy mời theo ta.

Hai người một trước một sau rời khỏi tiểu trì. Sau đó lại có một nữ nhân xuất hiện, không nhìn thấy hai người rời đi, chỉ chăm chú nhìn xuống hồ.

Trên tay nàng nắm chặt một chiếc khăn tay, gió mon trớn lướt qua khuôn mặt nhợt nhạt, lạnh buốt. Không biết bao lần nàng đã tự nhủ với bản thân, rằng những tình cảm đặc biệt mà sư phụ dành cho nàng giống như bóng trăng dưới nước kia, chỉ là hư ảo, nàng đối với người chẳng là gì ngoài đệ tử, vốn dĩ nàng không nên suy tâm vọng tưởng, nhưng tim này của nàng không còn thuộc về nàng nữa, không còn khả năng điều khiển cảm xúc của chính mình nữa rồi!

Nàng thở dài, rồi quay người về phòng, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, không có mộng mị, chỉ là một giấc ngủ, sâu thật sâu...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Khuyên nhủ

Hôm sau, vì nàng bị thương nên bị Thiên Bảo bắt phải ở yên trong phòng, tuy được nghỉ hần một buổi thượng triều nhưng lại buồn chán không sao tả hết.

Tối đó, nàng lại ra bờ hồ, ngẩng đầu nhìn trăng, không biết từ khi nào việc đi dạo đến đây đã trở thành một thói quen khó bỏ. Hít vào một hơi khí lạnh, tâm trạng như nhẹ hơn, nàng đưa tay ra, lập tức một tiếng rít xé gió vang lên trong màn đêm tĩnh mịch, một đạo bạch quang bay đến, hiện hữu trên bàn tay ngọc là một thanh kiếm sắc lạnh. Hàn khí trên kiếm từ từ tỏa ra lao phủ lấy nàng. Chân mày liễu khẽ nhíu, thân ảnh lay động dưới ánh trăng, uyển chuyển nhẹ nhàng, lướt trên mặt hồ khẽ khuấy động không gian tĩnh lặng, từng giọt nước lăn tăn bắn lên đùa nghịch vương trên mái tóc mềm, vương cả lên đôi gò má đã lợt phớt hồng.

Bóng dáng một người một kiếm cô độc dưới trăng, mờ mờ ảo ảo, huyền huyền thực thực, bạch y bay phấp phới tựa hữu tình lại tựa vô tình, đích thị là Huyền họa vô tâm chân pháp. Khi chân nàng chạm đất, giọt mồ hôi đã lấm tẩm trên trán. Bỗng trước mặt xuất hiện một một dáng vẻ quen thuộc.

Hần đứng đó nhìn nàng đã khá lâu, mà dù có nhìn đi nhìn lại bao nhiêu đi chăng nữa, vẫn cảm thấy mỗi lần nàng luyện bộ pháp này, giống như một tiên nữ đang kiếm vũ dưới trăng vậy!

Nàng nhìn hần, hần cũng nhìn nàng, rồi hần tiến đến gần, thanh nhã đưa tay, những đốm sáng trắng li ti bất ngờ xuất hiện rồi tụ lại thành một thanh kiếm, tựa như trong suốt lại không phải trong suốt, tưởng là đá lại không phải đá. Nàng tròn mắt hỏi:

-Là Hàn Băng kiếm ạ?

Hần không trả lời, chỉ nhẹ gạt đầu, nàng lại tiếp tục thán phục nhìn thanh kiếm trên tay hần. Nàng đã từng đọc qua trong sách, kiếm này là bảo vật từ thời thượng cổ, bị phong ấn ở núi tuyết phương Bắc, hàn khí cực thịnh, lại có linh tính tự nhận chủ nhân. Nó đã trở thành bội kiếm tùy thân của sư phụ suốt mấy trăm năm nay, hiếm khi xuất hiện, không ngờ đời này nàng có thể có cơ hội tận mắt nhìn thấy.

Nàng thần thò đứng nhìn con người lãnh ngạo đó cùng thanh kiếm sắc lạnh kiếm vũ dưới ánh trăng, kiếm trong tay như có như không, ánh trăng trên cao chiếu xuống một dung mạo khuyêh thế, cảnh tượng nơi Hàn Nguyệt điện năm đó như hiện lên trước mắt, thì ra chỉ cần nơi nào có người, nơi đó lập tức trở thành mỹ cảnh nhân gian.

Khi hần đáp xuống trước mặt nàng, nàng vẫn chưa kịp hoàn hồn, hần khẽ gọi:

-Nghi nhi?

Nàng giật mình choàng tỉnh, nở nụ cười gương gạo:

- Sư phụ... có thể cho con xem qua Hàn Băng kiếm không ạ?

Hắn gật đầu đưa kiếm cho nàng, ánh mắt nàng trở nên long lanh và giống như đang tỏa hào quang vậy, đôi tay nàng đón lấy thanh kiếm, nâng niu như một thứ trân bảo mỏng manh.

Nàng cầm Hàn Băng kiếm trên tay, cảm giác không khác mấy so với Hàn Liễu kiếm, không ngờ thanh kiếm này lại ngoan ngoãn như vậy, chịu ở yên trên tay cho nàng ngắm nghía.

Hắn như nhận ra suy nghĩ của nàng liền nói:

- Hàn Băng kiếm này, chỉ ngoan ngoãn trong tay chủ nhân thôi!

- Nói vậy...

- Ta có thể tặng nó cho con nếu con muốn!

- A... không cần đâu, sư phụ. Con đã có Hàn Liễu kiếm đây rồi!

Nàng trao trả kiếm vào tay hắn, hắn khẽ phát tay áo, kiếm liền tan ra rồi biến mất trong màn đêm.

- Vừa rồi ta đã luyện lại bộ pháp này cho con xem, con nghĩ thế nào?

- Quả thực, con không thể phát huy hết khả năng của nó, uống phí công sức của sư phụ!

- Chỉ là con không đủ chú tâm, phạm làm việc gì, nếu muốn thành công cũng phải thực sự nghiêm túc và chuyên tâm, con hiểu ý ta không?

- Con hiểu.

- Huồng hồ, con bây giờ là một bậc đế vương, thân mang trọng trách, gánh vác cả một giang sơn thì càng phải cố gắng hơn nữa.

- Con biết, nhưng thực sự con rất vô dụng, không thể gánh vác nổi.

Hắn nhìn vào mắt nàng, nét mặt trở nên nghiêm nghị:

- Ta hiểu trị quốc không phải chuyện dễ dàng, nếu con có phạm phải sai lầm, thì sao chứ? Nhân vô thập toàn, làm sao có thể hoàn hảo, điều quan trọng là phải thật sự cố gắng.

- Con hiểu rồi.

Nàng cup mắt xuống rồi cúi đầu nói. Giọng hắn dần dịu dàng hơn:

- Vì sư biết con không có hứng thú với những việc này, nhưng dù sao đi nữa, rất nhiều người đã tin tưởng con, trông cậy vào con, người đứng càng cao, trách nhiệm gánh trên vai càng nặng, cố gắng sống thế nào cho xứng đáng, ắt hẳn lúc đó con sẽ không còn cảm thấy vô dụng nữa.

Nàng gật nhẹ đầu, hắn lại tiếp:

- Con không phải chỉ có một mình, còn có Thiên Bảo, Nhi Song... và ngay cả ta cũng sẽ luôn ủng hộ con.

- Những lời người nói, con đã hiểu rồi, đa tạ sư phụ.

- Hiểu được thì tốt, nơi này đêm khuya hàn khí rất nhiều, không tốt cho sức khỏe, nên chú ý một chút.

- Vâng, đệ tử cáo lui.

Nàng cúi đầu chào rồi xoay người bước đi. Hắn vẫn đứng lặng, ngắm nhìn bóng lưng dần rời xa...

Sáng hôm sau, trong buổi thượng triều, nàng ngồi trên ngai vàng, hắn cũng ngồi cách nàng không xa, phía dưới là hai hàng văn võ bá quan. Nàng bây giờ có chút căng thẳng, vì hôm nay, có sư phụ ở đây mà...

Nhất Phiêu và Huyền Linh từ ngoài đi vào, cả hai cúi đầu hành lễ rồi Nhất Phiêu từ tốn nói:

- Đa tạ bệ hạ đã hết lòng chiếu cố, việc bổn môn đệ Âm Tịch trốn đi gây rối, ta thay mặt ân sư Lạc chương môn, tạ lỗi với bệ hạ!

- Nhất Phiêu sư huynh xin đừng nói vậy, trăm thực không dám nhận, chuyện lần này không có gì to tát, huynh không cần phải tạ lỗi

- Tạ bệ hạ bao dung, nếu đã như vậy, thì ta và Huyền Linh xin phép cáo từ, bọn ta phải đưa Âm Tịch hồi sơn xử lý theo môn quy.

Nàng tròn mắt ngạc nhiên:

-Hai người vừa đến không bao lâu, sao lại đòi đi?

Nhất Phiêu cười gượng rồi trả lời:

-Thực xin lỗi, bọn ta phải trở về ngay để ân sư khỏi mong ngóng, hơn nữa, ngoại trừ việc đưa Âm Tịch hồi sơn, ta còn phải đưa Huyền Linh xuống núi tu luyện, đây là lệ thường.

-Ra là vậy, nếu hai người còn việc khác thì trăm cũng không thể giữ, nhờ hai người chuyển lời hỏi thăm của ta đến chưong môn sư bá và các vị trưởng lão, hẹn một ngày nào đó trăm sẽ lên núi tạ lễ.

-Đa tạ bệ hạ, ta nhất định sẽ chuyển lời, hẹn bệ hạ dịp khác chúng ta cùng hàn thuyên

Nói đoạn, Nhất Phiêu quay sang nhìn hấn, hấn hiểu ý liền lãnh đạm nói:

-Hai người cứ đưa Âm Tịch hồi sơn, ta lần này không mang trọng trách gì, chỉ là dạo chơi ít lâu, nên cũng không cần vội vã trở về!

Nhất Phiêu cúi đầu, khẽ “ạ” một tiếng

-À, khoan đã...

-Bệ hạ còn có chuyện gì sao?

-Âm Tịch... nàng ta thế nào rồi?

Nhất Phiêu và Huyền Linh nhìn nhau do dự rồi nhìn sang hấn, thấy hấn gật đầu mới dám trả lời:

-Nàng ta sử dụng cấm thuật để tăng tu vi trong thời gian ngắn, hôm qua bị một chưong của Từ Thiên thượng tiên đánh ngất, thương thế... cũng không nhẹ!

Nàng giật mình quay sang hấn, trước giờ nàng chưa từng thấy người hạ thủ với ai, nay lại vì nàng mà ra tay với Âm Tịch sao?

-Sư phụ, người đánh nàng ta?

-Chỉ là một chưong cảnh cáo, đánh ngất nàng ta chẳng qua là để ngăn nàng ta phát điên mà trở thành ma đầu cuồng sát thôi!

-Vậy...

Nhất Phiêu vội tiếp lời:

-Bệ hạ đừng quá lo lắng, thương của nàng ta tuy không nhẹ nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc tu hành, để nàng ta hồi sơn chữa trị sẽ không có vấn đề gì.

-Nếu đã như vậy, trăm yên tâm rồi.

-Không còn chuyện gì khác, thì bọn ta xin phép cáo từ!

-Bảo trọng

Nhất Phiêu gật nhẹ đầu rồi cả hai người cùng hóa thành hai đạo hồng quang rồi khỏi đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thiên địa hiện tài

Sau khi Nhất Phiêu và Huyền Linh rời khỏi, mọi việc trở lại như thường ngày. Nàng nghiêng đầu lắng nghe các đại thần bẩm báo, thỉnh thoảng gật đầu biểu hiện thái độ:

-Khỏi bẩm bệ hạ, dịch bệnh có thể xem như tạm lắng xuống, việc an táng cho dân chúng ở ngoại thành cũng đã được dàn xếp ổn thỏa.

-Bệ hạ, về phần dân chúng tị nạn, đã được đưa về quê cũ tiến hành xây dựng lại nhà cửa.

Nàng gật đầu hài lòng, nhẹ nhàng cất tiếng, uy nghiêm mà vang vọng khắp chính điện:

-Tốt lắm, trăm ra lệnh miễn thuế ba năm, toàn bộ Hoàng cung đều phải cắt giảm chi tiêu. Lần trước tịch thu được toàn bộ gia sản của Mạc Thừa tướng đã có một khoản không nhỏ, Tổng tướng quân...

-Có hạ thần!

-Trăm lệnh cho khanh đích thân đi đốc thúc xây dựng lại nhà cửa, mang số gia sản tịch thu được cùng với ba trăm vạn lượng bạc đi cứu trợ cho dân chúng

-Thần lĩnh chỉ!

-Còn nữa, nay giang sơn đổi chủ, quốc gia vừa trải qua đại nạn, nguyên khí đại thương, cần phải chiêu mộ nhân tài giúp trăm giữ vững cơ nghiệp. Nay trăm ban chiếu chỉ, phạm là người có tài, lập công báo quốc, không luận xuất thân mà lập tức trọng dụng, chiếu theo công trạng mà ban tước phong quan!

Khắp chính điện dậy lên những tiếng xì xào bàn tán, một lão quan tiến lên phía trước nói ra suy nghĩ của mọi người:

-Bệ hạ, khẩn xin bệ hạ tam tư, điều này tuy gấp nhưng lại không thể tùy tiện, đột ngột như vậy ắt sẽ gây rối loạn...

Lại có một người khác, người này tướng mạo còn khá trẻ nhưng phẩm hàm lại cao hơn vị lão quan kia một bậc.

-Bệ hạ, hiện nay nguyên khí quốc gia đại thương ai nấy đều biết rõ, nhưng thứ thường dân bình thường lại có thể tùy ý làm quan, há chẳng phải đi ngược lại với những gì các tiền đế đã làm hay sao?

Thiên Bảo đứng bên cạnh nàng nghe thấy những lời đó, thở than không ổn trong lòng, vị đại thần kia... thật xấu số.

Hắn ngồi đó, nhú mày chờ đợi phản ứng của nàng,

Nàng cả người run lên vì giận, tay đập mạnh vào ngai vàng vang lên một tiếng “chát” khô khốc rồi lớn tiếng:

-Xưa có câu “Anh hùng chó luận xuất thân”, người là người kẻ khác cũng là người, sinh ra trong gia đình quyền quý hay thường dân là người có quyền lựa chọn sao? Cứ ôm khư khư cái lễ lối củ hủ đó thì không cần đến ngoại bang xâm lấn, Hoàng Khánh này cũng tự khắc sụp đổ!

Xung quanh nhất thời trở nên tĩnh lặng, đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, phong thái uy nghiêm cùng nộ khí mà nàng toát ra đè nặng lên họ một luồng áp lực khó tả.

Thiên Bảo mỉm cười hài lòng, thầm thở phào nhẹ nhõm “Nếu là trước đây với tính cách nóng nảy của nó, hẳn sẽ lập tức lao đến đập cho vị đại thần kia một trận không thấy ngày mai, nay đã biết tự kiềm chế, giỏi lắm! Mà không biết nó bị ảnh hưởng từ ai mà nóng tính như vậy?” (Không phải là từ người sao? -_-)

Thiên Bảo ho khan mấy tiếng rồi nhẹ giọng:

-Bệ hạ bớt giận!

Nàng thả lỏng người, thở ra một hơi dài, giọng điệu vẫn gắt gao nhưng đã có mấy phần dịu đi:

-Trăm biết rõ các khanh là đang lo lắng chuyện gì, nhưng suy cho cùng cũng phải nghĩ đến đại cục. Hoàng Khánh vừa mới qua con đại nạn, Lê Quốc, Đồng Quốc, Lâm Quốc, ngay cả Ly Quốc cũng đều đang lâm le biên giới như hổ rình mồi, ngay lúc này, chúng ta đang lâm vào một tình trạng như chỉ mảnh treo chuông, chỉ cần xảy ra thêm một đại biến nữa, lòng dân ắt sẽ loạn, thời điểm đó chính là ngày tàn của Hoàng Khánh, các khanh nói trăm làm sao đối mặt với liệt tổ liệt tông 31 đời tiền đế? Tuy Ngũ cường quốc đang trong thế cân bằng, nhưng ngay cả kẻ khờ cũng có thể nhận thấy nó mỏng manh đến nhường nào. Chính vì vậy, vào thời điểm hiện tại phải biết bỏ củ hủ nhận mới, có hủy diệt mới có khai sinh, cái lễ thói cũ thói đã không còn phù hợp nữa, trăm nói vậy, các khanh đã hiểu rõ tình hình hiện tại rồi chứ?

Không có một tiếng trả lời, nàng vẫn không đề tâm mà đều đều tiếp tục:

-Trăm biết sẽ có không ít khó khăn, nhưng “Vạn sự khởi đầu nan”, chỉ cần chính sách này thành công, thiết nghĩ có thể chấn hưng Hoàng Khánh, khiến ngoại bang phải khiếp sợ!

Đến lúc này, triều thần bên dưới mới đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh hô lớn:

-Bệ hạ thánh minh, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Trong điện kim loan nơi Hoàng cung Hoàng Khánh, có một vị minh quân mà chỉ một chiếu chỉ đã khiến tên mình lưu danh thiên cổ....

Nàng cùng Thiên Bảo đi dạo trong Ngự hoa viên:

-Muội thực sự muốn làm việc này sao?

-Muội rất nghiêm túc!

-Sẽ không dễ dàng đâu!

-Muội biết, nhưng chính sách này lợi nhiều hơn hại, có thể để Hoàng Khánh đòi đòi phồn vinh.

-Thế nào là lợi nhiều hơn hại?

-Huynh thử nghĩ, hiện nay, chưa có một quốc gia nào thử chính sách này, cũng có nghĩa có rất nhiều nhân tài mà lại không được tận dụng, một khi ban hành, người có tài mong muốn được góp chút sức cho đời ở khắp nơi sẽ đổ về đây, lập công hưởng vinh hoa phú quý, khiến Hoàng Khánh như hổ mọc thêm cánh, hưng thịnh suốt trăm năm.

-Không ngờ muội có thể suy nghĩ thấu đáo như vậy!

-Là Tứ ca...

-Tứ đệ?

-Chính sách tuyệt hảo này chính là của Tứ ca, có một lần muội và huynh ấy nói chuyện vu vơ, không hiểu sao lại nói đến chuyện này, muội nhất thời nhớ ra thôi!

-Đệ ấy lúc nào cũng suy nghĩ thấu đáo.

-Đúng vậy, người phụ hoàng nên chọn... chính là huynh và Tứ ca chứ không phải muội.

-Muội đừng nói vậy, sở dĩ phụ hoàng chọn muội, cũng là vì lo nghĩ cho tương lai Hoàng Khánh, ta đến tận bây giờ mới hiểu được tâm ý của người.

-Lo nghĩ cho tương lai Hoàng Khánh?

-Đại Hoàng huynh ở cạnh phụ hoàng bấy lâu nên người ắt hẳn hiểu rõ, huynh ấy ôm quá nhiều mộng tưởng, tà tâm quá lớn, không thể nào vì con dân Hoàng Khánh mà làm nên đại cục. Còn ta? Ta là đứa hoàng nhi không ra gì, suốt ngày rong chơi, có lẽ... trong tất cả các hoàng nhi, ta là đứa làm người thất vọng nhất!

-Muội nghĩ không phải, phụ hoàng từng nói rằng chính vì huynh tài giỏi như vậy nên mới yên tâm để huynh trấn giữ biên thùy, không phải không thể dùng.

Thiên Bảo cười nhạt:

-Người nói vậy sao? Mà, sao cũng được... Tứ đệ... – Ánh mắt thoáng một tia nhìn dịu dàng – ta nghĩ phụ hoàng cũng từng đắn đo, nên chọn đệ ấy hay muội, nhưng muội cũng thấy đó, sức khỏe đệ ấy luôn suy nhược, không thể chịu được lạnh, hơi gió một chút liền cảm lạnh, phong hàn, mong manh như liễu tàn trước gió vậy. Bệnh tình ngày càng nặng thêm, không biết sẽ đau đớn ra đi lúc nào... cho nên cũng không thể gánh thêm gánh nặng để vương, chi còn muội, muội từ nhỏ đã kiên cường mạnh mẽ, tinh thông văn võ, hoàn toàn xứng đáng làm một đấng minh quân!

-Muội thật sự tài giỏi như vậy sao?

-Có thể muội không nhận ra, nhưng khi nhìn muội đối mặt với các đại thần vào sáng nay, ta có cảm giác như nhìn thấy phụ hoàng thuở nào vậy!

-Nếu vậy, để chứng minh phụ hoàng không sai, muội phải cố gắng nỗ lực, khiến Hoàng Khánh trở về thời phồn vinh!

-Ngoan lắm, nên nhớ dù có thế nào, Tam ca vẫn luôn ở cạnh muội.

-Muội biết điều đó mà!

Thiên Bảo mỉm cười ôm nàng vào lòng, nàng im lặng để mặt bên thân tùy ý dựa dẫm, một chỗ dựa vững chắc luôn ở cạnh bất cứ khi nào nàng cần.

Ở một góc khuất nơi Ngự hoa viên, có một nam nhân bạch y, lặng lẽ đứng nhìn về hai người, trái tim bỗng chốc rung lên, nếu nàng cũng thể hiện mặt yếu đuối một cách thoải mái như vậy trước mặt hắn... thì tốt quá!

Rồi bỗng dung thị vệ bên ngoài chạy vào, lướt qua hần hướng thẳng đến trước mặt nàng, nàng vội buông Thiên Bảo ra, lấy lại vẻ mặt lạnh nhạt hỏi:

-Có chuyện gì?

-Khởi bẩm bệ hạ, Thân Vương, phía Tây có biến!

Nàng lần Thiên Bảo liền lập tức biến sắc:

-Cho người truyền Tổng tướng quân đến Thượng thư phòng, người ở đó, trình rõ cho trăm biết đã xảy ra chuyện gì!

-Tuân mệnh!

Nàng cùng Thiên Bảo đến Thượng thư phòng, lát sau Tổng tướng quân cũng đến.

-Bây giờ, người mau nói rõ cho trăm biết, rốt cuộc phía Tây đã xảy ra chuyện gì?

-Khởi bẩm bệ hạ, Thân Vương, Tướng quân, quan quân trấn giữ biên ải phía Tây cho người gấp rút đến báo, quân lính Ly Quốc gửi chiến thư, yêu cầu giao nộp thành Trường Ca.

Không khí bỗng ngưng lặng đọng, nàng nhũn mày đăm chiêu hồi lâu rồi lẩm bẩm:

-Cuối cùng cũng đến rồi, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy!

Tổng tướng quân cúi đầu thưa:

-Bệ hạ, Ly Quốc đã cả gan như vậy, khẩn xin bệ hạ ra lệnh cho thần mang quân dẹp loạn.

Nàng phát tay ngăn lại:

-Khanh đừng nôn nóng, ngay lúc này mà hành sự lỗ mãng, đi sai một bước, lập tức chiến tranh sẽ nổ ra, lúc đó chuyện thương vong là không thể tránh!

-Vậy dám hỏi, chuyện này phải xử lý thế nào?

-Dù sao cũng phải cử người đến Trường Ca, tùy tình hình mà hành động.

-Bệ hạ, thần...

-Khanh không được, tính cách khanh quá nóng nảy, đến đó chỉ e không thể kiềm chế!

-Theo người, ai mới là người phù hợp?

-Chuyện này có lẽ nên để trăm đích thân ra mặt, cũng sẵn đó hình thành mối đe dọa cho các quốc gia còn lại.

-Không thể, chuyện này quá mạo hiểm!

Thiên Bảo mạnh mẽ phản bác, Tổng tướng quân cũng gật đầu đồng tình:

-Tuy biết là mạo hiểm nhưng kết quả sẽ mang lại nhiều lợi ích lớn!

-Cũng không được, muội là vua một nước, lại đích thân ra trận, không chú ý an nguy của mình sao?

-Ngoài cách này... không, không được, muội không cho phép!

-Muội biết rõ vẫn còn một cách!

-Muội không cho phép!

Tổng tướng quân ngơ ngác không hiểu, lại lên tiếng cầu xin:

-Bệ hạ, nếu thật sự còn có cách khác thì xin bệ hạ lấy đại cục làm trọng.

Thiên Bảo bước xuống vài bước, rồi quỳ xuống trước nàng:

-Bệ hạ, khẩn xin bệ hạ ban lệnh cho hạ thần dẫn quân chinh phục ngoại bang!

Nàng quay mặt đi giận dữ trả lời:

-Không được!

-Bệ hạ, xin lấy đại cục làm trọng!

Nàng im lặng hồi lâu rồi quay lại, ánh mắt lo lắng nhìn Thiên Bảo:

-Huỳnh đứng lên trước đi...

-Nếu bệ hạ không đồng ý, thần sẽ quỳ ở đây đến khi người chịu phê chuẩn.

- Trẫm chỉ còn huynh là người thân nhất, nếu... nếu lỡ huynh có mệnh hệ nào, huynh nói trẫm làm sao sống tiếp đây?

Thiên Bảo ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt kiên định:

-Ta cũng chỉ còn mình muội, muội mà có mệnh hệ nào, ta phải làm sao ăn nói với Tứ đệ, với con dân Hoàng Khánh đây?

-...

-Chỉ là một Ly Quốc, không đến mức ép vua một nước như muội phải ra mặt, như vậy không khác nào nói với người ngoài rằng dưới trướng muội không còn ai có thể dùng được, muội không thấy như vậy là tự dè bủ chính mình sao?

-Nhưng mà...

-Không nhưng nhị gì hết, ta là một Tướng lĩnh, thống lĩnh ba quân, ra trận như cơm bữa, chút quân nhỏ nhoi của Ly Quốc cũng không xử lý được thì còn sống trên đời làm gì?

Nàng cắn môi đến mức sắp bật máu, miễn cưỡng ra lệnh:

-Thiên Bảo Thân vương tiếp chỉ!

-Thần tiếp chỉ.

-Ly Quốc gây điều can quấy, nay lệnh khanh mang tám mươi vạn quân tinh nhuệ đi thảo phạt, cho chúng nếm mùi thất bại!

-Tuân chỉ!

Rồi nàng phất áo, loạng choạng đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tây chinh

Lễ tiễn quân, tiễn Thiên Bảo Tây chinh, đã qua được gần mười ngày. Từ đó đến nay, không có khắc nào nàng được thanh thản, lòng như lửa đốt.

Ngồi trên ngai vàng, vẫn không nhận được mà cất tiếng hỏi Tổng tướng quân:

-Đã có tin gì từ biên ải chưa?

Ngày nào nàng cũng hỏi câu này, thập phần lo lắng, ai nấy đều hiểu nàng lo lắng chuyện gì, Tổng tướng quân kính cẩn trả lời, nhưng vẫn là câu trả lời cũ:

-Hiện tại vẫn chưa...

-Báo!!!!!!!!!!

Chưa nói hết câu, một thị vệ bên ngoài chạy vào. Nàng nhú mày ngồi thẳng dậy, đại diện trong khoảnh khắc lại vắng lặng như tờ:

-Có chuyện gì?

Nàng hỏi mà giọng run run, tựa như sợ hãi lại tựa như lo lắng. Thị vệ gấp gấp thở dốc, đến khi ổn định nhịp thở một chút liền nói:

-Khởi bẩm bệ hạ, tin từ biên ải phía Tây, ngay khi Thiên Bảo Thân vương đến thành Trường Ca, quân đội Ly quốc không ngờ đã khai chiến, Thân vương bắt đầu di trợ chiến... đến nay tuy giữ được thành nhưng Thân vương...

-Thế... thế nào?

Nàng lại đón thêm một đợt run rẩy, thu vào một hơi khí lạnh chờ đón hung tin:

-Theo tin báo, là trọng thương!

Xung quanh vang lên mấy tiếng thở phào nhẹ nhõm, chỉ có nàng... chỉ có nàng là biết được... phía sau cái tin “trọng thương” đó là gì?

- Tổng tướng quân, nhanh mau mang năm mươi vạn quân đến thành Trường Ca tạm thời chi viện, không được chậm trễ!

- Thần tuân chỉ!

- Ba ngày sau, trăm sẽ bí mật thân chinh đến thành Trường Ca!

- Bệ hạ?

Tổng tướng quân hoảng loạn hỏi lại, là không hiểu, hay không muốn hiểu?

- Ngay từ đầu trăm đã nói, trận ở Trường Ca này là quyết định cho vận mệnh Hoàng Khánh, không thể thua được!

- Nhưng khản xin bệ hạ cùng thần đi biên ải chi viện, bí mật thân chinh... thập phần nguy hiểm!

- Yên tâm, trăm không thể đi cùng khanh, muốn đi, cũng phải chờ đến khi hoàn tất những chuyện còn dang dở. Hơn nữa... trăm sẽ mang theo Cẩm Y vệ...

Tổng tướng quân thở dài, nếu nàng đã không mấy lo lắng về thương thế của Thiên Bảo, lại còn mang theo Cẩm Y vệ, những người giỏi nhất được đích thân Thiên Vũ dạy binh pháp và Thiên Bảo nghiêm ngặt huấn luyện, là những chiến binh mạnh nhất Hoàng Khánh, hoàn toàn có thể tin tưởng.

Nàng đi dạo trong Ngự hoa viên, sau buổi thượng triều, Tổng tướng quân đã lập tức xuất quân, cũng có thể yên tâm một chút. Phía sau nàng, bạch y nam tử từ từ đi đến.

- Sư phụ!

Nàng cung kính cúi đầu, hần đưa tay ngăn cản:

- Không cần hành đại lễ!

Hai người lại sóng bước, đi trên con đường nhỏ lát đá. Từ đầu đến cuối vẫn một mảnh tĩnh lặng.

- Con... gần đây có không ít phiền muộn!

- Nếu đã trở thành đế vương một nơi, sao có thể không có phiền muộn?

Lại là một mảng tĩnh lặng bao trùm, nàng chợt nhận ra rằng, tâm tư nàng mấy ngày qua... cũng ít đề ở chỗ người rồi!

- Con có thể nói với ta, dù không can dự, nhưng ta vẫn có thể nghe.

Nàng trên môi chợt nở một nụ cười, niềm vui nhỏ nhoi trong mấy ngày nặng nề này.

Lại bước thêm vài bước, nàng hít sâu một hơi, bắt đầu bày tỏ nỗi lòng:

- Tin từ biên ải, nói rằng Tam ca bị trọng thương, thật là chỉ bị trọng thương thôi sao?

Không phải là câu nói, là một câu hỏi.

- Con không tin?

- Hoàn toàn không! Tính cách của Tam ca, con biết rõ, bị thương đến chết đi sống lại liền báo về không sao. Lần này sợ rằng báo không sao con sẽ không tin, ngược lại sẽ gấp rút lên đường, nên báo về mình trọng thương để con không cần lo lắng? Huynh ấy nghĩ con là trẻ lên ba sao?

- Nếu vậy, con biết rõ y đang bị thương rất nặng, lại có thể không lo lắng gì, chần chừ không đi?

- Sao có thể không lo lắng được? Nhưng dù lo lắng thì sao chứ, lập tức bỏ hết để đi đến đó? Không thể được, nếu vậy Hoàng cung sẽ loạn thành một đoàn, biên ải chưa lo được, Hoàng cung vừa dẹp loạn lại loạn thêm, quả thật là tiến thoái lưỡng nan...

- Con dự định thế nào?

- Tổng tướng quân đã mang quân chi viện, gấp rút rồi đi, ba, bốn ngày nữa có lẽ sẽ kịp thời đến nơi. Lần này tuy giữ được thành, nhưng Tam ca bị thương nặng như vậy, e là quân đội Ly Quốc cũng dốc sức không ít, dù sao kẻ ngênh chiến với họ chính là Chiến Thần, con không tin quân đội Ly Quốc không tổn thất gì, có lẽ thời gian tới sẽ không thể tiếp tục khởi binh, kéo dài được một thời gian.

- Tiếp theo thế nào?

- Vài ngày nữa, khi đã sắp xếp ổn thỏa, có lẽ con cũng sẽ đến đó, mang theo Cẩm Y vệ.

- Cẩm Y vệ?

-Người có lẽ không biết, Cẩm Y vệ, là mấy năm trước được lập nên, một đội quân bí mật, được Tứ ca đích thân chọn lựa, dạy họ binh pháp, gần đây còn được Tam ca nghiêm khắc huấn luyện, võ nghệ cao cường. Chỉ có ba mươi người, có thể đánh lại ba vạn quân địch.

-Con định để họ tham chiến?

-Không, con chỉ mang theo nhiều nhất là hai người, nói mang theo Cẩm Y vệ, Tổng tướng quân mới dám yên tâm để con đi.

-Vi sư đi cùng con!

-Người? Không cần lo cho con, bí mật đi, cũng không có nguy hiểm!

-Không hẳn là lo cho con, ta ở lại nơi này... cũng không có ích lợi gì, chẳng qua muốn du sơn ngoạn thủy một chút, dù sao... đã lâu rồi không ra ngoài...

-Sur phụ...

Người... là muốn đi xem náo nhiệt sao?

Nàng lại mỉm cười, im lặng một chút mới mở miệng:

-Người đã quyết, con không dám, cũng không thể phản đối, nên tùy ý người vậy.

-Ừ

Hắn cùng nàng đi dạo, dường như hiện giờ, hắn và nàng... nói chuyện nhiều hơn một chút!

Hai ngày sau, nàng cuối cùng cũng thu xếp ổn thỏa, chuẩn bị lên đường.

Nàng đến trước mặt hắn, khẽ ho hai tiếng, hai hắc y nhân xuất hiện ngay sau lưng nàng, quỳ xuống đợi lệnh.

-Hai người này là người của Cẩm Y vệ, Diệp Phúc, Lưu Hồ, sẽ bí mật đi theo sư đồ ta đến thành Trường Ca.

-Nhi Song không cùng đi với con sao?

-Con đã lệnh cho nó đi cùng Tổng tướng quân, đến chi viện trước...

Nói cách khác, chính là chỉ có hắn với nàng cùng đi. Hắn khẽ ho một tiếng:

-Đi được rồi chứ?

-Vâng

Hai sư đồ cùng nhau lên đường, thoát ần thoát hiện phía sau còn có hai bóng hắc y hướng thành Trường Ca phía Tây mà đi đến...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Từng Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Bát Tinh trấn

Trên đường đi, hai người dừng lại ở một quán nước ven đường.

Nơi này khá vắng vẻ, ngoại trừ hai người họ cũng chỉ có thêm hai lão nông khác dừng uống nước từ trước. Không lâu sau, lại có một nam tử tuổi chừng hai mươi, xách theo tay nải bước vào, lớn tiếng:

-Ông chủ, cho chén nước đi!

Hai lão nông dường như nhận ra người quen, liền gọi lại:

-A Lăng?

-Tạ lão bá, Tạ thúc, uống nước sao?

-Hà hà, hôm nay xong sớm, liền đến ủng hộ ông chủ Hà đây.

Ông chủ bên trong nghe thấy, lớn tiếng trả lời:

-Đa tạ a!

-A Lãng, người đi đâu đó?

-Con à? Con đang lên trình quan phủ.

-Nhà người có chuyện gì sao, sao lại lên quan?

Nam tử được gọi là A Lãng đến ngồi cùng hai người, uống một ngụm nước lớn rồi trả lời:

-Hai người không biết sao? Hoàng thượng ban chỉ, chỉ cần là người có tài, liền lập tức trọng dụng, con có đôi chút chữ nghĩa, lên quan trình diện, hy vọng có một chức quan nhỏ, nuôi mẹ già, rạng rỡ tổ tông!

-Thật vậy sao? Quá tốt rồi, người từ nhỏ thông minh lanh lợi, nhất định sẽ được đề bạt tới.

-Đa tạ lão bá, lần này thật sự quá tốt, Hoàng thượng vừa mới đăng cơ, liền tuyển quan lại, còn là không phân gia thế, nhìn xa trông rộng, quả là cơ hội hiếm có!

-Người cố gắng làm cho tốt, thuế má còn nặng nề, mẹ người còn chờ người chăm sóc.

Nàng vừa nghe liền biến sắc, lệnh bãi thuế đã ban hành từ lâu, sao còn “thuế má nặng nề”? Tò mò nghe thêm một chút, liền nghe được:

-Phải rồi, Tổng trấn hách dịch như vậy, liên tục đòi đóng thuế, Hoàng thượng đó, không lẽ chỉ lo được chuyện sau này, chuyện trước mắt không thèm nhìn đến sao?

-Đừng có nói lớn, nếu không sẽ liên lụy cả nhà đó.

Nàng không nhịn được mà đi đến trước mặt họ, lễ độ hỏi thăm:

-Ba vị, xin làm phiền một chút!

Ba người ngược đầu lên nhìn, một nữ nhân đẹp đến mỹ lệ, đứng trước họ, nhất thời mất hồn. Hắn phía sau ho khan vài tiếng, ba người liền lắc đầu tỉnh lại:

-Cô nương... mời hỏi...

-Trần này, tên là gì?

-Là Bát... Bát Tinh trần.

-Vừa rồi nghe ba vị nói, thuế má nặng nề, là ý gì?

Ba người đồng thời thở ra một hơi nhẹ nhõm, cứ tưởng là chuyện lạ:

-Cô nương này thật lạ, chuyện thuế má từ trước đến giờ, đều không thay đổi!

-Không thay đổi? Không phải đã có lệnh miễn thuế ba năm sao?

-Cô nương nghe điều này từ đâu vậy? Bọn ta sống ở Hoàng Khánh này đã mấy đời, chưa từng nghe lệnh miễn thuế.

-Thật sự có chuyện này sao?

-Cô nương có thể vào trấn mà hỏi.

-Dám hỏi lão bá, Tổng trấn ở đây, là ai?

-Là Hà Công Nguyên, nghe nói là người nhà của một đại thần trong triều đình, nên lắm điều hách dịch. Ngay cả con trai ông ấy Hà Quang công tử cũng ngông cuồng ngạo mạn không kém.

-Ra là vậy.

-Cô nương từ đâu đến đây? Nhìn qua có vẻ không phải người địa phương.

-Ta... đến tìm người quen

-Người quen à? Lão ở trấn này quen biết không ít người, có thể giúp cô nương.

-Là Chúc lão gia, lão bá có biết không?

-Ồ, là Chúc lão gia, người trong trấn này ai mà không biết, ông ấy giàu có nhất chỗ này, làm ăn lương thiện tốt bụng, còn có một nhi nữ xinh đẹp như hoa. Đáng tiếc, nhi nữ này mấy năm trước đã bỏ nhà đi rồi. Cô nương có cần lão dẫn đến dinh thự của họ không?

-Không cần, ta tự tìm được, làm phiền ba vị rồi.

-Không cần bận tâm đâu.

Nàng cúi đầu cảm tạ rồi ra hiệu, hai người cùng nhau rời khỏi đó. Đến một khoảng vắng liền ho khan hai tiếng, hai hắc y nhân liền xuất hiện trước mặt, sắc mặt nàng trầm xuống, thấp giọng ra lệnh:

-Diệp Phúc, lập tức đi điều tra, Bát Tinh trấn này có thật là vẫn chưa bãi thuế hay không, hơn nữa, còn phải điều tra tình hình Tổng trấn ở đây, đối đãi với dân chúng thế nào, không được chậm trễ!

-Dạ!

Một trong hai hắc y nhân gật đầu nhận lệnh rồi lập tức biến mất, nàng quay sang người còn lại:

-Luu Hồ, nhanh chóng đi dò hỏi, tại sao lâu như vậy vẫn không có ai đến đây kiểm tra độc thuốc?

-Dạ!

Luu Hồ nhận lệnh rồi liền rời đi. Hai người tiếp tục đi, khi vào trấn liền tìm một khách điểm nghỉ chân, chờ đợi tin tức.

Hắn từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc không nói, nàng cũng nhân cơ hội này, được dịp tĩnh lặng suy nghĩ. Tiến vào một khách điểm nhỏ trong trấn, bà chủ liền đón đón:

-Hai vị khách quan là muốn uống nước hay muốn nghỉ lại?

-Nghỉ lại.

Nàng không nóng không lạnh, nhẹ giọng nói ra.

-A, vậy là tìm đúng chỗ rồi, chỗ ta có phòng thượng hạng nha, bao ăn ngày ba bữa, phòng đầy đủ rộng rãi, giá cả là tốt nhất cả trấn này rồi! Hai vị muốn ở bao lâu?

“Có lẽ... sau khi xong việc ở đây rồi hẵng đi vậy, dù sao chỗ này cách Trường Ca thành, cũng không quá xa.” Nghĩ vậy nên nàng gật đầu trả lời:

-Vài ngày.

-Vậy mời hai vị ngồi chờ một chút, ta lập tức gọi người dọn dẹp. A Đinh, người mau đi dọn một gian phòng cho hai vị khách quan này!

Nàng đang suy nghĩ nên cũng không để tâm, lại nghe sư phụ bên cạnh lạnh nhạt sửa lời:

-Hai gian đi!

-Hả? A, vậy là hai gian sao? Ta gọi người dọn thêm. Thiết tình a, phu thê nên ở chung một gian, thế nào lại... giận nhau sao?

Nàng nghe sư phụ nói, đã thanh tỉnh phân nửa, lại nghe bà chủ nói vậy, liền giật mình, chưa kịp phản bác, sư phụ đã nhanh chóng cắt lời:

-Không phải.

-Không phải gì?

-... Không phải phu thê!

-Hả? A... ta nhầm, thật ngại quá, hai... hai vị ngồi chờ, ta vào trong làm việc.

Bà chủ nói rồi liền chạy vào trong, để lại một bầu không khí đầy ngượng ngập.

Nàng nhìn lại mình và sư phụ, dù người đã dùng thuật che mắt, nhưng dung mạo cũng được xem là tuấn tú, hiện tại hai người quả thực rất giống một đôi “hiệp lữ” đang du ngoạn giang hồ!

Bất chợt nghĩ ra, liền lập tức gạt đi, sai trái, là sai trái!

Nàng ngồi trong gian phòng rộng rãi, sư phụ là phòng bên cạnh, thoáng cái liền đồ mặt, khẽ lắc đầu vài cái, rũ bỏ những suy nghĩ viễn vông đó ra khỏi đầu, tập trung suy nghĩ về chuyện xảy ra tại nơi này.

-Không thể có chuyện chiếu chi chưa đến được nơi này, nếu chậm, cũng phải đến từ mấy ngày trước, nơi này tuy nằm gần biên ải, nhưng cũng không đến nỗi quá xa, gấp rút dùng ngựa truyền chỉ, nhiều nhất là mất ba ngày, hơn nữa, lệnh này ban ra, trước cả khi Tam ca Tây chinh, y đến đó, đánh nhau một trận, tin lại truyền từ đó về, không thể nào có chuyện chậm trễ được! Hiển nhiên là có uẩn khúc gì đó.

Ngồi tĩnh tọa một hồi lâu, trời dần về khuya, lại có tiếng gõ cửa khe khẽ truyền đến, trễ như vậy, còn có ai tìm?

-Ai?

-Bệ hạ, là thần, Diệp Phúc!

-Vào đi!

Một nam nhân nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, tướng mạo thư sinh, nhìn qua cứ ngỡ là một công tử chuyên tâm đèn sách, thật ra lại là bậc thầy dùng ám khí, trước khi được Thiên Vũ chọn, chính là một sát thủ tài năng.

-Chuyện trăm muốn khanh điều tra, đã tra đến đâu rồi?

Y quỳ một chân xuống trước mặt nàng, cúi đầu cung kính. Toàn bộ ba mươi người trong Cẩm Y vệ đều ít nhất một lần giao thủ với nàng, còn rất kính trọng Thiên Bảo và Thiên Vũ, nếu nói trên đời có ai dám vì ba người mà hy sinh tính mạng, Cẩm Y vệ sẽ đồng đặc khẳng định, họ sẽ bảo vệ chủ nhân đến hơi thở cuối cùng!

-Khỏi bẩm bệ hạ, quan Tổng trấn nơi đây chính là Hà Công Nguyên, đệ đệ cùng cha khác mẹ của Hình bộ thượng thư Hà Công Trịnh.

-Quả không sai...

-Trong nhà y còn một cha già và ba người vợ, còn có một nhi tử tên Hà Quang, năm nay hai mươi hai tuổi, chưa lập gia thất.

-Thường ngày cư xử thế nào?

-Hà Công Nguyên này ban đầu làm việc chính trực, thương dân như con, nhưng dần dần trở nên hách dịch, thiên vị, ăn hối lộ của những thương gia giàu có, thường xuyên xử sai án, còn bức ép dân lành, người người ca thán.

-Danh lợi làm mờ mắt, khi đứng nơi cao, lòng tham liền nổi dậy! Còn con trai y thì sao?

-Hà Quang từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, lại là độc tôn, được y cưng chiều hết mực, ngày ngày ra vào chốn hồng lâu trên hoa ghẹo nguyệt, nên vẫn chưa thành gia lập thất.

-Có lẽ Hà Quang này chính là kẻ được Huyền Linh nhắc đến, quả không sai. Phải rồi, khanh đi tìm hiểu thử, có một học trò tên là A Lăng, gia cảnh thế nào?

Diệp Phúc liền mỉm cười:

-Chuyện này thần cũng đã dò hỏi trước, biết bệ hạ sẽ hỏi nên không dám để người chờ đợi.

-Tốt lắm, nói trăm nghe xem!

-Y tên Dương Lăng, năm nay vừa tròn mười tám tuổi, mẹ là Liễu thị, cha y là một người hay chữ nhưng thi rớt mấy năm liền, không may qua đời khi y vừa tròn 8 tuổi, thường ngày y hiếu thuận nuôi mẹ, tư chất từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn lễ phép, là một người chính trực.

-Xem ra là một nhân tài hiếm gặp đây...

-Bệ hạ muốn dùng sao?

-Nếu đã là nhân tài, lý nào lại không dùng, nhưng phải qua một vài kiểm chứng nữa của trăm, y mà qua được, nhất định có tiền đồ.

-Bệ hạ anh minh.

-Khanh làm tốt lắm, Lưu Hồ cũng đã về đến rồi.

Hai người nhìn ra cửa, một nam tử vừa bước vào, người này thân hình to lớn, nhưng thân thủ lại nhanh nhẹn, không có một chút nặng nề, cơ bắp rắn chắc thoáng lộ sau hắc y. Chính là một cao thủ dùng đao, trước khi gặp Thiên Vũ, là một thổ phi.

Lại nói đến làm thế nào Thiên Vũ suốt ngày ở trong cung lại có thể gặp được cả hai người, Lưu Hồ là do bất hạnh cướp trộm Thiên Bảo khi đi chơi bên ngoài, bị y bắt về, lại được Thiên Vũ giữ lại trọng dụng. Diệp Phúc, là một sát thủ, đương nhiên là khi đi ám sát, liền vô tình bị Thiên Bảo bắt gặp, bị y lôi về như tù nhân! Không hiểu là bất hạnh, thiên định hay nên nói thế nào...

Lưu Hồ đến trước nàng, làm một thái độ giống như Diệp Phúc, cúi đầu cung kính:

-Bệ hạ!

-Thế nào rồi?

-Khởi bẩm bệ hạ, không phải không có người đến kiểm tra, là Hình bộ thượng thư Hà Công Trinh đại nhân đích thân đến, nhưng giữa đường gặp phải thổ phỉ, trục trặc nên chậm trễ, nay mai mới đến được đây.

-Có chuyện như vậy sao? Được rồi, khanh mau đến hội cùng Hà đại nhân, hộ tống ông ấy đến đây bình an vô sự!

-Dạ!

-Diệp Phúc, khanh cũng lui đi, nếu cần trăm sẽ gọi!

Hai hắc y nhân gạt mạnh đầu tuân mệnh, lập tức biến mất vào màn đêm...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bát Tinh trấn (2)

Sáng hôm sau, khi nàng và sư phụ xuống đến đại sảnh liền bắt gặp một mảng ồn ào, trong đó còn có hai lão nông phu ngày hôm qua:

-Thật đáng thương, nhà đã không có gì, nay lại càng thảm hơn!

Nàng tiến đến gần, tò mò hỏi thăm:

-Hai vị lão bá...

-A, là cô nương hôm qua...

-Là ta, có chuyện gì mà ồn ào vậy?

-Ai da, A Lăng đó, tội nghiệp, nhà đã nghèo, cha nó mất sớm, phải nuôi mẹ già, hiếu thuận như vậy, hôm qua nó lên trình quan, ai ngờ lại bị đuổi về. Mẹ nó lại trở bệnh, Tổng trấn cấm không cho đại phu nào đến khám bệnh hay bán thuốc, mẹ nó... xem ra không qua khỏi nạn này rồi!

-Bình thường nó tốt bụng lễ độ, sao trời lại không có mắt như vậy chứ!

-Hai vị có thể đưa ta đến chỗ A Lăng không?

Nhận thấy hai người nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu, nàng liền giải thích:

-Ta biết một chút y thuật, có lẽ sẽ giúp được...

-Vậy thì tốt quá, đa tạ cô nương, mau theo ta!

Hai người dẫn đường phía trước, nàng và hắc y nhân liền theo sau, hắc y nhân nhặt nhấc nhỏ:

-Chú ý môn quy, không được tùy tiện thi pháp!

-Con hiểu.

Bốn người ra khỏi thành, hướng về con đường lớn mà hôm qua nàng đi đến, lại rẽ vào một tiểu lộ dẫn thẳng đến một căn nhà xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đến trước cổng nhà, một trong hai lão nông lớn tiếng gọi:

-A Lăng, người có trong nhà không?

Bên trong vọng ra một giọng nói, chính là giọng của chàng thiếu niên nàng đã gặp:

-Xin chờ một chút!

A Lăng ra đón bốn người vào bên trong, kinh ngạc khi nhìn thấy nàng và hấn:

-Tạ bá, Tạ thúc, thế này là...

Nàng vội trả lời:

-Ta nghe hai vị đây nói, mẹ công tử bệnh nặng, lại không thể mời đại phu, trùng hợp ta có chút tài mọn, liền đến đây xem thử.

-Đa tạ cô nương

-Không cần, lương y như từ mẫu, giúp người là điều tất yếu.

-Cô nương gặp nạn tương cứu, ơn này nhất định không quên!

-Người bệnh ở đâu?

-Mời qua bên này...

A Lăng đưa tay ý mời đi, nàng liền đi theo, tiến vào một căn phòng nhỏ, tuy không mấy vững chắc, đẩy mạnh liền sập, nhưng lại ngăn nắp sạch sẽ. Một nữ nhân nằm trên giường, chính là Liễu đại nương, mẹ của A Lăng, khuôn mặt phúc hậu hiền từ, tuy chỉ khoảng độ tứ tuần nhưng lại có vẻ già dặn hơn nhiều, cuộc sống bấp bênh khắc khổ, sao có thể tươi tắn cho nổi?

Nàng tiến đến nhẹ nhàng đưa tay bắt mạch, nữ nhân đó thấy có người đến liền nặng nhọc chớp mắt, thều thào hỏi:

-A Lăng?

-Là đại phu, mẹ à, không cần quá lo lắng, con nhất định sẽ tìm người chữa bệnh cho mẹ!

-Khụ... khụ... không cần... tốn kém...

Liễu đại nương nghe thấy, liền ho mấy tiếng rồi nói những lời đứt quãng, nàng mỉm cười xoa dịu:

-Đại nương không cần lo lắng, ta chữa bệnh, không có lấy tiền đâu!

-Thật... tốt... vậy sao?

-Ta là cảm động trước tấm lòng hiếu thuận của Lăng công tử đây...

-Đa... đa tạ cô nương, thật là... tấm lòng bỏ tát!

-Người đừng nói chuyện nữa, sẽ tổn sức.

Nàng đưa tay bắt mạch, xem ra chính là một căn bệnh bẩm sinh, có trị cũng không thể dứt được. Nàng đỡ dành cho bà nghỉ ngơi, xong xuôi liền ra ngoài, dùng giấy bút viết một thang thuốc:

-Hai vị lão bá, phiền hai vị đi mua giúp thang thuốc trong đây.

Lại lấy ra một thỏi bạc, đưa cho hai người họ. A Lăng lập tức ngăn lại:

-Không cần đâu, cô nương đã xem bệnh không cần trả tiền thì...

-Được rồi, phiền hai vị nhanh lên một chút. Lăng công tử, không cần gấp, thứ ta muốn từ công tử, sẽ lấy lại sau.

Hai người kia liền rời đi, nàng cùng A Lăng đi ra ngoài, để lại hấn... một mình trong nhà...

Ra đến ngoài, A Lăng liền hỏi nàng:

-Thứ cô nương muốn từ tại hạ, là thứ gì?

-Sau này cần sẽ nói cho công tử biết, trước hết, ta tên là... Hà Thiên Nghi, người bên trong... là ca ca của ta, Tử Thiên!

-Cô nương họ Hà?

-Công tử yên tâm, ta và Hà Tổng trấn không phải người nhà, không liên quan gì cả.

-Tại hạ không phải có ý này!

-Không sao.

-Nhưng bất luận thứ cô nương muốn là gì, chỉ cần chữa khỏi bệnh cho mẹ tại hạ, thì có lấy mạng tại hạ cũng không sao.

Nàng nở một nụ cười, gần đây xem ra nàng hay cười hơn rồi!

-Không phải, ta lấy mạng công tử làm gì chứ, nhưng ta nói trước, bệnh của mẹ công tử không dễ chữa đâu!

-Thật sao?

-Có phải trước đây, bà ấy thường bị khó thở, thể trạng rất yếu?

-Đúng vậy, khi sinh tại hạ, suýt nữa thì... suýt nữa thì mất mạng!

-Nếu vậy thì mạng bà ấy lớn, không chết được, nhưng sau đó có phải còn thường xuyên tức ngực khó chịu, thân thể lúc nào cũng lạnh hơn người thường?

-Không sai.

-Không giấu gì công tử, mẹ công tử là bệnh tim bẩm sinh, không thể chữa khỏi.

-Không thể chữa?

-Nhưng cũng không phải không có cách nào, chỉ cần dùng thang thuốc ta đã kê, uống đều đặn thì sẽ giảm thời gian phát bệnh, cũng sẽ giảm bớt đau đớn!

-Nếu không thể chữa được, giảm bớt chút đau đớn cho bà cũng không sao. Đa tạ cô nương!

-Công tử không cần luôn miệng đa tạ ta, như vừa rồi ta đã nói với mẹ công tử, ta là cảm động tấm lòng hiếu thuận của công tử nên mới giúp, hơn nữa, ta cũng đâu có làm không công...

-Khổng Tử đã viết “Cha mẹ lo lắng nhất là con cái khi bệnh tật” (1), phận làm con, lẽ nào khi mẹ bệnh lại không lo lắng được sao? Hơn nữa, mẹ tại hạ cực khổ sinh tại hạ, lại khó nhọc nuôi lớn, nếu còn không biết hiếu thuận, sống trên đời cũng chẳng còn ý nghĩa gì!

-Công tử quả thật là người nho nhã, sách thánh hiền chẳng hay đã học đến đâu?

-Không dám giấu gì Hà cô nương, cha tại hạ cũng là một nho sĩ, không gặp đúng thời nên thi rớt mấy năm, cảm thấy mình không có số mạng làm quan nên lui về làm đồng áng, tại hạ được cha dạy dỗ từ nhỏ, Tứ thư Ngũ kinh đều đã được dạy. Mẹ tại hạ xưa là tiểu thư khuê các, cũng là một người thích thơ văn, hai người hữu duyên tương ngộ nên tìm người mai mối, kết nghĩa phu thê.

-Công tử xem ra là bậc nho sĩ có tài năng, không thử đi thi, nhận một chức quan cho rạng rỡ tông đường sao?

-Tại hạ nào dám mơ vinh hoa phú quý, chỉ là mong muốn mẹ có một cuộc sống đỡ vất vả, không ngờ vừa đến cửa trình quan, đã bị người ta đuổi về!

-Đuổi về?

-Nói ra cũng thật mất mặt, tại hạ nghe người đi ngang qua đường nói rằng Hoàng đế bề hạ sau khi đăng cơ đã ban chỉ, tuyển quan mà không cần xét gia thế, liền khăn gói lên đường, ai ngờ đến nơi lại một mực bị chối từ, hỏi ra mới biết thì ra cũng có mấy người bị như vậy rồi. Ấy vậy mà tại hạ còn tin là thật, hết lời ca tụng vị Hoàng đế mới đăng cơ này!

-Công tử đừng nản lòng, trời không phụ lòng người, chỉ cần có lòng, muốn cầu gì mà không được?

-Đa tạ cô nương!

-Ta cũng phải đi rồi, công tử nếu có việc cần, cứ đến tìm ta, đừng ngại!

Hắn cũng từ tốn ra ngoài, A Lãng hướng hai người cúi đầu:

-Một lần nữa đa tạ hai vị, đại ân hẹn ngày báo đáp.

Nàng nhẹ gật đầu, cung tay cúi đầu đáp lễ:

-Cáo từ!

(1) Nguyên văn: Tử viết: “Phụ mẫu vu kỳ bệnh chi ưu”, tạm dịch là “Cha mẹ lo lắng nhất là con cái sinh bệnh tật”

Chương 26: Bát Tinh trần (3)

Sáng sớm hôm sau, lại là một mảnh ồn ào, dường như từ lúc đến đây, không có buổi sáng nào nàng được yên tĩnh...

Lần này, khi nàng vừa xuống đến, liền bị hai lão nông kia chặn lại, chủ động kể:

-Cô nương, có chuyện rồi, việc hôm qua cô nương đến chữa cho mẹ A Lăng đã bị người ta cáo quan, bây giờ A Lăng đang bị tra khảo, nó nhất định một mực không nói ra cô nương là ai, sắp bị người ta dụng hình ép cung rồi!

-Cái gì? Có chuyện đó nữa sao? Thật ngông cuồng!

Nàng tức tốc chạy như bay đến huyện đường, bên trong sân là A Lăng bị trói quỳ dưới đất, trên cao là một nam nhân phỉ nộ, dáng vẻ nặng nề, dám chắc vác theo cả tá mỡ như vậy, đi không nổi, chỉ có thể lảo nhào!

-Người mau mau nói ra kẻ nào đã đến chữa bệnh cho mẹ ngươi, nếu không ta bắt mẹ con ngươi ngồi tù một gồng!

-Nếu có người mà ngươi mang một đại ân, biết rõ sẽ hại người ta, ngươi có phản bội người đó mà khai ra không?

-Hỗn láo! Người đâu, mau đánh cho ta!

Nàng định tiến lên ngăn lại, trong đám đông liền bước ra một hồng y nữ tử, khó khăn kéo nàng ta lại là một hồng y nam tử, hai người lôi lôi kéo kéo, cuối cùng cũng vào được sân lớn. Nữ tử đó không ai khác, chính là Huyền Linh, người còn lại, đương nhiên là Nhất Phiêu rồi!

-Không được đánh!

-Là kẻ nào dám náo loạn công đường?

Một thanh y nam tử bước từ bên trong ra, dáng vẻ thư sinh, tay cầm quạt giấy phe phẩy, miệng nở một nụ cười tà loạn:

-Không phải là Huyền Linh muội đây sao?

-Đừng có gọi tên ta bằng cái miệng thối đó của ngươi, họ Hà chết giẫm!

Mấy người đứng xem liền hoan hô một trận, một câu chữ cả nhà, quả thật là người không đơn giản!

-Haha, sau bao nhiêu năm vẫn đánh đá như vậy, xem sau này làm sao ta giáo huấn muội!

-Ngươi đừng có mơ mộng!

-Muội đã về, hôn ước nên được thực hiện rồi đi?

-Chước gia chưa từng đồng ý hôn ước của ngươi, là họ Hà ngươi ép cha ta phải kí, không đời nào ta lấy tên cận bã rác rưởi như ngươi!

-Muội muốn mắng cứ mắng, trước sau gì cũng là người của ta thôi!

-Đủ rồi, hai người các ngươi, là bọn quan đang xử án, hai ngươi im lặng đi!

Hà Công Nguyên đập bàn mắng:

-Người đâu, lời Dương Lăng ra đánh!

-Không được đánh!

Huyền Linh vẫn một mực ngăn lại.

-Ngươi dám ngăn cản bản quan?

-Có chuyện gì mà đánh với không được đánh?

Một người vận y phục thường dân ung dung bước vào, theo sau còn có một hảo hán to lớn, Hà Tổng trấn nhìn thấy người đó liền biến sắc, miệng lưỡi lắp

bấp:

-Đại... đại huynh?

Hà Quảng bên cạnh cũng nhú mảy:

-Bá bá?

Náo loạn một hồi, ghé quan trên cao bắt chợt nhường lại cho người vừa đến, người đó, không ai khác chính là Hà Công Trịnh, Hình bộ thượng thư, bên cạnh ông ấy, là Lưu Hồ đã hoàn thành nhiệm vụ!

-Người bên dưới, người là bị tội gì, mau nói cho bốn quan nghe!

-Đại huynh, không cần nghe nó nói...

-Ta đang hỏi hấn, không phải người!

Hà đại nhân đập bàn mắng tên Tổng trấn, lại quay sang nghe A Lăng kể. A Lăng kể lại toàn bộ mọi chuyện, khiến người đứng xem không khỏi bất bình, Hà đại nhân càng nghe càng nhú mảy, cuối cùng A Lăng lớn tiếng:

-Uổng công ta tin tưởng Hoàng đế bệ hạ là bậc minh quân, không ngờ chỉ là một tên hôn quân vô đạo, không biết nhìn xa trông rộng, không xứng đáng làm Hoàng đế!

Huyền Linh im lặng trở mắt nhìn y, Hà đại nhân cũng nhú mảy, dăm mắng Hoàng đế, chính là tội khi quân, đáng tru di cửu tộc! Tổng trấn tức đến nghẹn, phun ra mấy chữ “Người người người...”

Từ trong đám đông, hai người vận bạch y bước ra, nữ nhân mỹ lệ không ngừng vỗ tay tán thưởng, Chúc gia ái nữ tuy đẹp, lại không thể sánh được với nàng, lại nhìn nam tử bên cạnh, lạnh lùng cao ngạo, tuy không phải quá mức tuấn tú, nhưng cũng khiến bao người phải mê đắm. Nhưng Hà đại nhân trên cao sắc mặt liền trắng bệch, Huyền Linh nở nụ cười tươi tắn, nhưng liền ngay lập tức thu lại. Nàng nói:

-Mắng rất hay, chửi rất hay! Lăng công tử nói thử ta nghe, phải làm vua thế nào mới phải đạo?

Mấy kẻ trên công đường liền hít vào một hơi khí lạnh, bàn đạo làm vua, chính là tội phản nghịch, nhưng A Lăng không hề run sợ, từ tốn nói ra lời trong lòng:

-Không Tử viết: “Người cai quản một nước, dầu có hàng ngàn cỗ xe, khi phát lệnh cần phải thận trọng, không được thất tín, phải biết tiết chế, thương xót của dân, phải thương yêu dân” (1), theo tại hạ, đây chính là việc đầu tiên cần nghĩ đến nếu muốn làm một bậc minh quân!

Lại thêm một tràng vỗ tay tán thưởng, nàng nở một nụ cười, vung kiếm cắt đứt dây trói cho A Lăng.

-Tiện dân to gan, dám mang ý phản nghịch, còn thả phạm nhân?

Hà Tổng trấn kinh sợ la lớn, nàng dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn y, lại nhìn sang Hà đại nhân, cúi đầu đích thân đỡ A Lăng dậy.

-Người đâu, mau bắt ả đó lại!

Lính tráng xung quanh lập tức thi hành, Lưu Hồ từ phía sau Hà đại nhân nhảy xuống chặn lại, bên ngoài cũng có một nam tử nhảy vào, rút kiếm bảo vệ nàng. Nàng ung dung tra kiếm vào vỏ, ngẩng cao đầu nhìn Hà đại nhân.

Hà đại nhân biết mình mang tội, liền quay sang liếc nhìn đệ đệ, lớn tiếng mắng:

-Còn không mau ngậm miệng?

-Nhưng huynh... ả ta...

-Nếu không muốn chết thì câm miệng cho ta!

Nói rồi liền đứng dậy chạy xuống sân, hai Cẩm Y vệ thấy lính tráng xung quanh đã lui ra liền cất đi vũ khí, hướng Hà đại nhân quát lớn:

-Còn không mau quỳ xuống nhận tội?

Hà đại nhân quỳ xuống sân, cúi đầu:

-Hạ thần Hình bộ thượng thư Hà Công Trịnh, tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Người xung quanh ngoại trừ hấn, Lưu Hồ, Diệp Phúc, đều ngạc nhiên quỳ xuống hô lớn:

-Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Hà Tổng trán mặt cắt không còn giọt máu, đỏ mồ hôi ướt đầm, sợ hãi đến run rẩy. A Lăng, hai lão nông đứng xem đều sững sờ, thì ra người họ gặp mấy ngày nay chính là đương kim thánh thượng?

-Bình thân!

Xung quanh lại rào rào đứng lên, nàng lại đưa tay đỡ A Lăng đứng dậy, sau đó lại bỏ y ở đó, tiến đến ghế quan nơi cao nhất, ngồi xuống, hai bên là Lưu Hồ và Diệp Phúc, cách không xa chính là hần.

Hà Tổng trấn lấp bắp nói:

-Bệ... bệ hạ... người có điều không biết...

-Câm miệng!

Nàng đập bàn cắt ngang, xung quanh lập tức bị uy nghiêm của nàng chặn đứng:

-Diệp Phúc, mau nói lại những gì khanh đã điều tra được cho mọi người ở đây nghe!

Diệp Phúc lưu loát lặp lại những gì đã nói với nàng, càng nghe càng có những tiếng xì xào bàn tán. Chờ y nói xong, nàng nghiêm giọng hỏi Hà Tổng trấn:

-Người nói cho trẫm biết, những chuyện này là có hay không? Nếu dám trả lời sai sự thật, đừng trách trẫm không nể mặt!

Hà Công Nguyên im lặng hồi lâu, lí nhí trả lời:

-C... có...

-Nói lớn lên!

-Là có!

Nàng nghiêm mặt nhìn Hà đại nhân:

-Khanh là Hình bộ, chuyện này nên xử thế nào, khanh biết chứ?

Y liền quỳ xuống:

-Khởi bẩm bệ hạ, Công Nguyên là do hạ thần tiến cử, nay dám làm nên chuyện này, khẩn xin bệ hạ để thần thanh lý môn hộ, một đao...

-Không cần, trẫm chỉ hỏi khanh nên xử thế nào, không yêu cầu khanh xử lý, Hà Công Nguyên tiếp chỉ!

-Thần... hạ quan tiếp chỉ!

-Người làm quan mà không chăm lo cho dân, còn cả gan làm nên những chuyện này, lấp liếm chiếu chỉ của trẫm, đáng xử tội chết, nhưng nể tình Hà Hình bộ có những đóng góp lớn, trẫm miễn cho tội chết, nhưng lập tức cách chức quan, về quê mà từ từ suy nghĩ tội trạng!

Hà đại nhân kéo đệ đệ mình quỳ xuống, cung kính nói:

-Tạ bệ hạ ban ân!

-Hà Hình bộ, trong chuyện này khanh tuy không có lỗi, nhưng trẫm lệnh cho khanh đi thị sát các nơi, nếu trẫm còn phát hiện bất cứ nơi nào còn tình trạng này, lúc đó, dù có là ai, cũng không thể cứu được khanh!

-Thần lĩnh chỉ!

-Tốt, giờ thì, Dương Lăng!

A Lăng nghe nàng gọi tên liền giật mình, quỳ xuống:

-Khanh cứ đứng lên đi!

Y lại đứng lên, nhưng vẫn cúi đầu.

-Vì sao vẫn cứ cúi đầu? Ngẩng mặt lên cho trẫm!

Y ngẩng đầu nhìn nàng, lại né tránh ánh mắt nàng nhìn mình.

-Tội dân...

-Tội dân? Ngươi có tội gì?

-Thảo dân...

-Không cần khăn trương, trẫm không bắt tội khanh. Ngược lại, Dương Lăng tiếp chỉ!

-Thảo dân tiếp chỉ!

-Xét thấy khanh là bậc nho nhã, là nhân tài hiếm gặp, nay phong khanh làm Tổng trấn của Bát Tinh trấn!

-Bệ hạ, thảo dân bắt tài...

-Không cần khiêm tốn, nếu đã chọn khanh, đương nhiên trẫm đã thử thách, khanh qua được thử thách của trẫm, chính là người xứng đáng!

-Bệ hạ...

-Không cần bàn cãi, trước đây trẫm đã nói cần một thứ ở khanh, chính là cần lòng trung thành của khanh, mang tất cả tài năng, trí lực của mình ra giúp trẫm chấn hưng Hoàng Khánh, làm cầu nối giúp trẫm hiểu rõ về dân chúng, vậy là đủ!

-Thảo... Hạ thân lĩnh chỉ!

-Tốt lắm, chuyện này xem như kết thúc ở đây, không còn ai ý kiến gì nữa chứ?

-Bệ hạ?

-Chuyện gì, Huyền Linh?

Huyền Linh đến trước mặt nàng quý xuống, nàng liền hiểu ý, tuyên bố:

-Hôn ước giữa Chúc Huyền Linh và Hà Quang lập tức hủy bỏ từ lúc này, hôn nhân, là phải tự nguyện đúng chứ?

-Đa tạ bệ hạ!

Hà Quang nhìn nàng bằng ánh mắt ngưỡng mộ vô biên, nàng cũng không để tâm, trước đây không phải Huyền Linh nói y rất ngưỡng mộ Ngũ công chúa sao? Giờ người thật ở đây, y chưa lao đến tay bắt mặt mừng hay làm cái gì đó quá trớn đã là may mắn!

Nàng bình tĩnh tuyên bố lại lần nữa:

-Chuyện này kết thúc ở đây!

Xung quanh lần nữa đồng loạt quý xuống:

-Bệ hạ thánh minh, tạo phúc cho bách tính!

(1)Nguyên văn: Tử viết: “Đạo thiên thừa chi quốc, kính sự nhi tín, tiết dụng nhi ái nhân, sử dân dĩ thời” tạm hiểu là “Người cai quản một nước đầu có hàng ngàn cổ xa, khi phát lệnh cần phải thận trọng, không được thất tín, phải biết tiết chế, thương xót của dân, phải thương yêu dân”

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trường Ca thành

Chuyến đến Bát Tinh trấn này làm chậm trễ không ít thời gian của nàng, nhưng đổi lại, đã có được một vị quan tốt...

Trước cổng trấn, hương thân phụ lão đứng chen chúc hai bên đường, cung tiễn thánh giá, nàng cùng hân, Lưu Hồ và Diệp Phúc, bốn người lại tiếp tục lên đường hy vọng có thể bình an vô sự mà đến được Trường Ca thành...

Đi về phía trước vài dặm liền chuẩn bị tiến vào một khu rừng rộng lớn, tuy vậy, đã có một con đường mòn nhỏ băng qua khu rừng, có lẽ người dân bình thường cũng rất thường xuyên đi qua khu rừng này...

Tiến sâu vào khu rừng một chút, bắt gặp xuất hiện bóng dáng một tòa thành cổ, trước đây nàng chưa từng nghe qua, trong khu rừng phía Tây này có một tòa thành? Liền quay sang Diệp Phúc, tay chỉ về phía hình dáng mờ mờ của nó:

-Phía trước phải hay không có một tòa thành?

Diệp Phúc nheo mắt nhìn hồi lâu, liền gật đầu:

-Đúng vậy, thần trước đây từng nghe qua, có một tòa thành nằm sâu trong rừng, chính là vị trí trước đây của thành Trường Ca!

-Vị trí trước đây?

-Nghe nói thành Trường Ca trước đây nằm ẩn trong rừng, lãnh thổ Hoàng Khánh chỉ kéo dài đến Hoàng Giang mà chúng ta đang tiến tới, sau khi một vị tiên đế chinh phạt người bản địa ở phía Tây này, thành Trường Ca liền được dời đến vị trí hiện tại, tòa thành đó vì vậy mà bị bỏ trống!

-Sao ta chưa từng nghe qua chuyện này?

-Có vẻ việc này không được lưu lại trong sách nên không mấy ai biết, điều thần nghe được chỉ là một truyền thuyết được người ta truyền miệng lại. Tòa thành đó, bỏ hoang hơn mấy trăm năm rồi!

-Có thể là như vậy thật!

-Đúng vậy, truyền thuyết người nghe được, không sai đâu...

Hắn ở bên cạnh nghe rồi lắng lắng xác định. Gần hai trăm năm trước... hắn cũng từng đến đây, cũng đã ngạc nhiên về tòa thành trong rừng này, cũng chính lần đó, hắn đã ở nơi này, nhìn thấy một cảnh tượng, và rồi... mang về một đứa trẻ...

-Vậy chúng ta đến đó xem thử?

Lưu Hồ đề nghị. Nàng lắc đầu, cần phải đến thành Trường Ca sớm nhất có thể, không nên chậm trễ nữa, tiến vào một nơi như vậy, không biết sẽ xuất hiện loại ác thú nào, dù có sự phụ ở đây cũng nên tránh phiền phức cho người.

-Không cần, nhanh chóng đến Hoàng Giang mới là quan trọng, tránh phiền phức...

-Dạ!

Bốn người bỏ qua tò mò trong lòng, tiếp tục tiến về phía trước, tai nghe thấy tiếng nước chảy ngày một lớn, biết rõ đã đến được nơi cần đến.

Hoàng Giang hiện ra trước mắt, chính là con sông chảy xiết nhất Hoàng Khánh, phía dưới còn có không ít đá ngầm, thuyền bè qua đây quả thực rất nguy hiểm.

-Diệp Phúc, nơi này bình thường làm thế nào đi lại?

-Dùng thuyền, tuy có nguy hiểm nhưng buộc phải dùng thuyền mới có thể qua lại hai bên sông!

-Nơi này có thuyền? Có làng mạc nào ở đây sao?

-Chỉ có một ngôi làng nhỏ ở phía kia - Y lấy tay chỉ về một ngôi làng mờ ảo phía xa.

-Nơi này qua lại nguy hiểm như vậy, làm sao giải quyết việc này đây...

-Cũng không hẳn là nguy hiểm...

-Tại sao?

-Vào sáng sớm, nước ở đây sẽ dịu xuống một chút, nước cũng dâng lên nhiều, sẽ không mấy khó khăn khi đi qua vào lúc đó!

-Vậy Khanh xem nếu làm một chiếc cầu lớn, bắc ngang qua sông, có thể không?

-Việc này nếu tìm hiểu kỹ thổ nhưỡng... có lẽ sẽ tìm được cách thích hợp.

-Sau khi qua trận chiến này, trẫm sẽ cho người đến đây điều tra, giảm bớt nguy hiểm cho người dân ở đây.

-Bệ hạ anh minh!

Nàng nhẹ gật đầu, biết rõ những lời y nói ra hoàn toàn không phải xu nịnh nhưng nghe suốt rồi... cũng quen!

Bốn người đến vừa kịp lúc có một chiếc thuyền chuẩn bị vượt sông, nên đã tranh thủ được khá nhiều thời gian. Từ Bát Tinh trấn, băng rừng, vượt sông, đến được công Trường Ca thành, chỉ mất một ngày.

Việc ra vào thành đã bắt đầu bị kiểm tra nghiêm ngặt, hàng người tiến vào thành, dù trời đã xẩm tối, vẫn không hề ngăn đi một chút nào. Khi gần kiểm tra đến họ, đến gần hơn một chút, liền phát hiện ra, lính tráng ở đây không hề có một chút tận tâm nào!

Ăn hối lộ đến trắng trợn, ai không có tiền nộp liền bị chặn lại? Thế nào lại có chuyện kiểm tra này?

Nàng nhủ chặt mày, kiểm tra ở cổng vào là để phòng hờ gian tế, nếu kiểm tra qua loa như vậy, khác nào không kiểm?

Đến lượt một lão bá phía trước nàng, giọng tuổi già run rẩy van nài truyền đến bên tai:

-Đại nhân, lão trước giờ qua chỗ này... không hề có kiểm tra như vậy... nên không biết chuẩn bị...

-Không nói nhiều, không có tiền thì không được qua!

-Đại nhân...

-Đừng tốn thời gian, còn rất nhiều người muốn vào thành, lão tránh qua một bên đi!

Rồi lại ngang nhiên đẩy mạnh, ông lão choáng váng ngã ra ngoài, được một bàn tay thiếu nữ giữ lại, dịu dàng đỡ dậy, lại lấy khăn tay lau đi vết bùn đất trên y phục...

-Đa tạ cô nương!

-Không cần bận tâm, lão bá nhớ cẩn thận chút.

Nói rồi, nàng liền đứng trước mặt che chắn cho lão bá đó, ngẩng cao đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống tên lính vừa rồi:

-Triều đình có luật lệ nào thu phí qua cổng? Có tiền mới được qua?

-Chính là mới được ban hành, người ý kiến chuyện gì?

-Mới được ban hành? Thật vậy sao? Làm giả chiếu chỉ là tội tru di đó...

-Người... người đừng có hù dọa ta, ta nói là...

Tên lính đó liền xông tới chỗ nàng, Lưu Hồ lập tức rút đao chặn lại:

-Người dám chống đối mệnh quan triều đình?

-Ta không hề chống đối, là người tấn công trước!

Cổng thành lại loạn thành một đoàn, ai nấy đều vây xung quanh những tên lính canh cổng cùng bốn người vừa đến. Vừa lúc có một người, đang cùng binh lính đi tuần tra, đi ngang qua thấy sự ồn ào liền tiến đến. La hét chen chúc mãi mới qua được dòng người, nhìn thấy bốn người bên trong, nhất là nữ nhân vận bạch y đứng chắn trước một ông lão, liền biến sắc:

-Bệ hạ?

-Tổng tướng quân kia sao?

Nàng nghe người gọi, lại nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc trong đám người.

-Tham... tham kiến bệ hạ! Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Tổng tướng quân quỳ xuống hành lễ, khiến những người xung quanh một phen chấn động. Mấy tiếng xì xào bàn tán bất chợt im bặt, rồi vang lên tiếng vãi áo loạt xoạt, ai nấy đều quỳ xuống hành lễ. Tên lính vừa rồi cũng run rẩy buông giáo trên tay, quỳ xuống cúi thấp đầu, ngay cả lão bá phía sau cũng lập cập quỳ xuống. Nàng đưa tay đỡ lão bá dậy, cất tiếng nhàn nhạt:

-Đứng dậy cả đi!

Tổng tướng quân tiến đến:

-Bệ hạ, là có chuyện...

Nàng phát tay ngăn lại, quay sang mấy người lính canh cổng:

-Chuyện này tạm thời đừng nhắc đến, từ bây giờ chú ý kiểm tra cho đúng, nếu còn xuất hiện bất cứ một kẻ nào dám lập lại điều vừa rồi, thu một đồng trầm chặt một tay!

Cả đám người lưu rú “văng vẳng dạ dạ”, bốn người cùng Tổng tướng quân tiến vào thành, đi đến đại bản doanh:

-Chú ý thất chặt an ninh, vừa rồi trăm chứng kiến, cổng thành kiểm tra qua loa như vậy, khác nào tự mở cổng mời binh lính Ly quốc chiếm thành?

-Thần sẽ chú ý thêm, quả thực còn rất nhiều sai sót, một mình thần...

-Tam hoàng huynh đâu?

-Khởi bẩm bệ hạ... Thân vương hiện ở trong soái trường...

-Được rồi, khanh tiếp tục đi làm việc của mình đi!

-Hạ thần cáo lui!

Nàng tiến thẳng vào soái trường sau khi sai người sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho sư phụ và hai Cẩm Y vệ. Bên trong có Nhi Song đứng yên lặng một bên, trên cao có một chiếc bàn, đàn hương trên bàn tỏa một mùi hương dịu nhẹ, phía sau bàn là một nam nhân, vẻ mặt có chút nhợt nhạt, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén đang ngồi nhủ mày nhìn chăm chăm vào địa đồ trên bàn, phía sau người đó, chính là quốc kỳ đầy kiêu hãnh của Hoàng Khánh.

-Tam ca!

-Muội đến thật sao?

Thiên Bảo ngẩng đầu nhìn, ngạc nhiên hỏi nàng, Nhi Song bên cạnh cũng sáng mắt:

-Bệ hạ?

-Nhi Song, người ra ngoài một chút, khi cần trăm sẽ gọi!

Nàng sắc mặt nghiêm trọng ra lệnh, Nhi Song che miệng cười, thầm nghĩ “Thân vương, người bảo trọng!”

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Trường Ca thành (2)

Sau khi Nhi Song ra ngoài, nàng liền tiến đến chiếc bàn trên cao đó, nhủ mày nhìn xuống Thiên Bảo.

-Muội... sao lại... sắc mặt nghiêm trọng như vậy?

Đôi mắt nàng bỗng dưng lóe lên ánh hào quang trong chớp lát, Thiên Bảo còn tưởng mình vừa nhìn nhầm:

-Thương thế của huynh thế nào rồi?

-Ta... không sao rồi, nghỉ ngơi mấy ngày đã sớm...

“Chát”, âm thanh bàn tay nàng đập mạnh trên bàn vang vọng khắp nơi trong soái trường. Thiên Bảo chột dạ nhìn nàng, cái bộ dạng này... chắc, giống ai đó y như đức vậy!

-Còn dám nói dối?

-Ta không có...

-Huynh nên nhớ muội tu tiên, hiện có thể nhìn thấy huynh bị thương có bao nhiêu nặng!

-Có... có thể sao?

-Có thể!

Vừa rồi nàng đã niệm chú, nhìn thấy Linh Hỏa của Thiên Bảo, là yếu ớt đến đáng thương!

-Ta...

-Huynh rõ ràng là bị thương đến suýt nữa mất mạng, còn báo chí trọng thương? Huynh nghĩ bản thân là mình đồng da sắt, bị thương thế nào cũng không

sao? Lúc nào cũng vậy, không hề quan tâm đến sức khỏe của chính mình, chú ý đến mình một chút, chết sao?

Trước đây tiểu muội muội này hiếm khi mắng người, hiện tại còn là mắng y? Thiên Bảo nhất thời im lặng, ngồi yên nghe giáo huấn...

-Muội đã sớm nói nơi này thập phần nguy hiểm, chuyện gì cũng phải chú ý chăm sóc bản thân, huynh là hài tử lên ba sao? Muội vốn chỉ còn lại một mình huynh, nếu huynh mà cũng có chuyện gì, huynh nói muội làm sao sống tiếp?

Nói liền một hơi, nàng thu vào một ngụm khí lớn, chuẩn bị mắng tiếp, lại bị một bàn tay vươn tới, kéo vào lòng, gắt gao bị ôm chặt!

-Yên lặng đi, bình thường muội nói ít như vậy, thế nào lúc mắng lại nói nhiều quá vậy? Được rồi, là ta sai, ta không nên quá bất cần, để mình bị thương đến chết đi sống lại, lần sau sẽ không có như vậy nữa, được chưa?

-Huynh... đáng giận!

-Là ta đáng giận, xin lỗi!

-Ca ca thú!

-Đúng đúng đúng, muội mắng cái gì cũng đúng hết!

-Xi!

Nàng cựa quậy đứng thẳng dậy, rời khỏi cái ôm của y. Thiên Bảo vờ xoa xoa thái dương:

-Ai da... hai người... muội đó, thế nào mà khi nổi giận lại giống hệt Tứ đệ, mắng người không lắp một chữ vậy? Làm ta đau cả đầu, bị thương không chết cũng bị muội mắng đến chết!

-Đáng đời huynh!

Nàng kéo Thiên Bảo dậy, lôi vào một phòng lớn bên trong:

-Cho muội xem vết thương của huynh!

-Ai da bệ hạ a, này là người đang cường ép dân nam nga~

-Cường ép cái đầu huynh! Còn không nghiêm túc?

Thiên Bảo nhăn mặt coi bỏ áo ngoài, làn da rần rori hơi râm nắng hiện lên trước mặt, lại quần chỉ chít băng trắng. Nàng nhú mày:

-Thế này còn không chịu nằm xuống nghỉ ngơi, chạy ra ngắm địa đồ?

-Muội biết ta không thể ở yên một chỗ được mà!

-Tứ ca mà ở đây, nhất định sẽ mắng huynh rồi sau đó đập huynh một trận, đến lúc đó liền có thể ở yên một chỗ!

-Muội... vừa rồi không phải muội đã thay đệ ấy mắng ta sao? Còn muốn ta bị mắng nữa? Muội rút cuộc là muốn hay không muốn giữ vị ca ca khả ái đáng thương này lại đây?

-Khả ái cái đầu huynh! Nhìn huynh, muội chỉ muốn mắng người, tính cách huynh lỏng lẻo như vậy, sẽ có cô nương nào chịu lấy huynh?

-Tam ca của muội là người gặp người yêu, đại cô nương nào nhìn thấy ta cũng phải tim đập loạn xạ, ngắm nhìn không chớp mắt nghe rõ chưa?

-Xi, trong đó không có muội, cũng không có Nhi Song!

-Hai đứa là ngoại lệ, không phải nữ nhân!

-Huynh dám nói muội không phải nữ nhân?

-Hung dữ như muội, đáng điều thực nữ bị đánh bay cả rồi!

-Đánh huynh chết!

Nàng đưa tay chường một cái vào bụng y, y giả vờ nhăn mặt ôm lấy bụng:

-Đau a đau, giết người, mưu sát Thân vương!

-Trẫm muốn giết người, ai cản được? Chột cho huynh chết!

Liền lấy tay chọt vài cái vào eo Thiên Bảo, y vừa cười vừa cầu xin:

-Haha, được rồi... ta xin lỗi... ha... muội là nữ nhân đẹp nhất... haha... đừng chọt nữa, chết người thật đó...

-Xi!!!!!!!!!!!!

Nàng làm mặt quỷ với y, không hiểu là bắt đầu từ lúc nào nàng lại có những nét... nhí nhảnh hồn nhiên như vậy?

Hắn tỉnh tọa ở một nơi không xa soái tướng, thính lực siêu phàm thu vào những âm thanh tinh nghịch, cả tiếng cười ôn nhuận như ngọc của ai đó, khỏe mỗi chọt cong lên một nụ cười hiểm hoi...

Sáng sớm hôm sau, bên trong soái tướng là vài vị tướng lĩnh, còn có Tổng tướng quân, cả Thiên Bảo, kẻ mà có mắng chửi dọa nạt cũng không thể khóa y ở yên trên giường, đều đưa mắt hướng về một nữ nhân vận chiến bào hoa lệ, đang đắm chiều nhều mày nhìn một bức địa đồ trước mặt.

Tình hình hiện tại đã được Thiên Bảo kể lại vào tối qua, quả thực rất nguy cấp. Theo nhận định của Thiên Bảo qua trận chiến trước, đối phương không phải chỉ có quân đội Ly quốc, e rằng còn có sự góp sức của những quốc gia khác. Kỳ thực nàng đã sớm nghi ngờ điều này, quân đội Ly quốc tuy thiện chiến nhưng lại không đủ gây sức ép lên Hoàng Khánh, dù Hoàng Khánh đại nạn, vì vậy mới bị đám Tổng tướng quân xem thường. Nhưng hiện tại lại có thể ép quân đội Hoàng Khánh trở nên khốn đốn như thế này, không chỉ nhờ sức của một quốc gia nhỏ như Ly quốc.

Cẩn thận phân tích tình hình hiện tại, quân đội liên minh phía bên kia cũng bị Thiên Bảo làm tang tác, thương vong nặng nề, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ tập trung lại lực lượng, không chừng còn hùng mạnh hơn trước, đến lúc đó, khẳng định là không thể chống đỡ. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, nhất định phải nghĩ ra một đối sách, tất chiến tất thắng, một bước cũng không thể sai sót!

Nàng nhều mày nhìn vào địa đồ, dường như chính mình đã bỏ qua một cái gì đó. Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu, nhòai người về phía trước, đôi tay ngọc đặt lên địa đồ làm nhảm ước tính, một nụ cười lãnh khốc nở trên môi.

Nàng đập mạnh lên bàn, khiến cho mọi người nhất thời giật mình kinh động, mang tất cả ánh mắt dồn lên người mình, nàng giữ nguyên nụ cười trên môi, ánh mắt sáng ngời, hưng phấn tuyên bố:

-Truyền lệnh của trẫm, chúng ta bỏ thành!

-Hả????????????

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cổ thành

Một mảnh tĩnh lặng ngờ ngàng bao trùm...

-Bệ hạ, người vừa nói cái gì?

Tổng tướng quân đơ mắt nhìn nàng, nàng điềm tĩnh trả lời:

-Trẫm nói, chúng ta bỏ thành!

-Bỏ thành?

-Chuyện này sao có thể?

-Tuy tình hình hiện tại nguy cấp nhưng không thể không có cách giải quyết...

-Hoàng Khánh là một cường quốc, sao có thể hèn kém chịu nhượng bộ cho một Ly quốc?

Tiếp lời nàng là một loạt những lời thảo luận, Thiên Bảo nhìn về mặt hưng phấn của nàng, cực kì tự tin, nhất thời im lặng:

-Trẫm hiện tại có một kế sách, nhưng thời gian cấp bách, không thể giải thích cặn kẽ cho các khanh, điều quan trọng hiện tại chính là mang toàn bộ dân chúng trong thành ly khai, tạm thời dời về Bát Tinh trấn!

-Dời về Bát Tinh trấn, vượt qua cả Hoàng Giang?

-Đúng vậy, nhất định vượt qua Hoàng Giang!

-Bệ hạ... chuyện này...

-Nhanh chóng làm việc, trận chiến này chính là ván cược lớn nhất, vận mệnh Hoàng Khánh nằm ở đây!

Nhìn dáng vẻ tràn ngập nghiêm túc của nàng, mấy kẻ bên dưới không biết nên phản bác thế nào, đành “dạ” một tiếng rồi khó hiểu rời đi, chuẩn bị di tản dân chúng.

Chớp mắt chỉ còn nàng và Thiên Bảo im lặng ngồi trong soái trướng, nàng khôi phục vẻ mặt thường ngày, lại thêm một cái nhíu mày thật chặt...

-Vừa rồi không phải muội rất tự tin?

-Nếu không họ sẽ bằng lòng thực hiện?

-Kế sách này... nắm chắc bao nhiêu phần?

-Không được một nửa...

-Muội bằng lòng cược?

-Nếu không cũng không còn cách nào, nếu cứ nghĩ sẽ thua, làm sao có thể thắng?

-Được, ta theo muội!

-Vậy thì tốt rồi... kế này sẽ thành công, không, phải thành công, nhất định!

-Sau đó, muội dự định thế nào?

-Cho dân thường lui về Bát Tinh trấn, doanh trại... sẽ đóng tại cổ thành trong khu rừng bên bờ sông!

-Cổ thành?

-Trong khu rừng có một cổ thành, là vị trí cũ của Trường Ca, huynh không nhìn thấy nó sao?

-Ta có thấy, còn từng nghỉ quân trong đó...

-Vậy thì tốt rồi, huynh từng vào đó, có đủ rộng không?

-Đủ, vị trí khá tốt! Chỉ là không ngờ nó là thành Trường Ca cũ...

-Huynh từng ở trong đó, lại không phát hiện ra dấu tích nào sao?

-Không có, ta cũng không ra lệnh đi tìm!

-Mặc kệ thế nào, bước đầu tiên xem như thành công! Hiện tại chính là phải nghĩ, nếu binh lính bên kia chia thành nhiều hướng, dọc theo Hoàng Giang đánh lên, phải xử lý thế nào...

-Chặn lại là được!

-Chặn lại?

Thiên Bảo đến cạnh nàng, chỉ vào một chỗ trên địa đồ:

-Chỗ này... nếu ta nhớ không lầm chính là cổ thành mà muội nhắc đến. Bao xung quanh là rừng rậm, chỉ cần tìm vị trí thích hợp chặn chúng lại thì được!

-Vậy vấn đề này muội giao cho ai đây? Phải rồi, còn phải tìm Tổng tướng quân, khi di tản phải mang theo toàn bộ lương thực, của cải không cần cũng không sao, quan trọng là những cái gì có thể ăn đều phải mang đi hết!

-Giao cho ta đi!

-Giao cho huynh? Cái gì giao cho huynh?

-Chặn đánh bộ binh!

-Huynh đang bị thương... không được...

-Muội đang khinh thường Chiến Thần này sao?

-Quá mạo hiểm!

-Không còn cách khác nữa...

-Haizzz... được rồi, giao cho huynh!

-Còn gì nữa không?

-Suýt thì quên mất, phải hạ độc xuống giếng!

-Hạ độc?

-Không nhất thiết là độc, thuốc xổ, hay bất cứ thứ gì gây hại đến sức lực là được! Cũng không cần làm ngay, lưu lại một toán quân, khi thời cơ đến thực hiện là ổn!

-Ta lẽ mớ hiểu ra ý định của muội rồi!

-Còn phải chặn quân lương, cái này sẽ khó khăn, nhưng không phải không có cách, đến lúc đó sẽ tiếp tục nghĩ đến!

-Tiểu muội muội trở nên thật thông minh!

-Ý huynh là trước đây muội ngốc sao?

-Ta không có nói vậy nga, là muội tự nghĩ vậy thôi~

Công cuộc di tản diễn ra thuận lợi, Tổng trấn Bát Tinh trấn đích thân đến gặp nàng.

-A Lăng!

-Tham kiến bệ hạ!

A Lăng cung kính hành lễ, nàng phát tay:

-Không cần đa lễ!

Thiên Bảo bên cạnh sớm đã nghe nói về vị quan này, y nhìn A Lăng xét nét từ trên xuống dưới, vậy mà A Lăng trước ánh mắt như muốn đoạt mạng của y vẫn không hề run sợ, điềm tĩnh hành lễ:

-Thân vương!

-Không cần giữ lễ!

Nàng dịu dàng nói:

-Mẹ khanh thế nào rồi? Đã khỏe hơn chưa?

-Nhờ hồng phúc của bệ hạ, gia mẫu đã khỏe lại, hiện tại có thể đi lại xung quanh rồi!

-Vậy thì tốt, lần này khiến khanh nhọc công, nhờ khanh chăm sóc những bá tánh được chuyển đến, sẽ rất bận rộn!

-Không đâu, được bệ hạ trọng dụng chính là vinh hạnh của hạ quan.

-Không cần cung kính như vậy, ở đây không có người ngoài, hà tất phải giữ lễ.

-Bệ hạ, hạ quan hiện tại còn việc phải làm, xin thứ lỗi...

-Không sao, nếu bận rộn thì cứ lui trước, sau khi ổn định ở đây, hẳn sẽ đến Bát Tinh trấn một chuyến!

-Hạ thần cáo lui!

Y hướng nàng và Thiên Bảo hành lễ rồi lui ra ngoài:

-Huynh mang đại cừu gì với người ta sao?

Thiên Bảo giật mình, tựa như làm việc xấu bị phát hiện liền phản biện:

-C... có sao? Haha...

-Đừng có dọa người ta như vậy, thật là...

-Chỉ kiểm tra một chút thôi mà, dám mắng muội là hôn quân vô đạo, hiển nhiên là người không sợ chết, ta chỉ muốn xem, y có đúng là “không sợ cường quyền, quang minh chính đại” như muội nói không thôi!

-Giỏi xảo biện, thế bây giờ đã tin rồi chứ?

-Tin rồi tin rồi, mắt nhìn người của muội muội ta rất không sai!

-Chuyện đương nhiên!

-Tự mãn quá đi~! Bây giờ thế nào?

-Trước hết lo ổn định mọi thứ, sau khi muội từ Bát Tinh trấn về sẽ cho mọi người biết chi tiết kế sách này!

-Được!

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Khai chiến

Sau một chuyến thị sát Bát Tinh trấn, nàng quay trở lại cố thành, chính thức bàn kế sách cụ thể cùng các vị tướng quân.

Không người ngoài nào biết chi tiết bên trong đã nói những gì, chỉ biết sau khi Hoàn Thiên đế nói ra ý định, mấy kẻ bên trong lập tức hít vào một hơi khí lạnh, không khỏi nghi ngờ về tính khả thi của nó.

Mấy ngày sau, khắp doanh trại, người chặt cây người đóng thuyền, còn có người liên tục lặn xuống Hoàng Giang vào sáng sớm, tất bật chuẩn bị cho đại chiến.

Đêm trước trận Hoàng Giang chi chiến, trong soái trường có hai hắc y nhân bí mật diện kiến Hoàn Thiên đế:

-Khởi bảm bệ hạ, đúng như tính toán của người, vào sáng sớm mai, Ly Quốc sẽ tiến hành khởi binh!

-Bệ hạ, chuyện người căn dặn, thần đã hoàn thành, gây ra không ít hoang mang trong lòng binh lính Ly Quốc!

-Tốt lắm, hai khanh quả thật là người của Cẩm Y vệ, hoàn thành rất tốt!

-Được phục vụ cho bệ hạ là vinh hạnh của Cẩm Y vệ, mạng của ba mươi người Cẩm Y vệ là của bệ hạ!

-Hai khanh có thể về nghỉ ngơi!

-Dạ!

Chớp mắt hai hắc y nhân biến mất không một dấu tích.

Hôm sau, trời chưa kịp sáng, kế sách đã chính thức thi hành, một đội quân gồm mười mấy người ngồi trên những chiếc thuyền nhỏ, lặng lẽ tiếp cận những chiến thuyền lớn của Ly quốc, cố ý làm ra vẻ lén lút không để bị phát hiện.

Một canh giờ sau, những chiếc thuyền nhỏ quay trở lại, xa xa phía sau đã có mấy chiến thuyền sập bẫy mà đi theo. Thủy triều dần dần rút xuống, để lại thành quả của những ngày qua, một bãi cọc gỗ đặt dưới đáy sông. Chiến thuyền bị chặn, lại bị đầu vót nhọn của cọc gỗ đâm thủng bắt đầu chìm xuống.

Hoang mang bao trùm cả quân đội Ly quốc, những âm thanh huyền ảo truyền từ con sông vào đến cố thành. Trên tường thành cao, một bạch y nữ tử đang ngưng thần quan sát, nàng thấp giọng ra lệnh:

-Bắt đầu đốt thuyền, bắt sống những kẻ muốn lên bờ!

Hỏa loạn tiễn bay đầy trời, thiêu đốt cả một phương, Hoàng Giang chìm trong biển lửa, tiếng kêu gào ai oán của những kẻ kẹt lại trong đám cháy, tiếng đao kiếm trong cuộc giao tranh giữa những kẻ thoát được lên bờ văng lên không ngớt.

Nàng vẫn đứng đó, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về chiến trường trước mặt, nhưng trong mắt phủ một tầng sương mờ khiến không ai có thể thấy được xúc cảm trong lòng, trên người nàng hiện tại không phải chiến bào long lẫy của một vị hoàng đế, mà chỉ đơn giản là một bộ bạch y thanh thoát, lãnh đạm từ đầu xuống chân. Bên cạnh nàng xuất hiện một bạch y nam tử, đôi mắt xám nhũ mày cùng nhìn về phía trước, sau đó lại quay về phía nàng, hần nhìn thấy được biểu tình mà nàng cố che giấu, trong lòng không khỏi thắc mắc “Tại sao nàng cứ cố tỏ ra kiên cường? Muốn yếu đuối thì cứ yếu đuối, muốn ghê

tôm thì cứ ghê tôm, muốn đau lòng thì cứ đau lòng, mãi gánh chịu một mình như vậy... thật ngốc quá!”

Hắn ngồi xuống bên cạnh, trên tay xuất hiện một chiếc cổ cầm màu xanh lam tinh xảo, đôi tay lành đạm đặt lên dây đàn. Âm thanh trong trẻo phát ra, dịu dàng, trầm bổng như một khúc ca chiều hôn. Mặc cho phía trước là gió tanh mưa máu, mặc cho xung quanh là tiếng binh đao va chạm, tiếng đàn vẫn lành đạm vang lên, tựa như người đang đàn hoàn toàn tách biệt với thế giới này.

Nàng đứng bên cạnh hắn, lắng nghe hắn đàn, lại cứ một mực nhìn về phía trước, trong lòng dâng lên một cổ xao động, khóe mắt bỗng cay cay, đất trời nhất thời tối sầm lại, mặt trời có lẽ đang cũng bị mây đen che khuất, cảnh tượng trước mắt nàng như nhòe đi, chìm trong màn nước nhàn nhạt. Một giọt nóng hổi lăn xuống gò má trắng bệch, bên tai vẫn là tiếng đàn lẫn với âm thanh chém giết từ xa truyền đến.

Hắn bên cạnh vừa kết thúc tiếng đàn liền nhìn nàng chăm chú, nàng vẫn kiên định đứng vững, ánh mắt nhìn về khoảng không vô định, trong mắt vẫn còn lệ quang nhàn nhạt, hắn cất một giọng dịu dàng:

- Là một vị vua, không nên mềm lòng yếu đuối, mấy cảnh chém giết này... là chuyện thường tình khi chiến tranh!

Nàng đưa tay gạt đi giọt nước mắt của một khúc xao động, nở một nụ cười buồn bã:

- Con hiểu!

Rồi nàng quay lại, đi thẳng về soái trường.

Kế sách này của nàng rõ ràng ngay từ đầu đã biết được sẽ có vô số thương vong, sinh linh đồ thán, nhưng vì muôn dân Hoàng Khánh, hiện tại hay sau này, tất cả... là không còn cách nào khác.

Ngay từ đầu, rồi bỏ thành Trường Ca chính là một phần không thể thiếu của kế sách này. Nàng cho người mang toàn bộ lương thực trong thành đi, khiến cho quân Ly Quốc vào thành có muốn cướp cũng không còn gì để cướp. Lại lệnh cho Luru Hồ lẫn Diệp Phúc ở lại giám sát tình hình, mang kho lương của chúng đốt sạch. Còn bỏ thuốc vào giếng nước, khiến binh lính Ly Quốc không khỏi hoang mang. Một khi chúng có viện trợ, nàng lập tức cho phá rối, không cho tiếp ứng binh trong thành. Nói cách khác, nàng đã khiến binh lính Ly Quốc bị cô lập hoàn toàn.

Trước tình hình đó, chúng buộc phải cho khởi binh càng sớm càng tốt, nếu không sức chiến đấu của binh lính sẽ giảm. Nàng tính toán cặn kẽ, dự đoán ngày khởi binh, cho người đào cọc gỗ có vót nhọn ở đầu cắm xuống đáy Hoàng Giang, lợi dụng thủy triều che khuất.

Nhận được tin mật báo từ hai Cẩm Y vệ, nàng lệnh cho một đội quân dùng thuyền nhẹ sang bờ bên kia khi thủy triều lên, dụ chiến thuyền của Ly Quốc đi theo, thuyền nhẹ dễ dàng qua bãi cọc dưới sông, chiến thuyền Ly Quốc khi đến nơi vừa lúc thủy triều trở về bình thường, cọc gỗ nổi lên đâm lủng thuyền. Sau đó liền sai bắn hỏa tiễn đốt thuyền, buộc những binh lính đang hoang mang trên thuyền phải nhảy xuống sông, khi lên bờ lại bị tập kích, một mẻ bắt gọn!

Kế sách này được Thiên Bảo đánh giá là rất thâm sâu, nhưng theo nàng, nó lại chất chứa vô vàn những rủi ro. Việc tiêu hủy kho lương và lương thực tiếp tế hoàn toàn không dễ dàng, bước đầu này thành công cũng đã chịu thương vong không nhỏ. Cả việc cắm cọc gỗ, với một con sông như Hoàng Giang, chính là thập phần nguy hiểm. Hơn nữa, nếu binh lính Ly Quốc chia làm hai phần, một vượt sông, còn lại xuôi dòng mà qua sông, thì binh lính Hoàng Khánh cũng phải chia ra làm hai, phân tán lực lượng như vậy khiến trận hình chiến đấu lộ ra rất nhiều sơ hở. Muốn tính được chính xác thời điểm khởi binh lẫn thời gian lên xuống của thủy triều, cần không ít tâm tư và cả một chút liều lĩnh.

Nói tóm lại, Hoàng Giang chi chiến lần này chính là một nước cờ liều mạng, một trận đánh cược lớn quyết định mạng sống của hàng triệu người dân Hoàng Khánh!

Nàng im lặng nhắm mắt tĩnh thần bên trong soái trường, vừa rồi nhất thời để bản thân bộc lộ bản chất yếu đuối đến đáng thương, sau này không nên như vậy nữa!

Sau trận chiến, các vị tướng quân ai nấy đều lộ một nét mặt mệt mỏi, chiến bào trên người vẫn chưa thay ra, chỉ có khuôn mặt được dùng khăn lau sạch một chút, cả người vẫn phảng phất mùi máu tươi, Thiên Bảo cũng không ngoại lệ, lần này dù y bị trọng thương, nàng cũng không đồng ý cho y tham chiến, nhưng nếu không có y, không chắc có thể giữ được thành.

Nàng vẫn một thân bạch y ngồi giữa khung cảnh đó vẫn không lấy làm khó chịu. Giọng nói tràn ngập quan tâm:

- Nếu ai cảm thấy không ổn, có thể ra ngoài chữa trị, cuộc họp này có thể dời lại vào lúc khác?

- Bệ hạ cứ tiếp tục, chúng thần không sao.

Nàng nhìn sang Thiên Bảo, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của y mà trong lòng đầy lo lắng, y cũng nhìn nàng, nở một nụ cười mệt mỏi rồi gạt đầu. Nàng miễn cưỡng quay đi, chậm rãi nói:

- Vậy báo cáo vẫn tắt một chút!

Tổng tướng quân đại diện mọi người tiến lên báo cáo:

- Trận này quân ta toàn thắng, bắt sống hơn ba nghìn binh sĩ Ly Quốc, chỉ tiếc... đã để Thác Bạt, tướng soái của Ly Quốc trốn thoát!

-Không sao, mục tiêu của chúng ta không phải đuổi cùng giết tận! Hơn nữa, nghe nói Thác Bạt võ nghệ cao cường, đa mưu túc trí, nào có dễ bị bắt lại như vậy?

-Lần này tổn thất tuy lớn nhưng vẫn trong giới hạn cho phép, tất cả là nhờ cao kế của bộ hạ!

-Không thể nói vậy, canh bạc này đánh cược lớn như vậy, rủi ro cũng không hề nhỏ, nhưng các khanh đã đồng lòng giúp trẫm thực hiện, công lao này sau khi hồi triều trẫm sẽ luận đó mà ban thưởng!

-Tạ ơn bộ hạ!

-Được rồi, các khanh cứ lui về nghỉ ngơi hồi sức!

-Chúng thần cáo lui!

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thắng trận hồi kinh

Sau khi các vị tướng lĩnh đã rời khỏi, nàng liền lôi Thiên Bảo vào bên trong soái trường:

-Ái... bộ hạ à, người muốn cưỡng ép dân nam cũng không cần mạnh tay như vậy đâu mà!

-Cưỡng cưỡng cái đầu huynh, xem sắc mặt của huynh đi, đến nước này còn đùa được?

-Ta không sao, muội nhìn coi, ta còn đứng vững được!

Thiên Bảo buông nàng ra, cố gắng đứng thẳng dậy, không ngờ liền loạng choạng muốn ngã, nàng vội đưa tay đỡ lấy, miệng vẫn giữ giọng trách cứ:

-Thấy chưa? Còn cô nữa không?

-Haha, được rồi, không dám nữa...

Nàng đỡ y ngồi lên giường, giúp y thay chiến bào, trung y thấm đẫm màu máu bị nàng nhũ mảy cẩn thận cạo ra:

-Bị thương thế này, còn dám ngoan cố?

-Tiểu muội muội à, nếu muốn mạng, có thể để sau không? Ta nghe muội mắng thật sự muốn ong cả đầu!

-Được được, ngoan ngoãn ngồi yên, muội không nói nữa!

Nàng nhẹ nhàng dùng khăn nóng lau đi máu trên người Thiên Bảo, lau đến đâu lộ ra vết thương sâu đến đó. Sau lần này, nàng quyết không để y mạo hiểm nữa, dù có bất nhót hay đánh ngất, nhất định không để y bước chân vào tử lộ!

Nàng thả cái khăn lông từ trắng thuần trở thành đỏ vào chậu nước bên cạnh. Nước bên trong liền trở thành một màu đỏ loang lổ. Nàng cẩn thận bôi thuốc rồi băng bó sau đó đỡ Thiên Bảo nằm xuống giường, giọng ra lệnh:

-Huynh nằm yên nghỉ ngơi đi!

-Tuân lệnh!

Nàng thở dài, vị ca ca này... chưa chịu lớn sao?

Ba ngày sau, cả doanh trại chuẩn bị đón sứ giả từ Ly Quốc.

Đoàn sứ giả chỉ có trên dưới mười người, hai người đại diện bước vào soái trường.

Cả hai đi giữa hai hàng tướng lĩnh tỏa ra đầy sát khí, lại giật mình khi nhìn lên, một nữ nhân toàn thân vận chiến bào trắng toát, áo choàng đỏ rực khẽ lay động, ánh mắt sắc lạnh nhìn xuống hai người. Hai bên nàng còn có một vị đại hán cao lớn và một vị công tử cầm chiết phiến (Lư Hồ và Diệp Phúc) cũng tỏa ra một luồng sát khí nặng nề.

Khi nàng ngồi xuống, sát khí bên trong soái trường tan đi không một dấu tích, nhưng ngược lại càng tăng thêm áp lực cho hai người bên dưới. Một trong số hai người cúi đầu hành lễ, hành động này bình thường sẽ bị cho là sỉ nhục quốc thể (đại diện một nước cúi đầu trước nước khác là sỉ nhục quốc thể),

nhưng họ là một nước bại trận lại là kẻ khai chiến, nói sao đi nữa cũng là thế hạ phong, vậy mà nàng lại là người mở lời trước:

-Các vị sứ giả đi đường xa đến, không kịp chuẩn bị chu đáo, thật thất lễ! Trẫm tạ lỗi với các vị!

Thất lễ? Thư báo đã đến từ hai ba ngày trước, không kịp chuẩn bị mới lạ! Nhưng không ngờ, lời đồn quả không sai, tân đế của Hoàng Khánh là một nữ nhân, hơn nữa còn là một tuyệt sắc giai nhân. Trưởng sứ chân mày giật giật, tuy vậy, không hổ danh sứ thần, dù trong lòng đầy khó chịu nhưng vẫn giữ được nét mặt hòa nhã:

-Bệ hạ không cần áy náy, bốn sứ đến quý quốc là đề cầu hòa, hy vọng con dân lưỡng quốc ở biên giới có thể chung sống..

-Vậy chúng ta vào vấn đề!

Không để trưởng sứ nói hết câu, nàng thẳng tay cắt ngang:

-Bốn quốc cùng Ly Quốc xưa nay quan hệ không tệ, lần này chiến sự, cũng không hề có ý đuổi cùng giết tận, nếu quý quốc có ý, trẫm bằng lòng trao trả tù binh, xem như chưa có gì xảy ra...

-Bệ hạ nghĩ được như vậy...

-Nhưng mà...

Nàng nhấn mạnh chữ “Nhưng” để cắt lời rồi làm một giọng điệu bất đắc dĩ:

-Hoàng Khánh không giấu gì hai vị, là vừa trải qua đại nạn, lại gặp trận chiến này, thương vong cũng không ít, thật sự rất...

Nàng dừng lại giữa chừng như đó là một điều khó nói ra, trong đầu trưởng sứ bật ra một câu “Giả nhân giả nghĩa!”, ấy vậy nhưng nét mặt vẫn không đổi, chậm rãi nói:

-Bốn quốc hy vọng có thể trợ giúp quý quốc... xem như là bồi thường chiến phí...

-Vậy trẫm cũng không khách khí?

Một cổ phần nộ dâng lên trong lòng trưởng sứ, y nhìn sang người đi cùng, người đó cũng nhìn y, hai người trao đổi ánh mắt một lúc lâu, nàng vẫn làm như mình là người nhờ vả, kiên nhẫn ngồi chờ:

-Chuyện này... mời bệ hạ nói thử...

-Được, trẫm hy vọng có thể nhận được tám trăm vạn lượng vàng và vài thành trì... xem như bồi thường chiến phí...

-Tám... tám trăm vạn lượng?

-Không sai, vị trưởng sứ này... nhữ lực không tệ... là tám trăm lượng, có vấn đề sao?

-Cái đó... số tiền này... thực sự rất lớn...

-Nếu quý quốc không muốn trẫm cũng không thể ép, chỉ là... nhân lực trong nước hạn hẹp, e rằng không thể trao trả người...

-Chuyện này...

Vị trưởng sứ sắc mặt trắng bệch, y không dám tưởng tượng nếu cuộc thương thuyết này thất bại sẽ gây ra hậu quả gì, hơn nữa nếu đồng ý, khác nào khiến quốc khố giảm xuống thấy rõ, còn bị mất thêm vài thành trì, quay về phục mệnh chỉ có đường chết!

-Trẫm không có ý làm khó trưởng sứ đại nhân, chỉ là... thật khó xử a! Hay là ngài cùng Thác Bạt Tướng quân đây cùng thương lượng một lúc rồi mới quyết định đi?

-Hả?

Tiếng kêu hoảng hốt của trưởng sứ chấn động soái tướng, người đi cùng với y, vốn là một người hầu từ đầu đến cuối chỉ cúi đầu lắng nghe, nay từ từ ngẩng mặt lên nở một nụ cười chết chóc. Đôi mắt sắc bén của y mang đầy sát khí:

-Bệ hạ quả thực đúng như lời đồn đại, mưu trí quả thực sâu xa!

-Nhận được lời khen của vị Tướng quân bất bại, một đường cơ trí như ngài là một vinh hạnh cho trẫm!

-Bệ hạ thật khiêm tốn, có điều... bốn tướng bây giờ không còn là bất bại nữa... Bệ hạ từng gặp ta rồi sao?

-Chỉ là trực giác nói trẫm biết, thực khâm phục Thác Bạt Tướng quân một mình xâm nhập doanh trại của trẫm nga...

-Thật xấu hổ, bốn tướng từng tức giận bắt phục về thất bại này, nhưng hiện tại, trong lòng chỉ ngập tràn sự khâm phục đối với bệ hạ!

-Trẫm cứ nghĩ Tướng quân sẽ như bao kẻ khác, không phục khi thua một nữ nhân?

-Đã từng, nhưng bốn tướng xem trọng thực lực, không cần biết là ai, chỉ cần là kẻ mạnh đều đáng được coi trọng!

-Suy nghĩ của Tướng quân tuy khác người nhưng thật sự rất tiến bộ!

-Các vị tướng của bệ hạ cũng không phải là những kẻ tầm thường, vừa rồi ta có sát khí như vậy mà vẫn không ai có hành động gì.

-Ngài không nghĩ đó là bất cần sao?

-Không thể đơn giản như vậy, hai người phía sau bệ hạ cho hỏi là cao nhân phương nào?

Y nhìn về phía Lưu Hồ và Diệp Phúc, nàng nhẹ mỉm cười rồi trả lời:

-Chỉ là hai thị vệ tùy thân của trẫm, nói thế nào đi nữa cũng không thể sánh được với Tướng quân đây!

-Bệ hạ lại khiêm tốn rồi, hai vị kia, chính là cao thủ trong cao thủ, lần này bốn tướng... thua tâm phục khẩu phục!

-Vậy... vấn đề bồi thường chiến phí... có lẽ nên thay đổi...

Trưởng sứ mặt mày hớn hờ:

-Thay đổi?

Nàng giả vờ suy tư, tay xoa xoa cằm, giọng như đang tự nói với chính mình:

-Xem nào... mấy nghìn tù binh đã là tám trăm lượng vàng và vài thành trì, bây giờ có thêm Thác Bạt Tướng quân... không chừng phải triều cống mỗi năm..

-Cái gì?

Trưởng sứ nghe đến đó liền tái mặt, Thác Bạt bên cạnh vẫn nhàn nhạt cười:

-Bệ hạ quả thật tính toán rất giỏi!

Nàng ngẩng đầu nhìn y, nở nụ cười:

-Vậy sao? Nếu đã nghĩ như vậy, chắc Tướng quân sẽ không cho rằng trẫm sẽ để ngài đi một cách dễ dàng đâu nhỉ?

-Từ lúc bước vào đây ta đã nghĩ đến tình hình này, bệ hạ muốn gì cứ việc nói thẳng!

-Thác Bạt Tướng quân đã nói vậy, trẫm cũng không khách sáo, tuy nhiên, vừa rồi chỉ là bông đùa một chút, trẫm vẫn nghĩ nên nhận từ quý quốc tám trăm vạn lượng vàng cùng vài thành trì ở biên giới là đủ. Triều cống mỗi năm? Ai lại đuổi cùng giết tận như vậy, có đúng không Tướng quân?

-Bệ hạ thật bao dung!

-Trẫm còn tưởng Tướng quân sẽ giận vì đã đặt ngài ngang với binh sĩ bình thường..

-Nào dám nào dám, đều là người cả...

-Vậy việc này kết thúc tại đây, Hoàng Khánh sẽ nhận từ Ly Quốc tám trăm vạn lượng vàng cùng mười thành trì ở biên giới, xem như là bồi thường chiến phí!

-Được, bốn tướng sẽ hồi kinh và bẩm báo cho Hoàng thượng, đích thân bốn tướng sẽ hộ tống mang đến cho bệ hạ!

-Thật vinh hạnh!

Hai người chuẩn bị ra khỏi soái trường, Thác Bạt vừa nhắc mình cửa vừa quay đầu lại hỏi:

-Phải rồi, Chiến Thần đại nhân hiện đang ở đâu, sao lại không thấy tới?

Nàng nhú mày, rõ ràng muốn chọc tức! Ngọn lửa tức giận bùng lên trong nháy mắt, sau đó liền biến thành một nụ cười lãnh khốc:

-Ngài ấy còn nhiều chuyện phải làm, dù sao chúng ta không phải kẻ khai chiến, nên đương nhiên bận rộn thu xếp...

-Vậy sao? Bốn tướng còn muốn thăm hỏi Chiến Thần đại nhân, nghe nói... ngài ấy bị thương không nhẹ, không biết là đã khỏi hay chưa?

“Còn không phải là do nguoi gây ra sao?”

-Trẫm thay mặt ngài ấy tạ hảo ý của Tướng quân, nếu còn đi xử lý sự vụ được, đương nhiên... đã không sao rồi!

-Vậy bốn tướng yên tâm rồi, hy vọng ngày nào đó sẽ được diện kiến thỉnh giáo “Chiến Thần”

-Trẫm chắc chắn ngài ấy cũng rất mong được gặp Tướng quân!

-Hahaha...

Thác Bạt cười lớn, hào sảng ra khỏi soái trường. Nàng đập mạnh tay xuống chiếc bàn trước mặt khiến nó gãy ra làm đôi.

Các vị tướng quân đứng đó hứng chịu cơn thịnh nộ của nàng, trên trán lăn xuống vài giọt mồ hôi. Chỉ có Lưu Hồ và Diệp Phúc vẫn im lặng nhìn về phía trước... trầm mặc xem như không thấy...

-Hahaha...

Bỗng có một tiếng cười vang lên, phá tan bầu không khí ngưng ngập, cả doanh trại... à không... cả Hoàng Khánh, chỉ có một người dám cười vào lúc này!

Thiên Bảo từ trong soái trường bước ra, tiểu ý còn đọng trên khuôn mặt:

-Ta đã nói rồi không phải sao? Cứ khẳng khái nhốt ta bên trong, bây giờ bị người ta chọc tức!

Các vị tướng đứng nghe, cả hai Cẩm Y vệ đều có cùng một suy nghĩ: “Không phải vì ngài sao?”

Nàng thở ra một hơi lấy lại nét mặt trầm tĩnh:

-Còn không xem lại mình? Mấy ngày trước là ai thậm chí không thể đứng vững?

-Đó là chuyện của mấy ngày trước... bây giờ là bây giờ!

-Được, khỏe rồi chứ gì? Tốt, để cho trẫm không trở thành kẻ nói dối, sự vụ cần phải xử lý, giao cho Thân vương!

-Cái... Được! Tốt rồi, muộn muộn ta giỏi rồi...

Mấy kẻ chứng kiến nhìn cười đến nội thương, nhìn nét mặt đau khổ của Thiên Bảo giống như đang nói “Ta thật giỏi, cái miệng hại cái thân rồi!”

-Các khanh, Hoàng Giang chi chiến kết thúc thắng lợi, mau loan truyền tin này về kinh thành, cho dân chúng cùng chung vui, sắp xếp cho dân thành Trường Ca quay lại thành. Hai ngày nữa sẽ hồi kinh!

-Dạ! Bệ hạ anh minh! Hoàn Thiên để vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Khắp soái trường vang vọng tiếng tung hô, vị vua mà ai nấy đều tôn sùng...

Sau khi rời khỏi doanh trại Hoàng Khánh, Thác Bạt từ đầu đến cuối đều làm bộ mặt như khổ đại cừu thâm, khiến ai nấy đều phải tránh thật xa, viên trưởng sứ đánh bạo đến gần:

-Tướng... tướng quân? Nữ nhân đó...

-Nàng ta không phải một kẻ tầm thường, không ngờ trên đời lại có một người như nàng ta vậy!

-Chuyện đó...

-Hoàng Khánh có được nàng ta trị vì, e rằng bất cứ quốc gia nào... mười năm sau cũng không thể thắng một cuộc giao tranh!

-Có phải là hơi quá không? Hạ thần thấy... nàng ta chỉ là kẻ kiêu ngạo...

-Nàng ta đủ mạnh để kiêu ngạo, một kẻ yếu đuối như các nguoi sẽ không thể nào hiểu được!

Y dừng một chút, lại tiếp tục nói với trưởng sứ:

-Những gì diễn ra bên trong soái trường, đều đã được nàng ta sắp đặt dự đoán sẵn!

-Ngay cả việc... ngài trà trộn?

-Đó là điểm mấu chốt, với sự xuất hiện của ta, nàng ta đã nắm chắc phần thắng trong tay. A~ không ngờ ta lại đánh giá thấp nữ nhân này!

-Trưởng quân... còn điều kiện...

-Ta sẽ đích thân cầm báo với Hoàng thượng!

-Nhưng quốc khố sẽ...

-Hừ! Mấy kẻ đó... không dám gặp nạn bỏ chạy đâu! Nếu không ta lập tức đến tận Hoàng cung của chúng!

Trong mắt Thác Bạt, mấy tên Hoàng đế ngu muội kia hoàn toàn không thể sánh bằng một góc váy của nữ nhân đó...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tương ngộ cổ nhân ...

Hoàng Giang chi chiến đại thắng, binh lính Hoàng Khánh hát vang khúc ca khai hoàn hồi kinh.

Sau trận chiến, binh lực Ly Quốc đại thương, Liên minh trong bóng tối cũng tan rã, khiến Ngũ đại cường quốc bước vào thời kì yên bình không giao tranh, bách tính thiên hạ cũng theo đó mà sống trong bình an.

Mà người đã làm nên bước ngoặt trọng đại này, hiện đang ôm đầy phiền muộn ngồi dưới gốc cây ngắm Vọng Nguyệt trì!

Một nam tử bạch y xuất hiện trước nàng, nàng trên người vẫn còn vận long bào, chứng tỏ... vừa mới thượng triều đã chạy đến nơi này...

-Không nên ngồi đây, sẽ làm bẩn long bào, mất uy nghiêm!

-Con mặc kệ, sư phụ, người nhất định phải đi sao?

-Đúng vậy!

-Không thể lưu lại?

-Không thể!

-Vì sao? Dù gì người cũng không có gì để làm..

-Không phận sự, lưu lại trong Hoàng cung quá lâu, khó tránh dị nghị.

-Kẻ nào dám dị nghị chứ?

-Nghĩ nhĩ!

Hắn nhẹ giọng nhắc nhở, vẫn là cứng đầu như vậy? Thở ra một hơi dài, hắn dịu giọng:

-Đừng bướng bỉnh, quyền lực không phải để lạm dụng!

-Sư phụ...

-Ta không phải sẽ đi luôn, thỉnh thoảng sẽ quay lại thăm con!

-Thật sao?

-Thật!

-Người hứa?

-Ta hứa!

-Vậy con không ngăn cản người nữa!

-Chú ý lễ nghi! Đế vương một nước, không phải đùa giỡn!

-Con...

-Ta đi đây, từ nay không được tùy tiện mạo hiểm, ngoan ngoãn chú tâm làm vua, chú ý bảo trọng thân thể!

-Đồ nhi đã ghi nhớ!

-Tốt!

Hắn hóa thành một đạo bạch quang hướng phương Nam mà bay đi, gương mặt tươi cười của nàng thoáng chốc trở thành buồn bã, ủ rũ quay về điện...

Một tháng sau khi sư phụ hồi sơn, nàng chậm chậm bước trên lối đi lát đá, xung quanh là vô số những loài hoa đủ màu sắc, kể cả những thứ thảo mộc khắp thiên hạ tìm không thấy, ánh dương dịu dàng chiếu xuống sườn ẩm ướt, nàng ngửa mặt nhìn trời, tham lam hít vào một hơi không khí trong lành.

Bỗng từ phía xa vọng lại một giọng hát, khiến nàng giật mình kinh ngạc, bình thường ngoại trừ nàng, cũng không mấy người qua lại Ngự Hoa viên, người này lại có thể ở đây ca hát? Nhưng mà giọng hát này, ca từ này, kể cả giai điệu... đều rất quen thuộc, làm tâm trạng nàng bỗng dưng chùng xuống, một cảm giác kì lạ mơ hồ dâng lên trong tim...

“Ve vừa gọi hạ đã thấy đông về tuyết rơi

Chớp mắt đã qua một kiếp luân hồi

Dẫu có đắc đạo tu tiên, cũng chẳng thể biết trước được duyên phận

Ẩn giấu trong bức họa màu trắng kia nét chấm phá non sông trầm mặc

Thật khó để có thể họa nên dung nhan của người, không vương chút bụi trần

Vì ai mà suốt đêm dài tâm tư lay động không ngủ được

Con gió lùa, ngọn đèn chập chờn nép sau màn trúc đứng đưa nhòe theo giấc mộng

Ánh trăng chiếu rọi ngàn năm

Vạn vật đã đổi, thương hải tang điền

Cũng đành im lặng đón nhận sự hủy diệt của định mệnh

Nếu yêu người, sẽ trở thành tội đồ lưu lại ngàn năm

Nhưng bỏ lỡ hạnh phúc này, cuộc đời coi như chẳng còn gì đáng để ta lưu tâm

Dẫu cho ngàn đời sau chê cười

Ta vì yêu người mà trở nên u mê, ngu muội

Cũng không hề hối hận vì đã đặt niềm tin nơi người...”

Khúc ca kết thúc, nàng chợt nhận ra, giai điệu này, chính là khúc nhạc mà sư phụ từng đàn cho nàng nghe, lẽ nào là sư phụ đã quay lại? Nàng vội tiến đến nơi phát ra tiếng hát, là ở một cây đại thụ chính giữa Ngự Hoa viên, trên đó có một người, toàn thân vận hắc y đáng vẻ tiêu sái phe phẩy chiết phiến, mái tóc ánh đỏ mà mịn dài, đôi mắt đỏ rực tựa ngọn lửa đang bùng cháy, một ấn kí lạ mắt đen sẫm giữa mi tâm, đôi môi khẽ hé mở làm lộ một chiếc răng nanh trắng trắng đầy dụ hoặc. Nhưng tóm lại, đây rốt cuộc là nam hay nữ? Nàng ngây ngốc ngược nhìn, cứ tưởng trên đời này không ai có thể sánh bằng sư phụ, nhưng người đó... cùng với sư phụ chính là kẻ tám lạng người nửa cân!

Người đó thấy nàng nhìn mình ngây ngốc liền cất tiếng cười, một tiếng cười trong trẻo hào sảng, khuyh đảo chúng sinh.

-Thế nào, vị cô nương này, ta đẹp lắm sao?

Nàng giật mình choàng tỉnh, nhận ra mình có phần thất thố, ngập ngừng hỏi:

-Vị này... là ai? Tại sao lại ở nơi này ca hát?

-Ta là ai? Ta làm sao biết ta là ai? Chuyện đó quan trọng lắm sao?

Hắc tuyến đầy mặt, nàng gạt đi giọt mồ hôi không tồn tại, bình tĩnh hỏi lại:

-Vị tiên nhân này, không biết đến đây có chuyện gì?

-Tiên nhân? Ta và cô nương chỉ mới vừa gặp, sao lại biết ta là tiên nhân?

-Người đẹp như vậy... và lại... không phải là người trong cung...

-Chỉ như vậy mà đã kết luận ta là tiên nhân, ai nha, tuy tiên rất đẹp nhưng ta lại không tầm thường như vậy đâu haha...

-Vậy cho hỏi, người rút cuộc là ai?

-Nếu ta nói, cô nương sẽ biết ta là ai chẳng?

-Nếu không nói, ta lại càng không biết!

-Đôi đáp rất khá nga, ta nói, ta tên Hắc Huyết Thương!

-Hắc... Hắc Huyết Thương?

-Nét mặt đó... biết ta là ai sao?

Nàng vừa nghe tên liền bị một phen chấn động, không tự chủ mà lui về sau mấy bước, tuy nét mặt vẫn giữ được điềm tĩnh nhưng trong lòng đã sóng to gió lớn như Hoàng Giang!

Nàng từng đọc qua Kiếm phổ, có một loại thần khí hoàn toàn trái ngược với Hàn Băng kiếm của sư phụ, là một thanh kiếm sinh ra nơi cực nhiệt, tại một miệng núi lửa ở phương Bắc, thân đỏ như ánh lửa, hấp thụ lệ khí suốt mấy nghìn năm, mang cái tên Xích Hóa Diễm, mà chủ nhân của nó, cũng là một kẻ có thể sánh ngang với sư phụ, Hắc Huyết Thương, Đại ma đầu thống lĩnh hai phái yêu ma!

Kẻ đó... đừng nói chính là kẻ này?

Nàng đưa tay ra, một tiếng rít xé gió vang lên, Hàn Liễu kiếm yên vị trên tay, dù có kiếm nhưng nàng vẫn không kiềm được mà run rẩy:

-Ngươi... đến đây làm gì?

-Bình tĩnh, ta chỉ là bay mỗi chân nên dừng lại nghỉ ngơi thôi, ai ngờ lại dừng trúng nơi này chứ?

Y tiêu sái nói, mặc kệ sát khí của nàng, chiết phiên vẫn phe phẩy, còn làm ra một vẻ mặt vô tội đáng thương. Nàng hạ kiếm xuống, dù sao nàng cũng không muốn phải đấu với y một chút nào.

Hắc Huyết Thương nhìn nàng chăm chú, sau đó lại nhìn sang Hàn Liễu kiếm trên tay nàng, một phen chấn động:

-Ngươi... ngươi... là đồ đệ của Hạ Tử Thiên?

Nói cả nửa ngày cuối cùng mới xong được một câu, lại còn lảm bảm những câu mà nàng nghe thế nào cũng không thông:

-Thảo nào... nhưng không giống lắm, hần đã khẳng định như vậy... còn cả mấy cái báo cáo...

-Ngươi đang nói cái gì?

Nàng khó hiểu nhìn y lảm bảm với chính mình, sau một cái chớp mắt, y lập tức khôi phục vẻ mặt tiêu sái, hỏi nàng:

-Ngươi thật sự là đệ tử của Hạ Tử Thiên?

-Đúng vậy.

Nàng phát tay, Hàn Liễu kiếm tan biến vào hư vô.

-Ngươi cũng thật thú vị, biết ta là ai, còn cả gan cất kiếm?

-Ngươi thử nói tại sao ta phải sợ ngươi?

-Ngươi... Nè, ta là Đại ma đầu nha, là Ma quân, đối mặt với ta mà dám cất kiếm đi, không cần mạng nhỏ của mình nữa rồi sao?

-Ngươi muốn hại ta?

-Dĩ nhiên không, ngươi không cần mạng, ta cần, ta mà đụng đến ngươi, nói thử xem sư phụ ngươi có đến tận Thánh điện của ta mà quỳ nát, sau đó đem ta băm thành trăm mảnh không?

-Nếu vậy, ta tại sao phải sợ ngươi?

-Ngươi... ngươi... ta...

Người người ta ta cả nửa ngày cũng không thể thốt lên được thêm một câu, được lắm, quả là hảo đồ đệ của Hạ Tử Thiên. Cái tên chết bầm đó, dám đem nàng dạy dỗ thành thế này? Còn đầu tiểu nữ nhân khả ái đáng yêu nữa?

Cuối cùng, chỉ có thể thờ dài, bắt chuyện lại từ đầu vậy:

-Người không sợ ta cũng được, nhìn người như đang có tâm sự?

-Tại sao ta phải nói với người?

-Người có biết sư phụ mình năm xưa bế quan ở đâu không?

Nàng tròn tròn mắt nhìn hắn “Nói chuyện có liên quan chút đi!”. Lại thấy y như đang rất quan tâm, liền lắc đầu trả lời:

-Chuyện đó ta làm sao biết được?

-Ai nha, có một băng động tên là Áo Hàn Bích Động nằm ở phía Tây Hàn Nguyệt điện, người có biết nó chăng?

-Không biết!

-Năm xưa sư phụ người chính là bế quan ở đó nga~

-Người nói với ta chuyện đó để làm gì? Đừng hòng lợi dụng ta đối phó sư phụ!

-Ta chỉ nghĩ... tâm sự của người, biết đâu có thể giải ở đó...

-Thật vậy sao?

-Ta không biết nga, ngay cả tâm sự của người là gì ta còn không biết, chỉ đoán vậy thôi...

-Đa tạ!

-Thôi, ta đi đây!

Y liền hóa thành một đạo hồng quang nhắm phương Bắc mà bay tới...

Tại một thác nước cách Hoàng cung hai trăm dặm về hướng Bắc...

Một bóng hắc y nhẹ nhàng đáp xuống, dùng tiếng thác đổ để giấu đi tiếng thờ dài:

-Ta hại nàng? Đòi này của ta, ngoại trừ dung mạo này, chỉ có nàng... là người quan trọng nhất, dù có đánh đổi cả thiên hạ, quyết không để nàng chịu khổ... thêm lần nữa!

Y nhìn bóng mình dưới nước, khẽ thờ dài, dù Tử Thiên muốn che giấu, y cũng không muốn, làm vậy không khác nào lừa dối nàng, càng khiến nàng khi phát hiện ra sự thật càng thống khổ, y không thể nhẫn tâm được như vậy, chỉ riêng với nàng... là không thể! Chính vì vậy, Tử Thiên càng muốn che giấu, y càng muốn nàng tìm ra, dù nàng sẽ tổn thương, nhưng y nhất định sẽ ở bên cạnh nàng!

Bạn đang đọc truyện *Người Có Từng Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Lại biến cố

Hoàng cung, chính điện...

-Khởi bẩm bệ hạ, tuy gần đây mọi việc đã gần như trở lại bình thường, nhưng có nhiều tin báo lại, ở khu vực ngoại thành phía Đông và phía Tây đều thường có quái thú xuất hiện phá hoại, dường như còn ăn thịt người...

-Có cả chuyện này sao? Tổng Thống quân...

Tổng Thống quân ở bên cạnh nghe gọi liền trả lời:

-Hạ thần đã đích thân đi xem xét, quả thật đúng là có chuyện này...

-Lại còn có loại chuyện này? Diệp Phúc!

Nàng lớn tiếng gọi, một hắc y nhân từ bên ngoài nhảy vào giữa chính điện, không ai thấy bất ngờ vì chuyện này, từ sau Hoàng Giang chi chiến, Cẩm Y vệ liên tục được điều động, chỉ cần nàng hô một tiếng, toàn bộ có thể xuất hiện ngay lập tức. Nàng đưa tay ra hiệu cho y đến gần, thấp giọng đủ để hai người nghe thấy:

-Khanh đi điều tra kĩ cho trẫm, rốt cuộc là sự tình thế nào, cố gắng ghi nhớ kĩ hình dáng loại quái thú đó, nhanh chóng về phục mệnh!

Hắc y nhân khẽ gật đầu rồi nhảy ra ngoài, nàng điềm tĩnh nhìn xuống:

-Sự việc lần này trẫm muốn đích thân đi điều tra thử!

-Bệ hạ, sự việc trọng đại, khẩn xin bệ hạ tam tư!

Tổng Tướng quân cùng văn võ bá quan đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh hô lớn:

-Khẩn xin bệ hạ cân nhắc kĩ!

-Bệ hạ, nếu người có mệnh hệ nào thì...

Nàng sợ nhất chính là cái loại tình huống này, tại sao cứ nhất định mang an nguy của nàng ra làm cái có? Lại còn đồng lòng như vậy... trời ạ, dù có từ chối các người, cũng áy náy lắm có biết không?

-Được rồi, đứng lên hết đi, trẫm đã quyết định sẽ đi điều tra một chuyến, không cần phản đối vô ích, bãi triều!

Nàng đi một nước ra ngoài, không thèm ngoảnh đầu nhìn lại.

.

Trong một tiểu đình bên Vọng Nguyệt trì, Hoàn Thiên đế hiện tại đã thay y phục... nằm dài trên chiếc bàn đá, bên cạnh chỉ có một hồng y nam tử:

-Muội thích mạo hiểm như vậy từ lúc nào?

Nàng thờ dãi một hơi:

-Huynh cũng muốn cản muội?

-Dĩ nhiên ta biết, có cản muội cũng không nghe, ta... là kẻ nào?

Thiên Bảo nói được nửa chừng, liền quay lại phía sau, phía sau xuất hiện một hắc y nhân đang mỉm cười, đến trước hai người quỳ xuống:

-Diệp Phúc đã về, thưa bệ hạ!

-Ngươi đã về cũng không cần phải lén lút như vậy!

Thiên Bảo uể oải ngồi xuống, hại y lo lắng vô ích rồi:

-Xin lỗi Thân vương, là Diệp Phúc ham chơi! Nhưng vẫn còn non kém, không thể qua mắt Thân vương...

-Tất cả bí kĩ ẩn thân của các ngươi ta đều biết rõ, lần này ngươi có thể che giấu khí tức, khiến ta không nhận ra là ai cũng đã rất tốt rồi!

-Đa tạ Thân vương khen ngợi!

-Bảo cáo đi!

Nàng chán nản ngồi thẳng dậy, không nặng không nhẹ ra lệnh:

-Xin lỗi bệ hạ, thần vô ý! Những gì thần thu thập được cũng không khác tin tức từ Tổng Tướng quân là bao, nhưng có một điều, đám quái thú đó... dường như đang hướng về phía Nam...

-Phía Nam? Liệu có phải Thái Bạch sơn có chuyện gì rồi không?

-Thần không dám khẳng định...

-Được rồi, khanh lui xuống trước, báo với Lưu Hồ, hai ngày nữa hai ngươi theo trẫm xuất cung!

-Dạ.

Diệp Phúc gật đầu rồi cúi đầu hành lễ sau đó lui ra. Nàng quay sang Thiên Bảo:

-Huynh định nói gì?

-Muội có dự định thế nào?

-Muội... có lẽ sẽ quay lại Thái Bạch sơn...

-Ta đi cùng muội!

-Không được!

-Vì sao?

-Rất nguy hiểm!

-Nếu nguy hiểm, muội cũng không được đi!

-Huynh... Người đâu?

Theo tiếng gọi của nàng, vài ba hắc y nhân xuất hiện, nàng đứng dậy ra lệnh:

-Bất Thiên Bảo Thân vương nhốt lại, hai ngày sau, thả đi rồi mới được phép thả ra!

-Muội...

-Tuyệt đối không được kháng lệnh thả ra, y trốn thì bắt lại, kháng cự thì đánh ngất, dù có đánh gãy chân y cũng không được để thoát!

-Nghĩ nghĩ!

-Còn không mau thi hành?

-Các ngươi dám?

Thiên Bảo trừng mắt nhìn đám hắc y nhân, cả đám người kẹt giữa hai người họ... tiến thoái lưỡng nan a~

-Bệ... bệ hạ?

-Mau bắt lại!

-Được lắm, nếu có bản lĩnh thì đến đây!

Hắc y nhân mấy người đều quỳ xuống:

-Bệ hạ thứ tội... chúng thần không thể...

-Được lắm, các ngươi tạo phản rồi, tất cả đều muốn làm phản rồi!

Nàng giận đùng đùng rời đi, một trong số hắc y nhân nhìn sang Thiên Bảo cầu cứu, y nở một nụ cười:

-Để đó cho ta, chuyện lần này... sẽ không trách tội các ngươi đâu...

Nói rồi liền đuổi theo nàng, bỏ lại mấy người... ngờ ngác quỳ ở đó... Mấy kẻ đó thâm oán hận trong lòng, nếu có Tứ gia ở đây thì tốt quá, còn có người ra lệnh cho họ phải làm gì, ai nha, Tứ gia a~ Cẩm Y vệ thiếu người... thật sự sắp loạn rồi~~

Hai huynh muội kẻ năn nỉ, người cự tuyệt, kẻ đeo bám, người tránh né, lồi lõm kéo kéo cả mấy ngày, khiến Hoàng cung một phen náo loạn, cuối cùng... Hoàn Thiên đế như vậy mà... da mặt mỏng hơn Thiên Bảo Thân vương... nên kết cục chính là Thân vương mặt dày toàn thắng!

Sau khi an bài việc triều chính, nàng, Nhi Song, Thiên Bảo cùng hai Cẩm Y vệ là Lưu Hồ, Diệp Phúc, cùng nhau lên đường.

Mất hết hai ngày mới có thể ra khỏi kinh thành, vùng ngoại thành hiện tại đã trở nên hoang vu, tiểu thôn mới được xây dựng lại không lâu đều bị bỏ hoang, toàn bộ giống như bị phủ lên một luồng hàn khí lạnh lẽo đến thấu xương, chìm trong sự yên tĩnh đến rợn người...

Bỏ qua cảm giác khó chịu trong lòng, năm người tiếp tục hướng về phía trước, cuối cùng dừng chân nghỉ lại tại một ngôi miếu hoang nho nhỏ, dường như nó chính là cái mà nàng từng nghỉ lại trước đây.

Đoàn người mệt mỏi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, chỉ có một người vẫn mãi không thể chợp mắt, nàng luôn tự hỏi, vì sao quái thú lại có những hành động như vậy? Cái gì đã kích thích chúng? Lại càng thêm đắn đo khi nhớ về câu nói cuối cùng của Mạc Thừa tướng: “Vận mệnh Hoàng Khánh sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy trong tay Hoàn Thiên Nghi!”, liệu đúng là như vậy chăng?

Nàng lác đầu thờ dài, đứng dậy rồi đi, rào bước đi dạo trong khu rừng tĩnh lặng, không hề nhận ra mình đã vô tình bước vào lãnh địa của quái thú...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chuyện cũ hé lộ

Nàng đang thất thần đi dạo, bỗng dưng phát hiện xung quanh yên tĩnh đến kì lạ, thậm chí tiếng kêu của côn trùng cũng không có, tiếng gió khe khẽ lùa qua kẽ lá...

Từ trong bóng tối, một đôi mắt đỏ ngầu đang chăm chú nhìn về con mồi trước mặt.

Nàng đề cao cảnh giác liếc mắt nhìn xung quanh, bàn tay đặt lên chuôi kiếm bên hông. Bất chợt có một thứ gì đó rất lớn lao đến chỗ nàng, kéo theo một đồng cát bụi khiến cây cối nghiêng ngả.

Nàng nhú mảy nhìn vật vừa xuất hiện, trước mặt nàng là một con Nhân Dương cao hơn 3 trượng, đầu dê thân người, hai chân móng guốc đầy lông lá, bộ lông màu xanh lam đậm càng làm tăng thêm vẻ quái dị của con thú, trên tay còn cầm một thanh cự đao thật lớn, đôi mắt nhìn nàng đỏ ngầu như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Khó khăn rồi đây” Nàng tự nhủ, với loại quái thú cao cấp như này, còn mang theo vũ khí, chính là loại ăn thịt các tu sĩ để nâng cao tu vi, thanh cự đao đó, một khi nàng tiếp cận khẳng định liền bị nó đánh bật ra, và lại, cầm một thanh cự đao như vậy, cử động lại không có một chút gượng gạo?

“A~~ tại sao lại có loại quái thú cao cấp như vậy dưới chân núi Thái Bạch?”

Dù có ca thần cũng không thể làm nàng thoát khỏi tình cảnh này, nó khẳng định cũng không để nàng đi dễ dàng. Đến nước này, chỉ có liều mạng thôi!

Người chưa nghĩ kiếm đã động, bạch y thân ảnh như đang nhảy múa dưới ánh trăng. Hàn Liễu kiếm chạm vào cự đao vang lên một tiếng “keng” vang dội. Nàng thâm cảm tạ trời đất, nếu trên tay nàng là thanh kiếm bình thường, có lẽ nàng hiện tại chính là khúc không được cười cũng không xong.

So hơn trăm chiêu, quái thú vẫn không hề có dấu hiệu mệt mỏi, còn nàng, hơi thở đã thập phần gấp gáp, mấy lần may mắn tránh được đòn chí mạng. Nàng bậc lùi ra xa rồi ngự phong bay lên tạo khoảng cách, vung mạnh thanh kiếm trên tay, nàng bước chín bước rồi lại thêm chín bước, miệng niệm chú, Thái Bạch Chân Quyết được thi triển, Hàn Liễu kiếm lơ lửng phía trước, từ một kiếm hóa thành ngàn vạn ảo ảnh, nàng đánh mặt vung tay, ảnh kiếm lập tức lao xuống mục tiêu, ánh trăng sáng phía sau làm cho bạch y nữ tử thêm thập phần kiều mị. Con quái thú nhận đủ số kiếm liền chao đảo, còn nàng sắc mặt trắng bệch phun ra một búng máu, thấm đẫm vạt áo.

Ngay trong khoảnh khắc nàng gần như rơi xuống, phía xa phóng lại một thanh kiếm đỏ rực tựa ngọn lửa, một nhát chém xuống khiến quái thú tan vào hư vô. Một nam nhân vận hắc y xuất hiện trước mặt nàng, ánh mắt hiện rõ nỗi lo âu, bộ dạng gần như hoảng sợ, mái tóc đỏ rực rối loạn tung bay, y dùng một giọng điệu khẩn trương hỏi nàng:

-Ngươi không sao chứ? Bị thương rồi? Chết tiệt, mau ngồi xuống!

-Hả?

Nàng ngờ ngạc hỏi, lại học ra một ngụm máu tươi. Chưa kịp định hình đã bị y ấn ngồi xuống dùng nội lực trị thương, trong chớp mắt vết thương đã lành trở lại:

-Thấy trong người thế nào? Có còn đau ở đâu không? Nè, làm gì mà im lặng, trả lời ta coi!

-Ngưng! Ngươi nói nhanh như vậy không sợ cắn phải lưỡi sao? Thứ nhất, ta không sao, đa tạ ngươi, thứ hai, sao lại giúp ta, không phải ngươi và sư phụ ta trước giờ không ưa nhau sao?

-Á... à... ừm... ta... ta chỉ là không thể thấy chết mà không cứu...

-Không phải ngươi nói mình là người xấu, là Đại ma đầu sao, cần gì phải khẩn trương như vậy?

-Ta... ta... dù sao thì ta không thể thấy chết mà không cứu, dù là ngươi hay ai khác, và lại... chỉ có sư phụ ngươi không ưa ta, ta nói không ưa hẳn khi nào?

-Được được, đa tạ ngươi! Ngươi cứu ta... là vì sư phụ?

Y ngẩng đầu nhìn trăng, ánh mắt tràn ngập bi thương, giọng buồn buồn:

-Không hề nha, ngươi đừng có nghĩ ta nể mặt sư phụ ngươi nên mới cứu ngươi, ngươi nghĩ ta sợ hấn? Ta chỉ làm những gì ta muốn, lúc này ta thấy ngươi tuy sắp thua nhưng vẫn cố thi triển Thái Bạch Chân Quyết, là khâm phục sự kiên cường của ngươi thôi, không thể để một tiểu cô nương vừa đẹp vừa có tài năng như vậy chết được đúng không? Nhưng mà chiêu đó có bao nhiêu nguy hiểm, sư phụ ngươi không nói gì với ngươi sao?

-Đương nhiên có, sư phụ nói chiêu này hao tổn chân khí, có hại cho tu vi, khuyên ta chỉ nên dùng vào lúc cấp bách.

-Nếu đã vậy ngươi không nên dùng nó mới đúng, bỏ chạy là được, hà tất phải liều mạng?

-Ta cũng không biết vì sao, lúc đó chỉ nghĩ ta phải dốc hết sức làm những gì có thể làm, như vậy dù có chết cũng không còn gì hối tiếc. Mà, vì sao ngươi biết nó, không phải đó là bí kỹ của Thái Bạch sao?

-Trước đây từng thấy qua, ngươi là người quan trọng, đừng có lúc nào cũng liều mạng, cũng nên nghĩ nếu không có ngươi, bách tính sẽ thế nào.

-Ngươi nói giống sư phụ ta thật, nếu đã nói vậy, ngươi biết ta là ai rồi sao?

-Trên đời này ta không có chuyện gì là không biết!

-Được như ngươi cũng tốt, có thể biết mọi thứ!

-Ta không có lợi hại như vậy, chỉ có một thứ vĩnh viễn ta không thể hiểu được, đoán thử xem!

-Không phải ngươi vừa nói không có gì không biết sao?

-Đoán thử đi!

-Không đoán ra...

-Chỉ có một chữ “tâm”

-“Tâm”?

-Nhân tâm là thứ khó đoán nhất trên đời, có nhiều chuyện mà ta có nghĩ bao lâu cũng không thể hiểu nổi.

-Không sai, được rồi, ta không nói chuyện với ngươi nữa, ta phải trở lại..

Vẫy tay chào tạm biệt, y ngồi bệch xuống mặc kệ hắc y lăm lem bụi bẩn, chợt nhận ra bản thân cũng ích kỉ như Hạ Tử Thiên vậy. Đã vô số lần y tự nhắc bản thân, rằng nàng không còn là nàng trước kia, tuyệt đối không được nhầm lẫn, nếu không sẽ cực kì có lỗi với nàng, vậy mà vừa rồi khi lao đến cứu nàng, trong mắt chỉ có hình ảnh của tiểu cô nương khi xưa, nụ cười của nàng, vẻ kiên cường của nàng, không phải người hiện tại, nàng không phải sẽ giận mình chứ? Kí ức chậm rãi quay về, khoảng thời gian vui vẻ nhất đời y...

Bên bờ một con sông, bạch y thiếu nữ đang ngự phong bay lên, xung quanh là ngàn vạn ánh kiếm, nàng nở một nụ cười tinh nghịch phát tay, ánh kiếm liền lao đến chỗ y, y nhẹ lách người tránh né, trên môi cũng nở nụ cười, chiết phiến khẽ phát, ánh kiếm lại hướng nàng bay đến:

-Trả cho muội!

-A...

Ánh kiếm bay đến chỗ nàng, nàng nhắm chặt mắt lại, đột nhiên, ánh kiếm đều tiêu tán, Hàn Liễu kiếm đáng thương rơi xuống mặt đất đầy sỏi đá. Nàng đáp xuống, đôi má hồng hồng phồng lên vì giận dữ, càng khá ái đáng yêu. Y tiến đến chỗ nàng, phía xa cũng có một nam nhân, trên người vận thanh y, nhắm chán đi đến:

-Huynh... đồ đáng ghét!

Nàng làm mặt quỷ trách cứ, núp phía sau thanh y nam tử, khiến y chỉ muốn lòi nàng vào lòng nhéo nhéo cái khuôn mặt đáng yêu đó:

-Ngươi muốn chết, làm ơn chết một mình, đừng lôi ta theo!

Thanh y nam tử cũng trách nặng vài câu, y lại mặt dày mỉm cười:

-Ta cũng không muốn chết nha~

-Muội ấy mà bị thương, ngươi không muốn chết cũng phải chết!

-Ngươi... ngươi thế nào lại mang Tử Thiên ra dọa ta? Ta... ta sợ hấn chắc?

-Ngươi không sợ? Vậy ta liền đi nói hấn, ngươi suýt chút nữa làm Nghi nhi bị thương?

-Áy áy, Đường ca ca~~~~

-Chỉ có Nghi nhi mới được gọi!

-Người... được rồi mà~ ta sai, là ta sai, chỉ đùa thôi, Nghi nhi cũng là muội muội ta, lẽ nào ta lại làm muội ấy bị thương? Đúng không Nghi nhi?

Y nhìn nàng cầu cứu, nàng lại làm mặt quỷ với hắn. Trong lòng Hắc đại nhân thầm ca thán.

-Hắc ca ca xấu xa! Muội chỉ muốn khoe kiếm pháp Thái Bạch Chân Quyết mà Đường ca ca mới dạy, huynh lại... không nể mặt gì hết!

-Được rồi, là ta sai, ta sai, tha lỗi cho ta đi a~

-Huynh nể mặt chút, nhận hết đám ảnh kiếm đó cũng không làm rách một góc áo của huynh mà!

-Được được được, ta ở đây cho muội đâm, muốn đâm bao nhiêu cũng được, đừng nói lại với sư phụ muội nga, muội không muốn gặp lại ta nữa sao hả?

-Xi!!!!!!!!!!

Nàng nhăn mặt trêu chọc y, tiểu muội muội này... quá đáng yêu a~

Nàng dịu dàng như vậy, đáng yêu như vậy, lại vì Hạ Tử Thiên mà trở thành con người hiện tại, cái tên chết bầm đó, bỏn đai gia dù không muốn hận cũng phải hận!

Đột nhiên sắc mặt bỗng ngưng trọng, y hoàn toàn không phải ngẫu nhiên đi qua nơi này. Nghe người báo lại, quái thú có dị tượng, hơn nữa toàn bộ đều hướng về đây, đánh thức cả con Nhân Dương này... “Là phong ấn có vấn đề sao?”

Chết tiệt, vừa rồi đến Hàn Nguyệt điện, không thấy Tử Thiên đâu, cái tên chết bầm đó không biết đã chạy đi đâu rồi! Chính vì hắn đi mất nên mới thành ra như thế này!

“A~~~~, tên hỗn đản người, chết ở đâu rồi?” Vò đầu bứt tóc một hồi, đột nhiên đứng bật dậy “Người... người đừng có nói với ta là người đi gặp hắn nhá?????”

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Hồi sơn

Khi nàng quay lại ngôi miếu, trời cũng vừa sáng, họ nhìn thấy nàng liền lập tức tỉnh ngủ, tròn mắt nhìn, nàng nhìn lại mình, bạch y lấm lem bùn đất, còn loang lổ vết máu, đành gượng cười bất đắc dĩ. Thiên Bảo nhào đến:

-Muội sao vậy? Đánh nhau? Té ngã?

Nàng đơ người, cảm giác như... y và kẻ nàng vừa gặp... tính cách chẳng khác nhau mấy.

-Hả? À... ừm... chỉ là... đi dạo rồi... đừng phải quái thú nên...

-Quái thú? Đừng phải quái thú? Muội không bị thương gì chứ?

Bị Thiên Bảo lắc lắc rồi lại xoay xoay khiến đầu nàng như nổ đom đóm:

-Muội không sao, muội... đi thay y phục đã...

Nói xong liền tìm một góc khuất kéo Nhi Song đi theo, để lại ba tên nam nhân ngây ngốc đứng nhìn.

Khi nàng quay lại, trên người... là một bộ bạch y khác, lần này, hoa văn trên đó đều được may bằng chỉ ngũ sắc tinh xảo, khiến nàng thêm mấy phần tỏa sáng.

Khi họ đến được đỉnh núi, trời đã dần về chiều, nàng ngẩng đầu nhìn đại môn rộng lớn trước mặt, cảm giác như lần đầu tiên đến đây chỉ mới hôm qua. Vẫn là cảnh tượng mây lồng lờ trôi, vẫn vẻ uy nghi tráng lệ của đại điện, chỉ có... nàng và Ngũ Công chúa trước kia... không giống nhau!

Nàng nhờ đệ tử gác cổng báo với chương môn, một lúc sau không ngờ lại được đích thân chương môn chân nhân tiếp đón, nàng cúi đầu hành lễ:

-Chương môn, hôm nay trẫm đến mà không báo trước, thật thất lễ!

-Bệ hạ không cần hành lễ, đón tiếp bệ hạ hôm nay, là vinh hạnh của bốn môn.

-Chường môn quá lời, trăm dù sao vẫn là đệ tử Thái Bạch, sao có thể không hành lễ với trưởng bối?

-Không cần đa lễ, mời!

-Mời!

Cả đám người theo chân Chường môn vào đại điện, nàng ngồi vào một trong những chiếc ghế dành cho Chường môn các phái, là cái gần với bốn chiếc ghế thủ tọa nhất.

-Bệ hạ hạ cố đến đây, không biết là có gì cần chỉ giáo?

-Ngài đừng nói vậy, lần này xuất cung, trăm trước là muốn thăm hỏi Chường môn và các vị trưởng lão, sau là có vài chuyện muốn thỉnh giáo Chường môn!

-Thỉnh giáo? Rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến bệ hạ phải một phen nhọc công?

-Chường môn... chẳng hay có biết chuyện quái thú?

Lạc Chường môn sắc mặt đại biến, nét mặt hiện tại... có thể nói là đơ như tượng gỗ!

-Nhìn nét mặt Chường môn, có phải đã biết được gì đó?

-Không giấu gì bệ hạ - Lạc Chường môn thờ dài – Ta... cũng đang đau đầu vì nó...

-Đồng bệnh tương lân? Trăm tuy không rõ chuyện giang hồ, nhưng gặp phải chuyện này, trăm lại vừa lên ngôi không lâu, vậy cho nên...

-Nói ra thực hồ thẹn, ta cũng không rõ cho lắm, ngày mai, Chường môn các phái cũng sẽ đến đây bàn về nó, nếu được, mời bệ hạ cùng tham dự...

-Được vậy thì còn gì bằng!

-Các vị đi đường cũng đã mệt, ta cho đệ tử sắp xếp chỗ nghỉ cho các vị! Nhất Phiêu?

-Nhất Phiêu sư huynh đã về rồi sao?

-Nó đưa Huyền Linh xuống núi, cũng vừa về mấy hôm nay.

-Làm phiền rồi!

-Không phiền không phiền, bệ hạ... có muốn về Hàn Nguyệt điện không?

-Sư phụ... có ở điện không?

-Sư đệ đi Đông Hải, hiện tại có lẽ vẫn chưa về...

-Vậy thì không cần gấp – Nàng quay sang Nhi Song – Ngươi có muốn về thăm sư phụ không?

Nhi Song vội lắc đầu

-Không muốn!

Nàng nhìn sang Chường môn, chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

-Phải rồi bệ hạ, về chuyện Âm Tịch...

-Chường môn không cần áy náy, trăm đã nghĩ sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

-Là ta phụ lòng gửi gắm của bệ hạ!

-Cũng không có vấn đề gì, là trăm tạo nghiệp Chường, nàng ta giờ thế nào?

-Giới Luật các ban hình phạt, phạt nàng ta trong Tăng Kinh các chép sách, đọc môn quy sám hối 30 năm, cũng là để nàng ta tự mình cảnh tỉnh.

-Các vị xử lý như vậy, cũng là thích đáng.

-Thôi, nên để các vị về nghỉ ngơi.

Nhất Phiêu từ trong đi ra, ra hiệu cho họ đi theo, năm người cúi đầu chào rồi theo chân y ra khỏi đại điện.

Bọn họ vừa rời đi được vài bước, phía xa đã có một nam tử bay đến, chiết phiến phe phẩy, nụ cười tiêu sái vạm vỡ năm bất biến, có điều... hôm nay trên thắt lưng có thêm một cây sáo ngọc.

- Sư thúc / Sư phụ?

Nàng và Nhi Song cùng kêu lên, trong lòng nàng thăm xét lại, tại sao gần đây nàng... thường hay gặp kiểu người thế này vậy?

- Haha, là ta là ta!

- Vị này là...

Thiên Bảo bên cạnh vẫn còn chút thắc mắc, nàng thì thầm

- Vị này là Thanh Hiên thượng tiên, sư thúc của muội, sư phụ của Nhi Song!

Thiên Bảo gật gù ghi nhớ, Thanh Hiên thượng tiên mặc kệ xung quanh, tiến đến trước mặt Nhi Song:

- Sao người lại biết con ở đây?

- Sư phụ người không có gì là không biết a~

Nàng đầu đầy hắc tuyến, ngay cả nói chuyện cũng giống nhau? Hai người là huynh đệ ruột hả? (Tg: *đập bàn* người, người, người, tất cả các người, ta mới là kẻ không gì không biết, đừng có nói càn, nghe rõ chưa!!!!)

- Người đừng quá tự phụ!

- Haha, sư phụ người là nghe bệ hạ đến, chắc chắn người cũng đi theo nên đến đây, người cũng xấu lắm, dám không về thăm sư phụ!

- C... on... ại ao... ải ề... ăm... ười? (Con tại sao phải về thăm người?)

Nhi Song bị véo má đến chảy cả nước mắt, Thanh Hiên thượng tiên nào a nào một hồi cũng chịu buông nó ra, khiến con bé ôm mặt ủy khuất...

- Nha đầu, người có phải hay không... sư phụ cũng không thêm nhớ? Có biết không có người, sư phụ buồn chán đến mức phải trốn trong góc phòng khóc đến cạn nước mắt không hả???? Người... thế nào lại tàn nhẫn như vậy?

Nếu Thanh Hiên thượng tiên có thêm một chiếc khăn tay, làm một bộ dạng lau nước mắt, quả thực sẽ giống một thiếu nữ chốn thâm cung đầy cạm bẫy mãi không được ân sủng, ủy khuất biết bao?

Thế nhưng, Nhất Phiêu còn tàn nhẫn hơn, thẳng tay vạch trần:

- Vậy sao sư thúc? Không phải hôm qua người vừa chạy về từ Bắc Hải do bị Bắc Hải Long Vương đuổi đánh... tội dám trêu hoa ghẹo nguyệt, chọc trúng vợ ông ta sao?

- Người... người... ai nói với người như vậy? Vợ lão dữ dằn như vậy, có điên mới chọc trúng, ta mà chọc trúng bà ta, chạy được về đến đây sao? Là nhi nữ, nhi nữ chứ không phải vợ! (Tg: Á à, giấu đầu lòi đuôi nga~~~)

- Hừ! Có sư phụ như người... thật mất hết mặt mũi!

- Ề... Nhi Song à... về chơi với sư phụ đi nha~~~

- Không!

- Sư phụ hứa sau này không như vậy nữa!

- Không!

- Đi mà~~

- Con nói KHÔNG!!!!!!

Nàng ở bên cạnh cuối cùng cũng chịu không nổi cái cảnh kẻ lòi người kéo này nữa, trong cung chịu đủ rồi:

- Nhi Song, theo sư thúc về Thanh Hoan điện, không cần lo cho ta!

- Bệ hạ~~~~

Nhi Song đôi mắt ạng nước, ủy khuất nhìn nàng. Nó liền nhìn sang Thiên Bảo và Nhất Phiêu:

-Ta nghĩ người nên nghe lời sư phụ...

-Ta cũng nghĩ muội nên... nghe lời...

Lại cầu cứu hai Cẩm Y vệ:

-Diệp Phúc ca ca, Luru Hồ ca ca...

-Bọn ta cũng nghĩ... cô nương nên...

-A~~~~ mọi người đều bắt nạt taaaaaaaaa

Ai nấy đều đồng tình với nàng, dù Thanh Hiên thượng tiên này... tệ hại không có thuốc chữa, nhưng nếu còn không đồng ý, cảnh này nhất định sẽ kéo dài không có hồi kết! Chỉ có thể nhìn nhau mà lắc đầu bất lực...

Thanh Hiên thượng tiên đột nhiên hành lễ:

-Xem ta đi, thật thất lễ, bái kiến bệ hạ, bái kiến Thân vương!

-Thanh Hiên thượng tiên, đều là người quen cả, không cần đa lễ!

-Ta nghe danh Chiến Thần đã lâu, nay mới có dịp diện kiến...

Thiên Bảo ngạc nhiên hỏi lại:

-Ngài biết ta?

-Haha, ta không phải không quan tâm đến chuyện trần thế, so với hai vị sư huynh, ta đương nhiên biết nhiều hơn! Nay được diện kiến, thật ngoài sức tưởng tượng của ta nga~

-Đề thượng tiên chê cười rồi!

-Haha, hai vị kia chắc chính là “Cẩm Y vệ”?

-Ngài cũng biết Cẩm Y vệ?

-Từ sau Hoàng Giang chi chiến, khắp thiên hạ đều đồn đại về một nhóm người phụng sự dưới trướng Hoàn Thiên đế, xuất quỷ nhập thần, chính là những người mang tài năng xuất chúng!

Hai Cẩm Y vệ bất chợt có chút ngại ngùng, trước giờ họ luôn hành động trong bóng tối, hiếm có người biết đến, nay còn được khen ngợi, dù là Cẩm Y vệ, định lực cũng không cao như vậy a~

-Giờ thì, không làm phiền các vị về nghỉ ngơi, Nhi Song, chúng ta đi thôi~

Đến nước này, Nhi Song chỉ còn cách bắt đắc dĩ tuân theo, ngượng ngùng theo sư phụ về Thanh Hoan điện...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thanh đàm?

Sáng hôm sau, chương môn các phái đã tề tựu đông đủ, nàng cũng đến đại điện. Khi nàng, theo sau là Thiên Bảo và hai Cẩm Y vệ, bước qua cánh cửa, thần nhiên đi giữa hai hàng ghế, xung quanh vang lên những tiếng xì xào bàn tán. Nàng đến trước chương môn cung kính hành lễ rồi ngồi xuống chiếc ghế hôm qua, tiếng bàn tán lại càng xôn xao, ai nấy đều thắc mắc nàng là ai. Lạc Chương môn rất hiểu tình hình, phát tay khiến âm thanh bàn tán lập tức ngưng bật, rồi từ tốn giới thiệu:

-Hôm nay mời các vị Chương môn nhọc công đến đây, mục đích là để tra ra việc quái thú đột nhiên thức tỉnh hiện đang hoành hành trong dân gian, vừa hay Hoàng Khánh đế cũng hạ cờ đến bốn môn, nên ta đề nghị ngài ấy cùng tham dự!

Nàng lại đứng lên, hướng mọi người cung tay hành lễ:

- Trăm hôm nay đến đây nhờ vả, phiền các vị nhọc lòng một phen!

Xung quanh vẫn rì rào mấy tiếng bàn tán, sau Hoàng Giang chi chiến, tiếng tăm của vị hoàng đế này truyền xa vạn dặm, mấy kẻ ngồi đây cũng không phải mất mùa tai điếc, hiển nhiên tin đồn đầy trong đầu.

Nàng lễ độ ngồi xuống, dù sao cũng là trưởng bối, hành lễ một chút cũng không mất mặt. Đối diện nàng có một người, khoảng độ lục tuần, râu tóc không đến nổi bạc phơ như Lạc Chương môn, nhưng cũng lấm tấm, trên người vận y phục đạo sĩ, còn có một vòng bát quái to to trước ngực, y phục này, dáng mạo này, dường như đã từng gặp?

Người đó nhìn nàng đặc biệt chăm chú, thấy nàng nhìn lại liền mỉm cười, mở miệng bắt chuyện:

- Hoàng đế bệ hạ, nghe danh đã lâu, nay mới có dịp diện kiến! Bôn tọa là...

- Uông Chương môn, đã lâu không gặp!

Nàng rót cuộc cũng nhớ ra người này, là Uông Chính Hành, Chương môn Thiên Sơn, Kiếm tiên hội lần trước, nàng bị Huyền Linh kéo đi chào hỏi, rõ ràng có gặp qua, khi đó... ông ta lộ rõ chán ghét, chính là khinh miệt không muốn nói chuyện, vậy mà nay lại muốn bắt chuyện với nàng? Trong lòng dâng lên một cảm giác ngửa ngửa ranh mãnh, gần Thiên Bảo lâu lại lấy tính xấu “Tiền bối, người nghĩ ta có nên chờ cho người một chút thể diện không đây?”

Tuy giọng nàng không lớn, nhưng ai nấy đều đang chú ý đến nàng nên trong đại điện nhất thời im bật, môn phái lớn nhỏ, tất cả đều chờ xem kịch vui.

Uông Chương môn nheo mắt:

- Bôn tọa đã từng gặp qua bệ hạ rồi sao?

Nàng thâm cười lạnh, trên mặt vẫn một mảnh âm hàn khiến kẻ khác rùng mình, tuy vậy, giọng nói vẫn thập phần hòa nhã:

- Kiếm tiên hội, Hoàng Thiên Nghi, đệ tử của Hạ Tử Thiên?

Im lặng..

Im lặng..

Bùng nổ...

- Cái gì?

Chính là có vài người đã bất ngờ thốt lên, vút hết tôn nghiêm, quả thực rất chấn động!

Uông Chương môn không hổ danh là chương môn, rất có khí phách mà thờ hất một hơi:

- Thì ra bệ hạ chính là đệ tử của Tử Thiên thượng tiên, haha, bôn tọa quả thực lớn tuổi rồi, không nhớ được, thật thất lễ!

“Không chừng sư phụ ta còn lớn tuổi hơn tiền bối a~”

- Không thể trách, thời gian qua lâu, các vị bận rộn công việc, không nhớ trăm cũng không sao.

Nói qua thực vô tội, thực chất là đang thẳng mặt trách cứ vì sao không nhớ?

- Được rồi, chào hỏi vậy là đủ, chúng ta bắt đầu đi.

Lạc Chương môn lên tiếng giảng hòa, không khí chung quanh cũng giãn ra không ít.

- Khoan đã...

Uông Chương môn lại một lần nữa chặn ngang, mọi người đều nhìn ánh mắt “Rõ ràng người ta cố ý giải vây cho ngươi, ngươi lại còn không chịu an cái gì phận?” mà nhìn ông.

- Tại sao hôm nay chỉ có hai vị?

Uông Chương môn vẫn mặc kệ gặng hỏi, mấy người còn lại thầm thở phào “Được rồi, là ngươi đại diện hỏi điều mà ai cũng muốn hỏi”. Lý do là, hôm nay trên bốn ghế chủ tọa chỉ có hai người, Lạc Chương môn nói chuyện là chính, còn lại... Thanh Hiên thượng tiên mắt nhắm mắt mở nghiêng người liên tục ngáp dài...

Lạc Chương môn mỉm cười hiền từ:

- Tử Thiên thượng tiên bận việc đi Đông Hải, Thiên Kim thượng tiên đã bế quan, nên hôm nay chỉ có hai người chúng ta, không phiền các vị chứ?

Bên dưới liên tục lác đầu “Không phiền không phiền” chính là không có hai người kia ở đây nên mới không phiền..

-Vậy thì mời Lạc Chương môn tiếp tục.

-Được, không giấu gì các vị, là từ hơn hai mươi năm trước, quái thú đã bắt đầu thức tỉnh.

-Hai mươi năm trước?

-Không sai, tuy nhiên, chỉ là những loài cấp thấp, đạo hành không cao nên ta chỉ sai đệ tử đi trừ. Đến lúc này chúng đột nhiên lại trở nên hung hăng như vậy... thật sự không hiểu lý do...

Nàng im lặng tiếp thu, vậy nên lần đầu lên núi nàng mới gặp phải Thạch Nguru và Nhất Phiêu?

-Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

-Theo hướng di chuyển của chúng, chính là hướng về Thái Bạch sơn này.

-Là Ma giáo sao?

Nghe đến hai chữ này, nàng đột nhiên nhớ đến Hắc Huyết Thương, hắc... lần trước đến đây làm gì?

-Không rõ...

-Hay là ở đây có bảo vật sắp xuất thế?

Mọi người thăm gật đầu, lý do này khả thi hơn, quái thú rất nhạy cảm với bảo vật, chúng tự động thức dậy, ở đây có bảo vật cũng không phải không có khả năng.

-Nếu thật sự có bảo vật, cẩn thận không phải là thứ gì tốt lành, thứ bảo vật nào lại thu hút quái thú? Chỉ có tà vật!

-Cũng không nên vội vàng phán xét...

Lạc Chương môn rất bất đắc dĩ chen vào một câu, lại bị gạt ra, chỉ có thể im lặng ngồi nghe, tạm thời không có ý kiến.

-Có khi nào Ma Giáo cũng đã để ý đến nó không? Lạc Chương môn nhất định phải can trọng!

-Ta... - Lạc Chương môn vẫn chưa kịp nói...

-Đúng vậy, Hắc Huyết Thương đó, tuy cả ngày rong chơi không ở trong Thánh điện dưỡng nhan thì cũng chạy ra ngoài đuổi hoa bắt bướm (*lật bàn* có nam nhân nào như vậy?) nhưng lại không thể không phòng - Một người khác chen ngang.

-Con người Hắc Huyết Thương tính tình cổ quái, ý bản thân vừa mạnh vừa gian manh liền coi trời bằng vung, hiện giờ người đầu ngang được với hắn cũng chỉ có Tử Thiên thượng tiên, nếu hắn đột nhiên lên cơn... chúng ta cẩn thận lại trở tay không kịp.

Nàng từ đầu đến cuối đều nhất mực im lặng, từng lời từng chữ bọn họ nói ra đều không hề lọt tai. Đám lão già này thật sự quá cổ hủ rồi đi? Nhắc đến bảo vật, nói một hơi liền thành ra tà vật, chỉ vì thu hút quái thú? Mấy thứ kì trân dị bảo để tăng tu vi cũng có thể thu hút quái thú, mang hết mấy thứ đó trong nhà các người ra mà vứt đi? Nàng vốn không hề có chút ác cảm nào với Hắc Huyết Thương, tuy hắn làm không ít chuyện xấu, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa hề hại nàng, còn ra tay cứu mạng, lại có thể ngồi đây nghe những người này nói về hắn như một Đại ma đầu hung tợn, một câu xảo quyết, hai câu yêu nhân Ma giáo, giống như hắn dùng một ngón tay cũng lật ngược được trời đất lên vậy? Nàng hiện tại chính là thăm chửi thề trong lòng! (Tg: Ta... không nên cho người gần Thiên Bảo thêm nữa, lãnh ngạo đâu? Thanh nhả đâu?)

Sắc mặt nàng rốt cuộc cũng tối sầm lại, khó chịu ra mặt. Thiên Bảo nhìn thấy chỉ có thể lác đầu cười khổ, phải rồi, tiểu muội muội ghét nhất là kiểu hội họp này. Hai Cẩm Y vệ cũng rất thức thời... nhất mực im lặng... nhìn thẳng xuống đất... đếm kiến...

Lạc Chương môn cũng không biết nói gì, khi quay sang lại bị nàng dọa cho giật mình, sắc mặt này... ông cũng biết rõ là đang khó chịu, đừng ai thắc mắc vì sao biết, sự đệ của ông cũng thường xuyên trung ra cái mặt này...

-Bệ hạ, từ này đến giờ vẫn chưa nói lời nào, có phải thấy không khỏe không?

Xung quanh im bật, mang ánh mắt tập trung lại trên người nàng, nàng chỉ hừ lạnh, đủ khiến mấy người ngồi đây hít vào một hơi khí lạnh:

-Chương môn không cần lo lắng, trầm chỉ là phạm phu tục tử, không hiểu rõ chuyện giang hồ, không thể tham gia cùng các vị nên chỉ đành yên phận ngồi nghe.

Thế nào gọi là tự ôm đá đập vào chân?

Chính là thế này!

Xung quanh không khỏi có kẻ tự đắc. Nàng lại bồi thêm một câu:

- Chính vì Nhân giới yếu đuối như vậy, nên mọi chuyện đành nhờ các vị định đoạt, trẫm ở đây cũng không có ý nghĩa gì nữa – Nói rồi liền đứng dậy - Chỉ nhắc các vị một việc, trên đường đến đây, trẫm có đụng phải một con Nhân Dương có vũ khí, chuyện này không đơn giản là bảo vật xuất thế, khẩn xin bàn bạc kĩ!

Sau đó liền bỏ ra ngoài, mấy vị chương môn ngồi đó trầm tư, Nhân Dương, có vũ khí? Rất cao cấp? Lại có người hỏi theo:

- Con Nhân Dương đó hiện đang ở đâu?

Nàng cũng không quay đầu lạnh nhạt buông ba chữ:

- Chờ luân hồi!

- Tức là?

Nàng đặt chân lên bậc cửa, quay lại nhìn, ánh mắt như muốn đóng băng người khác:

- Giết rồi! – Xung quanh vang lên tiếng hít thở nặng nề, nàng bồi thêm một câu – Như vậy tốt hơn là ngồi đây hàn thuyên chuyện cũ..

Sau đó dứt khoát quay ra ngoài.

Thật là... đệ tử chân truyền của Hạ Tử Thiên!!!!

Thiên Bảo theo sau vừa thăm ai oán đỡ trán, vừa dùng giọng khuyên nhủ mà nói:

- Muội... sau này nên chừa cho họ chút mặt mũi...

- Sẽ không có lần sau!

- Chuyện gì?

- Ngày hôm nay đến đây... quả thực rất phí thời gian!

- Tiểu muội muội...

- Muội ghé qua Hàn Nguyệt điện một chút, không cần đi theo...

- Cẩn thận chút!

- Muội biết rồi.

Thiên Bảo cực kì bất đắc dĩ nhìn theo bóng lưng nàng rồi đi, trong lòng thầm tự tát chính mình vài trăm cái “Thật xin lỗi Tử đệ, là ta sai rồi, ta không nên dạy hư muội ấy, đệ mau về dạy lại đi”...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ảo hàn bích động

Nàng bước qua cửa Hàn Nguyệt điện, không có gì thay đổi, vẫn là một nơi tràn ngập hoa cỏ, vẫn là đại thụ bên con suối nhỏ, không gian yên tĩnh khiến tâm trạng nàng nhẹ nhõm không ít. Nàng ngồi dưới gốc cây ngắm trời ngắm đất, không biết từ khi nào đã chìm vào giấc mộng...

Bên tai vang lên tiếng đào đất khe khẽ, còn có tiếng thở nhàn nhạt, mồ hôi thấm ướt áo. Đột nhiên có tiếng bước chân của ai đó, bóng bạch y thấp thoáng, giọng nói của người trầm ấm đầy sùng nịnh:

- Con đang làm gì vậy?

Ngẩng đầu nhìn, một bóng hình mờ mờ ảo ảo hiện ra, nhưng trong lòng nàng lại biết rõ là người đó đang cau mày, lại có một giọng nói, rất trong trẻo, rất hồn nhiên, dường như phát ra từ miệng của nàng:

- Con đang trồng một cái cây...

Người đó khẽ mỉm cười ôn nhu:

-Chuyện đó con cứ nói với ta là được rồi, không cần tự tay làm!

-Không được, con muốn tự tay trồng, vất vả lắm con mới năn nỉ Đường ca ca và Hắc ca ca đưa con đi tìm loại cây này...

-Con nhờ hai người họ làm gì? Lại còn năn nỉ? Nói với ta, ta đưa con đi là được!

-Con muốn cho sư phụ một bất ngờ!

Người đó lại mỉm cười, trong lòng nàng bỗng dâng lên một cảm xúc hạnh phúc ấm áp khó gọi tên.

-Vậy con đang trồng cây gì?

-Nghe Hắc ca ca nói, nó rất hiếm, sau này sẽ thành một cây đại thụ, tên là... ừm... Ngũ... Ngũ...

-Là Ngũ niên hoa!

-A đúng đúng! Con quên mất hỏi vì sao tên nó như vậy...

-Bởi vì cây giống như tên, trong năm năm đầu tiên sẽ lớn nhanh đến bất ngờ, chăm sóc tốt có thể sánh ngang một cây cổ thụ trăm năm tuổi, sau khi ra hoa sẽ từ từ chậm lại, năm năm mới nở hoa một lần nên gọi là Ngũ niên hoa!

-Oa~~~ sư phụ thực uyên bác!

-Ở đây không phải có rất nhiều hoa rồi sao? Còn muốn nữa?

-Cây này sau này sẽ thành một cây đại thụ không phải sao? Con có thể đặt bên dưới một chiếc bàn, ban ngày ở đây đọc sách, ban đêm ở đây ngắm trăng, rất thoải mái nga~

Người vẫn mỉm cười, dịu dàng đưa tay xoa đầu nàng, bàn tay hơi lạnh nhưng nàng vẫn cảm nhận được hơi ấm từ người, cả mùi đàn hương nhàn nhạt trên y phục của người nữa...

-Con xem con, ham chơi như vậy, lại chịu ở đây đọc sách sao?

-Con không muốn làm đứa ngốc, con muốn đọc nhiều sách, để biết thật nhiều thật nhiều thứ như sư phụ và Hắc ca ca!

-Ai gọi con là đứa ngốc sao?

-Không có, con chỉ muốn trở thành người vĩ đại như sư phụ!

-Được rồi, muốn được như ta thì phải chăm chỉ đọc sách, chăm chỉ luyện kiếm, có biết không?

-Con biết rồi!

-Chà, con ngoan như vậy... thưởng gì đây?

Trong khoảnh khắc nàng cảm thấy nếu mình có một cái đuôi, chắc chắn nó đang ve vẩy đầy mong đợi...

-Con xem...

Người đưa bàn tay ra, trên tay người xuất hiện một thanh kiếm sáng loáng, hoa văn trên chuôi kiếm uốn lượn đầy tinh xảo, hàn khí nhàn nhạt phát ra, lưỡi kiếm sắc bén, là một hảo tiên kiếm nga~

-Ta dùng băng trên núi tuyết đặc biệt rèn cho con, dự định sinh thần mới tặng, thấy con ngoan như vậy, tặng trước cho con cũng không sao!

-Đa tạ sư phụ!

Nàng nâng niu ôm nó vào lòng, cực kì cưng chiều.

-Sư phụ, kiếm này tên là gì?

-Đó là kiếm của con, con đặt tên cho nó đi!

-Vậy... Hàn Liễu kiếm đi, kiếm của người là Hàn Băng kiếm, kiếm của con là Hàn Liễu kiếm!

-Từ nay có kiếm rồi, phải tập trung tu luyện biết không?

-Dạ!

Người lại mỉm cười dùng tay xoa đầu nàng, xúc cảm từ tay người truyền đến rất ấm áp, rất hạnh phúc!

Nàng từ trong mộng tỉnh dậy, phát hiện lệ rơi đầy mặt...

“Từ khi nào đã khóc rồi?”

Đưa tay sờ lên mặt, quả thật là nước mắt, nhưng tại sao không có dị tượng? Tại sao nàng lại khóc, rõ ràng mộng rất đẹp, rất hạnh phúc?

Nàng phui y phục đứng dậy, nhìn lại trời đã về chiều, sư phụ vẫn chưa về? Mấy năm nay nàng chưa từng thấy người ra ngoài lâu như vậy...

Nhàn nhả tản bộ xung quanh, đôi chân lại như không tự chủ được mà tiến đến một lối đi mà trước giờ chưa từng đi qua, lại thành thạo tựa như mình rất quen thuộc với nơi này, một đường đi thẳng đến trước một hang động...

Thoáng nhìn có vẻ không khác gì một sơn động bình thường, liệu đây có phải là Áo Hàn Bích Động mà Hắc Huyết Thương từng nhắc đến?

Chân chừ một chút, cuối cùng cũng quyết định bước vào. Thì ra nàng vừa bước qua một kết giới, mở ra trước mặt nàng là một băng động lạnh lẽo. Vách tường băng ngàn năm tỏa ra một màn ánh sáng xanh dịu nhẹ, khiến cho cả hang động sáng lên mờ mờ ảo ảo, nàng mơ hồ nhìn thấy bên trong giống như một căn phòng nho nhỏ, chỉ có một băng sàng và vài viên dạ minh châu nằm rải rác. Nàng men theo vách tường vào bên trong, tình cờ tay chạm vào một phiến đá trên tường, bức tường liền động dậy...

“Không phải kích hoạt cơ quan gì rồi chứ?”

Âm thanh “rầm rầm” nặng nề vang lên, vách tường mở ra một lối vào căn mật thất. Bên trong mật thất xem chừng còn lạnh hơn bên ngoài, chính giữa chỉ có một cột băng, bên trên có một chiếc bình ngọc rất tinh xảo, xung quanh hoàn toàn trống rỗng...

Nàng tiến đến gần, ngó nghiêng một chút, cẩn thận đưa tay chạm vào hoa văn trên bình. Chiếc bình như cảm nhận được hơi ấm của nàng mà rung lên. Hoa văn bất chợt phát ra ánh sáng tím quý dị, nàng hoảng loạn rút tay về.

Từ trong bình lại tuôn ra một làn khói tím mù mịt, trong làn khói xuất hiện một thiếu nữ rất xinh đẹp, khuôn mặt có vài phần giống nàng, nhìn qua rất hiền dịu, nhưng cách xuất hiện như vậy không khỏi khiến người khác sinh lòng cảnh giác.

-Người là ai?

Nàng nhàu mày hỏi, y phục trên người thiếu nữ này rất quen thuộc, một bộ bạch y trắng ngần...

-Ta là ai? Ừ nhỉ, ta là ai? Ta chỉ là một cô hồn không dám xuống âm phủ cũng không thể đầu thai chuyển kiếp?

Thiếu nữ trả lời nàng, tựa như đang nói chuyện phiếm

-Ngươi sao lại ở trong cái bình này?

-Humm... Không biết nữa... Tại sao nhỉ? Ngươi tên là gì?

-Hoàng Thiên Nghi

Nàng ta tuy nói chuyện rất khó hiểu, nhưng trước phải xem nàng ta rốt cuộc là cái gì, liệu có liên quan đến chuyện quái thú hay không?

-Hoàng Thiên Nghi? Chỉ có vậy?

-Băng Sương Khuynh Nhật Hoàng Thiên Nghi

-À há, hay cho cái tên Băng Sương Khuynh Nhật Hoàng Thiên Nghi...

-Ngươi... đang muốn nói gì?

-Nè nè, ngươi có muốn nghe ta kể chuyện không?

Nàng ta từ đầu đến cuối đều lảng tránh câu hỏi của nàng, cuối cùng chỉ còn cách chiều ý mà gật đầu:

-Được, mời kể!

-A ha, đa tạ nhiều nga~

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Kí ức, sự thật, giải đáp!

Gần hai trăm năm trước, cách kinh thành mấy trăm dặm về phía Tây, có một cổ thành, nhưng câu chuyện không xảy ra ở đó, là ở bên một con suối nhỏ sâu trong khu rừng ngoại thành, có một chiếc giỏ trúc nướng theo nước mà trôi dạt, cùng lúc đó, một bầy sói hoang đang uống nước. Bên trong chiếc giỏ trúc là một đứa trẻ mới sinh, một con trong bầy đến ngửi ngửi hít hít, cuối cùng mang chiếc giỏ đi.

Suốt chín năm ròng rã, đứa trẻ được bầy sói nuôi lớn, sống cùng với chúng trong khu rừng. Tính tình rất hiếu động, thường chạy đến một ngôi làng ngoại thành nhìn những đứa trẻ ở đó chơi đùa.

Trốn trong một góc nhìn ra, mấy đứa con trai đang chơi trò đá đá một cái gì tròn tròn, có vẻ rất vui. Tuy rất muốn chạy ra cùng chơi nhưng nó lại rất sợ, lần nào bị phát hiện cũng bị chúng ném đá đuổi đi, không đau lắm nhưng sẽ không được xem chúng chơi nữa.

Ngày hôm đó, nó bị phát hiện, lại bị ném đá vào người. Nó nhin đau chạy đi, chạy về bên cạnh con suối, buồn bã nhìn chăm chăm xuống nước, đôi mắt sáng long lanh ầng ầng nước. Có một người đến cạnh nó, từ trên xuống dưới là một màu trắng thuần khiết, đôi mắt xám nhìn chăm chăm vào nó. Khi đó, nó không biết thế nào là đẹp, chỉ là khi nhìn thấy người đó, liền không thể nào rời ánh mắt đi nữa! Người đó không cười, cũng không giận dữ xua đuổi, trên người toát ra một mùi hương nhàn nhạt, rất dễ chịu. Người ngồi xuống bên cạnh nó, lấy ra một chiếc khăn tay trắng tinh, dịu dàng lau nước mắt cho nó, chiếc khăn bị khuôn mặt lấm lem của nó làm cho bẩn, có chút ố vàng.

Người cất giọng rất dịu dàng, rất ấm áp hỏi:

-Ngươi hiểu ta nói không?

Nó gật đầu, ánh mắt long lanh.

-Phụ mẫu ngươi đâu?

Nó cup ánh mắt, khẽ lắc đầu.

-Ngươi có muốn làm tiên không?

Nó ngược đầu nhìn người kia, ánh mắt sáng long lanh, lại có chút do dự, rồi lặng lẽ lắc đầu.

-Ta sẽ dạy ngươi?

Vẫn là lắc đầu.

-Ngươi không muốn rời nơi này sao?

Lại có một chút do dự, cuối cùng khẽ gật đầu.

-Yên tâm, sau này nếu ngươi nhớ nhà, ta đưa ngươi về!

Sau một lúc suy nghĩ do dự, nó ngược mặt nhìn người đó bằng ánh mắt long lanh đầy tin tưởng.

Người đó ôm nó vào trong lòng, mùi hương nhàn nhạt thoảng qua mũi khiến nó vui đầu vào lồng ngực người, quả thật rất thơm!

Chỉ nghe tiếng gió xì xào thổi bên tai, trong chớp mắt người đưa nó đến một nơi rất rộng. Bên trong có những tảng băng lớn, có một dòng suối nhỏ, không có cá! Khẽ “hắt xì” một cái, thực lạnh a~. Người ôm nó chặt hơn một chút, đưa nó vào trong một căn phòng. Nơi này có mùi giống như mùi của người, còn có rất nhiều kệ sách. Người giúp nó thay sang một bộ y phục mới, một bộ bạch y rất đẹp.

-Đến đây, ta vấn tóc cho ngươi

Nó ngoan ngoãn ngồi trước gương, yên lặng để người chải tóc. Người cầm một chiếc lược ngà, nhẹ nhàng gỡ từng lọn tóc rối. Đôi tay mát lạnh thỉnh thoảng lướt qua mặt và cổ, khiến nó hơi ngứa:

-Nếu ngươi không ngồi yên sẽ tự làm mình bị thương!

Nó giật mình ngồi thẳng lưng, cực kì yên vị. Chải tóc xong, người ngồi trước mặt nó:

-Ngươi không có tên đúng không? Ta giúp ngươi đặt một cái tên!

Nó nhiệt tình gật đầu, người mỉm cười dịu dàng xoa đầu nó:

- Từ nay người sẽ tên là Hạ Băng Nghi!

Nó mỉm cười sáng lạn nhìn người.

- Ta sẽ gọi người là Nghi nhi, gọi ta là sư phụ!

- Sư... phụ?

- Đúng vậy.

Thời gian thấm thoát trôi, mới đó đã ba năm trôi qua, đứa trẻ dần trở nên hoạt bát hơn, cũng nói nhiều hơn, biết đọc biết viết, thông minh lanh lợi hơn nhiều.

Nàng cười hì hì nhìn hắn đọc sách trong thư phòng, hắn lại không để tâm, vẫn dán mắt vào sách. Nàng lại lấy tay lay lay:

- Sư phụ~~~

- Có chuyện gì sao?

- Điện của người có nhiều băng như vậy, lại còn rất lạnh, không sợ dọa người ta chạy mất sao?

- Từ trước khi ta đến đã như vậy, con muốn thế nào?

- Hay là dời băng đi, trồng hoa có được không?

- Muốn trồng hoa? Con thích loại nào?

Nàng đặt một ngón tay lên miệng ra chiều suy nghĩ, đôi môi còn khẽ chu ra, rất đáng yêu.

- Không có loại nào đặc biệt, càng nhiều càng tốt, rất nhiều màu sắc!

- Ân!

- Ân?

- Ngày mai ta trồng cho con!

- Đa tạ sư phụ! Phải rồi, điện này của người tên là gì?

- Không có tên, con đặt cho nó đi!

- Hum... Hay gọi là Hàn Nguyệt điện?

- Tại sao?

- Hi hi, là từ tên của người, hơn nữa sau này sẽ rất vui~~

- Sao lại vui?

- Vì khi nghe đến cái tên này sẽ khiến người ta liên tưởng đến nơi này toàn là băng với tuyết... a, giống như bây giờ vậy, nhưng sau này trồng hoa vào rồi, sẽ khiến người ta rất bất ngờ~~~

- Ngay cả tên điện của ta con cũng có thể nghịch được!

- Vì như vậy rất vui mà~~

Lại thêm vài năm trôi qua, nàng nặng nhọc xách trong tay một thùng nước, ngọc bội đĩnh đĩnh đang đang, xiêu xiêu vẹo vẹo mà đi tưới cây.

Phía sau vang lên tiếng bước chân rất khẽ, sớm biết là ai, nàng liền đặt thùng nước xuống, quay đầu lại:

- Sư phụ, người về rồi!

- Ân, xin lỗi vì không thể đưa con theo, ở đây một mình có buồn không?

- Không có, sư phụ đi làm việc, sao con có thể đi theo?

- Hiểu chuyện là rất ngoan, ở nhà có chăm chỉ luyện kiếm không?

-Đương nhiên là có! Con còn nghĩ ra một bộ kiếm pháp mới!

-Tu vì lại tăng thêm một bậc rồi, rất đáng khen thưởng.

-Sur phụ, người có muốn xem không?

Hắn lấy Hàn Băng kiếm ra, trong lòng tự nhủ sẽ rèn cho nàng một thanh kiếm.

Nàng cầm lấy Hàn Băng kiếm, nó cũng không kháng cự, ngoan ngoãn để nàng tùy ý sử dụng.

Nàng cầm kiếm trong tay, nhân thân tập trung cao độ, kiếm pháp này là vì sư phụ mà nghĩ ra, nhất định không thể sai sót! Tay cầm kiếm khẽ động, nàng nhẹ nhàng bay lên trên mặt nước, đường kiếm có cương có nhu, cả người lẫn kiếm giống như một đóa băng liên nở rộ kiều diễm, rạng ngời mà băng lãnh. Kiếm trong tay tựa hữu hình lại tựa vô hình, tựa hữu tình lại tựa vô tình. Cước bộ nhẹ nhàng lướt khuấy động làn nước dưới chân, quả thật là cảnh đẹp hiếm thấy!

-Sư phụ, người thấy sao?

Hắn gật gù đầu, mỉm cười xoa đầu nàng:

-Rất tốt, ra chiêu hữu thần hữu lực, có nhu có cương, còn có thể dùng để giải gân cốt. Con đặt tên cho nó chưa?

-Là Huyền họa vô tâm!

-Tại sao lại đặt cái tên này?

-Là bí mật!

-Được rồi, giỏi như con, từ trước đến giờ cũng chỉ có duy nhất một người!

-Là sư phụ sao?

-Không phải, hắn tên Đường Nhượng Phi! Con đọc sách hắn là biết hắn!

-À... thực ra...

-Đừng nói ta con chỉ luyện kiếm không đọc sách?

-Con...

-Sau này phải đọc sách nhiều một chút!

-Dạ! Vậy người đó là ai?

-Là thái thượng tiên duy nhất của Tiên giới! Là sư thúc của ta.

-Oa~ tức là giỏi hơn cả sư phụ? A... không không, sư phụ con là giỏi nhất!

-Không cần nịnh nọt dẻo miệng như vậy!

-Con nói thật!

-Được rồi, ở đây luyện kiếm, ta vào thư phòng.

-Dạ!

Sau khi hắn vào thư phòng, nàng ngưng thần luyện lại lần nữa, không ngờ khi kết thúc lại có tiếng vỗ tay:

-Là ai?

-Haha, không ngờ du ngoạn bao nhiêu năm, thấy được không ít tuyệt cảnh nhưng vẫn không sánh được Hàn Nguyệt điện này, điểm phúc điểm phúc!

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Kí ức, sự thật, giải đáp! (2)

Giọng nói đùa cợt phát ra từ một nam nhân vận thanh y, mái tóc đen ánh vài sợi màu lam khẽ bay bay, đôi mắt màu lam ấm áp, làn da trắng ôn nhuận như ngọc, trên miệng nở một nụ cười tinh nghịch, ẩn kín đồ sộ nổi rõ giữa mi tâm, nhẹ nhàng tiến đến:

-Ta là ai? Quan trọng không?

-Vị tiên nhân này, nếu muốn gặp sư phụ ta thì mời theo lối này...

-Vừa mới gặp sao lại biết ta là tiên nhân?

Người đó “kính ngạc” hỏi nàng, nàng đưa tay đỡ trán, lại gặp phải kẻ thích đùa rồi!

-Nơi này là Hàn Nguyệt điện, trên núi, người bình thường không thể vào!

-Vậy sao không phải là yêu nhân Ma giáo?

-Nếu là yêu nhân Ma giáo, sư phụ sẽ không để người đứng đây nói chuyện này giờ!

-Haha, miệng lưỡi không tệ, giỏi lắm, rất thú vị nga~. Thương cho ngươi, ta tên Đường Nhượng Phi!

-Thái thượng tiên? Đệ tử đắc tội!

-Ngươi tên là gì?

-Đệ tử là Hạ Băng Nghi

-Băng Nghi, ngươi làm nghĩa muội của ta đi?

Nàng nhìn hấn bằng ánh mắt kì dị, thái độ có cần phải thay đổi xoắn xoạch như vậy không?

-Nghĩa... nghĩa muội?

-Nhanh gọi ca ca đi, gọi ta nghe xem!

-Ca... ca?

-Hahaha, cuối cùng cũng có được một tiểu muội muội, thú vị thật!

-Sư thúc, người đùa hơi quá rồi!

Hấn xuất hiện phía trước nàng, lập tức mang nàng giấu ra sau lưng, dứt khoát cách ly nàng khỏi Đường Nhượng Phi:

-Ta không đùa nga~. Nghe nói ngươi đột nhiên mang về một đứa trẻ... - Đường Nhượng Phi làm một bộ mặt kinh hãi cùng ghé tòm nhìn hấn, còn lấy tay che miệng lại - Đừng nói là... nợ phong lưu nga~

-Nợ cái đầu ngươi!

Hấn một chút cũng không mất tôn nghiêm ôm nàng lùi lại thêm mấy bước, loại người này không thể đến gần:

-Được được, nhưng chuyện nghĩa muội là ta nghiêm túc thẳng thắn nói thật! Một đứa trẻ vừa đáng yêu vừa thú vị thế này, ngươi giấu riêng cho mình quả thực rất xấu!

Chớp mắt cái, Đường Nhượng Phi đã ở phía sau hấn, dùng tay mạnh bạo véo má nàng, rất không biết thương hoa tiếc ngọc, rất không có tình người!

Hấn không nói tiếng nào, lặng lặng ôm nàng, một lần nữa tạo khoảng cách, lạnh lùng nói:

-Ta xấu? Xin hỏi sư thúc trước giờ có soi gương không?

-Ngươi nghĩ ta là tên đó sao mà suốt ngày soi gương? Không cần phải soi gương ta cũng biết, ta đẹp cực kì, lại còn tốt bụng cực kì!

-Sư phụ?

Nàng - người đang bị giành qua giành lại, hiện tại mới có thể lên tiếng, hấn buông nàng ra:

-Con không cần để ý đến hấn! Chỉ là một kẻ thiếu đứng đắn, sau này tránh xa một chút!

-Dạ?

Nàng khó hiểu nhìn hắn, rốt cuộc hiện tại là cái tình hình gì vậy?

-Ngươi... ngươi... ngươi, Từ Thiên, ta tốt xấu gì cũng là sư thúc của ngươi, là trưởng bối, không thể nể mặt ta một chút được sao? Ngang nhiên bêu xấu ta trước mặt mọi người?

-Thứ nhất, nếu đã biết bản thân là trưởng bối, nên cư xử sao cho đúng là trưởng bối, thứ hai, đây là đồ đệ của ta, không phải nghĩa muội của người!

-Ngươi... ngươi biết rõ ta đi khắp nơi, đời này hy vọng có được một tiểu muội muội đáng yêu như vậy thôi, không thể thành toàn cho ta được sao? Ích ki như vậy... có phải người không hả?

-... Vẫn là không nên cho Nghi nhi đến gần người!

-Ngươi... - Đường Nhược Phi chuẩn bị tinh thần khóc lóc ăn vạ...

-Sư phụ, không sao, con cũng muốn có ca ca...

Nàng dùng ánh mắt long lanh mà nhìn hắn, Đường Nhược Phi nghe vậy liền hớn hờ, nhào đến nàng, lại lập tức bị hắn tách ra. Hắn nghiêm túc nhìn nàng:

-Con không cần để ý đến hắn!

-Từ Thiên, Từ Thiên, cầu ngươi lần này, làm ơn thành toàn cho ta đi được không?

Đường Nhược Phi nắm nít vạt áo hắn, lắc lắc cầu xin.

-Phụ... - Cuối cùng nàng cũng nhận không được mà cười phá lên – Sư phụ, thật ra con không sao, nếu có một ca ca như này, cũng rất vui!

-Thấy chưa thấy chưa, Nghi nhi không phản đối, ngươi cũng không cần phải gay gắt vậy đâu hả?

-Ai... Được được, tùy hai người, Nghi nhi đã chịu thì ta cũng không có lý do nào để phản đối!

-Tuyệt!

Đường Nhược Phi nhào đến bên nàng, nắm lấy bàn tay nàng, ánh mắt long lanh:

-Mau gọi một tiếng ca ca đi!

-Ca... ca...

-A~ hạnh phúc chết ta, ngoan, gọi lại!

-Ca ca...

-Gọi lại!

-Đủ rồi! - Hắn khó chịu chen ngang – Sư thúc, người đến đây có lẽ không phải chỉ là nhận một nghĩa muội thôi đâu đúng không?

-Haha, quên mất, ta đến là để chúc mừng ngài, vị thái thượng tiên thứ hai trong lịch sử tu chân!

-Sư phụ, người...

-Quả không hổ danh Đường sư thúc!

-Vậy là đúng sao?

Nàng mở to mắt nhìn hắn, sư phụ nàng thật lợi hại!

-Đúng vậy!

-Thật tốt quá, chúc mừng sư phụ!

-Được rồi, không nên đứng bên ngoài nói chuyện như vậy, sư thúc, mời!

-Hahaha...

Chớp mắt lại qua một cái mười năm, đứa bé son dã ngây thơ thuở nào giờ đã trở thành một thiếu nữ trưởng thành, nhưng nét hồn nhiên vẫn còn đó.

Thiếu nữ bạch y ngồi dưới gốc đại thụ, trên tay cầm một quyển cổ thư nhưng hai mắt rõ ràng đang nhắm nghiền:

-Nghỉ nhi... Nghỉ nhi... Hạ Băng Nghi!

Tiếng gọi trong trẻo đưa nàng về từ cõi mộng, chớp chớp đôi mắt còn mơ ngủ, trước mặt nàng là một hoàng kim nữ tử, mái tóc dài ánh tím búi cầu kì, ngũ quan tinh xảo khiến người ta phải đắm chìm, trên người toát ra một mùi hương dịu nhẹ. Nhưng đáng tiếc thay nàng đã gặp qua không ít người đẹp, đã miễn dịch với sắc đẹp rồi nga~

-Ồ... người là... Thiên Kim thượng tiên?

-Ngươi biết ta? Cũng không tệ... quả là đệ tử của Tử Thiên!

“Tử Thiên? Gọi sư phụ ta thân thiết vậy sao?”

-Không phải người đang bế quan sao?

-Ta ở đây đương nhiên đã xuất quan, sư phụ ngươi đâu?

-Có lẽ người đang ở thư phòng, hay là ở hậu điện?

-Ngươi rốt cuộc làm đồ đệ kiểu gì, sư phụ ngươi đang ở đâu còn không biết, lại có thể ở đây ngủ?

-Cái đó... con...

-Thiên Kim thượng tiên? Nàng đã xuất quan rồi sao?

Sư phụ xuất hiện tưởng là giải vây cho nàng, nhưng lại khiến nàng rơi vào một tình huống khó xử khác:

-Tử Thiên, chàng... dạy đồ đệ như vậy sao?

-Ta dạy đồ đệ thế nào, vốn cùng Thiên Kim thượng tiên không có quan hệ!

-Chàng... sau bao nhiêu năm gặp lại... vẫn lạnh nhạt như vậy, không thể nói với ta một lời tình cảm sao?

-Nàng sau bao nhiêu năm bế quan vẫn không thể buông bỏ chấp niệm được hay sao?

-Tử Thiên... đừng tuyệt tình như vậy, có được không?

-Thiên Kim thượng tiên, nàng biết rõ ta đã sớm buông bỏ thất tình lục dục, sớm không còn thiết tha gì nữa.

Nàng đứng giữa nhìn hai người, nàng một câu chàng một câu, giống như sắp cãi nhau rồi. Đúng lúc sắp không biết phải làm gì, nghĩa ca tự nhận của nàng kịp thời xuất hiện:

-Thiên Kim thượng tiên, đã lâu không gặp!

-Đường sư thúc!

Thiên Kim thượng tiên cung kính cúi đầu chào.

-Hai người sao lại cãi nhau trước mặt trẻ con thế này? Có chuyện gì vào trong uống chung trà từ từ nói không được sao?

-Đây là điện của ta, ta tự mình biết rõ!

Hắn lại giận chó đánh mèo, đen mặt trả lời Đường Nhục Phi.

-Haha, được rồi, vậy ngài tự mình quyết định đi...

-Ngươi khi không lại đến đây làm gì?

-Hôm nay là mười lăm, ta đến đón muội muội đi chơi thôi!

-... Vậy hai người đi đi, nhớ về sớm!

-Được, được

-Còn nữa... đừng có dắt Nghi nhi đến những nơi không đâu, dạy hư đồ đệ ta, ta liều mạng với ngươi! (Tg: Hổ báo quạ!!!! >_<)

-Ta biết mà, sẽ mang về trả cho ngài không thiếu một sợi tóc được chưa?

-Hừ!

-Haha, tiểu muội muội, ta đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Kí ức, sự thật, giải đáp! (3)

Đường Nhược Phi kéo kéo đẩy đẩy, cuối cùng hai người hóa thành hai đạo thanh quang hướng phía Tây mà bay tới, đáp xuống bên một con suối nhỏ. Ở đó có một nam nhân vận hắc y đang tiêu sái nằm trên tảng đá lớn, nhìn chăm chăm xuống nước.

-Hắc ca ca!

Nam nhân cảm giác có hai người đến liền lười biếng ngẩng mặt lên, đó là một khuôn mặt đẹp đến mức dù có dùng trăm nghìn chữ đẹp cũng không thể hình dung, làn da trắng mịn như ngọc, mày ngài thanh tú, đôi mắt phượng đỏ rực mê mị lòng người, ấn kí đen sẫm giữa mi tâm, mái tóc đỏ rực tùy tiện buông thả dọc theo cánh tay, đôi môi mỏng nở nụ cười duyên dáng, lại thêm dáng vẻ kiêu mị tiêu sái nằm trên đá càng thêm dụ hoặc, đẹp đến mê mẩn. Con người khuyếch thành đó, chính là Hắc Huyết Thương, Ma quân của Ma giới. Tại sao nàng lại quen được y? Chuyện này phải quay lại nhiều năm trước, khi nàng vừa nhận Đường Nhược Phi làm nghĩa ca không lâu...

-Người nhường tiểu muội muội này cho ta đi~~~

-Không được, người đang mơ sao? Ta phải mặt dày một năn nỉ hai khóc lóc ba thất cổ trên Hàn Nguyệt điện, Hạ Tử Thiên mới chịu cho ta nhận muội muội, tuyệt đối không nhường cho người!

-Người... ta với người cũng coi như bạn (già) lâu năm, không thể nhường ta một lần sao?

-Nhường? Đường nhiên không thể! Nhưng mà...

-Nhưng mà?

-Chia sẻ thì được...

-Haha, chỉ có người là hiểu ta nhất, tri kỉ a, hảo tri kỉ!

... Và không thể phản kháng... đó là lý do hiện tại nàng có hai vị ca ca...

-Hai người làm ta đợi sắp mốc meo rồi!

Hắc Huyết Thương lười biếng trách móc, lẩn lộn trên tảng đá...

-Xin lỗi xin lỗi, Tử Thiên hần... người biết mà... dài dòng lắm, giữ ta lại dặn dò mãi mới cho đi!

-E hèm, làm phiền hai vị ca ca, tuyệt - đối đừng nói xấu sư phụ muội có được không?

-A~~ được được, biết lỗi rồi, xin lỗi, sư phụ muội là tốt nhất!

-Biết vậy thì tốt! Hôm nay chúng ta đi đâu chơi đây?

-Đi kinh thành!

-Kinh thành?

-Có rất nhiều đồ ăn ngon!

-Vậy mau đi~~~

Từ lúc nhận hai vị ca ca này đến giờ, mười lăm mỗi tháng Đường Nhược Phi lại đến đón nàng, hai người đưa nàng đến những nơi rất thú vị!

Mặt trời đã gần xuống núi, nàng nhất định phải quay trở về, nếu không... sư phụ khi nổi giận rất đáng sợ...

Lưu luyến từ biệt Hắc Huyết Thương, nàng cùng Đường Nhược Phi đáp xuống gốc đại thụ trong Hàn Nguyệt điện.

- Sư phụ, con về rồi...

Nàng đang định chạy đi tìm sư phụ, lại bị Đường Nhược Phi kéo tay giữ lại:

- Có chuyện gì sao?

- Nghi nhi, muội...

- Hửm?

- Muội gả cho ta đi!

- Cái gì?

Nàng tròn mắt nhìn Đường Nhược Phi, miệng há có thể nhét vừa một quả trứng gà. Vậy mà, Đường Nhược Phi vẫn bình tĩnh nhắc lại:

- Muội gả cho ta đi có được không? Ta thích muội, rất rất thích muội, gả cho ta, ta sẽ hảo hảo chăm sóc muội!

- Muội... cái kia...

- Tại sao muội còn do dự?

- Muội...

- Muội ghét ta sao?

- Không có, muội không ghét huynh...

- Vậy sao còn do dự không gả cho ta?

- Đường ca ca, không ghét và thích là hai thứ khác nhau. Trong lòng muội trước giờ chỉ xem huynh như ca ca, muội không thể...

- Muội không thể gả cho ta? Được, ta hiểu, là vì Từ Thiên...

- Cái này... không có liên quan đến sư phụ...

- Thái độ muội như vậy, chính là vì muội yêu Từ Thiên, không muốn gả cho ta...

- Không có mà! Muội làm sao... làm sao có thể yêu sư phụ được?

- Được, yêu hay không yêu là chuyện của muội, ta không thể quản được, nhưng ta khuyên muội, yêu người như hấn, hoàn toàn không có kết cục tốt, muội không thấy Thiên Kim sao? Chính là vì yêu hấn mà suýt nữaọa tiên, phải bẻ quan tu luyện biết bao nhiêu năm vẫn không thể buông bỏ, trở thành cái bộ dáng thảm hại như vậy! Muội yêu hấn, kết cục chỉ có thể thảm hơn chứ không kém!

- Muội không quan tâm, muội không có yêu sư phụ, muội không cần biết, chỉ muốn ở bên cạnh sư phụ như bây giờ là quá đủ rồi!

- Muội... tại sao ta nói muội lại không nghe?

Đường Nhược Phi thực sự tức giận, bàn tay nắm cổ tay nàng dùng lực siết chặt, khiến trên tay nàng đỏ thành một mảng, dưới ánh trăng lại thập phần khủng bố:

- Đau...

Nàng cố sức gỡ tay, Đường Nhược Phi trong mắt hần lên tia máu, bàn tay lại tiếp tục siết chặt hơn:

- Sư thúc, hai người ở đây âm ỉ cái gì?

- Sư phụ?

Nàng đưa mắt nhìn hấn, đôi tay còn bận thoát khỏi bàn tay của Đường Nhược Phi. Hấn nhủ mảy nhìn hai người, cuối cùng tiến nhanh đến, kéo nàng ra khỏi ma trận, ánh mắt chợt lóe lên tia giận dữ. Thấy nàng bị gạt ra khỏi bàn tay, Đường Nhược Phi tỉnh táo lại đôi chút, gắt gao đối mặt với hấn. Hấn giọng điệu có chút tức giận:

- Người làm đau Nghi nhi?

- Ta muốn người gả Nghi nhi cho ta!

-Gả cho người? Không thể!

-Tại sao không thể? Người dựa vào cái gì ngăn cản?

-Dựa vào ta là sư phụ nó, dựa vào nó không muốn gả cho người!

-Người ích kỉ...

-Ta không ích kỉ, Nghi nhi còn nhỏ, vướng vào chuyện tình ái sẽ ảnh hưởng đến con đường tu tiên!

-Biện hộ!

-Ta không biện hộ, sư thúc, người đã đạt đến cảnh giới cuối cùng của tu tiên, lẽ ra đã sớm trút bỏ thất tình lục dục mới phải, sao có thể u mê bất ngộ, chấp niệm mãi không quên?

-Buông bỏ chấp niệm, buông bỏ thất tình lục dục, giống như người sao? Muốn ta tu tiên để trở thành kẻ tự cao tự đại, luôn cho bản thân là đúng như người, xin lỗi ta không làm được!

-Nếu người còn đề cập đến chuyện gả hay không gả này, ta với người nhất định trở mặt, lúc đó đừng trách ta không khách khí trường bối!

-Ta cũng không sợ người!

-Đủ rồi, hai người không cần thiết phải cãi nhau nữa!

Hai người người người ta ta, cãi nhau lớn tiếng như vậy, đều là vì nàng hết! Trước giờ sư phụ, Đường ca ca, Hắc ca ca là tri kỉ, hiện tại lại muốn trở mặt vì nàng. Đủ rồi, quá đủ rồi!

Nàng che hai tai lại, một đường chạy đi. Nàng không phải trẻ con, đã sớm không còn là đứa trẻ không hiểu chuyện bên bờ tuổi năm đó, nàng biết yêu là gì, rõ ràng nàng biết mình yêu sư phụ, nhưng nếu sư phụ không chấp nhận nàng? Nếu trước giờ người thật sự chỉ xem nàng là đồ đệ thì thế nào? Sau đó nàng làm sao đối mặt với người? Làm sao có thể ở bên cạnh người được nữa?

Sau khi nàng một đường chạy đi, hẩn quay mặt đến một hướng khác, không muốn nhìn mặt Đường Nhượng Phi:

-Sư thúc, người rảnh rồi quá độ, đang sợ thiên hạ không loạn? Hận thế gian quá thái bình sao?

Đường Nhượng Phi thu lại vẻ tức giận vừa rồi, thái độ bốn cột cũng sớm vút ra sau đầu, chấp tay ra sau lưng, giọng nói thấp phần nghiêm chỉnh:

-Ta là đang rất nghiêm túc!

-Người... ta vốn không thể hiểu nổi người, còn có Thiên Kim, tại sao hai người vẫn cứ chấp mê bất ngộ như vậy?

-Kẻ có trái tim làm bằng băng như người, vĩnh viễn cũng không thể hiểu được!

-Ta vẫn sẽ không gả Nghi nhi cho người!

-Ta chỉ muốn hỏi người... thực ra trong lòng người, từ trước đến giờ xem Nghi nhi là gì?

-Đồ đệ!

-Chỉ vậy thôi?

-Không hơn không kém!

-Không có tình riêng?

-Hoàn toàn không có!

-Người nên nhớ kĩ những lời mình nói hôm nay, sau này nếu có xảy ra chuyện gì, chỉ có thể trách người tự làm tự chịu!

-Ta tuyệt đối không hối hận!

-Được, vậy ta lại hỏi người, tại sao không thể gả Nghi nhi cho ta?

-Người nếu cứ tiếp tục lặp lại vấn đề này, ta với người nhất định sẽ trở mặt!

-Nếu người không hề có một chút tình riêng gì với Nghi nhi, tại sao cứ một mực không gả cho ta?

-Người thật sự muốn đánh nhau sao?

-Hạ Từ Thiên, thiên kiếp của ngươi chỉ còn mấy ngày nữa, ngươi thực sự muốn đem Nghi nhi bỏ lại một mình?

-Không liên quan người!

-Theo tính toán của ta, ngươi hứng chịu thiên kiếp này, phần lớn là mất mạng? Đến lúc đó, Nghi nhi phải làm sao?

-... Ta tự có sắp xếp!

-Vốn chỉ cần gả Nghi nhi cho ta, sau này ta có thể chăm sóc muội ấy!

-Nhất định phải đem gả cho người, người mới có thể chăm sóc?

-...

-Ta không hiểu người có suy tính gì, đầu tiên muốn nhận nghĩa muội, hiện tại lại muốn ta gả cho người?

-Ta chỉ là không thể thấy ngươi chết rồi, Nghi nhi lại không nơi nương tựa, ngươi thực sự đành lòng bỏ lại muội ấy một mình bơ vơ?

Leng keng...

Âm thanh ngọc bội khẽ vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Kí ức, sự thật, giải đáp! (4)

Nàng vốn định quay về phòng, đi được nửa đường lại cảm thấy mình vừa rồi giận dữ có phần không đúng, liền quay trở lại, vừa vặn nghe được toàn bộ, nhất thời không không chế được lùi lại vài bước, khiến ngọc bội bên hông phát ra tiếng kêu, lập tức vội vã xoay người chạy.

Hai người ánh mắt nghi hoặc nhìn nhau, vốn là hai kẻ có tu vi cao nhất Tiên giới, cư nhiên có người đứng ở đó mà không cảm nhận được, trừ phi là người có tu vi cao hơn, nếu không... sẽ không thể nào phát sinh chuyện này! Khi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một vạt áo trắng xoay người chạy đi... hiện tại, đã có thể đoán được là ai...

Nàng hóa thành một đạo thanh quang, hướng con suối phía Tây mà bay đi. Gấp gáp truyền âm cho Hắc Huyết Thương:

“Hắc ca ca, muội muốn gặp huynh, có thể đến không?”

Hắc Huyết Thương nghe thấy nàng gọi, lập tức bay đến, thấy nàng đang nghịch nước, liền tiến lại gần, còn dùng một ánh mắt gian tà mà nhìn nàng:

-Nghi nhi, muội tìm ta làm gì? Mới xa ta không bao lâu đã nhớ rồi sao?

Sau đó... liền chấn động:

-Khoan đã... muội ra ngoài vào giờ này? Từ Thiên có biết không? Nhất định là không biết! Trời ạ... không được không được, nhanh nhanh, ta đưa muội về!

Náo loạn một phen, liền cầm tay nàng kéo đi:

-Hắc ca ca, huynh buông muội ra đi, muội muốn tìm huynh, là có việc muốn hỏi!

-Muội muốn hỏi? Là chuyện gì? Tại sao không tìm sư phụ muội mà hỏi? Nhược Phi cũng được? - Hắc Huyết Thương bĩu môi đầy khinh bỉ

-Muội biết Hắc ca ca là người chuyện gì cũng biết, cực kì uyên bác, lại là người vừa đẹp vừa tốt bụng, cho nên mới đến đây thỉnh giáo huynh.

Hắc Huyết Thương buông tay nàng ra, vừa phe phẩy chiếc phiến lông công, vừa làm mặt giận:

-Muội đó, có chuyện nhờ vả mới đến tìm ta, lại còn nịnh nọt dẻo miệng như vậy. Mau, có chuyện gì?

-Hắc ca ca~~~~ huynh đừng giận mà, muội trước giờ vẫn rất sùng bái huynh...

-Được rồi được rồi, ai mà giận muội nổi, muốn hỏi gì thì hỏi nhanh lên, ta còn phải đưa muội về!

Nàng kéo y ngồi xuống bên bờ suối, sắc mặt âm trầm:

-Huynh... biết thiên kiếp chứ? Có thể thoát khỏi nó hay không?

Hắc Huyết Thương vừa nghe đến, sắc mặt trong khoảnh khắc tối sầm xuống:

-Muội tại sao lại hỏi đến chuyện này?

-Thái độ của huynh như vậy, hiển nhiên là biết gì đó, mau nói cho muội biết đi!

-Muội đọc sách, biết được bao nhiêu?

-Vốn không có nói rõ, lại rất vụn vặt, muốn tìm hiểu kỹ cũng rất khó khăn. Bất quá... muội cũng có chút hiểu biết!

-Hiển nhiên muội biết thiên kiếp là gì?

-Chính là khi một người tu thành thượng tiên, mỗi 1000 năm lại có một thiên kiếp, tùy theo sức mạnh định đoạt độ nguy hiểm?

-Không sai, trong sách chỉ có ghi lại như vậy?

-Ngay cả cách thức diễn ra thế nào cũng không rõ ràng!

-Chính vì không có mấy ai đạt đến tu vi ngàn năm, Nhược Phi, đến nay là người duy nhất!

-Đường ca ca?

Hắc Huyết Thương gật đầu rồi tiếp tục nói, sắc mặt vẫn âm trầm:

-Người nhận thiên kiếp, khi đến thời hạn sẽ đến một nơi gọi là Sát Tiên Thiên Hỏa, chính là nơi dương khí cực thịnh, để bản thân bị nhốt trong kết giới, liên tục hứng chịu chín chín tám mốt lượt Thiên Hỏa thiêu đốt, cực kì đau đớn, một khi đã bước vào thì không thể trở ra cho đến khi nhận đủ, không ai có thể giữa chừng xông vào hay ngăn cản, bất kể là trốn đi nơi nào, đều sẽ không tránh khỏi! Nhược Phi hỡi, sau lần đó mất nửa cái mạng, thương thể đầy mình, ta cùng Tử Thiên khó khăn lắm mới lôi được hãn tử Quỷ môn quan trở về, bất quá... cũng là chuyện của hơn hai trăm năm trước... hãn hiện tại còn lợi hại hơn xưa!

-Tại sao lại có thứ thiên kiếp này, đã như vậy còn ai muốn tu tiên?

-Thiên kiếp này cũng xem như kiểm tra thực lực các vị tiên nhân, hơn nữa cái thứ Thiên Hỏa đó có công hiệu thanh tẩy tâm trí, gột sạch bụi trần, giúp con đường tu tiên sau này càng thêm thuận lợi... đó là với những kẻ còn sống!

-Vậy thật sự không thể tránh?

-Không thể, có điều...

-Có điều?

-Có thể chịu thay!

-Chịu thay?

-Nhưng người chịu thay nhất định phải có tu vi cao hơn, toàn tâm toàn ý chấp nhận, nhưng thiên kiếp cũng theo đó mà nguy hiểm hơn gấp mấy lần.

-Chưa từng có tiền lệ sao?

-Đương nhiên chưa từng!

-Vậy sao huynh biết có biện pháp này?

-Là hữu duyên tìm được một cuốn cổ thư, lúc ta đi tìm thuốc cho Nhược Phi vô tình nhìn thấy.

-Vậy huynh nghĩ có khả năng không?

-Sẽ không chắc chắn!

-Nhưng dù sao cũng có một tia hy vọng? Vậy là tốt rồi!

-Muội tuyệt đối không được làm chuyện dại dột!

Nàng thoáng chột dạ, né tránh ánh mắt của y:

-Sao huynh lại nhắc muội chuyện này?

-Ta không phải tên ngốc, ba ngày nữa là thời hạn thiên kiếp của Tử Thiên, muội giờ này chạy đến đây tìm ta, có phải đã biết rồi nên mới tìm cách giải?

-Muội...

-Nghĩ nhì, ta biết hiện tại tu vi của muội đã cao hơn hẳn, nhưng tuổi tiên lại không đủ, chịu thay thiên kiếp cho hán muội nhất định sẽ không sống nổi!

Nàng lại giật mình, tiếp tục không nhìn vào mắt y:

-Cái đó... huynh làm sao biết được? Sư phụ lẫn Đường ca ca đều không phát hiện.

-Ta biết tu vi của muội hiện tại đã đạt đến thái thượng tiên, nhưng vì tuổi tiên không đủ, chỉ dừng ở thượng tiên, thăng tiên nhanh như vậy, ngay cả Nhược Phi cũng không nhanh như muội! Nhưng vì sao lại mang nội lực phong ấn lại? Làm vậy rất tổn hại chân khí, bất cứ khi nào cũng có thể tẩu hỏa nhập ma!

-Cái đó... huynh không cần để ý, hiện tại huynh dù có biết gì cũng tuyệt đối đừng nói cho sư phụ và Đường ca ca!

-Được rồi, mau về đi, Tử Thiên sẽ rất lo lắng!

-Được, đa tạ huynh, sư phụ cùng Đường ca ca hiện tại như sắp đánh nhau đến nơi, nên chỉ có thể tìm đến huynh...

-Cũng coi như muội còn nhớ đến ta, yên tâm đi, hai tên đó sẽ không thật sự đánh nhau đâu, đều là những kẻ biết chừng mực, bất quá nếu có đánh thật, muội mặc kệ họ, đến tìm ta là được!

-... Muội về đây. Tạm biệt!

Nàng vẫy tay tạm biệt, một đạo thanh quang lập tức phóng vút đi. Hắc y lay động theo con gió, hồng mâu mang biểu tình phức tạp, cánh môi dụ hoặc nhấp nháy, khẽ lẩm bẩm:

-Nàng có thể vì hán mà tính mạng cũng không cần?

Rồi lại đau thương thờ dài, khẽ lắc đầu:

-Nàng rốt cuộc đã yêu hán sâu đậm đến nhường nào? Trên đời này có bao nhiêu người, nàng yêu ai không yêu, có sao phải nhất mực yêu hán? Xem ra... khoảng thời gian yên bình tốt đẹp của thiên địa... thật sự sắp kết thúc rồi?

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Kí ức, sự thật, giải đáp! (5)

Nàng vừa về đến Hàn Nguyệt điện, vừa đúng lúc sư phụ có khách, là Thanh Nhân thượng tiên cùng Thiên Kim thượng tiên, nàng tình cờ nghe được ba người nhắc đến thiên kiếp của sư phụ, vì vậy liền che giấu khí tức, đứng bên ngoài lắng nghe:

-Tử Thiên, lần này... nắm được bao nhiêu phần?

Thanh Nhân thượng tiên nhú mày vừa uống trà vừa lo lắng hỏi.

-Thiên kiếp là chuyện khó tránh, chỉ là sớm hay muộn, dùng để thanh tẩy nhục tâm, không cần phải lo lắng, biết đâu lại là hảo sự?

-Bị sét đánh cũng có thể xem là hảo sự?

Nàng bên ngoài thăm thắc mắc “Không phải nói là Thiên Hỏa sao? Cái gì sét đánh?”

Bất quá là nàng không biết, thứ gọi là Thiên Hỏa, chính là bị sét đánh trúng tạo thành, chẳng qua cái tên nghe qua... thực có chút không phù hợp!

-Tùy suy nghĩ của mỗi người thôi!

Hán lắc đầu, trên môi nở một nụ cười khổ:

-Ý trời đã định, không thể thay đổi, nếu sợ có ngày này ta đã sớm không tu tiên!

Thanh Nhân thượng tiên lại nhấp một ngụm trà:

- Sư phụ muốn truyền lại ngôi vị chương môn cho đệ, còn có Nghi nhi, đệ dự tính thế nào?

Thiên Kim thượng tiên nghe đến nàng liên "hừ" một tiếng, hần cũng không để bụng, trực tiếp lơ đi:

- Ta dù không có thiên kiếp này cũng sẽ từ chối ngôi vị chương môn, còn Nghi nhi... - Hần dừng lại một chút – nó có thể tự lo cho mình. Sư huynh, nếu vạn nhất có chuyện, nhờ huynh thay ta chiếu cố nó!

- Được!

- Còn Thanh Hiên đâu?

- Nó xuống núi dạo chơi, không hiểu sao liên phải lòng một tiểu thư khuê các nào đó, bị người ta một mực từ chối, hiện tại đang ôm gối trốn một góc ở Thanh Hoan điện rồi! (Tg: Thanh Hiên... không phải ta bạc đãi người... nhưng người quả thực không có tiền đồ!)

Quả nhiên hần nghe xong liền lắc đầu:

- Đệ ấy cứ suốt ngày rong chơi như vậy, không biết khi nào mới trưởng thành. Cùng với Đường sư thúc... thật khiến người ta lo lắng!

- Đệ không cần lo lắng cho hai người họ, sớm muộn cũng sẽ đến lúc tự mình trưởng thành thôi!

Thiên Kim thượng tiên bồi thêm một câu:

- Hiện tại chàng giống như bản thân đã bước vào tứ lộ, chỉ là một cái thiên kiếp thôi, có gì ghê gớm?

- Cũng xem như đã bước được nửa chân rồi!

- Chàng...

- Được rồi, hai người không cần cãi nhau lúc này, Từ Thiên nghỉ ngơi đi, hai ta không làm phiền đệ!

- Ta tiễn hai người...

Cả ba người đứng lên ra ngoài, nàng vội trốn vào một góc tối, sau khi họ đi khuất mới rón rén về phòng, nhưng chỉ được vài bước:

- Con đã về?

- Ó... dạ...

Nàng giật mình quay lại, sư phụ đang đứng sau lưng nàng, nét mặt vẫn không một gợn sóng. Quả nhiên, nàng vĩnh viễn không thể đoán được người đang nghĩ gì.

- Con cùng ta vào thư phòng!

- Dạ...

Nàng theo hần vào thư phòng, hần ung dung ngồi xuống bên bàn trà, tự tay rót cho mình một chung, bình thần khoát tay:

- Ngồi xuống đi!

Nàng vẫn không dám ngước mắt nhìn hần, ngoan ngoãn ngồi xuống. Cả hai vẫn trầm mặc không nói, nàng hai tay vân vê góc áo, nhiều lần hé miệng định nói, lời chưa ra khỏi miệng đã nuốt trở lại. Cuối cùng, sau một khoảng thời gian tưởng như vô tận, hần mở miệng nhàn nhạt nói:

- Tay của con?

- Dạ?

- Đưa tay của con cho ta!

Hần đưa tay về phía nàng, nàng rụt rè đặt tay lên tay hần, bàn tay hần bình thường rất lạnh nhưng vẫn mang một chút ấm áp khi chạm vào nàng, tuy vậy ngón tay vẫn lạnh như băng, nhanh như chớp đổi tư thế bắt mạch cho nàng. Nàng kinh ngạc theo phản xạ mà rụt tay về:

- Con định khi nào thì nói với ta?

- Con đã định nói... nhưng vẫn chưa có cơ hội!

- Tại sao phải phong ấn?

Đã đạt đến ngưỡng tu vi này, cư nhiên lại không có người phát hiện, ngay cả hắc lữ Đường Nhược Phi cũng vô phương cảm nhận, chỉ còn nước trực tiếp bắt mạch mới mơ hồ nhìn ra một chút!

- Con... chỉ muốn cho sư phụ một cái bất ngờ...

- Con thành công rồi, ta rất bất ngờ!

- Con xin lỗi, con không có ý giấu người – Nàng ngừng lại một chút lại đưa mắt khẩn cầu - Người đừng giận...

- Con có thể tiến nhanh như vậy, người làm sư phụ này vui mừng còn không kịp, vì có gì lại đi giận?

- Người thật sự không giận?

- Đương nhiên là thật, con như vậy, ta cũng không còn gì phải lo lắng nữa!

- Người có thể đừng nói như mình sắp chết có được không?

- Con không cần lo lắng, nếu vạn nhất có chuyện...

- Những lời này người trăm vạn lần cũng đừng nói ra!

Nàng nhanh chóng ngắt lời, nàng tin tưởng hắc, sư phụ nàng là ai chứ, làm sao có thể có chuyện được?

- Được, về nghỉ ngơi đi, cả ngày mệt mỏi rồi!

- Vậy con về phòng...

Hắc chỉ nhẹ gật đầu thay cho đồng ý.

Một buổi sáng sớm của ba ngày sau, gió hiu hiu thổi làm cánh hoa bay khắp chốn. Nàng khẽ mở toan cánh cửa phòng, gió ầm ập lùa vào mon tron trên khuôn mặt bạch y nữ tử, không còn ngây thơ, không còn tuổi trẻ không hiểu chuyện, bây giờ đã thập phần lãnh ngạo, thập phần kiên định. Trước mắt nàng, một nam tử bạch y thanh thoát đang xoay lưng lại. Nàng ngược mặt nhìn lên, Ngũ niên hoa mỗi lần khai hoa, hương hoa nhẹ nhàng lãng đãng phiêu bồng, khiến lòng người thanh tịnh, thoải mái tận tâm can, tựa như trên đời không còn gì phải lo âu phiền não. Cánh hoa một màu trắng muốt, bên trong lại phơn phớt hồng, tựa như thiếu nữ e thẹn mà đỏ mặt.

Nàng tiến lại gần hắc, ba cái sắc trắng ở cạnh nhau, tưởng như đang trộn lẫn, thế nhưng, một bạch y nữ tử tuyệt thế khuynh thành đứng cạnh một bạch y nam tử lãnh diêm cao ngạo, sắc hoa trắng ngọc trời cũng chỉ để tô điểm thêm cho khung cảnh diễm lệ ngàn năm khó gặp này.

- Có hứng thú cùng vi sư uống một chung không?

Nàng nhẹ gật đầu xem như đồng ý, hai người ngồi bên bàn thạch dưới gốc cây. Từng chung rượu hết cạn lại đầy nhưng chung quy lại không ai nói với ai lời nào. Đến khi hương rượu điểm thêm một màu phơn phớt hồng trên khuôn mặt nữ tử càng làm tăng thêm vẻ diễm lệ:

- Người không sợ sao?

Hiện tại khi nàng nói chuyện với hắc, đã không còn giọng điệu như một đồ nhi, là một tri kỉ... hay một phận ngang bằng...

- Sợ? Sợ gì chứ?

Hắc hiện tại cũng vứt bỏ tôn nghiêm xa cách thường lệ, nhếch môi cười nhạt...

- Trên đời có rất nhiều thứ để sợ, người sợ cái gì?

Nàng cũng nhếch môi cười nhạt, bàn tay ngọc khẽ lắc chung rượu trong tay, rượu bên trong cũng vì vậy mà dậy sóng.

- Sợ cái gì? Từng lộ nhân sinh, triều hoa trịch thế (1), thiên địa vạn vật, có gì là trường cửu bất diệt? Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cần gì phải lo nghĩ? Chỉ chuốc thêm phiền não!

- Hahaha...

Nàng cười, tiếng cười sáng khoái lại không hề mang một chút tiểu ý, khiến kẻ nghe không khỏi một phen lạnh sống lưng. Nhưng hắc vẫn thủy chung cầm chung rượu trên tay, nét mặt không đổi nhìn chăm chú.

- Hay cho một câu “Chỉ chuốc thêm phiền não”, hảo, ta bồi người, chẳng còn gì phải sợ, chẳng còn gì phiền não...

Nàng trong lòng quần thảo, rõ ràng hai người cùng nhau uống rượu, nhưng trong lòng cả hai đều hiểu rõ, màn này không khác gì một đại hí kịch, hoàn

toàn vô nghĩa!

Nàng lại rót đầy thêm một chung rượu, khung cảnh trước mắt như nhòe đi, cứ nhạt dần nhạt dần. Trong mắt nàng lúc đó, chỉ có bạch y nam tử đang ngồi dưới làn mưa hoa ngợp trời, cánh hoa trắng muốt nhẹ đáp lên mái tóc dài đen nhánh rồi vô lực trượt xuống. Chỉ định mở miệng nói một câu, lời chưa ra khỏi đã gục xuống bàn, chìm vào mộng mị.

-Nghĩ nhì, ta không thể để con vì ta mà mạo hiểm, xin lỗi...

(1): Tùng lộ nhân sinh, triều hoa tịch thế (松露人生, 朝花夕逝): hạt sương trên cây, cuộc sống con người, hoa nở ban sớm, nắng tắt chiều tà, tất cả đều hữu hạn, sương sẽ bay mất, người phải chết đi, hoa nở lại tàn, ngày qua đêm tới, đều là quy luật không thể thay đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Kí ức, sự thật, giải đáp! (6)

Khi nàng vừa mở mắt, đã là hai canh giờ sau, thấy mình đang ở trong phòng, người không thấy đâu, tựa như chuyện vừa qua chỉ là một giấc mộng, nhưng hương rượu cùng hương hoa thoang thoang trong không khí khiến nàng khẳng định, không phải là mơ!

Nàng nhích môi tự giễu “Tửu bất túy nhân, nhân tự túy” (1), với tu vi của mình bây giờ, một chút rượu nhạt cũng có thể say được?

Nhắc chân định ra khỏi phòng, không ngờ trước cửa lập tức dựng lên một kết giới. Nàng lại tiếp tục lắc đầu cười khổ:

-Dùng cả trận pháp để nhốt ta, người đây là đang sợ ta đi phá “hảo sự” của người sao?

Càn Khôn trận đối với nàng tuy không phải một trận pháp phức tạp hay khó giải, nhưng người bị nhốt ở bên trong sẽ không thể thoát ra ngoài nếu không có người thả, phi thường phiền phức, ngoại trừ là cấp bậc thượng tiên trở lên, nếu không muốn thoát khỏi nó e rằng phải trải trải một phen. Trận này lại do hấn dựng, nàng muốn thoát khỏi cũng phải tốn không ít thời gian.

Nàng truyền âm cho Hắc Huyết Thương - người mà nàng cho rằng là kẻ rảnh rỗi nhất lúc này. Trong thời gian chờ hấn đến, nàng ung dung thay y phục, cố ý lựa chọn một bộ bạch y tuyệt mỹ nhất, thêu bằng chỉ ngũ sắc óng ánh rực rỡ, ngọc bội đính đang khề vang lên, nàng kiên nhẫn đứng chờ...

Quả nhiên không lâu sau, một thân hắc bào đầy hoa lệ xuất hiện trong hậu viện Hàn Nguyệt điện, hồng mâu chăm chú nhìn nàng, chiết phiến lông vũ nhẹ nhàng phe phẩy, đôi môi dụ hoặc nở nụ cười tà mị quyến rũ đến động lòng:

-Muội sao lại gọi ta đến đây?

Nàng vẫn mực quang kiên định nhìn hấn, chậm rãi mở lời:

-Huynh mau thả muội ra khỏi đây!

-Tại sao ta phải thả muội?

-Thời gian không thể lãng phí, nếu huynh không thả muội ra, đời này dù có chết muội cũng vĩnh viễn hận huynh!

Y nheo mắt nhìn nàng, chỉ trong ba ngày, khẩu khí lại thập phần lãnh ngạo?

-Được, hảo khẩu khí!

Hấn phát tay thi pháp, Càn Khôn trận lập tức bị gỡ bỏ. Một đạo thanh quang xé gió bay đi, hấn chỉ có thể đứng đó, bất lực nhìn theo, bên tai còn vang vọng:

-Đa tạ, Hắc ca ca, nếu có kiếp sau, nguyện làm huynh muội, thực xin lỗi!

Hấn lắc đầu, khoe môi khề nhích một nụ cười nhợt nhạt:

-Huynh muội? Ai thèm làm huynh muội với nàng?

Nàng vượt qua thiên sơn nghìn dặm, đáp xuống một đỉnh núi cao ngất, mây phiêu lãng là đà dưới chân, mặt trời chiếu sáng đỏ rực trên cao làm cho người ta có cảm giác phiêu diêu tự tại, thanh thản như tiên nhân.

Quét mắt nhìn ra xa, có một cột sáng ở phía trước tựa như nối liền một mạch trời và đất. Nàng liền lập tức bay đến, ở nơi đó đã tề tựu chông môn vài môn phái lớn, đầy đủ ba vị thượng tiên, hiển nhiên còn có hần... lại đưa mắt nhìn chung quanh, Đường Nhược Phi vẫn chưa đến, cũng tốt, sẽ bớt đi một người ngăn cản!

Ánh mắt của mọi người đang hướng về một phiến đá lớn khắc trận đồ bát quái lơ lửng bên trong cột sáng, hần đang chuẩn bị bay vào bên trong.

Nàng hít sâu một hơi rồi bay thẳng vào bên trong cột sáng, tiện tay một chưởng hất hần ra, kết giới lập tức đóng lại trước con mắt ngạc nhiên của mọi người...

Hần bị thương nhìn nàng, là người mà hần không muốn nhìn thấy ở đây vào lúc này, giọng cũng thập phần run rẩy, hiển nhiên đã sớm biết dự định của nàng, nếu không cũng không tốn công sức nhiều như vậy để nhốt nàng lại:

-Nghĩ nhĩ... tại sao lại làm vậy?

-Nếu ta nói ta yêu người, ta cam tâm tình nguyện chết vì người, người có hay không đối với ta một chút thương hại?

Nói ra rồi, nàng cuối cùng cũng nói ra rồi, tất cả những gì muốn nói, tất cả những gì chất chứa trong lòng cuối cùng gói gọn vào trong một câu nói, nàng hiện tại... chết cũng không oán không hối!

Đường Nhược Phi đến vừa vặn nghe được câu nói đó, bất giác trong lòng dâng lên một thứ cảm giác đau đớn đến phé tâm liệt cốt.

Lời nàng vừa nói ra cũng khiến những kẻ có mặt một phen kinh hách. Thiên Kim thượng tiên trong lòng ngón ngàng. Trước giờ nói yêu hần, nàng ta ngoại trừ bácm hần không buông cũng chưa làm cho hần chuyện gì, nay lại thấy có người cam tâm tình nguyện vì hần mà mạng cũng không cần, cư nhiên cảm thấy chính mình thực thua kém...

Hần vẫn một thân bạch y cả đời kiêu ngạo đứng trước mặt nàng, không hề nhúc nhích:

-Đừng đùa giỡn nữa...

-Ta không phải đang đùa, tình này với người là thật, ý này với người vĩnh viễn cũng là thật!

Nàng ánh mắt kiên định, hiển ngang đồng dạc tuyên bố, tựa như Cửu Thiên Huyền Nữ, đẹp đến điên đảo thế gian, uy nghiêm sừng sững tựa như tìm khắp thiên hạ không gì sánh bằng, cũng không có một tuyệt cảnh nào có thể đem ra so sánh:

-Ta, Hạ Băng Nghi, vị thượng tiên tiếp theo của Tiên giới, tại nơi này cam tâm tình nguyện chịu đựng thiên kiếp của Lãnh Hàn Phong Nguyệt Hạ Từ Thiên, tuyệt đối không hối hận!

Trên không trung hiện ra mấy dòng chữ màu vàng óng ánh, rực rỡ hoa lệ:

“Thế gian tựa kiêu mộng

Chẳng màng kiếp họa bì

Tiên nhân lòng chấp niệm

Vạn kiếp bất văn hồi”

Nàng khép nhẹ đôi mi, thân người bay lên cao, bát quái đồ dưới chân sáng rực lên, nàng dang rộng hai tay hứng chịu từng đợt, từng đợt lôi đình giáng xuống tạo nên Thiên Hỏa thiêu đốt đến tâm can.

Chúng tiên ngược nhìn bạch y nữ tử, trong lòng không khỏi cảm thán, là yêu sâu đậm đến nhường nào mới có thể thay người mình yêu gánh chịu những đau đớn giày vò mà không hề có một âm thanh la hét. Đỉnh núi thiên sơn gió thổi mây quần, chỉ có tiếng sét ầm ầm bên tai, những vị tiên nhân ở đó cả đời thanh tâm vô dục bỗng thấy khóe mắt cay xè, sờ tay lên mặt mới phát hiện thì ra mình đã khóc đến đầm lệ từ khi nào...

Chỉ duy nhất có một người, đứng ở nơi đó, đôi mắt không lúc nào rời khỏi bóng hình bên trong cột sáng, đôi tay nắm chặt thành quyền, móng tay ghim chặt vào da thịt đến toát cả máu tươi, đôi môi cương nghị mím chặt.

Môi nàng vì nén đau mà bị cắn đến bật máu, huyết châu rơi xuống vạt áo trắng tinh tựa bi ngọc hoa diễm lệ nở trên nền tuyết trắng, rực rỡ mà thê lương...

Hơn hai canh giờ đằng đằng trôi qua, khi tia sét cuối cùng đánh xuống, kết giới được hóa giải, hần lập tức phi thân lên đài cao, đỡ lấy một thân ảnh đang vô lực rơi xuống:

-Tại sao... lại ngốc như vậy...

-Ta... yêu người, chính... chính vì ta yêu người... người... có hay không đối với ta... một chút tình cảm?

-Ta... không thể...

-Người không thể... ha... là người không thể...

Nàng học ra một ngụm máu tươi, giọng khàn khàn:

-Đời này... ta không còn gì hối tiếc, chỉ mong... đến cuối cùng... người có thể... cười cho ta xem không?

Khóe môi hần cong lên một nụ cười khổ sở, nàng khó nhọc đưa tay lên... dịu dàng vuốt ve đường nét trên khuôn mặt hần, lại học ra một ngụm máu lớn:

-Vi... vì nụ cười này, ta chấp nhận... dùng tính mạng đánh đổi...

Đôi tay trên mặt hần dần dần buông lỏng, trên môi nàng vẫn giữ một nụ cười bất lực, lệ châu tràn ra nơi khóe mi đã vĩnh viễn nhắm chặt... Hần, cho đến tận cùng... đáp lại nàng chỉ là câu “Ta không thể...”

Hồi thế gian, tình là gì? Lại có thể khiến cho bao kẻ cuồng si, say mê quên lối?

Đời này nàng yêu ai không yêu, lại đi yêu hần, yêu một kẻ lãnh ngạo vô tình, tuyệt tình nhất thiên địa... như hần...

Mưa, lãng thiên như cũng đau buồn trước cái chết của nàng mà đổ cơn mưa, từng hạt từng hạt nặng trĩu rơi xuống không ngừng, trên khuôn mặt tuyệt thế khuyên thành, một giọt nóng hổi rơi xuống, trượt dài trên gò má trắng bệch, rơi xuống đôi mi đã ngủ say...

(1) Từ bất túy nhân, nhân tự túy: Rượu không làm người say, người tự say

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Đoạ tiên!

Mãi đến khi bạch y nữ tử đã ngừng lại hồi lâu, nàng vẫn chưa hoàn hồn. Nàng nhìn ảnh linh đang xoay lưng lại, bóng dáng đó sao thật cô độc, thật tĩnh mịch, lại thoáng chút gì đó bi thương nhưng lại quen thuộc đến kì lạ. Ảnh linh ngửa mặt nhìn lên, đôi vai thoáng run rẩy, cuối cùng phát ra một tiếng thở dài bi thống, giọng khàn đặc:

-Người... là đồ đệ của Hạ Tử Thiên?

-... Đúng vậy

-Đã bao lâu rồi?

-Gần năm năm.

-Cũng không thể nói là ngắn... Ta... có thể hỏi người một câu không?

-Trước đó, phải để ta hỏi người...

-Được, mời hỏi!

-Người... là Hạ Băng Nghi?

-Không sai!

Nàng thu vào một ngụm lãnh khí, dù đã sớm lường trước, nhưng trực tiếp nghe được câu trả lời này cũng không khỏi có chút khó chịu. Từng có người... vì sự phụ mà bất chấp tính mạng, còn sự phụ, đối với người đó chính là thập phần ôn nhu, tràn đầy sùng nịnh, khi nhắc đến lại khiến người nông đậm bi thương. Nếu nói không có một chút ghen tỵ... chính là tự mình gạt mình! Lòng ngực trong thoáng chốc bị bóp nghẹt, hít thở cũng không thông, tựa như thiên đảo vạn quá!

-Vậy... tại sao người lại phải ở đây?

-Chuyện đó... ta không biết! Bất quá ta biết được, ta là bị hần phong ấn tại nơi này.

-Sự phụ phong ấn người?

-Không thể sai được, ta cảm nhận được khí tức của hần!

-Ngươi không hận?

Bị người mình yêu phong ấn tại nơi này, không dám luân hồi, lại không một chút thù hận?

Ảnh linh mỉm cười nhìn nàng:

-Ngươi nghĩ... ta có thể hận hắn không?

-Ngươi yêu sư phụ như vậy, dù có muốn cũng không thể hận?

-Đã qua trăm năm, dù có hận, cũng đã sớm không còn ý nghĩa gì. Còn ngươi... ngươi có hận hắn không?

-Tại sao ta lại hận?

-Ta hy vọng ngươi sẽ không hận hắn, một trăm năm qua hắn cũng chịu rất nhiều khổ sở. Trong lòng luôn có áy náy đối với ta, nếu nói hắn cũng yêu ta, chỉ bằng nói thương hại ta. Còn đối với ngươi... sợ rằng là chân ái.

Nàng khó hiểu nhìn ảnh linh, câu nói cuối cùng kia là có ý gì?

-Ta muốn hỏi ngươi, Thiên Nghi, ngươi có yêu hắn không?

-Không!

-Thật sự? Đừng tự làm bản thân thêm đau khổ!

-Ta không có yêu sư phụ!

-Ta trước kia cũng nói với Đường Nhược Phi như vậy!

-Ngươi không phải ta, đừng vội...

-Ai nói ta không phải ngươi?

Trong đầu nàng như có một tiếng sét đánh ngang:

-Là ý gì?

-Ta nói... TA CHÍNH LÀ NGƯỜI! Hoàng Thiên Nghi cùng Hạ Băng Nghi vốn là một người!

-Hàm hồ! Ta từ nhỏ lớn lên trong Hoàng cung, có phụ có mẫu, sao có thể cùng một người sống ở hơn trăm năm trước có quan hệ này?

-Ngươi nghĩ... ta không dám đi luân hồi vì bị phong ấn ở đây?

-Nếu ngươi bị phong ấn ở đây, sao có thể luân hồi?

-Ai nói không thể? Ta bị phong ấn ở nơi này, chỉ là một hồn trong ba hồn bảy phách, còn lại... đã sớm nhập vào luân hồi!

-Sao có thể... Ta bị thiếu mất một hồn?

-Chính vì ta chứa quá khứ của Hạ Băng Nghi, vốn cùng ngươi không có quan hệ, nên có ta hay thiếu ta, ngươi cũng không thể nhận biết.

-Không thể có chuyện này!

-Thế gian này có biết bao thứ không thể giải thích, nhưng ngươi, nếu khóc sẽ khiến đất trời điên đảo có phải không?

-Ngươi vì sao...

-Xem ra là đúng, vì lúc đó, phong ấn của ngươi sẽ bị lung lay, khiến linh lực không khống chế được tràn ra...

-Ngươi đừng hòng mang lời lung lạc ta!

Nàng vút hết tôn nghiêm, ngồi xổm xuống lấy tay bịt chặt tai, nhưng giọng nói của ảnh linh cứ bám riết không buông:

-Lung lạc hay không ngươi tự mình biết rõ! Hắn mang linh lực của ngươi tất cả đều phong ấn lại, không phải trước giờ ngươi không thể tự mình điều tiết nội lực sao?

-Ngươi rốt cuộc là yêu quái phương nào, cả gan ở nơi này tác quái?

- Yêu quái? Người nói ta là yêu quái? Không tin ta cũng được, chỉ bằng tự mình hỏi hấn đi?

Cánh cửa mật thất vang lên tiếng “ầm ầm” nặng nề mở ra, thân ảnh quen thuộc xuất hiện, hấn quét mắt nhìn nàng cùng ảnh linh, thần tình trong đôi mắt trở nên mờ nhạt:

“Quả nhiên là do phong ấn!”

-Nghĩ nhi...

Nghe hấn gọi, ảnh linh liền bật cười, tiếng cười vang dội bên trong mật thất, tựa như trên đời chưa từng nghe đến thứ gì cuồng tiếu đến như vậy, nhưng bên trong tiếng cười đó... tuyệt nhiên không có một phần tiếu ý, chỉ có bi ai, đau đớn tận tâm can...

-Từ Thiên, người đây là đang gọi Hạ Băng Nghi hay Hoàng Thiên Nghi?

-Nàng...

Nàng ngược mặt nhìn hấn đầy cầu khẩn, đây chỉ là một yêu quái bị phong ấn thôi có phải không? Tất cả những gì nàng ta nói đều không phải thật?

-Sư phụ, người này thật sự là Hạ Băng Nghi?

Hấn trầm mặc...

-Con chính là Hạ Băng Nghi chuyển kiếp?

Hấn lại trầm mặc...

-Cư nhiên là thật!

Nàng lướt qua hấn mà chạy vụt đi. Hấn ngậy người, ảnh linh kia lãnh khốc nhìn hấn:

-Nếu người không đuổi theo, sẽ hối tiếc cả đời!

Hấn liền xoay người đuổi theo, lập tức bắt kịp nàng ở cửa động. Nàng vẫn không quay lại nhìn hấn, ngẩng mặt nhìn trời:

-Sư phụ... trước giờ... người có từng xem con là đồ đệ không?

-Vẫn luôn là như vậy!

-Không phải Hạ Băng Nghi, là Hoàng Thiên Nghi, Hoàng Thiên Nghi đang ở trước mặt người đây!

-Ta... Nghi nhi, con nghe ta nói...

Không đợi hấn nói tiếp, nàng xoay người lại nhìn hấn, nhìn thẳng vào ánh mắt mà trước giờ nàng chưa từng dám đối diện. Trên trời gió thổi mây quần, đất trời tối sầm lại, cuồng phong từng đợt từng đợt thổi đến khiến cây cối nghiêng ngả, chỉ có nàng... vẫn lãnh tĩnh đứng đó nhìn hấn, chỉ có hấn... nét mặt không chút gợn sóng, mày liễu nhú chặt... nhưng vẫn là nét mặt lãnh khốc ngàn năm đó...

-Người thực ra trước giờ vẫn luôn xem ta là Hạ Băng Nghi, ân cần chăm sóc, quan tâm lo lắng, dịu dàng chở che, chính là vì người xem ta là Hạ Băng Nghi. Trong lòng người... trước giờ có từng dành một chút tình cảm nào cho Hoàng Thiên Nghi hay không?

-Nghĩ nhi...

-Hai tiếng “Nghi nhi” này, từ trước đến giờ ta vẫn luôn trân trọng, nhưng hiện tại lại cảm thấy thực nực cười! Thì ra trước giờ chỉ là mình ta si tâm vọng tưởng, tự mình gạt mình, người nào có dành một chút tình cảm nào cho ta, cho dù là sư đồ, cũng chính vì người luôn xem ta là Hạ Băng Nghi! Người tại sao có thể tàn nhẫn như vậy? Tại sao có thể khiến ta yêu người thêm lần nữa? Nếu đã sớm không muốn yêu ta, chỉ bằng cứ mặc ta tự sinh tự diệt?

-Ta không thể...

-Người luôn nói không thể, ta không đáng để người yêu sao? Hay người cảm thấy yêu ta là một nỗi nhục nhã, thực sự hèn kém như vậy sao?

Nàng ngửa mặt cười lớn, cả người run lên bần bật vì cười nhưng đột nhiên phát hiện lệ đã tràn mi, thấm đẫm một dung mạo tuyệt thế giờ đã thập phần thống khổ. Ảnh linh hóa thành một đạo tử quang bay đến nhập vào người nàng, nàng phun ra một ngụm máu, lau rồi lại lau, lệ châu vẫn tuôn không ngừng.

Đất trời cuồng loạn một lần nữa vì nàng mà đổ cơn mưa, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đau rát, lạnh buốt, hòa vào dòng lệ bi thương lăn trên đôi gò má trắng bệch...

Hấn đứng đó ngăn người nhìn nàng, không biết phải làm gì. Hấn không dám tiến lên ngăn cản nàng, vì hấn biết hấn không có tư cách làm vậy, hấn càng

không thể tiến lên an ủi nàng khi bản thân hấn chính là người gây nên. Vẫn tro mắt nhìn nàng từng bước từng bước dọa tiên, bản thân lại ngần ngại do dự. Tiên nhân? Làm tiên nhân là có thể làm được mọi thứ? Có thể làm những gì mình muốn? Không, hấn không làm được gì cả, không thể tự do giành lấy người mà hấn yêu thương, vậy làm tiên còn có ý nghĩa gì?

Hắc Huyết Thương gấp gấp bay đến, nhìn thấy bộ dạng của hấn liền hừ lạnh một cái, chiết phiến lông vũ trên tay cùng với tôn nghiêm đã sớm vút đi nơi nào. Hồng mâu chăm chú nhìn nàng bị bao bọc trong một màn tử mang, sát khí tỏa ra áp lực đè ép khiến cây cỏ xung quanh không chịu được mà chết khô.

-A!!!!!!!!!!!!!!

Nàng hét lớn một tiếng khiến đất trời rung chuyển, mi tâm xuất hiện ấn ký hình hoa sen tím sẫm, mái tóc cứ dài ra dài ra mãi như muốn bao phủ cả bầu trời bằng một dải sông màu tím, tử mang bùng nổ tràn ra xung quanh, đánh đến hấn và Hắc Huyết Thương cùng ôm ngực học ra một ngụm máu.

Hấn trước mắt chỉ thấy một mảng tối sẫm, sau đó ... cái gì cũng không biết nữa ... một thân bạch y cả đời kiêu ngạo... ngã xuống đất bất tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Người là yêu ... Hay không yêu?

Đến khi hấn mở mắt tỉnh lại, đã thấy chính mình đang ở trong phòng, mùi đàn hương nhàn nhạt tỏa vào trong mũi. Khẽ trở mình, bước chân xuống giường, dự định ra cửa:

-Đệ muốn đi đâu?

-Sư huynh?

Lạc Chương môn một mái tóc bạc đứng chắn trước cửa, nhú mày lắc đầu nhìn hấn:

-Đệ không cần đi tìm nữa, Hắc Huyết Thương đã mang nó về Thánh điện rồi!

-Được vậy ... thì tốt!

-Ta có vài việc muốn hỏi đệ ...

Hấn bước sang thư phòng, tự tay rót hai chung trà, sắc mặt tuy không đổi nhưng đã mấy phần nhợt nhạt.

-Đệ đã sớm biết Băng Nghi chuyển kiếp là Thiên Nghi?

-Đúng vậy!

Lạc Chương môn đỡ trán thở dài:

-Đệ tội gì phải làm vậy? Đối với đệ lẫn Thiên Nghi đều không có kết cục tốt, hà tất phải tự làm khổ mình khổ người?

-Huynh cũng thấy ta làm vậy là rất tàn nhẫn sao?

-Đệ rất tàn nhẫn! Đệ biết mình yêu Nghi nhi, tại sao cứ giấu nó? Nếu ngày đó đệ chịu nói thẳng, có lẽ ngày hôm nay đã không như vậy!

-Huynh cũng biết có rất nhiều chuyện không phải cứ nói thẳng ra là được ...

-Ngày đó, đệ vì bảo vệ nó, cho nó nhập luân hồi mà không tiếc đối kháng với sư phụ, lại luôn không cho nó biết, làm cho nó nghĩ đệ tuyệt tình với nó, hận đệ suốt bao nhiêu năm? Như vậy còn không chịu nói rõ?

-So với những gì nàng ấy đã làm cho ta, những gì ta làm ... đều không đáng nhắc đến! Ta còn nợ nàng ấy rất nhiều thứ, cả đời này cũng không thể bù đắp được!

-Nó chưa từng nghĩ đệ nợ nó ...

-Ta vẫn cảm thấy áy náy...

-Ai... Được rồi, đệ nghỉ ngơi đi, sau này còn nhiều việc cần đệ xử lý.

-Đa tạ huynh...

-Huynh đệ đồng môn, không cần nói lời này, hơn nữa... ta cũng rất quý Nghi nhi, dù là Băng Nghi hay Thiên Nghi...

Tối đó, hần một mình ôm bầu rượu, ngồi dưới gốc Ngũ niên hoa, thất thần nhìn trăng...

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống bao phủ lấy thân bạch y cô tịch, bóng đêm tĩnh lặng đến rợn người, hương rượu bay lãng đãng khiến cho khung cảnh thêm mấy phần kiều mỹ, mấy phần tĩnh mịch mà đậm nét thê lương.

Hắc Huyết Thương từ xa bay đến, tiếng gầm rống loạn cái tĩnh mịch của màn đêm:

-HẠ TỬ THIÊN, BỒN ĐẠI GIA PHẢI GIẾT NGƯỜI!!!!!!

Ánh hỏa kiếm lóe lên, kéo theo một cỗ nhiệt khí nóng hừng hực đặt lên cổ hần, một sợi tóc dài đen nhánh rơi xuống rồi hóa thành tro bụi. Hần vẫn giữ nguyên ánh mắt, không phản kháng cũng không tránh né, liếc mắt nhìn y:

-Hạ thủ đi!

Không phải khiêu khích, là hần khẩn cầu, cầu y giết hần đi...

Hắc Huyết Thương bưng bưng lửa giận, phát tay thu kiếm lại, không gian nhất thời chìm vào im ắng tĩnh lặng...

-Nếu giết ngươi có thể làm nàng chết tâm, ta đã sớm không để ngươi sống đến bây giờ!

-Nàng hiện giờ thế nào?

-Ta mang nàng về Khuynh Thương điện nghỉ ngơi, chỉ là bộc phát linh lực quá độ nên nhất thời ngất đi!

-Hắc Huyết Thương, ngươi yêu nàng?

-Đúng, không có gì là ta không thể thừa nhận, ta yêu nàng, không giống như ngươi, nhất nhất không chịu nhận!

-Ta biết ngươi thực sự yêu nàng, Nhược Phi cũng yêu nàng, ngày đó là ta quá nông cạn, quá ích kỉ, nếu giao nàng cho hần, có lẽ nàng hiện tại vẫn bình bình an an mà sống...

-Ngươi bây giờ mới thấy mình ích kỉ? Nhưng ngày đó, nếu ngươi một mực đẩy nàng vào tay Nhược Phi, tuy nàng có lẽ vẫn sống, nhưng sẽ không còn vẻ tươi cười như trước...

-Thực mĩa mai... Ta đến cùng, làm thế nào cũng là sai!

-Ngươi bắt quá... ngày đó đưa nàng về đây... đã là sai trái! Sai lại càng sai...

-Huyết Thương, ngươi yêu nàng, vậy thì... hảo hảo chăm sóc nàng!

Hắc Huyết Thương lại lần nữa nổi giận, nắm lấy cổ hần, móng tay sắc nhọn cứa vào da thịt, ứa ra tia máu đầy thê lương. Hần vẫn lạnh tanh nhìn vào đôi mắt đang hần lên tia máu vì giận dữ của người đối diện, điềm tĩnh nói tiếp:

-Nếu là giao nàng cho ai khác, ta nhất định sẽ không an tâm, nhưng nếu là ngươi...

-Hạ Tử Thiên, ta rất muốn moi tim của ngươi ra, để xem nó rốt cuộc có phải làm bằng băng không? Ngươi yêu nàng hay là không yêu nàng? Tình cảm nàng dành cho ngươi, không lẽ ngươi một chút cũng không cảm nhận được? Làm cho nàng trở nên khổ sở như vậy, ngươi vui lắm sao? Hạnh phúc lắm sao?

Hần lớn tiếng:

-Ngươi hỏi đi hỏi lại câu này, có thấy mệt không? Ngươi có tìm ta cũng có tìm, ngươi cảm nhận được, ta cũng cảm nhận được, ta yêu nàng thì sao, không yêu nàng thì sao? Vốn là sai trái, hoàn toàn không được chấp nhận!

-Ngươi nói ngươi yêu nàng lẽ nào còn sợ kẻ ngoài đàm tiếu?

-Nhân sinh không dễ dàng như ngươi nghĩ!

-Ngươi sợ người ngoài đàm tiếu, ngươi sợ người ngoài không chấp nhận? Được, một người phản đối ta giết một người, trăm người phản đối ta giết trăm người, thiên hạ này không ai chấp nhận, ta chấp nhận...

-Ngươi nghĩ làm vậy, nàng sẽ vui, sẽ hạnh phúc?

-Muốn nói gì thì nói, ta chắc chắn sẽ không để nàng chịu khổ thêm lần nào nữa!

-Ngươi quay về đi, hảo hảo chăm sóc nàng, ta và nàng... vĩnh viễn là không thể!

-Ngươi luôn miệng nói không thể, tất cả là do ngươi cứng đầu, luôn cho bản thân là thanh cao, dù yêu nàng cũng không muốn bôi nhọ thanh danh chính mình, nhất nhất cự tuyệt, ta ghét nhất là loại người như ngươi!

Nói rồi buông cổ hấn ra, hừ hừ phất áo bay đi. Mặc kệ hấn sau này thế nào, quyết không để hấn làm khổ nàng nữa!

Khuynh Thương điện...

Nàng nặng nhọc mở mắt, xung quanh đều là một màu đỏ chói mắt, cảnh vật đều xa lạ, nhưng lại khiến người ta không khỏi rạo rạo, ấy vậy mà lòng nàng hiện tại giống như ngọn nến đã tàn, không có một chút sức sống, hơi đâu mà nghĩ đến cảnh xuân tình nồng?

Thấy bên ngoài có tiếng bước chân khe khẽ, còn có âm thanh vải áo sột soạt, nàng nhỏ giọng gọi:

-Người đâu?

-Vâng

Đáp lại nàng là một giọng nói quen thuộc, Nhi Song từ ngoài chạy vào, ngẩng đầu nhìn nàng sững sờ.

-Ngươi nhìn cái gì?

-A... không có gì, bệ hạ!

Nàng nhếch môi:

-Ngươi vẫn còn gọi ta là bệ hạ?

-Thiên... Thiên tôn!

-Nơi này là đâu? Tại sao ta lại ở đây?

-Nơi này là tâm điện của Ma Quân, gọi là Khuynh Thương điện, nằm sâu bên trong Thánh điện... tông đàn của Ma giáo! Là Ma Quân đưa người về đây!

-Hắc Huyết Thương? Tại sao... ngươi cũng ở đây?

Cảnh tượng nàng vừa gọi thì Nhi Song xuất hiện đã trở nên quá quen thuộc nên nhất thời nhận không ra điểm kì lạ!

-Thần...

Nàng chợt hiểu ra, thì ra là như vậy, đám nam nhân các người, đúng là kẻ nào cũng như kẻ nào, lại còn âm thầm đưa Nhi Song đến bên nàng bao lâu nay?

-Ngươi... thì ra... ngươi cũng lừa ta?

-Không phải, Thiên tôn, người nghe thần nói...

-Dựa vào cái gì để ta tin ngươi? Các ngươi lừa ta một lần, dựa vào cái gì sẽ không có lần thứ hai?

-Người nghe thần nói, dù sau khi thần nói xong người tin hay không thì...

Nàng thở dài ngắt lời:

-Được, ngươi nói đi!

-Thần hơn sáu năm trước phụng mệnh Ma Quân tiến cung, mục đích là quan sát nhất cử nhất động của người, nhưng năm năm trước, khi người bắt đầu xuất cung, Ma Quân đã ra lệnh triệu thần về...

-Triệu ngươi về? Không phải sau đó ngươi vẫn đi theo ta sao?

-Là... thần kháng mệnh! Trong thời gian ở cạnh người, thần cũng có chút quyến luyến không rời... cho nên... Ma Quân mặc kệ thần lưu lại, sau đó không cho thần bất cứ chỉ thị nào nữa, nhưng thần vẫn đều đặn gửi báo cáo về cho Ma Quân.

-Thái Bạch sơn canh phòng cẩn mật, ngươi cũng có thể gửi báo cáo về?

-Là nhờ... sự phụ thần...

-Ha, cư nhiên còn có Thanh Hiền?

-Sư phụ đã sớm nhận ra thần là người của Ma giáo, chẳng những không tố cáo, còn lưu thần lại, thỉnh thoảng giúp thần gửi báo cáo...

-Giúp người? Vì sao?

-Chuyện đó... thần không biết...

-Sau đó thế nào?

-Sau Hoàng Giang chi chiến đại thắng, Ma Quân đã đích thân đến tìm thần, một lần nữa muốn triệu thần về!

-Không phải là một tháng sau khi... Từ Thiên hồi sơn chứ?

Nhi Song thoáng kinh ngạc:

-Sao... Sao người lại biết chuyện này?

-Có phải không?

-... Đúng vậy!

Đó là lần đầu tiên nàng gặp y trong kiếp này, nàng nhíech môi “Bay mỗi chân nên dừng lại nghỉ” à?

-Tại sao bây giờ người lại về đây?

-Thần đã quyết, sau này người đi đâu thần sẽ theo đó, Ma Quân đưa người về đây, thần cũng theo về!

-...

-Thiên tôn, người tin thần đi, Ma Quân là thật lòng đối với người...

-Thật lòng? Trên đời này có bao nhiêu kẻ thật lòng đối tốt với ta? Làm sao ta biết người hẳn yêu là ta mà không phải Hạ Băng Nghi?

-Thiên tôn...

-Người đi ra ngoài, ta muốn yên tĩnh!

-Vậy... thần cáo lui!

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hậu sự năm xưa

Nhi Song vừa đi được một lúc, Hắc Huyết Thương đã về đến, hắn đang nộ khí xung thiên, một cước đạp cửa vào trong, nhưng khi ngược lên lại đột nhiên ngăn người...

Nữ nhân nằm nghiêng trên giường quay mặt về phía y, một tay buông thõng theo thân người, một tay đỡ đầu, mái tóc tím thắm luồn qua kẽ tay, men theo cánh tay trắng như ngọc mà rơi xuống chỗ xương quai xanh nửa kín nửa hở, đôi mắt khép hờ, hàng mi cong cong khẽ rung động, trên mi tâm điểm một hoa sen ba cánh màu tím, từ y mỏng manh khiến làn da thoát ẩn thoát hiện, lại thêm cánh xuân mị hoặc trong căn phòng... Y cổ họng khô khốc, hít vào một ngum lãnh khí, hơi thở dần trở nên dồn dập, cắn răng nén xuống một cổ nhiệt khí đang chuẩn bị dâng trào. Trên đời chưa từng có gì khiến hắn phải bày ra cái dạng si mê ngây ngốc này (ngoại trừ nhan sắc của bản thân) nhưng mị lực thế này... thực sự là quá lớn a~~

Hắn tiến đến, cúi ngoại bào phủ lên người nàng, cảnh này nếu nhìn thêm nữa... không chừng hai chữ “tôn nghiêm” viết thế nào hắn cũng quên luôn, thẳng tay vứt thẻ diện đến xó xỉnh nào mất!

Nàng lại mở mắt ra, từ mâu ẩn ẩn nước thập phần dụ hoặc mà nhìn y:

-Có chuyện gì mà nhìn ta như vậy?

Y nhất quyết quay mặt đi, vành tai cũng phấp hồng, nàng khó hiểu nhìn y, lại nhìn lại mình, phát hiện ra tình trạng mình lúc này... A XẤU HỔ CHẾT

TA!!!!

Nàng đỏ mặt phát tay, trên người liền hiện ra bộ bạch y quen thuộc... sau đó liền đổi sang một bộ tử y thêu hoàng kim lộng lẫy.

-Khụ... được rồi... quay lại đi..

Y cứng ngắc quay đầu, nhìn thấy nàng thực sự đã mặc y phục liền thở phào một hơi, thực dọa người a~

-Nàng... muốn câu dẫn ta thì nên chọn lúc khác, ta... là chính nhân quân tử, sẽ không lựa chọn lúc này mà...

-Câu dẫn cái đầu huynh, ta cũng đâu có biết mình... Còn chính nhân quân tử cái gì?

-Được được, không nói đến chuyện này nữa...

-Ta hỏi huynh, Nhi Song... là do huynh sắp đặt?

-Đúng!

-Tại sao nửa chừng lại gọi nó về?

-Cái đó... là vì ta không thích nữa...

-Tại sao sáu năm trước mới đưa nó đến?

Nếu muốn giám sát nàng, đặt người bên cạnh từ nhỏ không phải tốt hơn sao?

-Vì ta cần thời gian chuẩn bị!

-Chuẩn bị?

-Xóa bớt một phần trí nhớ, phế bỏ võ công cùng tư chất tu tiên, khiến nó trở thành người bình thường.

-Tức là?

-Để nó không bị nghi ngờ, thời gian chuẩn bị cần mười lăm năm.

-Chuẩn bị suốt mười lăm năm, chỉ mới một năm thì từ bỏ?

-Đúng vậy!

-Lý do này rất không thuyết phục!

-Chứ nàng muốn thế nào?

-Mau nói thật cho ta biết!

-Bởi vì... ta biết làm vậy, không công bằng với nàng..

-Ha, tại sao huynh biết... mà hần lại không biết? -Nàng nhếch môi tự hỏi, sau đó dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn y - Ta hỏi huynh, lần này nhất định phải thật lòng trả lời ta!

-Được!

-Huynh... thật ra xem ta là ai?

-Nàng hiện tại là Hoàng Thiên Nghi, ta không phải đang lấy lòng, nàng tin chứ?

-Ta bằng lòng đánh cược lòng tin vào huynh một lần! Vậy huynh... là yêu Hạ Băng Nghi, hay Hoàng Thiên Nghi?

-Nếu ta nói ta yêu cả hai, nàng sẽ không giận chứ?

-Sẽ không! Tại sao lại yêu ta? Không phải trong mắt các người ta vẫn là Hạ Băng Nghi sao?

-Ta không biết vì sao lại yêu nàng, ta biết những khó khăn mà nàng từng trải, không phải ta chưa từng xem nàng là Băng Nghi, nhưng... ta dám khẳng định, ta yêu nàng!

-Đa tạ, xem ra... ta có thể tin được huynh...

Nàng nửa ngồi nửa nằm dựa vào bên giường, ánh mắt mông lung, cả người cứ giống như không còn một chút sức sống.

-Huỳnh... cái gì cũng biết đúng không?

-Cứ cho là vậy!

-Vậy... có thể trả lời ta, tại sao ta yêu ai không yêu, hết lần này đến lần khác đều yêu phải hử?

-Ta cũng đã từng nói, ta không thể nắm bắt được lòng người, lý do nàng yêu hử... chỉ có nàng mới biết!

-Tình là gì? Ái là gì? Tiên là gì? Ma là gì? Bao nhiêu kẻ muốn tu tiên, muốn trường sinh để rồi làm được gì? Ma giáo là tà ma ngoại đạo, là xấu xa, vậy thử hỏi, đám tiên nhân đây tập niệm đồ gọi là gì? Còn dễ sa vào ma đạo hơn bao người không phải sao?

Nàng khép hờ mắt, tự lẩm bầm với chính mình. Hắc Huyết Thương trong lòng quặn thắt, nàng không đáng phải chịu những chuyện này!

-Báo...

Từ bên ngoài, một tiểu yêu tinh chạy vào, nhìn thấy nàng lập tức ngẩn người... Hắc Huyết Thương khó chịu ra mặt, cộc cằn quát:

-Có chuyện gì?

Tiểu yêu tinh tội nghiệp bị y làm cho giật mình, lắp bắp báo cáo:

-Khỏi... khỏi bẩm Ma quân, Thiên... Thiên tôn, đầm lầy phía Đông có dị tượng...

Hắc Huyết Thương ngồi thẳng lại, hoang mang hỏi:

-Đầm lầy phía Đông? Là cái nào? Không phải là chỗ của Huyền Xà chứ?

-Là... là nó...

-Chết tiệt! Ngươi lui ra đi!

Hắn phun ra một câu chữ thể hoàn toàn không phù hợp với bộ dạng hần lúc này, tiểu yêu tinh như vỡ được vàng, vội vàng chạy ra ngoài. Nàng nhẹ giọng hỏi y:

-Đầm lầy đó có cái gì? Không lẽ đó là nguyên nhân dẫn đến quái thú thức tỉnh?

-Chỉ một chút, nguyên nhân khiến quái thú thức tỉnh, là nàng!

-Ta?

-Phải nói là vì Băng Nghi mới đúng! Phong ấn trong Ảo Hàn Bích động là để phong ấn linh lực cùng kí ức của Hạ Băng Nghi, vì Từ Thiên, gần đây chân khí tiêu hao, lại rời khỏi đó nên khiến phong ấn bị yếu đi, rò rỉ linh lực, từ đó đánh thức quái thú. Nàng nên biết, linh lực của Băng Nghi là cực kì cường đại, tất cả quái thú, yêu linh, thậm chí có là tiên nhân vẫn luôn khao khát nó, thật sự có thể dùng một ngón tay mà lật được trời đất!

-Nghiêm trọng như vậy? Nhưng cùng đầm lầy kia... có can hệ gì?

-Nơi đó có tên là Độc Linh, được người ngoài cho là nơi ở của Huyền Xà, nhưng chuyện chỉ có ta và Từ Thiên biết, Huyền Xà chỉ để canh cửa!

-Canh cửa?

-Trong Độc Linh có một cung điện, tên Phi Nghi, chủ nhân của nó...

-Là Đường Nhược Phi?

-Là hử, ngày đó, sau khi nàng... Băng Nghi đỡ thiên kiếp cho Từ Thiên, Nhược Phi nổi giận, suýt chút đã lấy mạng Từ Thiên... ai... khó khăn lắm mới can được hai tên này đánh nhau, nếu không lại một phen khuyên đảo thiên địa... nhưng từ đó, Nhược Phi dọa tiên, hần tức giận đùng đùng chạy đến Độc Linh, tự phong ấn chính mình, giao cho Huyền Xà canh giữ Phi Nghi điện, hử hiện tại... có lẽ cũng sắp thức dậy rồi!

-Sao có thể trùng hợp như vậy?

-Dù là hử tự phong ấn, nhưng vẫn sẽ có lỗ hổng, ta cùng Từ Thiên thỉnh thoảng sẽ đến đó củng cố phong ấn, không ngờ lần này, Từ Thiên hử... chân khí đã hao tổn còn đến đó, nàng ở đây phá bỏ phong ấn, khiến phong ấn bên kia... cũng sắp chịu không nổi nữa!

-Huyền Xà... cái tên này nghe thực quen! Là Huyền Xà? Trước đây ta từng trúng độc của nó!

-Cái gì? Nó là thượng cổ thần thú, trúng độc của nó làm sao nàng sống được đến bây giờ?

-Tử Thiên... đã giải độc cho ta...

-Hắn? Hắn... giải độc?

-Đúng vậy! Lúc ta ở trong cung, bị Âm Tịch hạ độc, là hắn giải cho ta...

-Thảo nào hắn suy yếu như vậy...

-Có chuyện gì? Mau nói cho ta biết!

Nàng ngồi bật dậy, trong lòng đầy hoang mang. Y nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng thờ dài:

-Huyền Xà là thượng cổ thần thú, trúng độc của nó... chỉ có con đường chết. Nhưng trên đời này, có một người, có thể giải được độc của nó!

-Là Tử Thiên? Chỉ có mình hắn?

-Đúng, chỉ có mình hắn, cùng... Định Hải thần châu (Tg: có ai nhớ đến Định Hải Thần Châu không? □) trong tay hắn!

-Định Hải thần châu?

-Trên đời có một viên trân châu giải được bách độc, nhưng chỉ có thể dùng một lần! Nàng từ nay... bách độc bất xâm! Để giải được độc của Huyền Xà, cần được nuốt Định Hải thần châu, còn phải có người dùng linh lực ngàn năm liên tục truyền vào cơ thể...

-Linh lực ngàn năm?

-Cũng không quá nghiêm trọng, bất quá chỉ hơi suy yếu, nhưng bản thân Tử Thiên đang chịu phong ấn của nàng, nên không thể hoàn thành phong ấn trong Độc Linh cũng không có gì lạ!

Thật ra là Tử Thiên có thể sống đến lúc này đã là một kì tích! Nhưng có lẽ... không nên nói điều này...

Nàng trong lòng ngổn ngang, rốt cuộc là hắn vì cái gì mà cứu nàng? Nếu là vì nàng là Hạ Băng Nghi... thì nàng quả thật rất đáng thương...

-Vậy... huynh nói xem, Đường Nhược Phi tình lại, thiên hạ có đại loạn không?

-Hắn bình sinh chính là kẻ sợ thiên hạ không đủ loạn

-Chuyện này... trước sau gì cũng đến, không cần gấp!

Nàng đương nhiên lo lắng, nhưng lúc này, chỉ có nàng có thể ngăn được Đường Nhược Phi, phải bình tĩnh để đối mặt!

Kinh thành...

Hoàng cung Hoàng Khánh lại thêm một trận náo loạn, lý do là chuyện quái thú còn chưa xử lý xong, cư nhiên còn phải tiếp đoàn sứ giả từ Ly Quốc, hơn nữa Hoàng đế của họ lại... không thấy đâu...

Thiên Bảo cùng các triều thần quả thực là phải chạy tít bật khắp nơi. Trước sắp xếp cho bá tánh lánh nạn chạy đến kinh thành, sau chuẩn bị đón tiếp sứ giả, loạn thành một đoàn!

Lại nói ngày đó trên Thái Bạch sơn, trời quang mây tạnh khi không lại mây đen bao phủ, còn đổ mưa lớn, Thiên Bảo trong lòng biết có chuyện liên chạy đi tìm Lạc Chương môn, hai người đến được Áo Hàn Bích động chỉ thấy Tử Thiên thượng tiên một thân bạch y ngất xỉu dưới đất, khóe miệng còn vương tơ máu, muội muội y không thấy đâu, trên đất cơ hồ còn mấy vệt máu khác.

Truy hỏi một hồi, Lạc Chương môn cuối cùng cũng mang sự tình đại khái kể lại một lần, y biết lần này... có thể tiểu muội muội của y sẽ không về nữa!

Khi y hồi triều cùng hai Cẩm Y vệ, lập tức lệnh cho tất thảy mọi người trong Hoàng cung đều không được nhắc đến chuyện nàng mất tích, lại ra sức bình ổn náo loạn, một khắc cũng không được nghỉ ngơi!

Đoàn sứ giả từ Ly Quốc đến kinh thành được Tổng Tướng quân ra nghênh đón, trực tiếp đưa đến thượng thư phòng. Thác Bạt quả nhiên giữ lời hứa, đích thân dẫn đầu đoàn sứ giả. Bên trong thượng thư phòng còn có vài vị đại thần và đương nhiên, còn có Thiên Bảo.

Thác Bạt hướng long kỵ mà thắc mắc:

-Chiến Thần đại nhân, Hoàng đế của các vị... đâu rồi?

Quả nhiên... chỉ một câu đánh ngay trọng điểm! Khắp thượng thư phòng trở nên yên tĩnh, Thiên Bảo mỉm cười:

-Tướng quân thứ lỗi, bệ hạ còn có nhiều sự vụ cần giải quyết...

- Chẳng lẽ đây là phong thái tiếp khách của các vị? Bỏn tướng tuy nói đại diện cho một quốc gia bại trận, nhưng ít nhiều cũng là một quốc gia, Hoàng đế của các vị làm vậy... là xem nhẹ chúng ta?

Thấy Thác Bạt ngữ khí tức giận, mọi người rất thức thời, không chen vào một câu, để Thiên Bảo tự mình xử lý...

- Tướng quân thứ lỗi, chúng ta nào có ý xem nhẹ các vị, nhưng bề hạ... chính là tiến thoái lưỡng nan a~

Thiên Bảo nắm thành quyền, cắn răng hòa hoãn, nếu kẻ trước mặt không phải là sứ thần, y còn không nhào lên đập cho một trận? Không tiếp chính là không tiếp, nói nhiều như vậy làm gì?

- Dù bận rộn, ít nhiều cũng nên ra mặt gặp bỏn tướng, này là các vị...

Thác Bạt vẫn kiên quyết!

Nhẫn nhẫn, nhẫn nhẫn, nhất định phải nhẫn... A~ TMD (khụ... ảnh đang chửi thề, đại khái là cmn) không nhẫn nổi!!!!

Các đại thần nhìn thấy biểu cảm của y, trong lòng thầm mặc niệm cùng đốt cho Thác Bạt tướng quân này vô số cây nến...

- Bỏn vương nói bạn chính là bạn, lẽ nào Thác Bạt Tướng quân đây không muốn bỏn vương tiếp đón ngài? Này không được xem là quá coi thường bỏn vương ỉ?

Thác Bạt thấy Thiên Bảo ngữ khí có phần tức giận, liền cảm thấy thái độ của mình có phần không đúng, chung quy, y chỉ muốn gặp lại nữ nhân đó mà thôi a~

Đúng lúc tình hình trở nên thập phần căng thẳng, Diệp Phúc đột ngột nhảy vào, ghé vào tai Thiên Bảo nói vài câu, Thiên Bảo trong thoáng chốc liền nguôi giận, ôm quyền nói:

- Tướng quân đi đường mệt mỏi, vẫn là nên về sứ quán nghỉ ngơi, bỏn vương cáo từ!

Sau đó cùng Diệp Phúc đi mà như chạy ra ngoài, để lại chư vị đại thần đầu đầy hắc tuyến cùng vị Tướng quân còn ngơ ngác.

Diệp Phúc đưa y đến Ngự hoa viên, ở đó, đã có một hắc bào nam nhân đứng chờ:

- Vị này là ai?

Hắc bào nam nhân quay lại nhìn y, ánh mắt có ý cười, dung mạo người này cũng được xem là đẹp, một thân nam nhân như y, vẫn có chút hổ thẹn (Tg: Ế, nam nhân nào lại đi ghen tỵ sắc đẹp?)

- Thân vương không cần biết ta là ai, chỉ cần biết, ta mang tin tức đến cho Thân vương!

- Tin tức? Người... là Hắc Ma Quân?

- Há, Thân vương có thể biết ta... cũng không tệ nga~

- Tin tức ta đang chờ chỉ có thể là của tiểu muội muội, người có thể mang tin tức đến... chỉ có thể là Hắc Ma Quân!

- Suy nghĩ không tệ nga, đúng, là ta mang tin của Nghi nhi đến cho ngài.

- Thế nào? Muội ấy không sao chứ, có bị thương không, có chịu ủy khuất gì không?

Thiên Bảo dồn dập hỏi, cố gắng kiềm nén kích động lao đến cầm vai Hắc Ma Quân này lắc lắc.

Hắc Huyết Thương cũng bị y làm cho choáng váng, bất quá vẫn giữ được ý cười trên môi:

- Nàng ấy không sao, không có bị thương, hiện tại rất tốt, sống rất thoải mái, không ăn chính là ngủ, có điều... ta đương nhiên không làm chuyện gì khiến nàng ấy ủy khuất, nhưng nàng ấy trong lòng thế nào... ta không quản được...

- Không sao là tốt, nếu được, ta cũng muốn muội ấy sống thoải mái, tiêu điều tự tại đến hết đời cũng được, dù... không trở về... cũng không sao!

- Thiên Bảo Thân vương, người quả thực là ca ca tốt!

- Xin người đừng nói vậy, kẻ làm huynh không ra gì như ta... thực hổ thẹn! Rõ ràng ta đã thế nhất định bảo hộ muội ấy thực tốt, nhưng lại để muội ấy liên tục chịu thương tổn, sau này không biết còn mất mũi nào mà gặp Tứ đệ...

- Thân vương không cần tự trách, nhân duyên do trời định, cũng không thể làm khác được... Được rồi, xem ra Thân vương cũng đang rất bận rộn, ta chỉ đến báo bình an, hiện tại nên đi rồi!

-Đa tạ Ma Quân!

-Chuyện nên làm!

Nói rồi liền phát tay áo bay đi mất, Thiên Bảo thờ dài một hơi, lắc đầu tiếp tục quay về xử lý công vụ, không khỏi nuối tiếc về tháng ngày nhàn nhã tiêu dao trước đây...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Vô thần âm lãnh đường nhược phi

Nàng chậm rãi mở mắt, bản thân đang tĩnh tọa trong băng thất của Thánh điện, vẫn không nghĩ đến ở nơi này là có một băng động không hề thua kém Áo Hàn Bích động.

Nàng rời khỏi băng sàng, đã bảy ngày từ khi nàng tỉnh dậy trong Khuynh Thương điện, từ lúc đó đến nay, nàng vẫn luôn tập trung tu luyện, không hề rời khỏi băng thất nửa bước. Nàng dọc theo vách tường băng nghìn năm mà ra ngoài, hàn khí bên trong lạnh thấu xương mà trên người nàng vẫn một thân tử y mỏng manh, ấy vậy mà không hề cảm thấy có một chút lạnh lẽo, chỉ có sắc mặt đã tiêu tụy không ít, ánh mắt trở nên thập phần lãnh khốc.

Hắc Huyết Thương chờ ở bên ngoài, nhìn thấy nàng cũng không khỏi có một chút giật mình, nàng cất giọng khàn khàn:

-Mấy ngày hôm nay, có xảy ra chuyện gì không?

-Không có gì lớn, chỉ có... Nghi cung đã nổi lên rồi!

-Nghi cung?

-Chính là Phi Nghi điện, hiện tại bề thế hơn trước đây gấp mấy lần, gọi là Nghi cung.

-Ha, bản tôn có nên đến đó một chuyến không đây?

Ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi! Y trầm lắc đầu:

-Hắn sẽ tự mình đến đây sớm thôi!

-Vậy bản tôn đi ngủ!

Nói rồi liền một nước rời đi, không thèm quay đầu nhìn lại.

Nàng quay trở lại tâm điện lúc trước, nhìn vào chiếc gương đồng sáng loáng trước mặt một lúc lâu rồi phát tay, trên người liền hiện ra một bộ bạch y thêu hoa văn chi ngũ sắc, nàng nhếch môi lắc đầu, tay lại phát thêm lần nữa, bạch y trở thành tử bào thêu phượng hoàng màu vàng kim lấp lánh, khẽ gật đầu hải lòng rồi nằm nghiêng trên giường, khép mi mắt.

Nàng không nhớ mình nằm đó đã bao lâu, tuy mi mắt khép hờ nhưng động tĩnh xung quanh không gì nàng không biết. Hai nam nhân cùng sánh vai đi vào, nàng vẫn vờ như không biết, chẳng buồn mở mắt. Thành linh nghe thấy một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ:

-Đã sớm biết bản tôn đến, hà tất phải già vờ?

Nàng lười biếng mở mắt nhìn xuống, một người là Hắc Huyết Thương đã gặp mấy ngày nay, người còn lại... là một thân hắc bào đen tuyền, mi thanh mục tú, trường bào thêu Kỳ Lân dũng mãnh, mái tóc đen mượt tựa dòng suối đỏ xuống tận thất lưng, đôi mắt sắc bén tuy không chứa một chút sát khí nào nhưng cũng đủ để khiến kẻ khác không rét mà run, ấn kí hình hoa sen ba cánh giống như nàng nhưng lại sẫm màu hơn, cả người y toát ra một loại khí tức như muốn bóp nghẹt những kẻ muốn đến gần. Không để ý đến ánh mắt soi xét của nàng, y lại lần nữa lên tiếng:

-Sớm biết sẽ có ngày này, không hiểu sao bản tôn vẫn ngạc nhiên nhỉ?

Rồi y liền nở một nụ cười tà mị đến lạnh sống lưng. Nàng có chút khó chịu nhìn y, không xét đến khi xưa y từng là thái thượng tiên đại danh鼎鼎, bây giờ y lại trở thành một kẻ như thế này bởi vì nàng hiện tại cũng chẳng khác gì y, nhưng thứ khiến nàng khó chịu chính là... người này từ đầu đến cuối vẫn luôn xem nàng là Hạ Băng Nghi!

-Vô Thần Thần tôn xem ra đã nhận lầm, bản tôn chưa từng gặp người!

-Nàng kiếp trước đã từng gặp bản tôn!

Nụ cười trên môi y vẫn không hề thay đổi, nàng nhếch môi cười lạnh:

-Kiếp trước bản tôn từng gặp người, nhưng kiếp này chưa từng!

-Băng Nghi...

-Xin lỗi, bản tôn không phải Băng Nghi!

-Nàng...

-Vô Thần Thần tôn, vô sự bất đắc tam bảo điện (1)

Nàng ngang nhiên cất lời. Y cười lớn nhưng trong giọng điệu lại không có một phần tiếu ý, ánh mắt sắc nhọn như đao kiếm lướt qua nữ nhân nằm bên trên, giọng nói mủi phần hết tám phần là đe dọa:

-Bản tôn đương nhiên có chuyện mới đến, hôm nay, bản tôn muốn thỉnh Thiên tôn đến Nghi cung!

Nàng nếu là trước kia chắc chắn sẽ ngần ngại trước loại sự tình này, nhưng nàng bây giờ chỉ cảm thấy thực nực cười:

-Thần tôn nói thỉnh, bản tôn thực không dám nhận, bất quá... tại sao bản tôn phải đi?

-Bản tôn biết nàng sẽ không đi, chỉ là... bản tôn có bắt được một vài tù nhân rất thú vị... muốn làm lễ vật cho Thiên tôn...

-Tù nhân mà thú vị? Thần tôn khẩu vị cũng nặng quá đi?

-Chỉ là một đám người chính đạo, nếu Thiên tôn đã không muốn... vậy thì thôi~~

Nàng ngồi thẳng dậy, quyết định đi theo y đến Nghi cung, lúc đi ngang qua Hắc Huyết Thương còn sẵn tiện trao đổi một cái ánh mắt, lười biếng trả lời:

-Thần tôn đã có lời, bản tôn sao có thể không đi? Đến xem nào nhiệt cũng là một loại nhã hứng!

Hai người chớp mắt đã đến được Nghi cung, nơi đó quả thực là ứng với bốn chữ cung quỳnh điện ngọc, một toà cung điện hoa lệ nổi lên giữa mặt hồ, nước trong hồ là một màu ngọc bích màu lam nhạt, hoàn toàn không phải nước hồ tự nhiên.

Đường Nhữc Phi nhìn nàng đi phía trước, cánh tay vươn ra được một nửa đành bất mãn thu về, trở mắt nhìn nàng bước qua tầng tầng lớp lớp kết giới mà vẫn không có một cái nhíu mày! Y thâm ca thán, những kết giới này là y dùng trăm năm công lực dựng nên, khiến cho đội quân của Tiên giới phải trầy da tróc vẩy mới vào được một nửa, hiện tại lại bị nàng thần nhiên bước qua như đi dạo chôn không người!

-Người muốn cho bản tôn xem cái gì?

Nàng lười biếng cất lời, y liền nhanh chóng định thần, nhẹ mỉm cười rồi đến sòng vai cùng nàng đi vào:

-Thỉnh Thiên tôn đi lối này!

Nàng nhếch môi đi theo, trong lòng không khỏi có một chút khản trương.

Y đưa nàng vào một căn ngục lớn, nàng đảo mắt nhìn xung quanh, nơi này hoàn toàn không thể tiếp xúc với ánh mặt trời, nguồn ánh sáng duy nhất tỏa ra từ mấy cây đuốc lớn trên vách tường, trong các phòng giam đều là đệ tử của các tiên phái.

Hai người dừng lại trước một phòng giam lớn nhất nằm sâu bên trong, trong đó có sáu người, ba trong số đó nàng rất quen thuộc, chính là Nhất Phiêu, Huyền Linh, cùng với Thanh Hiền nằm tiêu sái ở một góc, không hề có một chút phong thái nào của tù nhân. Ba người còn lại là Uông Chương môn cùng hai đệ tử của ông ta.

Nhất Phiêu cùng Huyền Linh nhìn thấy nàng liền chạy đến gọi:

-Thiên Nghi!

Nàng lạnh nhạt đáp lời:

-Vui lòng gọi là Thiên tôn!

Hai người lập tức đơ người, phía sau họ vang lên một tiếng cười gằn:

-Hay thật, Thái Bạch môn đệ nhất chính phái lại có đám đệ tử “tốt” như thế này, quả thực rất lợi hại! Thực đáng tự hào!

Giọng điệu khinh miệt rõ ràng trong câu nói, nàng lại không có một chút giận dữ, ngược lại còn mỉm cười nhìn kẻ đang cười nhạo:

-Uông Chương môn nói thật lạ nga, bản tôn cùng Thái Bạch phái có quan hệ gì sao? – Nàng quay sang Đường Nhữc Phi - Thần tôn muốn bản tôn đến

đây, chỉ để xem đám người này diễn trò thôi sao?

-Bản tôn nào dám có ý nghĩ này? Đưa Thiên tôn tới đây là muốn hỏi qua ý nàng muốn xử lý chúng như thế nào?

-Hỏi ý bản tôn? Vô Thần Thiên tôn sao lại đề cao ý kiến của bản tôn như vậy? Người là do người bắt, cũng ở trong tay của người, hỏi ý bản tôn phỏng có ích lợi gì?

-Haha, dù sao cũng là đồng đạo, hỏi ý kiến Thiên tôn trước để tránh sau này Thiên tôn tìm bản tôn tính sổ.

Nàng đánh mặt lại, trừng mắt nhìn y, trong căn ngục âm âm u u bỗng dưng có một luồng gió lạnh hung hăng lướt qua, áp lực nặng trĩu đè lên lồng ngực, hương hoa trong không khí càng lúc càng nồng khiến người khó chịu, chỉ e cứ như thế này thêm chút nữa, toàn bộ tù nhân ở đây không chết cũng thành điên điên dại dại. Vậy mà kẻ gây ra chuyện này vẫn giữ nụ cười trên môi, trừng mắt nhìn lại. Hai người đầu mất một lúc lâu, nàng lười biếng dời mắt đi, tự tiểu phi tiểu (2), xung quanh lại giống như chưa từng có gì xảy ra. Những kẻ ở đây đều hiểu rõ một điều, vừa rồi tính mạng của chính mình đều phụ thuộc vào biểu cảm của hai người này.

-Thần tôn người nói họ cùng bản tôn từng là đồng đạo, vậy còn với người thì không đi?... Ai... Nếu người đã có ý muốn bản tôn xử lý, vậy thì giao cho bản tôn đi, bản tôn cũng có vài món nợ muốn tính!

-Giao cho nàng thì được thôi, bản tôn đã nói đem chúng làm lễ vật tặng nàng, đương nhiên sẽ không nuốt lời, chỉ là... để bắt được bọn họ, làm bản tôn tổn không ít công sức, hiện tại nghĩ lại... cũng có chút thiệt thòi nga~

-Thần tôn muốn thế nào cứ việc nói thẳng!

-Chỉ cần nàng bằng lòng ở lại đây với bản tôn, bản tôn liền lập tức hai tay dâng chúng lên cho nàng xử lý...

-Chỉ bằng đám người này mà muốn bản tôn ở lại, Thần tôn quả thực biết tính toán sao cho không chịu thiệt a~

-Bản tôn chỉ muốn có một chút lợi mà thôi~

-Được thôi, rảnh rồi không có việc làm, nhất ngôn cửu đỉnh, người giao chúng cho bản tôn, bản tôn ở lại đây!

-Nhất ngôn cửu đỉnh!

Năm người chỉ có thể tro mắt nhìn sống chết của mình được thần nhiên định đoạt, chỉ có Thanh Hiên thượng tiên nhân nhả nằm trong góc, chẳng màng đến xung quanh. Ông Chương môn đứng dậy quát lớn:

-Tiện nhân, ngươi muốn chém muốn giết cứ việc làm đi!

Nàng quét mắt nhìn, tức thì cả đám người không hẹn mà gặp cùng có một cơn lạnh sống lưng. Nàng thầm đánh giá, sáu người này, nàng vẫn còn lời quá nhi? Được rồi được rồi, cùng lắm là nàng thiệt thòi chút đỉnh:

-Không cần gấp, để các ngươi chết dễ dàng như vậy, giao dịch này bản tôn sẽ lỗ vốn rất nặng nga~

Đôi mắt kiêu mị chớp chớp, giọng nói còn mang theo chút ủy khuất, quyến rũ đến không ngờ:

-Hừ, tiện nhân!

-Muốn nói cứ nói, muốn mắng chửi cứ mắng chửi, sau này không chừng sẽ không có cơ hội nữa!

Y ở bên cạnh vẫn cười tà mị:

-Xem ra Thiên tôn chơi rất vui, vậy bản tôn không quấy rầy hứng thú của nàng nữa, cáo từ!

Đường Nhược Phi bỏ lại nàng, phát áo ra ngoài.

Nàng lập tức thu lại ánh mắt cùng giọng điệu đùa cợt, nghiêng đầu nhìn nam nhân trong góc lao phòng, tay áo khẽ phất, tiên khóa dễ dàng mở ra, nàng hạ giọng:

-Thanh Hiên thượng tiên, thỉnh!

Thanh Hiên mỉm cười đầy tiêu sái nhìn nàng, không nói lời nào đứng dậy đi theo.

Nàng lại phát tay, lao phòng lại một lần nữa bị khóa lại.

(1)Vô sự bất đẳng tam bảo điện: Nguồn gốc tam bảo điện là chỉ nơi cư ngụ, cất giữ của tam bảo (gồm bậc tu hành đã đắc đạo ‘phật’, kinh sách cùng đạo lý quý giá ‘pháp’, người đang tu hành ‘tăng’) là chốn thiêng liêng, khách viếng thăm chùa nếu không có việc gì thì không thể tùy tiện lui tới. Câu này

cũng có nghĩa là “Nếu không có việc gì thì không cần phải đến”.

(2) Tự tiểu phi tiểu: cười mà như không cười.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Quá khứ không thể nói

Đường Nhược Phi sắp xếp cho nàng một tấm điện rộng lớn cùng một vài tiên tỳ, nàng dẫn theo Nhi Song cùng Thanh Hiên thượng tiên đi vào bên trong. Sau khi phân phó Nhi Song pha trà mang đến, nàng trịnh trọng đối mặt với Thanh Hiên thượng tiên mà trước giờ nàng luôn nghĩ là kẻ không ra gì. Y chỉ mỉm cười, dáng vẻ đầy tiêu sái:

-Thì ra đây là đãi ngộ của Thiên tôn đối với tù nhân, thực đặc biệt nga~

-Đa tạ Thanh Hiên thượng tiên. Bản tôn có chuyện muốn hỏi...

-Ta nào có biết chuyện gì, e rằng không thể giúp được Thiên tôn!

-Thanh Hiên thượng tiên vẫn chưa nghe bản tôn muốn hỏi gì, sao lại nói không biết?

-Ta hiểu biết nông cạn, chỉ sợ không thể giúp!

-Chuyện này nằm trong khả năng của Thanh Hiên thượng tiên, sau khi hỏi xong, bản tôn sẽ thả người đi!

-Chỉ dựa vào việc trả lại tự do cho ta mà muốn hỏi chuyện... Thiên tôn nghĩ ta sẽ hứng thú?

-Người không trả lời cũng không sao, bản tôn vẫn sẽ thả người!

-Thật là tốt như vậy?

-Bản tôn luôn nói được làm được!

-Được, xem như Thiên tôn đã thành công cho ta một chút hứng thú, người muốn hỏi chuyện gì?

-Năm xưa, sau khi Băng Nghi đỡ thiên kiếp cho Tử Thiên, đã xảy ra chuyện gì?

-Chuyện này có rất nhiều người để hỏi, tại sao nhất định phải hỏi ta?

-Bởi vì bản tôn chỉ có thể hỏi người, hơn nữa, người là kẻ biết rõ từ đầu đến cuối không phải sao?

-Haha, được, ta kể cho Thiên tôn nghe!

Nói rồi y chậm rãi kể lại chuyện xưa...

Ngày đó, sau khi Tử Thiên đỡ nàng từ trên đài cao xuống, Đường Nhược Phi giống như lời Hắc Huyết Thương nói, lập tức lao đến muốn đánh chết hấn. Vật và lắm mọi người mới can ngăn được y, còn Tử Thiên thừa dịp không ai chú ý đã thi pháp. Mang ba hồn bảy phách của nàng nhập vào luân hồi, mặc kệ luật lệ. Kẻ nhận thay thiên kiếp nếu chết sẽ trở thành cô hồn dã quỷ, bị quỷ linh cắn xé, không thể nhập vào luân hồi. Sau đó liền bị người sư phụ hiếm khi xuất quan của hấn xuất hiện ngăn cản, khiến một hồn của nàng bị lưu lại.

Thanh Nhân thượng tiên khi đó cứu hấn khỏi con thịnh nộ của sư phụ, lại giúp hấn tự lại một hồn của nàng, kín đáo giấu trong bình quang ngọc lộ, còn chữa trị tiên căn đã đứt đoạn vì làm chuyện nghịch thiên của hấn mà tổn hại chân nguyên, một thiếu niên anh tuấn trở thành một lão nhân, mái tóc cũng bạc trắng.

Hấn vẫn cương quyết chống lại sư phụ, một mực đưa nàng nhập luân hồi, cuối cùng bị sư phụ giáng cho một chưởng, suýt chút mất mạng.

Trước sự kiên quyết của hấn, sư phụ hấn giao lại chức chương môn cho Thanh Nhân thượng tiên, dùng chính linh lực của mình phong bế toàn bộ kí ức về nàng trong đầu những người có liên quan, kể cả ba vị thượng tiên, nhưng vừa mới phong kí ức của Thiên Kim thượng tiên đã sức cùng lực kiệt, cuối cùng không cam lòng mà cười hặc về Tây thiên, di ngôn cuối cùng để lại chính là “Trên đời này chưa từng tồn tại người tên Hạ Băng Nghi, cũng chưa từng có một vị thượng tiên nào có tên này, Tử Thiên cũng chưa từng tu thành thái thượng tiên!”

Tử Thiên sau đó ôm bình quang ngọc lộ bế quan suốt trăm năm trong Áo Hàn Bích động. Tiên căn từng tổn hại, lại bị một chưởng suýt mất mạng kia, Tử Thiên đã sớm không còn là Tử Thiên cao cao tại thượng ngày trước nữa!

Nàng nghe kể xong, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót đau đớn, hẳn đối với Hạ Băng Nghi là nhất kiến chung tình, hẳn yêu nàng ta như vậy, nàng có tư cách gì mà nhận được những quan tâm từ hắn?

Nàng quay mặt đi, len lén lau đi giọt nước mắt đọng lại trên khóe mi, Thanh Hiên thượng tiên vẫn nghiêng đầu quan sát nàng, không nói thêm lời nào.

-Bản tôn còn có một chuyện muốn hỏi ...

-Một chuyện hay hai chuyện cũng là hỏi, cứ tự nhiên!

-Người tại sao lại giúp Nhi Song giám sát bản tôn? Không sợ nó là gian tế sao?

-Có gì mà phải sợ a~ Tính cách của hắn giống ta, thích gì làm nấy, chuyện lần này ta đứng về phía hắn, đương nhiên phải giúp!

Nàng che miệng cười trộm, Thanh Hiên thượng tiên này ... quả đúng như những gì nàng nghĩ, thực sự là một kẻ rất thú vị!

-Đa tạ Thanh Hiên thượng tiên, bản tôn nhất định giữ lời hứa, ngay lập tức thả người!

-Thiên tôn... cảm thấy thế nào?

-Người cho rằng bản tôn sẽ cảm thấy thế nào?

-Ta làm sao đoán được? Nhưng ta thấy, sư huynh của ta... quả thực là cảm thú!

Nàng lại che miệng cười, trước giờ người mắng Từ Thiên là cảm thú, chỉ có người này thôi:

-Tại sao lại mắng như vậy?

-Huynh ấy không có một chút thương hoa tiếc ngọc nào! Đối với nữ nhân như vậy, không phải cảm thú thì là gì?

-Như vậy là thế nào? Bản tôn thấy... hẳn rất tốt với Băng Nghi không phải sao?

-Không những là cảm thú, còn là đầu đất!

-Đầu đất?

-Ai bảo huynh ấy vừa ngốc vừa ích kỉ?

-Bản tôn vẫn không thấy những gì người mắng là đúng...

-Hừ, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi (1) câu này quả không sai!

-Bản tôn cùng hắn trở thành tình nhân từ khi nào? Được rồi, bản tôn nói được làm được, Thanh Hiên thượng tiên, thỉnh rời khỏi!

Thanh Hiên thượng tiên cũng không nói thêm, lập tức đứng lên ra khỏi Nghi cung...

Nàng kể từ lúc đó ở lại trong Nghi cung, nàng phát hiện ra bản thân ngày càng tham ngủ. Đám tiên tỷ của nàng đúng là rảnh rỗi không có chuyện gì làm, hết tám chuyện lại quét dọn, một ngày mang tâm diện của nàng ra quét đi quét lại không dưới mười lần. Tâm diện này, không có tên, nàng cũng lười đặt, nên vẫn gọi như trước, là Băng Hoa điện. Nhi Song cũng ở lại hầu hạ nàng, không cần biết nó chạy đi đâu, chỉ cần nàng thức dậy là lập tức ở bên cạnh hầu hạ.

Ngày hôm đó, nàng nhận thấy có người đến trước điện, không hề kiêng dè mà đi vào, không cần nhìn cũng biết là ai.

Đường Nhược Phi bước qua cánh cửa lớn, nhìn vào bên trong, trước mặt y là một chiếc giường lớn đặt trên mấy bậc thang, phía dưới bên trái là văn án, bên phải là hương án, hương thơm tỏa ra từ chiếc đàn hương nhân nhạ lan tỏa. Người trên giường chống tay lên đầu, nằm nghiêng nhìn y chằm chằm.

Nàng thấy y tiến vào, lười biếng ngồi dậy, hàng mi cong chớp chớp vài cái. Người bên dưới vẫn thản nhiên:

-Từ Thiên, hắn đến rồi!

Nàng vẫn giữ dáng vẻ lười nhác nhưng ánh mắt không kiềm được kích động, ngay cả giọng cũng lạc đi:

-Hắn đến đây làm gì?

-Không lẽ đến thăm chúng ta? Đương nhiên là đến cứu đám tiên nhân đó rồi!

-Ha, vậy người báo cho bản tôn làm gì, cũng đâu phải khách của bản tôn?

-Tù nhân là của nàng, có người đến cứu chúng, bản tôn đương nhiên phải báo nàng một tiếng. Bản tôn cho nàng một canh giờ, sau đó... bản tôn có làm nên chuyện gì quá đáng... cũng xin Thiên tôn lượng thứ!

Ý tứ của y quá rõ ràng, nếu trong vòng một canh giờ, nàng không làm gì đó, y sẽ tự tay giải quyết Từ Thiên.

Đường Nhược Phi thông thả ra về, Nhi Song liền đi vào, sau khi xác định y đã đi khuất, liền hỏi:

-Từ Thiên thượng tiên đến rồi?

-Ngươi cũng biết?

-Người không đi gặp sao?

-Ngươi... quan hệ thế nào với Hắc Huyết Thương?

-Cha của thần từng cứu mạng Ma Quân...

-Vậy nên hần curu mang ngươi?

-Đúng vậy!

-Cứu người... sẽ được đền đáp sao?

Câu cuối cùng chỉ là nàng tự lẩm bẩm với chính mình, Nhi Song có cố gắng cũng không thể nghe được.

Trong căn ngục vừa tối vừa lạnh lẽo đến thấu xương, năm con người ngồi nhìn nhau sống qua ngày, họ là tiên nhân nên không cần ăn uống, chỉ có thể ở trong này chờ đợi rồi lại chờ đợi. Từ khi bị giao cho nàng đến nay, họ vẫn chưa nhìn thấy nàng thêm lần nào nữa, tung tích của Thanh Hiên thượng tiên cũng không có.

Chẳng biết qua bao lâu, cánh cửa ngục nặng nề mở ra. Ưông Chương môn là người đầu tiên mở miệng mắng chửi:

-Tiện nhân, bọn ta bây giờ ở trong tay ngươi, muốn chém muốn giết thì làm ngay đi! Ngươi...

Không thể mắng tiếp, người xuất hiện không phải là nàng. Một thân bạch y ngàn năm không đổi, nét mặt nghiêm nghị giờ đã thành trắng bệch, mồ hôi lấm tấm trên trán. Sau khi nghe Nhất Phiêu ngắn gọn thuật lại, mày liễu liền nhíu chặt, tay nắm lại thành quyền, nghiến răng nói:

-Chư vị không cần lo lắng, Thanh Hiên đã bình an trở về.

Thấy mọi người thở ra một hơi, hần liền chuẩn bị thi pháp:

-Hiện tại ta thả mọi người ra!

-Nào có dễ dàng như vậy?

(1)Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi: Đại khái là, người mình yêu dù thế nào cũng trở thành xinh đẹp

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đồng sàng cộng chẩm (1)

Một giọng nói quen thuộc vang lên, hần quay lại nhìn, đây là lần đầu tiên hần gặp lại nàng sau khi nàng dọa tiên, nàng bây giờ một thân trường bào tím sẫm, hoa văn bi ngạn đỏ rực nổi lên mép vạt áo, mái tóc tím búi cao thả xuống thắt lưng được giữ lại bằng một cây trâm vàng mỹ lệ, hần nhíu mày nhìn ẩn kín hoa sen ba cánh trên mi tâm nàng, càng ngày càng sẫm màu...

-Nghĩ nhi...

-Bản tôn không phải Nghĩ nhi của người!

-Con hà tất phải làm vậy? Mau quay đầu đi!

- Quay đầu? Người bảo bản tôn quay đầu? Chẳng lẽ người đã quên là ai đã khiến bản tôn trở thành thế này?

- Ta vĩnh viễn cũng không quên!

- Vậy thì người có tư cách gì bảo bản tôn quay đầu?

Tư cách gì? Phải rồi, hấn có tư cách gì?

- Người đến đây cứu chúng? Được, đi theo bản tôn!

Nàng xoay người, đi thật nhanh về Băng Hoa điện.

- Con thả họ ra đi!

Nàng vẫn không quay lại nhìn, bước đến ngồi lên chiếc giường, mới đối diện với hấn:

- Người đến được chỗ này, quả thực không đơn giản!

Sau khi thấy nàng thoải mái bước qua kết giới, Đường Nhượng Phi sau một lúc đắn đo đã quyết định tăng cường kết giới, người có thể bình an vô sự vào được căn ngục đó ngoại trừ nàng và y cũng chỉ có Hắc Huyết Thương và hấn!

- Con thả bọn họ ra đi!

- Thả họ, thả họ, gặp bản tôn, người chỉ có thể nói được mấy câu này thôi sao? Hết bảo bản tôn quay đầu lại muốn bản tôn thả người, rốt cuộc người nghĩ mình là ở vị trí nào?

- Ta là sư phụ của con, ta không thể để con làm những chuyện thương thiên hại lý!

- Sư phụ của bản tôn? Bản tôn trở thành thế này, người không phải mất mặt lắm sao?

- Ta chưa từng thấy mất mặt!

- Người không phải thất vọng lắm sao?

- Ta cũng chưa từng thấy thất vọng!

- Người đừng nói những lời này, bản tôn không tin! Người đối với Hạ Băng Nghi mới là nhất kiến chung tình, đối với bản tôn, ngay cả sư đồ cũng không có!

- Không phải vậy, ta có lỗi với con!

- Người có lỗi gì với bản tôn?

- Ta... ta xem con là thể thân của Băng Nghi..

- Haha, người nhận ra rồi? Đến bây giờ người mới nhận ra điều này thì có ích gì?

- Ta vẫn là sư phụ con, ta không thể để con đã sai lại càng sai.

- Sai lại càng sai? Người nói bản tôn sai? Haha, bản tôn không sai, là thiên hạ này sai, bản tôn trước giờ đã làm nên chuyện gì thương thiên hại lý? Bản tôn đã làm gì sai?

- Nếu con còn tiếp tục đi trên con đường này, thì chính là sai!

Nàng cười lớn, cười đến lệ đầm mắt, đôi mắt uon ướn nhìn hấn:

- Người muốn bản tôn thả người? Được, bản tôn thả, nhưng người phải đáp ứng một chuyện!

- Được, dù là chuyện gì, ta cũng đáp ứng con!

Nàng lại cười lên đau đớn, vì bọn họ người có thể làm bất cứ chuyện gì, vậy nếu là ta, người có thể khẳng định như vậy không?

- Được, bản tôn đồng ý thả họ, nhưng người phải ở lại đây thay thế họ!

- Con...

- Thế nào? Hối hận rồi?

-Ta đáp ứng con!

-Người ở đây, bản tôn đi thả họ!

Tù nhân được thả ra, năm người kia không thấy hấn đi cùng, tất nhiên đã biết hấn đã làm gì để trao đổi.

Khi nàng quay lại đã là hoàng hôn, hấn đứng phía trước nhìn về xa xăm, ánh sáng yếu ớt của ngày tàn hắt lên một hình bóng cô lãnh, đầy thê lương. Hình ảnh trước mắt khiến nàng nhớ lại ngày nào, hấn ngẩng nhìn thiên hạ, còn nàng... trầm lặng ngắm nhìn hấn...

Nàng không cho phép bản thân mình nhớ lại, lướt qua người hấn đi vào bên trong, cởi xuống áo khoác ngoài nằm lên giường. Vẫn tư thế cũ, lười biếng nhắm mắt.

Hấn đi vào, sững sờ khi nhìn thấy dáng vẻ của nàng, nàng chớp chớp mi nhìn hấn, giọng nói thấp phàn mị hoặc:

-Đến đây!

Hấn ngoan ngoãn bước lên mấy bậc thang lát cẩm thạch đến trước mặt nàng, nàng phát tay, trên hai cổ tay hấn xuất hiện một cặp vòng bằng huyền thiết đen bóng, nhìn qua có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng là nặng nghìn cân.

-Thứ này sẽ phong ấn linh lực của người, người bây giờ chỉ là một phạm nhân không hơn không kém!

Nàng ngồi dậy, khiêu mi nhìn hấn:

-Người còn nhớ mình đã đáp ứng bản tôn chuyện gì?

-Chỉ cần không phải là chuyện hại người, ta đều đáp ứng con!

-Được, hôn bản tôn!

Hấn mở to mắt nhìn nàng, nàng cũng không cần đợi hấn trả lời, kéo hấn ấn xuống giường. Hấn một chút sức lực chống lại cũng không có, đành nằm im như tượng gỗ mặc nàng muốn làm gì thì làm. Cánh cửa đóng sầm lại, chỉ phong thổi tắt nến, căn phòng lập tức chìm vào bóng tối.

Chưa kịp thích nghi với hoàn cảnh xung quanh, hơi thở của nàng đã gần bên tai, cảm giác ướt át phủ lên môi hấn, dịu dàng tách hai cánh môi đang mím chặt mà tiến vào bên trong, đầu lưỡi bá đạo xâm chiếm, khám phá từng nơi trong khoang miệng, đến khi hơi thở hấn đã trở nên gấp gáp mới lưu luyến rời đi.

Từng trận ướt át theo đôi môi nàng dờn xuống cằm, xuống cổ, xuống đến xương quai xanh bỗng dừng cản mạnh khiến hấn không nhìn được mà phát ra tiếng rên rỉ đầy mị hoặc.

Không gian tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của cả hai. Hàng mi dài gây nên một trận mưa ngửa trên cổ, thời khắc này hấn bỗng có ý định buông xuôi, nhưng đột nhiên, những nụ hôn ướt át cháy bỏng vẫn dừng lại trên xương quai xanh, một giọt nóng hổi rơi xuống, thấm qua vạt áo, thấm cả vào tim hấn, khiến hấn như vạn tiễn xuyên tim.

Nàng gục đầu trong lòng hấn, giọng cũng lạc đi:

-Người ngủ đi!

Hấn cảm nhận được nhịp tim gấp gáp của chính mình, những run rẩy cố kiềm nén tiếng khóc của người trong lòng, vụng về đưa tay, dịu dàng cùng ôn nhu ôm lấy nàng, khe khẽ vuốt ve, dần dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

(1)Đồng sàng cộng chăn: Chung chăn chung gối, đầu áp tay gối,... nói chung là ngủ chung một giường

*** Sư phụ đã bị cưỡng gian... à... cưỡng hôn, ta chờ đoạn này lâu rồi, sư phụ a~ bao giờ người mới chủ động a~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Bình minh và hoàng hôn

Mặt trời ló dạng phía Đông, ánh nắng ấm áp dịu dàng chiếu qua khung cửa sổ, sưởi ấm cả hai người. Hấn cau mày mở mắt, người trong lòng cũng khẽ động. Hấn cúi xuống nhìn, đôi mắt trong veo của nàng nhìn chằm chằm vào hấn, nàng lúc này lại giống như một con mèo nhỏ dụi đầu vào ngực hấn. Nhớ

đến đêm qua, trong lòng hắn liền dâng lên một trận đau lòng không sao kể xiết.

Nàng khẽ ngồi dậy. Hắn cả đêm bị đè lên người cũng có chút ê ẩm, vẫn cố ngồi dậy, sửa lại vạt áo, nhẹ giọng hỏi nàng:

- Tại sao lại dừng?

- Dừng cái gì?

Đối với câu hỏi bất chợt của hắn, nàng cũng ngỡ ngàng.

- Ta là nói đêm qua...

Nàng chợt hiểu ra, liền nở một nụ cười tà mị nhìn hắn, đưa tay vân vê đôi môi của mình rồi trả lời:

- Bản tôn chỉ muốn người hôn... không lẽ người muốn...

- Không bao giờ!

- Haha, bản tôn cũng không có làm gì người, người khẩn trương như vậy làm gì? Đám tiên nhân coi người như mạng đó, nếu thấy bộ dạng hiện tại của người, không biết sẽ có cảm giác gì đây?

Hắn vẫn nhưu mày nhìn nàng, mặc kệ những lời đùa bỡn, tiếp tục nghiêm trọng hỏi nàng:

- Tại sao lại khóc?

Nàng thu liễm lại vẻ đùa cợt, đứng lên:

- Bản tôn khóc khi nào?

Hắn không nói gì, chỉ thương tâm nhìn nàng, nàng tức giận đưa tay bóp lấy cổ hắn, dẫu bàn tay đỏ lựng in lên làn da bạch ngọc:

- Người đừng có dùng ánh mắt đó nhìn bản tôn, bản tôn không cần người thương hại, bây giờ bản tôn cái gì cũng có, người cũng có, thiên hạ này bản tôn cũng có thể có, trở thành người hạnh phúc nhất thế gian, vì cái gì lại khóc?

- Nàng đừng tự lừa gạt chính mình!

Nàng không hề để ý đến cách xưng hô đã thay đổi, bàn tay trên cổ hắn lại tăng thêm lực đạo:

- Người đang tự lừa gạt chính mình là người, không phải bản tôn!

Nhi Song từ bên ngoài chạy vào:

- Thiên tôn!

Nàng buông hắn ra, chỉnh lại y phục, lạnh nhạt hỏi:

- Chuyện gì?

- Vô Thần Thần tôn thỉnh Thiên tôn đến Vô Âm điện một chuyến!

Nàng đến trước Vô Âm điện, cảm giác bất an lập tức tràn ngập. Đường Nhược Phi ngồi trên cao, nhìn thấy nàng liền nở một nụ cười, phát tay bảo nàng ngồi xuống:

- Sai người gọi bản tôn tới đây? Người không phải muốn liền lập tức đến gặp bản tôn sao?

- Nghe nói Từ Thiên đang ở chỗ nàng, đêm qua...

- Từ Thiên đúng là ở chỗ bản tôn! Thần tôn có gì không vừa ý?

Nàng lạnh nhạt ngắt lời.

- Nàng vì sao phải làm vậy? Hắn đối với nàng bạc tình bạc nghĩa, thực không xứng đáng để nàng vì hắn...

- Đáng hay không đáng là bản tôn quyết định, cùng với Thần tôn không có một chút quan hệ!

- Thiên tôn, chúng tiên đang tập hợp lực lượng chuẩn bị cho cuộc chiến cuối cùng trong ba ngày tới. Đợi khi bản tôn nhất thống Tam giới nhất định sẽ hai tay dâng lên cho nàng thiên hạ này. Đến lúc đó, bản tôn nhất định lập nàng làm Vương Hậu!

-Ha, Hoàng đế bản tôn cũng từng làm qua rồi, dựa vào một cái Vương Hậu, Thần tôn nghĩ tại sao bản tôn lại đồng ý?

-Bản tôn không tin Từ Thiên chết rồi nàng vẫn không chịu đem lòng yêu bản tôn!

-Người muốn...

-Thiên tôn, cùng với bản tôn. Thiên hạ đều cho nàng là địch nhân, nàng chỉ còn có bản tôn mà thôi!

-Người...

-Nàng không thể quên Từ Thiên cũng không sao, sau khi hấn chết rồi, bản tôn sẽ từ từ khiến nàng cảm động!

-Chuyện này, để sau khi người thắng được mới nói đi!

Nàng phát tay áo rời đi.

Khi nàng trở lại, cả điện vắng tanh, vừa lúc lại gặp Nhi Song đang bước vào:

-Thiên tôn, người về rồi!

-Người đâu?

-Từ Thiên thượng tiên đang ở trù phòng

-Trù phòng?

Nàng một đường đi đến trù phòng, ở Băng Hoa điện này đều là tiên nhân, không cần ăn uống, nên trù phòng chỉ để cho có. Nàng đứng bên ngoài nhìn vào, một bạch y nam tử đang loay hoay bên trong, khói bếp một chút cũng không bám được lên người, hóa ra... người đã đẹp thì làm gì cũng đẹp... như vậy sao?

-Người đang làm gì?

-Về rồi sao, đến đây!

Hắn đưa đến trước mắt nàng một đĩa bánh hoa quế vừa làm xong. Giọng điệu ôn nhu:

-Thử xem!

Nàng đưa tay lau đi mồ hôi trên trán hấn, linh lực bị phong ấn nên chỉ đứng trong trù phòng một chút cũng đủ làm hấn mồ hôi đầm đìa. Bàn tay trên mặt hấn run run, vụng về vuột ve. Nàng đột nhiên quay mặt đi với đôi mắt ngấn nước, đôi vai cũng khẽ run lên. Hấn vẫn kiên nhẫn đứng chờ. Nàng thu vào một ngụm khí rồi quay lại, nhìn hấn đầy chăm chọc:

-Nếu là kẻ khác, bản tôn sẽ lập tức kết luận hấn muốn câu dẫn bản tôn, còn là người... quả thật nghĩ không ra!

Hấn tự dung thấy trong lòng hơi giận, liền bung đĩa bánh định quay đi, lập tức bị nàng giật lại:

-Không phải nói làm cho bản tôn sao? Còn dám lấy đi?

Nàng cầm đĩa bánh đi thẳng về tấm điện, hấn lắc đầu cười khổ rồi đi theo.

-Người ở đây có vẻ rảnh rồi không có việc gì làm nhỉ?

Vu vợ buông ra một câu sau khi xử lý gọn đĩa bánh, nàng trở lại dáng vẻ thường ngày.

-Người có biết ba ngày sau là đại chiến?

-Ta biết!

-Vậy người hy vọng ai sẽ thắng?

-Ai thắng thì có ích lợi gì? Thiên hạ cũng sẽ đại loạn, bách tính lầm than!

-Người thật là có một tấm lòng quảng đại!

Nàng phát tay, một chiếc cổ cầm màu xanh lam hiện lên trên vãn án:

-Lam Thương Cầm?

- Là của người không phải sao? Tránh cho người ngoài nói bản tôn bạc đãi tù nhân!

Nàng đứng dậy đi ra ngoài, trước khi ra khỏi còn đưa tay gọi Nhi Song đi theo. Đến khi ra ngoài, nàng quay lại dặn dò:

- Người ở lại đây chăm sóc hấn, tuyệt đối không để hấn bước ra khỏi tầm điện, nếu Nhược Phi tới phải lập tức báo cho Huyết Thương hoặc bản tôn. Nhớ kỹ, tuyệt đối không để hấn xảy ra chuyện!

- Thần nhớ rồi!

Nàng bay thẳng đến Khuynh Thương điện, Hắc Huyết Thương thấy nàng cũng không khỏi ngạc nhiên:

- Nàng đến đây làm gì?

- Mượn băng thất vài ngày a~

- Chỉ có vậy?

- Còn để tránh mặt Nhược Phi, hấn phiền chết được!

- Rồi?

- Không có gì nữa, chỉ vậy thôi~~~

Nàng ở trong băng thất suốt hai ngày. Hấn ở Băng Hoa điện cứ đi ra rồi lại đi vào, Nhi Song đã ngăn ở cửa làm hấn chỉ có thể quanh quẩn trong điện, nhiều lần có ý định dò hỏi xem nàng đã đi đâu nhưng đều là thất bại.

Lúc nàng ra khỏi băng thất, Hắc Huyết Thương đã đứng chờ bên ngoài. Y nhìn sắc mặt nhợt nhạt của nàng cùng ấn khí đen sẫm trên mi tâm mà nhíu chặt mày:

- Nàng muốn làm gì?

- Những gì cần phải làm!

- Nàng muốn giết Nhược Phi?

- Thì sao?

- Không được, quá nguy hiểm!

- Có bản lĩnh thì ngăn cản bản tôn đi!

Nàng phất tay áo bỏ đi.

Băng Hoa điện...

Nàng vừa về đến cửa đã nghe thấy tiếng đàn, một giai điệu quen thuộc, chính là khúc nhạc tùy hứng của nàng lúc trước, cũng chính là... khúc nhạc ly biệt...

Hấn thấy nàng vào cũng không dừng lại, chỉ ngẩng đầu lên nhìn một chút rồi lại chăm chú đàn. Khúc nhạc kết thúc, nàng lười biếng nằm trên giường:

- Nàng đã đi đâu?

- Chơi a~

- Đi chơi?

- Chúng tiên liên thủ muốn giết bản tôn, lúc này không đi chơi thì còn đợi lúc nào nữa a~

- Và?

Nàng đưa tay ý gọi hấn đến, hấn đến trước mặt nàng liền bị kéo xuống, vừa kịp định thần liền bị một đôi môi mãnh liệt hôn xuống, đầu lưỡi kịch liệt xâm chiếm. Nụ hôn nóng bỏng và mãnh liệt này hoàn toàn khác hấn với sự ôn nhu lúc trước, giống như bộc phát dục vọng muốn xâm chiếm. Lưu luyến rồi khỏi đôi môi hấn, đầu lưỡi như một con rắn nhỏ bá đạo luồn lách xuống cổ, xuống chỗ xương quai xanh thoát ần thoát hiện trong vạt áo rồi cắn mạnh để lại dấu răng rướm máu. Nhưng vẫn như lần trước, nụ hôn chỉ dừng lại nơi đó, nàng lướt qua hai cổ tay hấn, đôi vòng đã biến mất không một dấu tích. Nàng đưa tay vân vê cánh môi hấn, đôi hàng mi chớp chớp, cất giọng khàn khàn hỏi:

- Ta hỏi người lần cuối, người có từng... dù chỉ là một chút... yêu ta, Hoàng Thiên Nghi này hay không?

-Ta... không thể...

Hắn lặng lẽ quay mặt đi, không dám đối diện đôi mắt trong veo đó...

Nàng đứng hẳn dậy, chỉnh lại y phục, phát tay:

-Người có thể rời đi!

Hắn đứng lên nhìn nàng hồi lâu, dự định bước đi. Thành linh thân người nàng chao đảo, gập người phun ra một ngụm máu lớn. Hắn đến bên đỡ lấy nàng, tay đặt lên tay nàng bắt mạch. Vốn dĩ mạch nàng đã loạn nay còn loạn hơn, thậm chí còn đứt đoạn, không có một chút khí lực, tựa như mỗi cái phát tay cũng rút hết sức lực của nàng vậy!

-Sao lại thành thế này?

-Bản tôn không cần người lo lắng, người đi đi!

Hắn vẫn bỏ ngoài tai, thi pháp trị thương. Nàng dùng sức đẩy hắn ra, giáng cho hắn một chưởng, nhưng một chưởng này cũng chỉ làm hắn lùi lại vài bước.

-Người nên đi đi trước khi bản tôn đổi ý!

Hắn bắt đầu quay đầu rời đi, sau khi bóng bạch y đã khuất sau cánh cửa, nàng vô lực ngã xuống..

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Đại thế

Mặt trời dần lên cao, bắt đầu một ngày mới, hứa hẹn về một trận chiến khốc liệt đầm máu tái lập thiên địa. Vậy mà trong Băng Hoa điện vẫn một mảnh im lìm tĩnh lặng, ánh nắng soi qua khung cửa sổ, chiếu lên một tuyệt thế giai nhân còn đang say giấc. Người nằm đó dường như khó chịu vì ánh nắng, nhẹ nhàng động dậy, hàng mi cong cong khẽ rung động.

Nàng mở mắt nhìn chằm chằm về phía trước, bao nhiêu lần nàng hy vọng khi mở mắt ra, nàng sẽ thấy mình ở trong căn phòng nhỏ nhỏ của Hàn Nguyệt điện, vẫn là những tháng ngày ung dung tự tại trước đây, nhưng hy vọng càng nhiều thì thất vọng cũng càng lớn, hiện thực vĩnh viễn là hiện thực!

-Nhi Song!

Nàng ngồi dậy, Nhi Song nghe gọi liền tiến vào:

-Người gọi thần?

-Chuẩn bị y phục cho bản tôn!

Nhi Song gật đầu đáp ứng, trong lòng luôn tâm niệm, đây có thể là lần cuối cùng nó được hầu hạ nàng, nên cố gắng biến lần này thành hoàn hảo nhất!

Nàng một thân trường bào tím sẫm, hoa văn rồng phượng vàng kim uốn lượn đến gót chân, uy nghiêm mà điểm lệ. Mái tóc tím búi cao cầu kì được giữ lại bằng một cây trâm vàng tuyệt mỹ. Ấn kí hoa sen ba cánh đen sẫm giữa mi tâm, đôi mắt tím kiều mi ẩn sau hàng mi dài cong vút biến nàng trở thành nữ nhân tuyệt mỹ nhất Tam giới!

Một đạo tử quang phóng vút đi, hướng kinh thành mà bay tới...

Bên bờ Vọng Nguyệt trì, hồng y nam tử đứng dưới gốc cây liễu chờ đợi. Trên khuôn mặt thiếu niên tiêu sái hiện tại đã có thêm mấy phần khắc khổ. Dù bản thân bận rộn không sao kê xiết, nhưng lúc này, y vẫn đến đây chờ, y biết người y chờ sẽ xuất hiện.

Một thân tử bào đáp xuống trước mặt y, người đó trong mắt y dù có một chút thay đổi nhưng trong lòng y biết rõ, nàng vẫn là tiểu muội muội kiên cường như trước!

-Muội... vẫn không hề thay đổi!

-Bao nhiêu người nói ta thay đổi, bảo ta quay đầu, huynh lại nói ta không hề thay đổi?

Dù nàng đã đổi từ “bản tôn” thành “ta” nhưng Thiên Bảo vẫn nhủ mảy:

-Đối với Tam ca, muối vĩnh viễn là tiểu muội muội ngoan của ta, Tứ đệ chắc hẳn cũng nghĩ như vậy!

Đôi mắt điểm lệ ngân ngấn nước, nàng cất giọng khàn khàn:

-Trên đời này, chỉ có huynh cùng Tứ ca là thật lòng đối tốt với muội!

-Tiểu muội muội ngoan, đến đây!

Nàng ngã vào lòng Thiên Bảo, y ôn nhu giang tay gắt gao ôm chặt, mặc kệ nàng là Thiên tôn khiến Tam giới khiếp sợ, không cần biết nàng là nhân, tiên hay ma, chỉ cần biết một điều rằng, người trong lòng y bây giờ chỉ là một tiểu muội muội đáng thương không có ai để dựa dẫm.

Y ôm nàng thật lâu thật lâu, giống như hận thời gian không chịu dừng lại ngay lúc này, nàng nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay y, chỉnh lại trường bào, mỉm cười bất lực:

-Muội đến để từ biệt!

-Từ biệt?

-Lần này, có thể là vĩnh viễn...

-Muội... sẽ không sao đâu có đúng không?

-Chuyến này lành ít dữ nhiều, nếu đại sự cáo thành thì thiên hạ sẽ không còn đại loạn nữa, còn nếu... không, dù có đồng quy vu tận, muội cũng phải...

-Muội nhất định phải an toàn, xem như là vì ta, phải an toàn trở về!

Nàng lắc đầu vô lực:

-Không thể nào, dù thật sự không chết, muội cũng sẽ tìm một nơi nào đó, không màng đến thế sự, sẽ không trở về nữa...

-Muội hẳn tâm bỏ lại tất cả mà đi sao?

-Giang sơn này, phải phiền huynh gánh vác...

-Muội... mặc kệ đi, ở lại đây với Tam ca, ta bảo vệ muội, nhất định sẽ không để muội chịu thêm tổn thương nào nữa.

-Tam ca, huynh có biết cái gì gọi là đại thế?

-Đại thế?

-Ngày muội chuẩn bị lên Thái Bạch sơn, muội đã đến gặp Tứ ca, huynh ấy đã hỏi muội câu này. Lúc đó huynh ấy nói với muội rằng, Đại thế chính là giống như một con thuyền đang lênh đênh trên đại dương bao la vô tận, huynh là thuyền trưởng của con thuyền đó, phía trước xuất hiện một tảng băng lớn, bánh lái trong tay lại vô phương điều khiển, huynh chỉ có thể trở mắt đứng nhìn con thuyền từng chút từng chút đâm vào tảng băng. Hay là đơn giản hơn, huynh là một đại phu y thuật rất cao minh, nhưng lại đứng trước một căn bệnh nan y mà có làm cách nào cũng không thể cứu chữa, chỉ có thể đứng nhìn bệnh nhân đó từng bước trượt hơi thở cuối cùng. Cái chính của Đại thế, chính là đứng trước thiên địa biến chuyển, chỉ có thể trở mắt đứng nhìn. Muội của trước kia, đã từng đồng ý với điều này. Nhưng muội của hôm nay, có khả năng xoay chuyển căn khôn, muội của hôm nay có thể quyết định đại cục, không cần bất lực đứng nhìn. Chính vì vậy, muội phải làm những gì cần phải làm!

Thiên Bảo chỉ biết im lặng, y không biết phải trả lời thế nào, phải ngăn cản thế nào. Nàng tiến đến, đặt một nụ hôn lên trán y:

-Cũng không còn sớm nữa, muội phải đi rồi!

Y đưa tay nhưng chỉ bắt vào khoảng không, nàng hóa thành một đạo tử quang, bay đến Độc Linh Trạch.

Trên vách đá, một hắc bào nam nhân nhếch môi cười nhìn xuống bên dưới. Tiên nhân khắp nơi tụ lại đông đảo kéo dài như vô tận, bên đây là quái thú có lớn có nhỏ, sương mù dày đặc quanh năm bao phủ đã tan bớt.

Nhìn thấy nàng đến, chúng tiên chỉ có thể “ồ” lên cảm thán rồi râm ran những tiếng nói chuyện, quái thú bên dưới phát ra những tiếng gầm gừ quái dị.

Đội quân Ma giới vốn cùng chung chiến tuyến với nàng nay lại quay lại chia mũi giáo về phía nàng, xác định lập trường đối địch. Đường Nhược Phi nhếch môi:

-Huyết Thương hân... xem ra quyết định đầu đầu với chúng ta rồi!

Nàng vẫn không hề thay đổi sắc mặt, trầm giọng nói:

-Bản tôn muốn xử lý chuyện riêng trước, được hay không được?

-Được!

Nàng gật đầu lướt qua y, cất cao giọng:

-Lãnh Hàn Phong Nguyệt Hạ Tử Thiên, bản tôn biết người đang ở đây, mau ra mặt đi!

Chúng tiên lại một trận chấn động, Tử Thiên thượng tiên vừa được thả ra, hiện tại lại bị gọi thẳng thừng, quả thực cuồng ngạo!

Mặc kệ những lời chửi mắng xung quanh, nàng vẫn kiên nhẫn đứng chờ, không một tia tức giận. Tử trong biển người, một thân ảnh bạch y quen thuộc bước đến đối mặt nàng. Hai người nhìn nhau, giống như thiên hạ rộng lớn chỉ còn có đối phương. Nàng nghiêm giọng cất lời:

-Bản tôn hỏi người, người có bằng lòng buông bỏ, theo bản tôn đi không?

Hắn im lặng.

-Bản tôn lại hỏi người, trong lòng người thật ra xem bản tôn là gì?

-Đồ đệ!

-Nếu bản tôn không phải đồ đệ của người, người cũng không phải thượng tiên, người... có thể yêu bản tôn không?

-... Khả dĩ... nhưng trên đời không có nhiều “nếu như” như vậy!

-Được, theo bản tôn đến một nơi - Rồi nàng cao giọng – Vô Thần Thần tôn, bản tôn chỉ cần Hạ Tử Thiên, nơi này... muốn chém muốn giết... tùy người!

Ngay khi hai người biến mất, cuộc chiến chính thức khai màn, hai bên lao vào nhau tạo nên những thứ âm thanh hỗn tạp, mùi huyết tinh nhanh chóng xộc lên mũi kích động sát tâm. Người hay thú, đôi mắt đỏ ngầu chìm trong sát khí, vung kiếm lên huyết hoa nở đầy trời, hạ kiếm xuống thấy chất thành núi, đâm chém tất cả những gì có trong tầm mắt. Ánh sáng đủ màu thoáng lóe lên khi pháp thuật thi triển, âm thanh gào thét gầm gừ của quái thú. Chớp giạt không ngừng, sắc trời tối sầm lại, cuồng phong nổi lên. Tất cả hòa cùng đất trời vũ một điệu khúc chết chóc cuồng loạn...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Đại chiến kết thúc

Dù cho nơi này sát khí đầy trời, tinh phong huyết vũ, oán khí thấu tận trời xanh, thì cách đó không xa, bên một con suối nhỏ, hai thân ảnh một tử một bạch xuất hiện đối mặt nhau:

-Nơi này là...

-Lần đầu tiên người gặp Hạ Băng Nghi là ở đây đúng chứ? Bản tôn muốn ngày hôm nay, ở đây kết thúc tất cả!

-Được, nàng đến đi!

Hắn nhắm mắt lại chờ đợi, nàng nhếch môi cười đau đớn, hẳn thật sự cho rằng nàng sẽ giết hắn?

-Người thực sự cho rằng bản tôn sẽ giết người? Nếu bản tôn muốn giết người, cũng không cần phải đến đây, trực tiếp ra tay trước mặt đám tiên nhân đó còn tốt hơn!

Nàng lắc đầu nói, giọng điệu có phần bất lực.

Hắn mở mắt ra, nàng đang đứng ngay trước mặt hắn, rất gần, nàng nhẹ nhàng phát tay, một lần từ mạng bay ra từ tay áo, hắn vội vàng phong bế khứu giác nhưng đã muộn, chỉ thu vào một chút vậy mà liền cảm thấy đầu óc choáng váng, đất trời cuồng loạn, đổ rầm xuống, rơi vào một vòng tay ôn nhu.

Nàng ngồi xuống bờ sông đầy sỏi đá, ôm lấy người trong lòng, đưa tay gạt đi mấy lọn tóc vương trên khuôn mặt hắn, dịu dàng cất lời:

-Người ngủ đi, ngủ một giấc thật sâu, khi tỉnh dậy sẽ giống như chưa từng có gì xảy ra!

Trong cơn mơ màng, hắn nghe được những lời của nàng, trong lòng điên cuồng gào thét:

-Không được, sao có thể xem như chưa từng có gì xảy ra?

Thanh âm của nàng vẫn đều vang vọng bên tai, giống như muốn đưa hắn vào giấc ngủ:

-Đời này người quen ta hay Hạ Băng Nghi, đều là sai lầm của người, vậy thì người hãy quên hết đi, xem như chưa từng quen biết người nào tên là Hạ Băng Nghi hay Hoàng Thiên Nghi, quên hết đi thì người có thể có cuộc sống an nhàn tự tại, không cần vướng bận chuyện gì nữa, cứ yên tâm làm thượng tiên của người đi!

Tâm trí hẳn lại kịch liệt phản đối:

-Nàng không hiểu, nàng sai rồi, không có nàng, ta làm sao có thể an nhàn tự tại?

Nàng lại nở một nụ cười vừa tinh nghịch, lại vừa bi thương:

-Chúng ta làm một cuộc cá cược đi...

Ý thức hẳn dần chìm vào giấc ngủ, hẳn không thể nghe được những gì nàng nói nữa, cũng như vĩnh viễn không thể nghe được thanh âm dịu dàng đó nữa...

Nàng đặt tay lên trán hẳn, miệng niệm chú, mang toàn bộ kí ức về nàng và Hạ Băng Nghi trong hẳn phong ấn lại. Nàng phun ra một ngụm máu lớn, nhẹ nhàng đặt hẳn xuống, khuôn mặt người khi ngủ thực đẹp, thực an bình, trong đời người có bao nhiêu lần được có một giấc ngủ thoải mái?

Nàng quay lại trận chiến, đứng trên vách núi sau lưng Đường Nhữc Phi, y vẫn đang nhìn xuống bên dưới, trận chiến phía dưới đã dần ngã ngũ, xác người xác thú chồng chất lên nhau, mùi huyết tinh nồng nặc trong không khí, máu chảy thấm đẫm vào trong đất, xương trắng phơi đầy nội, vậy mà kẻ đứng phía trước kia vẫn nhếch môi cười nhạt tựa như đang ngắm cảnh. Y nhận thấy nàng đứng phía sau, ngoan độc hỏi:

-Đã xong rồi? Nàng yên tâm, có bản tôn ở đây, bản tôn sẽ hảo hảo chăm sóc nàng!

Nếu là trong một hoàn cảnh khác, biết đâu nàng sẽ cảm động vì câu nói này? Nhưng hiện tại không phải, nàng không vội không gấp buông ra hai chữ:

-Vẫn chưa!

Hàn Liễu kiếm lạnh lạnh vang lên một tiếng rít sắc nhọn, huyết hoa nở đầy trời, trận chiến bên dưới cũng vì hành động này mà ngừng lại, đồng loạt nhìn lên. Nàng một nhát kiếm từ sau lưng đâm thẳng lên, dùng lực rút ra, dòng máu nóng đỏ tươi chảy dọc theo thân kiếm.

Đường Nhữc Phi vẻ mặt kinh ngạc nhìn vào vết thương đang ào ạt rỉ máu trên bụng, quay lại nhìn nàng, nàng vẫn kiên định nhìn y, thẳng tay bồi thêm một kiếm, lần này lại đâm thẳng vào trái tim, định rút kiếm ra nhưng lại bị một bàn tay gắt gao giữ chặt, máu tươi rỉ xuống thấm đẫm trường bào. Y trên môi gượng nở một nụ cười, tơ máu dọc theo khóe môi chảy xuống:

-Nàng... cho đến cuối cùng... vẫn là chọn hẳn...

Nàng lệ châu đầy mặt, cũng gượng cười nhìn y:

-Không, ta không chọn hẳn... ta chọn thiên hạ...

Rồi dùng lực rút kiếm, Hàn Liễu kiếm bị hất văng sang một bên, thân người y đổ xuống, ngã vào lòng nàng. Nước mắt nàng rơi xuống, lăn trên mặt y, đôi tay y run run đưa lên lau đi nước mắt của nàng:

-Đừng... Đừng khóc... ta có thể chết trong tay nàng... cũng không còn gì phải nuối tiếc nữa...

Đôi tay vô lực rơi xuống, đất trời âm ảm liên đồ cơn mưa...

Nàng dùng chính máu mình luyện kiếm, khiến Hàn Liễu kiếm có thể trực tiếp phá hủy tiên căn của y. Lại thi pháp khiến cho chúng tiên bên dưới nhìn thấy, Từ Thiên thượng tiên chính là người đại nghĩa diệt thân, đích thân thanh trừ đạo tiên, trả lại bình yên cho Tam giới. Chỉ có Thanh Nhân thượng tiên, Thanh Hiên thượng tiên cùng với Hắc Huyết Thương ba người nhìn thấy được chân tướng, nhưng đều vì để thành toàn cho nàng mà im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Tìm kiếm. Về nhà!

Sau khi hẳn tỉnh dậy, vô thanh vô thức trở thành người cứu thế. Nhưng trong lòng hẳn vẫn còn một chỗ mơ hồ. Trong lòng hẳn cho rằng mình đã quên một cái gì đó, càng cho rằng hẳn đã đánh mất một người rất quan trọng, nhưng dù có làm cách nào đi chăng nữa, hẳn cũng chỉ nhớ ra được hình dáng cùng thanh âm dịu dàng của nàng, khuôn mặt của nàng vẫn phủ trong một màn sương mờ khiến hẳn không thể nhìn thấu.

Phía Đông kinh thành có một tiểu trấn tên là Mỹ Hòa, bởi vì phong cảnh nơi đây đẹp như trong tranh vẽ vậy! Mười năm sau trận chiến, mười năm hẳn

tìm kiếm một bóng hình mơ hồ không biết còn sống hay đã chết, cuối cùng dừng chân tại một khu rừng, tiếng ai đó đang cầu cứu thu hút hắn:

-Có ai không? Cứu với a~

Người kêu cứu giọng đã khản đặc, hắn đi theo tiếng kêu, thì ra là một ông lão khoảng bảy mươi, đang ngồi trên một tảng đá. Hắn tiến đến gần:

-Lão bá, sao lại kêu cứu vậy?

-Yêu... yêu quá a~

Lão bá nhìn thấy hắn liền miệng lưỡi lắp bắp, chỉ có thể nói mấy tiếng đứt đoạn, tất cả là vì hắn... đẹp quá mức bình thường. Hắn dù đã thi pháp che mắt người thường nhưng lại không thể che giấu được khí tức toát ra trên người:

-Lão bá, ta không phải yêu quái đâu a, chân lão bá bị sao vậy?

Hắn liếc nhìn xuống chân ông lão, cổ chân phải bê bết máu, bên cạnh còn có một cái bẫy thú:

-Ai nha, già rồi, không cẩn thận dẫm trúng bẫy thú a~

-Để ta xem thử được không?

Hắn ngồi xổm trước mặt ông lão, vết thương sâu hoắm vẫn còn rỉ máu, chắc hẳn là rất đau đớn! Hắn im lặng thi pháp giảm đau cho ông lão, sau đó liền không ngần ngại mà xé xuống một góc vạt áo, cẩn thận băng bó vết thương, ôn nhu nói:

-Băng bó thế này sẽ không đau nữa!

-Đa tạ nga~

-Lão bá, nhà bá ở đâu? Ta cống bá về!

-Nhà lão ở Mỹ Họa trấn, gần đây thôi.

Hắn đưa lưng công lấy ông lão, vừa theo chỉ dẫn vừa đi.

-Vị trai trẻ này, từ đâu đến vậy?

-Ta đi tìm người, không biết lang thang thế nào lại đến đây thôi!

-Tìm người? Tìm ai a?

-Tìm nương tử!

-Ha, tìm nương tử? Trong trấn cũng có nhiều cô nương xinh đẹp, hay ta giới thiệu vài người cho cậu?

-Không cần đâu lão bá, ta đã có ý trung nhân rồi, đời này trong lòng chỉ có nàng thôi!

-Hiếm khi thấy được người trẻ chung tình như cậu nga~ Vậy nương tử của cậu hình dáng thế nào? Giận nhau sao? Ai nha, ta nói thanh niên các người nga, hờ một chút lại giận nhau là thế nào a?

Hắn cười nhẹ:

-Ta không nhớ nàng ấy hình dáng thế nào, chỉ nhớ ta đã làm nhiều chuyện có lỗi với nàng!

-Vậy thì nhất định phải đi xin lỗi nga, cả đời hiếm khi gặp một người thật lòng yêu thương mình lắm a~

-Ta biết. Tại sao lão bá phải vào rừng một mình vậy? Rất nguy hiểm a

-Kể ra cũng mất mặt, nhà ta chỉ có độc nhất một đứa con trai, lão bà nhà ta lại bệnh nặng. Vậy mà thằng con trời đánh của ta lại suốt ngày rượu chè, chỉ có thể vào rừng nhặt củi sống qua ngày. A, cũng may có Hà đại phu, nếu không nhà ta cũng chết đói lâu rồi!

-Hà đại phu?

-Nhắc đến mới nói nga, Hà đại phu đó y thuật cao minh, đi khắp nơi chữa bệnh không lấy một xu nào. Tính tình tốt bụng lại còn xinh đẹp, người trong trấn ta cũng được nhờ lắm nga, lão bà nhà ta cũng khá hơn rồi. Thịnh thoảng Hà đại phu còn mang sang vài con gà với rau cải. Đúng là Bò Tát sống a~

Hắn vừa nghe vừa trầm suy nghĩ, vị Hà đại phu đó đi khắp nơi hành y cứu người, hành thiện tích đức, quả là muốn gặp thử một lần!

Nói qua nói lại, hắn theo chỉ dẫn đến trước một căn nhà lụp xụp, lại nghe lão bá phía sau kêu lên kích động:

-Hà đại phu đến rồi, nhanh nhanh thả lão xuống a~

Hắn cười khổ bất đắc dĩ thả ông lão xuống, chưa kịp nhắc nhở cẩn thận thì ông lão đã cả nhấc chạy vào nhà, hết như một hải tặc!

Bên trong liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc, thanh âm dịu dàng mà mười năm nay hắn luôn tâm niệm trong lòng, đến mức trong mơ cũng có thể nghe được, hắn cứ ngỡ người ở đó, sợ rằng mình nghe lầm:

-Ai nha, Trương lão bá, sao lại bị thương rồi?

-Hi hi không sao, không sao, chỉ là không cẩn thận đâm trúng bẫy thú thôi!

-Sao lại không sao được? Lão mau ngồi xuống để ta bôi thuốc, nếu không sẽ phát sốt đó!

-Không phải nghiêm trọng vậy chứ?

-Nghiêm trọng lắm a.

-Vậy... vậy giúp lão a~

-Bá lớn tuổi rồi, đi đứng phải cẩn thận một chút. Mà tất cả là tại đứa con bỏ đi đó của bá, để ta đi mắng cho hắn một trận!

-Không cần không cần, Hà đại phu đừng nóng nảy quá, ta xem như không có đứa con như nó từ lâu rồi! A, vừa rồi có một cậu trai trẻ công ta về đây, đẹp quá chừng, ta còn tưởng là yêu quái!

-Haha, làm gì có người nào đẹp như yêu quái chứ, bá cứ...

Câu nói đứt đoạn, liền đó lọ thuốc trên tay rơi xuống vang lên một tiếng “xoảng” lạnh lạnh.

Hắn sững sờ nhìn nàng, nàng ngạc nhiên nhìn hắn, một nơi nào đó trong tâm trí hắn vỡ nát, kí ức ào ạt tuôn trào. Hai người nhìn nhau, cái gì cũng không nói, thời khắc này, thế gian chỉ còn lại ta và người, bao nhiêu kí ức cuộn cuộn như suối chảy. Nàng, cuối cùng hắn cũng nhớ rõ được khuôn mặt nàng, hình dáng đó, đôi mắt đó, từng cử chỉ đều khắc sâu trong tâm trí hắn không cách nào phai nhạt nữa.

Hắn vẫn đáng về lãnh đạm ung dung ngày đó, nhưng lại thêm mấy phần thống khổ, thân ảnh bạch y lãnh ngạo ngày nào chưa hề phai nhạt trong tim nàng.

Hai người nhìn nhau, đến khi tỉnh lại đã lệ châu đầm mắt, là thống khổ, là khoái hoạt, không cần biết, chỉ cần biết người bản thân ngày đêm mong nhớ đã xuất hiện trước mặt, từ lúc này, sẽ không buông tay nữa...

-Là nàng... thật sao?

Hắn mơ hồ hỏi nàng. Hai người đối diện nhau dưới gốc đào bên bờ hồ. Cánh đào hoa hồng hồng khẽ rơi rơi, tình nghịch bay theo gió.

Hắn gắt gao ôm chặt nàng vào trong lòng, giống như muốn đem nàng nhập vào trong xương cốt, giống như chỉ cần thả lỏng một chút thôi thì nàng sẽ giống như ảo ảnh mà tan biến.

-Là nàng, đúng thật là nàng rồi!

Hắn vùi đầu vào hõm vai nàng, cảm nhận mùi hương trên tóc lệ rơi đầm mắt.

-Là ta, chàng tìm được ta rồi!

Nàng cũng ôm chặt lấy hắn, ngày đó nàng đánh cược, thiên địa rộng lớn, thương hải tang điền, nếu hắn tìm được nàng, nàng sẽ không để tâm đến chuyện cũ, không bao giờ rời xa nữa, hắn tìm được rồi, cuối cùng cũng tìm được rồi!

-Nàng quay về đi, Hàn Nguyệt diện thiếu nàng, cây cỏ đều ử rử, đại thụ bên suối cũng không nở hoa nữa, Hàn Băng kiếm, Hàn Liễu kiếm đều nhớ nàng, cả ta... cũng rất nhớ nàng...

-...

-Nếu nàng không muốn mang thế sự, ta đưa nàng đi, đi đâu cũng được, cùng trời cuối đất nàng muốn đi đâu thì đi đó, ở bên cạnh ta, cùng ta làm đôi phu thê hạnh phúc nhất thế gian, có được không?

-...

-Đừng rời xa ta nữa, nàng có biết ta đã đau khổ như thế nào không? Sao nàng có thể tàn nhẫn như vậy, tàn nhẫn bỏ ta lại một mình? Ta sai rồi, ta xin lỗi! Nàng không lẽ một chút cũng không nhớ đến ta sao?

-Ta biết, ta biết hết, ai nói ta không nhớ chàng, nhớ đến chết đi được, nhớ đến phát điên luôn, chàng tìm được ta rồi, ta đi cùng chàng, thiên hạ rộng lớn, nơi nào có chàng nơi đó có ta, hai ta cùng trở thành đôi phu thê hạnh phúc nhất thế gian!

Hai người ôm lấy nhau, nghẹn ngào ước định, một thiên tình sử đi vào sử sách, trải qua hơn hai trăm năm, hai lần luân hồi chuyển thế, hai kẻ yêu nhau cuối cùng cũng có thể đến được với nhau. Vạn vật biến chuyển, thương hải tang điền, chỉ có đôi uyên ương vĩnh viễn không rời!

CHÍNH VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Người Có Từng Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Phiên ngoại: Một vạn câu hỏi tào lao!

***Không có đâu, vài câu thôi!**

*****Giới thiệu nhân vật: Lão bà (tác giả), lão gia (cộng tác viên) và sự góp mặt của các nhân vật trong truyện “Người có từng yêu ta chưa?” YAY!!!!!!!!!!**

Lão bà: Đại gia hảo, hiện tại là phiên ngoại nên mọi người cứ quấy hết mình nga! Đầu tiên là hai vị ca ca đáng yêu, Thiên Bảo cùng Thiên Vũ! Câu đầu tiên dành cho Thiên Vũ, ta cho cậu xuất hiện ít như vậy, không giận ta chứ?

Thiên Vũ: *cười ôn nhu* không giận!

Lão bà: Khụ... Vậy ta bắt đầu hỏi nga, Thiên Vũ thương nhất là ai?

Thiên Vũ: Tiểu muội muội

Lão bà: Ta cứ nghĩ là Thiên Bảo...

Thiên Vũ: Ta yêu hấn!

Lão bà bà: Hả????

Thiên Bảo: *tròn mắt* *vẫy đuôi* Thật sao?

Thiên Vũ: *quay mặt đi* Thật!

Lão bà: *chấm nước mắt* Thực thương tâm, ồa, ta thành kẻ chia rẽ uyên ương!!!!

Lão gia: *cầm hộp khăn* Đang làm đại sự, tiết chế hộ cái!

Lão bà: Hức, ta biết. Vậy tiếp tục a, một đọc giả muốn hỏi, hai đứa có JQ (gian tình) phải không?

Thiên Vũ: *trầm mặc quay đi*

Thiên Bảo: *đập bàn* không phải JQ, ta yêu hấn, hấn cũng yêu ta, J cái gì mà Q?

Lão bà: *nhào vào lòng lão gia* Nó... sao khi tức giận lại đáng sợ vậy?

Lão gia: *một cước đá bay* Tự làm tự chịu!

Lão bà: *ùỵ khuất quay về* Được, ta đính chính, hai đứa là lưỡng tình tương duyệt, không phải JQ!

Thiên Bảo: Tốt a

Lão bà: Thiên Bảo, sợ nhất là ai?

Thiên Vũ: Ta

Lão bà bà: Ta hỏi hấn, không hỏi cậu! Thiên Bảo trả lời!

Thiên Bảo: *chỉ chỉ sang bên cạnh* Ta đúng thật sợ hấn!

Lão bà: *đập bàn* Người đúng thật là không có tiền đồ! Thê nô như vậy là mất mặt giới công!

Thiên Vũ: Vì cái gì ta nhất định phải ở dưới?

Lão bà: Vì... vì người... công tử yếu ớt, đáng về thụ lời như vậy, đương nhiên phải ở dưới a!

Thiên Vũ: Không có quy định nào như vậy!

Thiên Bảo: Đúng, nếu hấn muốn thượng ta, ta liền để hấn thượng!

Lão gia: Khụ... Lạc đề, lạc đề, này là ngôn tình!

Lão bà: Haha, xin lỗi a~ Vậy ta hỏi tiếp, Cẩm Y vệ là ai bắt đầu?

Thiên Vũ: Ta

Lão bà: Vì sao a?

Thiên Vũ: Vì cần có người đập hấn nếu hấn không nghe lời, hấn ở chiến trường, ta ở trong cung, không đánh được!

Lão bà: Này cũng quá tàn nhẫn đi?

Thiên Bảo: Tứ... Tứ đệ... Thật sao?

Thiên Vũ: Ân!

Lão bà: Vậy... tiếp tục a~ Hai đứa quen nhau khi nào?

Thiên Bảo: Lúc nhỏ

Thiên Vũ: Hấn 8 tuổi, ta 7 tuổi

Lão bà: Vì cái gì mà quen a?

Thiên Vũ: Hấn treo lên cây trong điện của ta

Thiên Bảo: Vì ta tò mò, mẫu thân không cho vào ta mới lên vào

Lão bà: Nên vì vậy mới gặp nhau?

Thiên Bảo: Ân, nghĩ lại mới thấy lần đó là quyết định đúng đắn nhất đời ta!

Thiên Vũ: Ta cũng vậy

Lão bà: Lão gia a~ ta không cố ý nhưng hai đứa nó cứ quăng đường miết...

Lão gia: Do ai a?

Lão bà: Được được, ta cố tránh a~ Một câu dành cho Cẩm Y vệ, trong hai người này, các cậu sẽ nghe lời ai?

Cẩm Y vệ đồng thanh: Tứ gia!

Lão bà: Tại sao? Thiên Bảo rõ ràng lớn hơn!

Diệp Phúc: Vì Tứ gia đáng sợ hơn Tam gia, Tam gia sợ Tứ gia nên đương nhiên phải nghe lời Tứ gia a~

Lưu Hồ: *gật gật* Tứ gia đôi khi rất đáng sợ!

Lão bà: Thật sao? Ta thấy Thiên Vũ rất ôn nhu a~

Thiên Bảo: Vì người không thấy lúc hấn giận!

Lão bà: *ánh mắt lấp lánh* Ta muốn thấy thử!

Lão gia: *gõ đầu* Muốn chết!

Lão bà: *ủi khuất ôm đầu* Vì cái gì a? Ta nói quấy người không cho ta quấy, muốn ta thành kẻ nói không giữ lời sao a~

Thiên Vũ: *đỡ trán* Hãy nói với ta đây không phải là mẹ ta đi!

Thiên Bảo: *ôm lấy* chúng ta thực bất hạnh~~

Lão bà: Các người...

Lão gia: Tiếp tục!

Lão bà: Hức, hiếp người quá đáng, không chơi với các người nữa, Nghi nhi a~

Nghi nhi: *nhìn* Chuyện gì?

Lão bà: *ánh mắt long lanh* Ta muốn hỏi về bảng xếp hạng người đẹp của người!

Nghi nhi: *cười* Hảo a, Hạng đầu là sư phụ, hạng hai là Hắc ca ca, tiếp theo là Đường ca ca, Tứ ca cuối cùng là Tam ca!

Thiên Bảo: *khóc một dòng sông* Vì cái gì ta luôn đứng cuối a~~

Nghi nhi: Vì huynh bắt nạt muội!

Thiên Vũ: Ta từ đứng đầu, muội lên núi năm năm ta thành hạng bốn?

Nghi nhi: Muội rất công tâm!

Hắc Ma Quân: Vậy thì vì cái gì ta lại xếp thứ hai, rõ ràng ta cũng không thua kém Tử Thiên?

Nghi nhi: *trầm mặc*

Hắc Ma Quân: Nói mau a~

Sư phụ: *liếc nhìn* Người muốn làm gì?

Hắc Ma Quân: Bốn đại gia muốn đòi lại công đạo!

Sư phụ: Ta đứng nhất nên người có ý kiến?

Hắc Ma Quân: Đúng a, thua ai không thua, lại thua người, bốn đại gia không phục!

Sư phụ: Ý người là ta không bằng người?

Hắc Ma Quân: Ta... Ta không có ý đó, nhưng mà...

Sư phụ: Muốn biết ai hơn ai, chỉ có một cách!

Hắc Ma Quân: *rút kiếm* Bốn đại gia cũng không sợ người!

Lão bà: *ôm đầu* Vì cái gì a? Chỉ là một cái bảng xếp hạng, thế nào lại giương cung bạt kiếm rồi?

Thiên Bảo: *ôm Thiên Vũ lùi lại* Chúng ta tránh xa một chút, không cẩn thận sẽ bị thương!

Thiên Vũ: *ngoan ngoãn tránh xa* Ân!

Lão gia: Các người ngồi xuống hết, Huyết Thương người cất kiếm vào cho ta, trời nắng nóng nực mà còn mang kiếm ra, người muốn hỏa thiêu người ta sao?

Hắc Ma Quân: Đó là chuyện của ta, không cần người quản!

Lão gia: Lớn giọng nhỏ, người còn không cất kiếm, ta lập tức mang mỹ phẩm dưỡng nhan của người ra hủy hết!

Hắc Ma Quân: Người dám?

Lão gia: Người nghĩ ta dám không?

Hắc Ma Quân: *trầm mặc* *im lặng thu kiếm* Nể mặt lão gia, hôm nay ta với người không đấu!

Sư phụ: Hừ!

Hắc Ma Quân: Nhưng không có lý nào ta không đẹp bằng hắn!

Lão gia: *đỡ trán* Đều là nam nhân, các người sao lại đi so đo cái này hả? Người chưa nghe qua câu Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao a~

Hắc Ma Quân: Cái Tây Thi gì đó không lẽ còn đẹp hơn ta?

Lão gia: *ôm đầu* Thế nào lại thành đũa nảo tàn thế này? Lão bà, người xử lý a, ta đi, ngồi đây không khéo lại bị lây!

Thiên Vũ: Thượng bất chính, hạ tắc loạn a~ Thiên Bảo, trên có nảo tàn, dưới cũng có nảo tàn, chúng ta thực bất hạnh!

Thiên Bảo: *vẫn ôm Thiên Vũ không buông* Đúng a, nhưng ta vẫn còn hạnh phúc chán, được ôm Thiên Vũ trong lòng, trời có sập cũng có ta đỡ cho người!

Lão gia: Vốn định nhờ lão bà giúp các người có vài phiền ngoại, nhưng xem cái tình hình này... có lẽ thôi đi!

Thiên Bảo: *ủy khuất nhìn* Đừng nga, phải bù đắp cho chúng ta a~~

Lão bà: Hay là viết cho chúng đi?

Lão gia: Là người viết, không phải ta!

Lão bà: Vậy hai đứa cứ yên tâm, làm mẹ đương nhiên không bạc đãi hai đứa!

Thiên Vũ: Xem ra người mẹ này vẫn còn tạm được!

Thiên Bảo: Ân! Người nói đúng a~

Lão gia: Khụ... thực không xem ta ra gì!

Lão bà: Ai bảo ta là mẹ chúng a~

Lão gia: Tiếp tục đi!

Lão bà: Từ Thiên~~

Nghi nhi: Gọi gì mà gọi?

Lão bà: Người ăn giấm?

Nghi nhi: Không có!

Lão bà: Thực hết cách, ngay cả giấm của mẫu thân cũng ăn!

Lão gia: Nó con ai a?

Lão bà: Khụ... Từ Thiên, Nghi nhi, điều người thích ở đối phương?

Nghi nhi: Là... sự phụ đôi khi rất ôn nhu, còn có... um.. rất nhiều...

Lão bà: *ghé tai lão gia* Là vì nó tìm không ra nên mới vậy a~

Nghi nhi: *lườm*

Lão bà: Còn Từ Thiên?

Sư phụ: *ôn nhu nhìn người bên cạnh* Tất cả!

Lão bà: Hửm????

Sư phụ: Ta thích tất cả!

Lão bà: Khụ... À... ừm... Vậy điều không thích ở đối phương là?

Nghi nhi: Hừm... Sư phụ thỉnh thoảng rất nghiêm túc...

Sư phụ: Đôi khi rất cứng đầu, có chuyện đều không nói với ta!

Nghi nhi: Không có mà!

Lão bà: Ta có thể thay Tử Thiên liệt kê danh sách những gì ngươi giấu hẩn!

Lão gia: *gỗ đầu part 2* Khi không đi đốt nhà con, mẹ nào mà như ngươi?

Lão bà: *ôm đầu* Ta chỉ có lòng...

Lão gia: Lòng tốt đặt không đúng chỗ!

Lão bà: Hừ hừ, các ngươi đều cùng nhau bắt nạt ta~

Lão gia: Than thở cái gì a, còn không mau tiếp tục?

Lão bà: *ủy khuất chấm nước mắt* Được, câu hỏi cuối cùng cũng là câu hỏi lớn nhất, Tử Thiên, ai nấy đều biết ngươi sai, ngươi rút cuộc có biết bản thân mình sai ở đâu không?

Sư phụ: *trầm mặc* *thì thầm* Ta xem Thiên Nghi là Băng Nghi là ta sai, ta không chịu thừa nhận tình cảm của nàng là ta sai, tóm lại, từ đầu đến cuối đều là ta sai!

Lão gia: *gật gật đầu* Không tệ, biết nhận ra cái sai của mình, sau này phải biết sửa!

Lão bà: *chấm nước mắt* Thực ra a, nữ nhân khi yêu không cần biết ngươi xem nàng là cái gì, có bao nhiêu thương yêu nàng, chỉ muốn ngươi đừng cảm đón nhận nàng, giành lấy nàng, bất chấp mọi thứ mà ở bên nàng, thậm chí dù ngươi có làm sai một trăm, một ngàn chuyện, chỉ cần ở trước mặt kẻ khác, ngươi ôm nàng vào lòng, đông dặc tuyên bố nàng là của ngươi, vậy là đã hạnh phúc lắm rồi!

Lão gia: *xoa đầu* Hiếm khi phát biểu một câu thực chính xác như vậy, các ngươi đều đem tiếp thu cả đi!

Thiên Bảo: *ôm chặt người trong lòng* Thiên Vũ là của ta!

Sư phụ: *ôm lấy người bên cạnh* Nghi nhi là của ta!

Hắc Ma Quân: *lật bàn* Các ngươi mang bốn đại gia vứt đi đâu rồi hả?

Lão bà: *ngả vào lòng lão gia* Ngươi thử nói giống chúng một câu đi?

Lão gia: *một cước đá bay* Đẹp đi, đừng mơ mộng! Còn mấy người các ngươi, ầu ầu yếm yếm như vậy làm gì, cầu độc thân hội của ta xem sẽ rất đau lòng!

Sư phụ cùng Thiên Bảo đồng thanh: Còn không phải ngươi nói nên tiếp thu?

Lão gia: *trầm mặc*

Lão bà: *khóc một dòng sông* Phiên ngoại đến đây là kết thúc a, bổn cung phải về nhà khóc thương cho cái phận độc thân *vẩy vẩy khăn*

Lão gia: *cúi đầu* Đa tạ mọi người đã ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Phiên ngoại 1: Thuở ấy

*****Phiên ngoại chủ yếu nói về tình cảm giữa Thiên Bảo và Thiên Vũ, là nam nam ái, ai không thích vui lòng click back. Đa tạ!

Vào một buổi sáng như thường lệ, một ngày như mọi ngày, mặt trời vẫn lên, chim vẫn hót và... Thiên Bảo vẫn phải cùng mẫu phi đi vấn an Hoàng hậu...

Mẫu phi siết chặt tay hẩn khi người nhìn về phía một lối đi, trên đó có một nữ nhân vận hồng y chói mắt cũng đang trên đường đến Khôn Ninh Cung của Hoàng hậu. Hẩn nhận ra người đó, là cái gì... Diệp Tàn, dường như đêm qua phụ hoàng đã đi giá tẩm cung của nàng ta, chẳng trách mẫu phi lại giận như vậy! Nhìn một lúc, mẫu phi liền kéo hẩn, dứt khoát quay lưng...

-Mẫu phi, chúng ta không phải đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương sao?

-Hừ, không đi cùng đường với nàng ta!

-Người đừng sợ, hài nhi bảo vệ người!

-Ai nói với con ta sợ nàng ta? - Người ngồi xuống, nắm lấy vai hân – Có con, ta cũng không sợ nàng ta, con còn nhỏ nên chưa hiểu, trên đời này có rất nhiều cái phiền, có thể tránh được thì cất lực mà tránh! Nàng ta hiện tại được ân sủng, tất nhiên sẽ sinh sự, sau này con gặp nàng ta, nhất định phải tránh đụng chạm nàng ta, có hiểu không?

-Ân, hài nhi nhất định không làm người thất vọng!

-Ngoan a!

Người lại cầm tay hân dắt đi, con đường này trước giờ hân chưa từng đi qua, đối với mọi thứ vẫn còn lạ lẫm, nhưng không khỏi có chút hiếu kì!

Bỗng dừng đi ngang qua một tấm cung, cánh cửa vẫn khép chặt, hân níu vạt áo mẫu phi:

-Mẫu phi, tại sao tấm cung này vẫn còn đóng cửa?

-Sau này có dịp sẽ kể cho con nghe, nhưng nghe ta dặn, không được tùy tiện tiến vào nơi này, nghe rõ chưa?

-Tại sao?

-Ngoan, nghe lời ta, đừng hỏi gì hết, sau này con sẽ biết!

-Ân!

Cứ như vậy mà đến Khôn Ninh Cung, sau đó, hân phải đến Thái học viện nghe giảng, lại đến luyện võ cùng Dương Tướng quân là đệ đệ của mẫu phi.

Mẫu phi của hân là con gái của Dương Quang, Tướng quân tiền triều, ngoại công của hân lợi hại như vậy, đương nhiên con của người cũng không thể thua kém, mẫu phi của hân, Dương Liên chính là Hạnh Quý phi, am hiểu binh pháp, võ công cũng rất cao cường, còn cữu cữu của hân, Dương Minh, đặc biệt giỏi khinh công cùng kiếm pháp, hân đi theo học từ cả hai người, đương nhiên là phải giỏi rồi, haha!

Khi quay về, hân cố tình đi qua tấm cung đó một lần nữa, cánh cửa vẫn đóng kín, chần chờ một chút, lại quay lưng, mẫu phi không cho vào a~~~

Nhưng chỉ được vài bước...

“Nếu nhìn một chút... chắc không sao...”

Nghĩ được làm được, hân khó khăn trèo lên tường, sau đó nhẹ nhàng nhảy sang một cái cây gần đó. Thật không may, bên dưới có người a~~~

Dưới gốc cây có một chiếc bàn, chỉ có một hài tử ngồi bên cạnh, một thân y phục trắng tinh từ trên xuống dưới, mái tóc vấn cao buộc bằng một dải lụa trắng bay phấp phới. Làn da có chút nhợt nhạt, trên trán điểm một vết chu sa đỏ hoa lệ, đôi mắt xám chấm chú nhìn xuống quyền cổ trực trên tay, ánh mắt thập phần chăm chú.

Khẽ thở ra một hơi, hy vọng y không nhìn thấy mình a~

-Là ai?

“Không phải xui xẻo vậy chứ???”

Y ngược nhìn lên cây, vừa vận nhìn thấy hân, bất đắc dĩ nhảy xuống, hân trưng ra một bộ mặt đáng yêu:

-Haha... xin chào!

-Hoàng đệ tham kiến Tam hoàng huynh!

Y hành lễ với hân, gọi hân là hoàng huynh, vậy y cũng là hoàng tử? Tại sao chưa từng nhìn thấy y vậy?

-Hoàng đệ?

Một cung nữ chạy ra, vừa chạy vừa gọi:

-Tứ Hoàng tử a, có chuyện...

“Tứ hoàng tử?”

-Đây là...

Cung nữ đó vẫn còn ngơ ngác, không nhận ra hấn...

- Còn không mau hành lễ với Tam hoàng huynh?

- Nô tỳ tham kiến Tam Hoàng tử...

- Đứng lên đi, ta... bổn hoàng tử muốn nói chuyện với Tứ đệ, ngươi lui xuống đi!

- Dạ!

Hấn xoa cằm nhìn đệ đệ trước mặt, cảm thấy rất thú vị về đệ đệ chưa từng gặp này a~

- Tam hoàng huynh có chuyện cần nói với đệ?

- Cũng không có gì, ngược lại, ta phải xin lỗi đệ mới đúng, đã tiến vào mà không báo trước!

- Hoàng huynh không cần xin lỗi!

Y khẽ nghiêng đầu, dáng vẻ thực đáng yêu a~~~

- Nếu đây là tấm cung của đệ, tại sao lại luôn đóng chặt cửa? Hơn nữa ta cũng chưa từng nhìn thấy đệ?

- Chuyện này hoàng huynh... không nên biết thì tốt hơn, hiện tại nếu không còn chuyện gì nữa thì mời hoàng huynh đi cho, sau này không nên trở lại nữa!

- Ế, vậy đâu có được? Nhưng bây giờ cũng trễ rồi, thế này đi, ngày mai ta sẽ trở lại, đến lúc đó tiếp tục nói a~

Nói rồi liền nhảy lên cây, trèo ra ngoài.

Mấy ngày sau đó, hấn đều cùng một cách thức mà vào bên trong, ngồi nhìn y đọc sách, còn y, kể từ lúc đó, không còn nói với hấn thêm một lời nào nữa...

Ngày hôm đó, hấn vừa từ Thái học viện về, liền chạy đi tìm mẫu phi, hôm nay hấn được phu tử khen nga~

Hạnh Quý phi đang thêu hoa lên một chiếc khăn tay trong tiểu đình, hấn chạy đến:

- Hải nhi đã về!

- Ngoan, ngồi xuống đây a!

Hạnh Quý phi vỗ vỗ một chiếc ghế bên cạnh, hấn nhanh nhẹn ngồi lên:

- Mẫu phi, hôm nay con được phu tử khen a~

- Giỏi lắm, nhưng không được vì vậy mà kiêu ngạo, phải chăm chỉ hơn, có biết không?

- Hải nhi đã biết!

Hấn nhìn vào hộp gấm trên bàn, bên trong có một chiếc khăn tay thêu hoa rất lạ:

- Mẫu phi, hải nhi chưa từng thấy người thêu loại hoa này bao giờ!

Hấn chỉ chỉ vào chiếc khăn tay, Hạnh Quý phi liếc nhìn một cái rồi lại chăm chú thêu khăn:

- Vì nó không phải của ta thêu!

- Vậy...

- Là của một vị bằng hữu tặng!

- Bằng hữu?

- Con còn nhớ tấm cung lần trước chúng ta nhìn thấy không?

- Hải nhi nhớ, người dặn không được vào đó.

- Ngoan, tấm cung đó là Chung Thúc Cung, là chỗ ở của Thôi Quý phi, chính là vị bằng hữu đã tặng ta chiếc khăn tay này.

- Thôi Quý phi? Tại sao hải nhi chưa từng gặp bao giờ?

- Vì con không nhớ thôi, khi con còn rất nhỏ, mỗi khi con khóc, Thôi Quý phi bế con lên thì lập tức nín ngay!

- Thật sao?

- Thôi Quý phi có thể xem như một tri kỉ của ta, chốn thâm cung này, muốn tìm một người tỷ muội tốt như vậy là không dễ dàng!

- Vậy chuyện gì đã xảy ra ạ?

Người thờ dài một hơi:

- Nàng là một đại mỹ nhân, tính tình hiền dịu, chỉ riêng có nàng ấy được ân sủng là ta không thấy tức giận, bởi vì nàng xứng đáng. Nhưng chốn thâm cung này, người tốt không sống được lâu. Nàng vừa đẹp, đặc sủng không bao lâu liền mang thai, nên liên tục bị người ám hại. Mãi đến khi nàng hạ sinh một Hoàng tử, những tưởng niềm vui đã trọn vẹn, không ngờ đứa con nàng sinh ra lại mang bệnh...

- Mang bệnh?

Nếu Tứ đệ là con của người đó, vậy y mang bệnh trong người sao? Nhưng hấn ngoại trừ thấy sắc mặt y có chút nhợt nhạt, thì hoàn toàn bình thường kia mà?

- Thái y nói là thần trí bất minh.

- Thần trí bất minh?

- Thỉnh thoảng sẽ phát bệnh, quên hết tất cả mọi người xung quanh, nghe nói càng lớn càng nặng, có thể đánh người, đập phá,...

- Sau đó thế nào?

- Hai năm trước... nàng ấy cuối cùng không chịu được mà tự vẫn...

- Tự vẫn? Vì hài nhi của nàng bị bệnh sao?

Dù y có bệnh nhưng suy sụp mà tự vẫn, bỏ lại y tự sinh tự diệt cũng quá tàn nhẫn đi?

- Không phải, đứa nhỏ bị bệnh là sau khi mẫu thân nó chết thái y mới phát hiện. Còn nàng ấy, khi đó mang thai cùng lúc với Hoàng hậu, Hoàng hậu hạ sinh một tiểu công chúa, còn đứa nhỏ nàng ấy sinh... đã chết vì thiếu thốn, trong con quần bách, nàng ấy đã treo cổ tự vẫn. Hoàng thượng vì vậy mà đau lòng, đứa nhỏ nàng ấy sinh trước kia cũng chưa từng xuất hiện nữa...

- Vậy đó là đệ đệ của con sao?

- Đúng!

- Đệ ấy nhìn thế nào?

- Đẹp giống như mẫu thân nó vậy! Lúc khác ta đưa con đi gặp nó.

- Đa tạ mẫu thân.

Hắn chạy nhanh ra ngoài, hấn phải đi tìm y a~

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Phiên ngoại 2

Chạy đến bức tường quen thuộc, hấn liền nhanh nhẹn trèo vào trong. Bên trong vang lên những tiếng đồ vỡ, tiếng khóc, còn có tiếng mắng chửi...

Hấn nhìn thấy Vân Nhi, nô tỳ của y đang ngồi khóc trước cửa một căn phòng, tiếng đồ vỡ cũng từ trong đó mà ra.

- Vân Nhi tỷ tỷ, có chuyện gì?

- Tam Hoàng tử? Xin người về cho, chủ tử hiện tại không thể tiếp người ngoài.

Vân Nhi lau nước mắt ngăn hấn lại.

-Các người đi hết đi, tránh xa ta ra!!!

Là giọng của y, hấn chưa từng nhìn thấy y nổi giận, cũng chưa từng nghe y lớn tiếng mắng người. Hấn lướt qua Vân Nhi tiến vào bên trong. Tứ đệ của hấn một thân bạch y, mái tóc rối loạn, trên trán đầm mồ hôi. Một chiếc bình hoa bay thẳng về phía hấn, hấn giật mình tránh sang một bên, chiếc bình va vào cánh cửa vỡ vụn.

Hấn thận trọng tiến lại gần y, nô tỳ xung quanh không dám làm y bị thương nên chỉ biết vừa khóc vừa tránh né mấy thứ y ném đến. Y thu mình vào một góc, ném bất cứ thứ gì có trong tầm tay. Hấn ra hiệu cho người hầu lùi lại, bản thân tiến đến trước mặt y. Đôi mắt xám phủ một tầng sương mờ mịt nhìn hấn, hấn vẫn cứ tiến đến, y vẫn cứ lùi lại, đến khi dòn y vào trong góc. Y giơ tay lên định đánh, hấn chính xác nắm chặt cổ tay y, một hơi kéo y vào lòng. Y càng giãy dụa hấn càng ôm chặt.

-Mau thả ra, thả ta ra!

-Tứ đệ, có nhận ra ta không? Là Tam ca, Tam hoàng huynh đây a~

-Tam hoàng huynh?

Y mờ mịt nhìn hấn, sau đó lại tiếp tục giãy dụa. Náo loạn một hồi, cuối cùng mệt mỏi ngủ thiếp đi...

Hấn bế ngang y lên, dùng giọng ra lệnh:

-Mau dọn dẹp!

Vân Nhi ra lệnh người khác dọn dẹp, trong lòng kinh hãi, trước giờ Tứ Hoàng tử này không thân cận với ai, hiện tại phát bệnh, thời gian đã ngắn hơn trước một chút. Vị Tam Hoàng tử này... có khi nào là cứu tinh của Tứ Hoàng tử không?

Hấn ngồi một bên giường, dùng khăn ẩm vùng về lau đi mồ hôi trên trán y. Vừa rồi không biết thế nào, mẫu phi nói khi nói chuyện với nữ nhân đang tức giận, cứ trực tiếp ôm vào lòng là nhanh nhất, chẳng lẽ cũng có tác dụng với tiểu hài tử này sao? (Tg: Haha, Hạnh Quý phi này dạy con trai tán gái cũng quá chuyên nghiệp rồi!)

Người trên giường khẽ động, mày liễu nhíu chặt, y gặp ác mộng sao?

-Mẫu thân, người đừng chết, mẫu thân!

Y mở mắt ra, lập tức nhìn thấy khuôn mặt của hấn, rất gần!

Hấn áp trán mình lên trán y, thấy y mở to mắt nhìn mình, biết là y đã qua thời gian phát bệnh liền không khỏi kinh hãi.

-Đệ tỉnh rồi?

-Ân!

-Sau này có thể để ta ở gần đệ không? Mỗi lần đệ phát bệnh ta có thể ôm đệ vào lòng, vậy thì có thể giảm bớt thời gian rồi?

-Không được!

-Tại sao a?

-...

Y nhíu mày quay mặt đi, vành tai có một chút hồng lên, trước giờ y chưa từng thân cận với bất cứ ai ngoài mẫu thân, tuy hôm nay là hấn chủ động giúp y, nhưng vẫn có một chút ... không ổn cho lắm!

Hấn thấy y không muốn, cũng không có ý miễn cưỡng:

-Nếu đệ không thích thì thôi vậy, nhưng đệ ta đến chơi với đệ, có được không?

Đã miễn cưỡng từ chối một lần, lần này lại từ chối thì thật thất lễ, y đành nhẹ gật đầu.

Hấn nở nụ cười đắc ý:

-Vậy được, sau này ngày nào ta cũng đến chơi với đệ, đệ hảo hảo nghỉ ngơi, ta không làm phiền đệ nữa!

Nói rồi liền một đường chạy đi, tiếp tục trèo tường ra ngoài.

Kể từ ngày đó, y sai người mở cửa lớn, dọn dẹp lại trong ngoài điện, nhưng hấn, cửa chính không đi, chỉ thích trèo tường mà vào.

Y ngồi một bên đọc sách, hần đứng bên kia luyện kiếm. Bỗng dung y liền cảm thấy một hơi thở ấm nóng phả lên cổ, khuôn mặt lập tức nóng bừng lên, rất không tự nhiên mà dịch người ra xa một chút. Quả nhiên, là hần đứng sau lưng y!

- Tam hoàng huynh, thỉnh dừng đột ngột tiếp cận!

- Đệ biết từ lâu rồi không phải sao?

Hần ngồi xuống đối diện y, tự tay rót cho mình một chung trà, không quên nở một nụ cười. Y biết bản thân nói gì cũng vô dụng, lập tức làm lơ hần, tiếp tục chăm chú đọc sách. Một lát sau, y lại mở lời:

- Đệ đã cho người mở đại môn, sau này huynh không cần treo tường vào nữa!

- Ta biết!

Y nhưn mày nhìn hần, đôi mắt hiện rõ “Biết sao không làm?”

- Ta thích treo tường!

- Tam hoàng huynh, làm Hoàng tử không thể không chú ý đến tôn nghiêm!

- Ta chỉ cần được đến chơi cùng đệ, cần tôn nghiêm để làm gì?

Y lại tiếp tục trầm mặc, người này ... không thể sửa được!

Hai người im lặng một lúc lâu, lần này, hần là người chủ động:

- Ta có thể hỏi đệ một chuyện không?

Y nhưn mày, mắt vẫn không rời trang sách:

- Chuyện gì?

- Tại sao đệ vừa gặp liền biết ta là Tam Hoàng tử?

- Lần đó huynh mặc y phục Hoàng tử!

- Chỉ có vậy?

- Ân!

- Như vậy cũng không thể ngay lập tức khẳng định, là ăn may sao?

- Huynh nhìn lớn tuổi hơn ta, Nhị hoàng huynh đã chết, Đại hoàng huynh sẽ không đi treo tường!

Hần xoa xoa cằm, cũng không sai, lại chớp chớp mắt:

- Đệ có muốn ra ngoài không?

- Ra ngoài?

- Đi dạo trong cung thử?

- Không muốn!

- Bây giờ đệ cũng không có phát bệnh, không muốn đi dạo thật sao?

- Không!

Hần gật gù im lặng một lúc.

- Thật sự không muốn đi sao?

Y nhưn mày nhìn hần, ánh mắt hần giống như hiện lên một câu “Thật ra ta rất muốn đệ đi, có thể đừng làm ta thất vọng không?”

- Huynh muốn đưa đệ đi đâu?

- Đến một chỗ rất đẹp!

Y thở dài một hơi, rất chi là miễn cưỡng mà nói:

-Vậy đi sớm về sớm...

-Tuyệt!

Hắn cầm lấy tay y, y theo phản xạ muốn rút tay về nhưng khí lực rõ ràng quá chênh lệch.

Hắn kéo y, một đường quen thuộc đi thẳng đến một tiểu trì gần Ngự hoa viên, hai người dừng lại dưới một gốc cây liễu, hắn mỉm cười rạng rỡ nhìn y, cảm giác rất có thành tựu!

Nơi này phong cảnh rất đẹp, lại rất yên tĩnh, ở đây chơi cả ngày cũng không thấy chán!

Y thu vào một ngụm khí trong lành, nhẹ mỉm cười:

-Quả thực rất đẹp!

Hắn đưa tay dụi mắt, y vừa rồi là đang cười có phải không? Rõ ràng là đang cười có phải không? Sau đó liền dùng một khuôn mặt trịnh trọng mà nhìn y:

-Tứ đệ!

Y đột nhiên thấy hắn nghiêm túc như vậy, không khỏi có một chút ngạc nhiên:

-Có chuyện gì sao?

-Thật ra...

-Hừm???

-Thật ra đệ cười rất đẹp, thỉnh thoảng cười một chút cũng không được sao?

Từ Hoàng tử thành công bị Tam Hoàng tử dọa cho sợ, rút tay mình ra khỏi tay hắn, quay mặt đi nơi khác, vành tai cũng phấp hờng:

-Huynh... vì cái gì lại... đột nhiên...

-Ta nói thật, đệ cười lên rõ ràng nhìn rất đẹp a~

-Không nghiêm chỉnh!

-Hừm... được rồi, thấy ta nói không sai chứ? Nơi này rất đẹp có đúng không?

-Rất đẹp!

-Sau này chúng ta hẹn nhau ở chỗ này, sắp tới ta phải học rất nhiều thứ, có thể không có nhiều thời gian đến chơi với đệ, đệ ở đây chơi chờ ta!

-Àn!

Hắn xoa đầu y, cảm giác bản thân thật vĩ đại! Quả là hảo ca ca!

Mấy năm sau đó, mỗi ngày y đều đến đó đọc sách chờ hắn, hắn thỉnh thoảng đến đó luyện kiếm, hai người ai làm việc của người này nhưng lại thấy rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Phiên ngoại 3: Muội muội

Một buổi sáng của sáu năm sau, Thiên Vũ như thường lệ, đến Vọng Nguyệt trì đọc sách, nhưng hôm nay, y phát hiện chỗ mình ngồi đã bị chiếm mất. Có một tiểu cô nương, chừng tám tuổi, nhón nhón nhìn vào một quyển sách, khuôn mặt đáng yêu nhún nhún chặt mày thực khiến người ta đau lòng!

-Có chuyện gì sao?

Tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn y, ngạc nhiên một lúc lâu.

-Ngũ Công chúa?

Y lại mở lời, trong cung này chỉ có duy nhất một tiểu công chúa thôi nha!

-Huynh là ai mà biết ta?

Y ngồi xuống bên cạnh:

-Ta là Tứ hoàng huynh của muội!

-Huynh là Tứ Hoàng tử, nhưng mẫu hậu nói Tứ Hoàng tử bị bệnh, không thể ra ngoài mà?

-Muội thấy ta có giống người bệnh không?

-Giống nga, nhìn huynh gầy như vậy, rất giống người bệnh!

-Vậy ta chính là Tứ Hoàng tử bị bệnh đó rồi?

-A, cũng đúng nga~

-Vậy tại sao muội lại ở đây nhặn nhó? Ai bắt nạt muội?

-Không có, làm sao có ai dám bắt nạt muội? Chỉ là trong này có một chỗ muội không hiểu, tìm Tam ca thì huynh ấy nói bận, thực tức chết!

Thiên Vũ cười thầm, đưa sách cho Tam ca, chỉ bằng chém huynh ấy một nhát, chạy là đúng rồi!

-Có thể cho ta xem không? Biết đâu có thể giúp được muội?

-Thật sao? Đây, là chỗ này a~

Tiểu cô nương đó chỉ vào một chỗ trong quyển sách trên tay, y mỉm cười dịu dàng giảng giải sao cho dễ hiểu nhất. Tiểu cô nương chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng chu môi, rất đáng yêu nha~~~

-Là như vậy, muội hiểu rồi chứ?

-Thì ra dễ hiểu như vậy a? Vậy mà muội nghĩ mãi không ra, đa tạ Tứ hoàng huynh!

-Không cần, sau này cứ gọi giống như Tam ca, gọi Tứ ca là được rồi

-Ân, Tứ ca!

-Thực ngoan!

-A, muội phải về rồi, sau này muội có thể thường xuyên đến đọc sách cùng huynh không?

-Hảo!

-Vậy muội về đây, đa tạ huynh!

Tiểu cô nương ôm quyển sách chạy đi mất, y nhàn nhạt cất tiếng:

-Muội ấy đi rồi, huynh không cần phải trốn nữa!

Hồng y thiếu niên cười rạng rỡ bước ra từ trong bụi cây cách đó không xa:

-Haha, quả là Tứ đệ thần thông quảng đại!

-Huynh đó, thế nào lại trốn muội ấy a?

Hắn ngồi xuống bên cạnh y:

-Đệ cũng biết mà, muốn ta đọc sách, chi bằng giết ta đi còn hơn!

-Huynh thật sự sợ đọc sách đến như vậy?

-Ta không hiểu có gì hấp dẫn mà đệ và tiểu muội muội lại thích đến như vậy?

-Huynh vĩnh viễn sẽ không hiểu được!

-Đệ thấy muội ấy thế nào?

-Có ... chút gì đó ... làm đệ nhớ đến mẫu phi ...

-Mẫu phi của đệ? Là Thôi Quý phi đúng chứ?

-Àn.

-Trước giờ ta chưa từng nghe đệ kể về nàng!

-Vậy à?

-Kể cho ta nghe được không?

-...

-Nếu đệ không muốn kể cũng không sao, ta chỉ tò mò...

-Cũng không có việc gì. Mẫu phi của đệ, người rất hiền dịu, rất ôn nhu, nụ cười của người rất đẹp, giọng nói cũng thực ấm áp...

-Ta có nghe mẫu phi nhắc qua. Nàng năm đó ... là tự sát đi?

-Đúng vậy, người tự sát, ngày đó người tự thắt cổ trước mặt ta, ánh mắt người lúc đó, có ẩn nhẫn, có thống khổ, có hối hận, nhưng vào thời khắc cuối cùng, người nhìn ta mỉm cười, nụ cười của người... thật thanh thản!

-Nàng chết ngay trước mắt đệ ... đệ ... có hận nàng không?

-Hận? Vì cái gì lại hận?

-Hận nàng sinh đệ ra rồi lại để đệ lại một mình, hận nàng bỏ rơi đệ?

-Không biết nữa, đệ không muốn hận người, người sinh đệ ra, cho đệ sinh mạng này, người rời đi ... là có nỗi khổ của người ...

Thiên Bảo đau lòng ôm người bên cạnh vào lòng, Thiên Vũ cũng không đẩy hấn ra, mấy năm nay, hấn đối y làm những hành động thân mật này không thiếu, đã sớm quen, còn thừa cơ dụi dụi ...

Thiên Bảo không nghĩ nhiều, lập tức thắm thề trong lòng sẽ mạng người này bảo hộ thật tốt, không để y thụ bất cứ tổn thương nào nữa!

Mấy ngày sau, Thiên Vũ ngồi trong điện đọc sách, lại thấy Vân nhi hốt hoảng chạy vào:

-Vân nhi tỷ tỷ, có chuyện gì lại chạy nhanh như vậy?

-Tam Hoàng tử ... hấn ... hấn ... chảy rất nhiều máu!

Quyển sách trên tay lập tức rơi bộp xuống đất, vì cái gì lại chảy rất nhiều máu a?

Chưa kịp đi ra xem thử, lại thấy một thân hồng y lao đảo đi vào, trước ngực đỏ một mảng lớn, máu vẫn còn rỉ ra thấm ướt vạt áo.

Y vội chạy đến đỡ, lại gọi Vân nhi mang nước ấm cùng hộp thuốc đến. Nhanh chóng diu hấn đến giường, đặt hấn dựa vào, lại tiếp nước ấm chuẩn bị giúp hấn cố y phục:

-Vì cái gì lại bị thương nặng như vậy?

-Không cẩn thận bị ngã~

-Huynh xem đệ là tiểu hài tử sao? Ngã có thể thành ra thương thế này? Rõ ràng là do kiếm đâm, trong cung có thích khách? Đệ phải người đi báo phụ hoàng, gọi Thái y đến!

Hấn nắm tay y, không để y rời đi, nở một nụ cười:

-Không cần, không phải thích khách, cũng đừng gọi Thái y ...

-Huynh bị thương như vậy, còn có thể không gọi Thái y?

-Đừng gấp, trước nghe ta nói ... này là... tiểu muội muội ...

-Tiểu muội muội thế nào lại đâm huynh?

-Vị Diệp Tàn khiến muội ấy bị phụ hoàng phạt, liền chọc cho muội ấy giận, ta liền để muội ấy đâm một nhát xả giận ...

-Huynh ... thế nào lại ... dù muội ấy có giận, huynh cũng không thể tùy tiện để muội ấy đâm a? Nếu lỡ có chuyện gì nguy hiểm, huynh nói phải làm sao?

-Không có gì đáng ngại, chỉ chảy một chút máu, không có đâm trúng hiểm mạch, băng bó lại liền hảo!

-Huynh làm cái gì cũng luôn không suy nghĩ như vậy? Nếu vạn nhất để mình xảy ra chuyện thì phải làm thế nào?

-Đệ trước ... bình tĩnh lại a?

Y run run lau đi máu trên vết thương, nhũn mày bôi thuốc.

-Huynh còn nói? Sau này liền không cho phép huynh như vậy mạo hiểm!

-Hảo hảo, đệ nói gì ta nghe đó, bình tĩnh lại, nhẹ tay chút... A...

-Xin lỗi ...

Thấy y cuồng quát như vậy, hắn thấy trong lòng có nơi nào đó ần ần đau.

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Phiên ngoại 4: Rời kinh

Mấy năm sau đó, Thiên Bảo được phép rời cung, hắn đi khắp nơi dạo chơi, mang về cho Thiên Vũ không ít thứ kì quái...

Đêm đó, Thiên Bảo trở lại trong cung sau một chuyến dạo chơi, nơi đầu tiên hắn đến là Chung Thuý Cung.

Thiên Vũ cảm giác được ai đó ngồi lên giường, ôm mình vào lòng, lại không tự chủ được dụi vào lòng hắn. Người kia lại phát ra tiếng cười trầm thấp:

-Không có một chút cảnh giác?

Y vẫn không mở mắt, thấp giọng nói:

-Đệ biết là huynh!

-Dậy xem ta mang về cho đệ cái gì?

-Có thể đợi đến sáng mai không?

-Nếu chờ đến sáng, hắn sẽ chết a?

-Cái gì?

Thiên Vũ bật dậy, xuyên một lớp ngoại bào theo Thiên Bảo ra ngoài.

Trong sân là một bố vải bao lớn, bên trong dường như còn cựa quậy?

-Kia là cái gì?

Thiên Bảo phát tay, ảnh vệ mang bao lớn mở ra, bên trong là một đại hán tử, một thân bố y, bị đánh đến thương tích đầy mình.

-Này ... huynh lại làm cái gì a?

Thiên Bảo nhếch môi cười, đặt mông ngồi xuống bậc tam cấp. Thiên Vũ theo hắn ngồi xuống lại bị hắn kéo đặt lên đùi, diện vô biểu tình nhìn y:

-Đệ xuyên một thân mỏng manh như vậy, dưới đất lạnh, sẽ bệnh!

Mặt Thiên Vũ xoát cái đỏ ửng, quay mặt đi, ngập ngừng hỏi:

-Kia ... lại là đắc tội gì với huynh?

Trước đó, hần mang về không ít người, toàn bộ đều bị đánh cho bầm dập, sống dở chết dở, nói ra đều là đạo tặc, tình cờ bị hần bắt về. Còn có một sát thủ, đang thi hành nhiệm vụ lại bị hần bắt gặp, tấn cho một trận rồi kéo về, khó khăn lắm y mới đoạt giúp mạng từ Quỷ môn quan trở về!

-Là thổ phi, chặn đường cướp ta!

-Thổ phi?

Thiên Vũ nhìn trái nhìn phải, đại hán tử kia nhìn bộ dáng cũng giống thổ phi.

-Nhưng lại là đánh người ta thành ra như vậy?

-Không liên quan ta, là bị phản bội, quan binh truy bắt, ta mang hần cứu ra đó chứ?

Thiên Vũ đến trước mặt đại hán, ngồi xuống vỗ vỗ mặt:

-Uy, nguoi tỉnh? Nghe ta hỏi, nguoi tên gì?

-Lâm ... Hồ ...

-Có muốn sống?

-M ... Muốn ...

-Tốt, theo ta, ta cho nguoi sống, không cần bị người truy bắt!

Lâm Hồ thần sắc nghi hoặc nhìn y, chẳng qua chỉ là một thư sinh yếu đuối, lấy cái gì hứa hẹn?

-Không tin? Cho nguoi biết, tên cứu nguoi, là Tam Hoàng tử của Hoàng Khánh, ta là đệ đệ hần, như vậy khá dĩ cho nguoi một chốn dung thân?

-Hoàng tử?

-Sáng mai liền cho nguoi thấy rõ!

Sáng hôm sau, thương thế của Lâm Hồ được băng bó, liền đi xung quanh nhìn nhìn, quả thực là đang ở Hoàng cung đại nội, nói vậy, người cứu hần đúng là Hoàng tử đi?

-Thế nào? Thương thế thế nào?

Thiên Vũ nhắc mắt hỏi, Lâm Hồ gật đầu cứng nhắc:

-Đã... Đã ổn!

-Tốt, tôi qua sự ... nghĩ kĩ?

-Kia ... theo Hoàng tử... là thế nào?

-Ta là Tứ Hoàng tử Thiên Vũ của Hoàng Khánh, người cứu nguoi là Thiên Bảo, ca ca ta ...

-Này sự tối qua đã nói qua ...

-Ta lập Cẩm Y vệ, đến nay hơn hai mươi người, đều là cao thủ, nguoi muốn theo, liền cho nguoi gia nhập!

-Cẩm Y vệ?

-Nói ra cũng không khác ảnh vệ, nhưng các nguoi không thể tùy tiện xuất đầu lộ diện, ngay cả Hoàng đế cũng không thể dùng các nguoi nếu không có lệnh của ta hoặc Thiên Bảo!

-Có thể như vậy?

-Không sai!

-Vậy ta đồng ý!

-Đến!

Lâm Hồ đến bên cạnh Thiên Vũ, y lấy ra hai chung rượu cùng một thanh chủy thủ, trích máu mình vào cả hai chung mà không có lấy một cái nhú mảy, lại quay sang Lâm Hồ:

-Ngươi cũng trích máu!

Lâm Hồ liền tiến đến làm y hết Thiên Vũ. Thiên Vũ cầm lên chung rượu:

-Từ nay, trên đời mất đi một Lâm Hồ, nhiều hơn một Lưu Hồ, không có quá khứ, chỉ có sau này, ta thu lưu ngươi làm Cẩm Y vệ, cùng chủ tử vinh nhục đồng cam!

-Ta Lưu Hồ, được Tam Hoàng tử và Tứ Hoàng tử cứu mạng thu lưu, nay thế cả đời trung thành, nguyện vì chủ tử chết không hối tiếc!

-Hào!

Hai người uống chung rượu, Cẩm Y vệ từ đó nhiều hơn một người...

Thiên Bảo chứng kiến một màn, trong lòng thầm cảm động. Thiên Vũ là vì hấn mở một đường sống, sau này dù có tranh quyền đoạt vị, trong tay vẫn có một đội quân trung thành, bảo hộ tính mạng. Còn chính mình lại ...

Thiên Vũ nhìn sang hấn, hấn mỉm cười tiến đến:

-Ngươi trước lui xuống dưỡng thương, ta lại từ từ dạy ngươi võ công!

Lưu Hồ gật đầu rồi đi, Thiên Bảo ôm lấy Thiên Vũ, y cũng ý tại hấn ngực, hấn phát ra thanh âm trầm thấp:

-Mẫu thân lại muốn ta thú thê, sợ rằng lần này ... tránh không được nữa!

Hấn nay gần quá nhược quán, người bằng tuổi đã sớm có hài tử, hấn tránh trái tránh phải đến lúc này, quả thực không thể tiếp tục tránh nữa!

-Kia liền theo ý nàng, thú một khuê các tiểu thư, sinh cho nàng mấy cái tôn tử, nàng liền không lại giáo huấn huynh!

-Đệ cũng biết, tâm ta không thể bị bó buộc, không muốn thú thê lúc này, hơn nữa, đệ nguyện ý sao?

-Có người hảo hảo chăm sóc huynh, đệ làm sao không nguyện ý?

-Đệ biết ta là muốn đệ ...

-Ngậm miệng! Chuyện này sao có thể nghĩ đến? Vĩnh viễn không thể!

-Nếu không lần này ta thật sự phải thú thê!

-Kia liền thú!

-Đệ ... Ta nghĩ kĩ, khẩn cầu phụ hoàng phái ta ra biên cảnh mấy năm lấy thành tựu, liền tránh được mấy năm!

-Sao có thể? Biên cảnh sự sao có thể tùy tiện nói đi là đi? Nhiều chuyện nguy hiểm, Cẩm Y vệ còn chưa đào tạo tốt!

-Ta đi trước, đến khi đệ mang Cẩm Y vệ đào tạo tốt liền mang đến ta bên người!

-Huynh ... được được, ta khuyên không được huynh, muốn đi liền đi, mọi việc phải suy tính kĩ, không được lỗ mẫn, càng không thể mạo hiểm, kia có gì khó khăn phải cho người mang thư, đệ liền giúp huynh!

-Được, tất cả nghe theo đệ!

Sau đó hấn liền mang quân đi chinh chiến khắp nơi trên biên cảnh, tạo tiếng tăm là Chiến Thần lừng lẫy bách chiến bách thắng. Cẩm Y vệ đào tạo xong liền trở thành cánh tay đắc lực của hấn trên chiến trường. Hạnh Quý phi lâm trọng bệnh, mất vào năm hấn tròn nhược quán, hấn lại bận việc quân cơ mà không thể trở về. Thiên Vũ ở kinh thành xử lý tốt tang sự, cho người mang thư khiến hấn an tâm. Đi một lần, liền thấp thoáng mười năm, không được mấy lần hồi kinh, lúc quay lại, Hoàng Kháng đại biến, gặp lại Thiên Vũ không nói được mấy câu...y liền chết! Bỏ lại hấn một mình cô độc trợ tiểu muội nắm giữ ngai vàng...

Bạn đang đọc truyện *Người Có Tình Yêu Ta Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

